

எனது வாழ்க்கை நாடகம்

அனுபவக் கதைகள்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

மகுடம்

ஐைது வாழ்க்கை நாடகம்

அனுபவக் கதைகள்

கேணிப்பித்தன்.ச. அருளானந்தம்

வெளியீட்டு 2 ரிமை

அருள் வெளியீடு

பதிப்பு

மஊடம்

இல.90, பார்வீதி,

மட்டக்களப்பு 30000

இலங்கை.

மகுடம் பதிப்பக வெளியீடு - 51

ISBN : 978-624-5849-29-1

● நூல் - எனது வாழ்க்கை நாடகம் - அனுபவக் கதைகள் ● ஆசிரியர் - கேணிப்பித்தன் ச.அருளாணந்தம் ● உரிமை - ஆசிரியருக்கு ● முதல் பதிப்பு - ஜூலை - 2022 ● பக்கங்கள் - 304 ● வெளியீடு - மகுடம் பதிப்பகம் 90, பார்வீதி, மட்டக்களப்பு, 30000 ● வெளியீட்டு உரிமை - அருள் வெளியீடு - திருமலை ● தொ.பே. இல. 0774338878 ● வடிவமைப்பு - அச்சு - வணசிங்கா அச்சகம், மட்டக்களப்பு. ● விலை - 1500/=

● Book - Enatu Valkkai Naadakam ● Author - Kenippithan S. Arulanantham ● © Author ● First Edition - July - 2022 ● Size - 1/8 ● Pages - 304 ● Published by - Magudam Publication, 90, Bar Road, Batticaloa. ● Publication Author - Arul Veliyeedu -Trinco ● Ph.No. 0774338878 ● Book & Cover Design T. Shankar ● email - magudammichael@gmail.com ● Printing - Wanasinghe Printers, Batticaloa ● Price - 1500/=

சமர்ப்பணம்

ஆலங்கேணிக் கிராமத்தின்
எழுச்சிக்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும்,
கல்வி, நாடக வளர்ச்சிக்காகவும்
பாடுபட்டு உழைத்து வாழ்ந்துபோன
அனைத்து வழிகாட்டிகளையும்
மனதில் நினைந்து அவர்களுக்கு
இந்நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

புகழ் இருக்கும்

கேணிப்பித்தன் திருமலையான்,
கிடைத்தற்கரிய எழுத்தாளன்!
பாணிச்சுளைபோல் பாடல்களும்,
பல சிறுகதைநாவல்களும்.....

சிறுவர் தமக்கும் பெரியார்க்கும்,
தேடித்தேடிப் படைத்தளித்தான்!
பெறுதற்கென்ன தவம்செய்தோம்?
பெருமைப்பட்டோம் பேறுற்றோம்!

அருளைப்பொழிந்தான் ஆனந்தன்,
ஐயையோ இடம் பெயர்ந்தானே?
பெரிதும் கவலைப்படுகின்றேன்,
பிரியினும் நட்போ பிரியாதே!

நண்பா சென்றிரு மகனோடும்,
நாளும் பொழுதும் நட்பை நினை!
எண்திசையும் உன் புகழ் இருக்கும்,
இதயம் உள்ளோர் உளவரைக்கும்!

- தாமரைத்தீவான்

இன்னாத இனன் இல் ஊர் வாழ்தல் அதனினும்
இன்னாது இனியார்ப்பிரிது; (1158குறள்)

பதிப்புரை

முகுடம் பதிப்பகத்தின் 51வது வெளியீடாக நாடறிந்த எழுத்தாளரும் கிழக்கின் மூத்த கவி ஆளுமைகளில் ஒருவருமான கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம் அவர்களின் எனது வாழ்க்கை நாடகம் என்ற இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பிலே தவிர்கவியலாத பெயர் கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, ஆய்வு, நாடகம், அறிவியல், சிறுவர் இலக்கியம் என பல துறைகளிலும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தந்தவர். ஆங்கில மொழியிலும் சிறுவர்களுக்கான பத்து நூல்களைத் தந்துள்ளார். ஆலங்கேணி என்ற கிராமத்தின் ஆத்மாவை தனது வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் இணைத்து ஒரு வரலாற்று நூலாகவே எனது வாழ்க்கை நாடகம் என்ற இந்நூலை படைத்துள்ளார்.

எண்பது வயதைத் தாண்டியும் இன்னும் இளையோரைப் போல் இயங்கிவரும் கவிஞர் கேணிப்பித்தன் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறும் ஆலங்கேணி கிராமத்தின் வாழ்க்கை வரலாறும் இந்நூலில் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

தான் பிறந்து வாழ்ந்த மண்ணின் மாந்தர்களை, அவர்களது வாழ்க்கை முறையை கலை கலாசார பணிகளை மண்ணின் மனதோடு இணைத்து எழுதியுள்ளார்.

இது நாவலா? சுயசரிதையா? ஆய்வு நூலா? கட்டுரையா? என்ற மயக்கமொண்டு எழலாம். ஏனெனில் இந்த நான்கு தன்மையும் இதில் உள்ளது.

தனது வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைச் சொல்கையில் இது சுயசரிதையாகிறது. தனது மண்ணின் வரலாற்றைச் சொல்கையில் இது ஆய்வு நூலாகிறது. சம்பவங்களை விபரித்துச் சொல்கையில் கட்டுரையாகிறது. தனது வாழ்க்கை நாடகத்தை எழுதுகையில் இது நாவலாகிறது. ஒரு உண்மையான எழுத்து அதனை வாசிக்கும் போது அந்த இடத்தை அந்த சம்பவத்தை எம் கண்முன்னால் காட்ட வேண்டும். அந்த நிகழ்வுடன் வாசகர்களாகிய நாமும் இணைகின்றோம் என்பதே ஒரு எழுத்தின் வெற்றி.

அந்த வகையில் நாமும் கவிஞர் கேணிப்பித்தன் அவர்களது

வாழ்க்கை நாடகத்தை வாசிக்கையில் அவருடன் பயணிக்கின்றோம். அவர் சென்ற மலையகப் பாடசாலை அனுபவங்களின் போது அந்த வாழ்க்கையை நாமும் வாழ்கின்ற ஒரு அனுபவநிலை ஏற்படுகின்றது.

எமது தமிழ் பிரதேசங்களில் கிராமங்கள் திட்டமிட்டு அழிக்கப் படுகையில் பல தமிழ் கிராமங்களின் பெயர்கள் மாற்றப்பட்டு அடையாளம் இழந்த நிலையில் ஆலங்கேணி என்ற கிராமத்தோடு பல கிராமங்கள் எவ்வாறு கபளீகரம் செய்யப்பட்டது என்பதனையும் இந்நூல் வரலாற்றுத் தகவல்களுடன் தருகின்றது.

அந்த வகையில் இது ஆலங்கேணி மண்ணின் வரலாறாகிறது. இந்நூல் ஒவ்வொரு தமிழர்கள் வீட்டிலும் குறிப்பாக ஆலங்கேணி கிராமத்தவர்களின் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் இருக்க வேண்டிய அற்புதமான நூலாகும்.

தனது 106வது நூலை வெளியிடும் கவிஞர் கேணிப்பித்தன் அவர்களுக்கு எனது வாழ்த்துகளுடன்...

- மகுடம் வி. மைக்கல் கொலின்

(ஆசிரியர் - மகுடம்)

அணிந்துரை

கேணிப்பித்தன் அருளானந்தம் இளம் தலைமுறைக்கு மென்மேலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும்

கேணிப்பித்தன் என கலை இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்ட அருளானந்தம் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் எனக்கு போன் செய்த போது தான் மாரடைப்பு நோயினால் தாக்கப்பட்டு மீண்டதாகக் கூறினார். இது அவருக்கு அண்மையில் வந்த அதிர்ச்சி. இந்த அதிர்ச்சி போல பல அதிர்ச்சிகளை வாழ்வில் எதிர்கொண்டு வந்த முதிர்ந்த பழம் அவர். 2017 ஆம் ஆண்டு பெரும் தீ விபத்து ஒன்றுக்கு ஆளாகி ஒருமாத காலம் உணர்வற்றுக் கிடந்தவர் அவர்.

வாழ்க்கை என்பது இத்தகைய சம்பவங்களைக் கொண்டதுதான். எதிர்பாராது நடக்கும் விடயங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நாடகத் தன்மை தரும். நாடகத்தில் ஏற்படும் திடீர் மாற்றங்கள் திருப்பங்கள் போலவே வாழ்க்கையிலும் காட்சிகள் சம்பவங்கள் மாறலாம்.

அவ்வகையில் எல்லாருக்கும் அவரவர் வாழ்வு ஒரு நாடகம் தான். சிலரது வாழ்க்கையில் அதிக சுவை இருக்கும்.

சில வாழ்வில் அதிக சுவை இராது.

அருளானந்தத்தின் இந்த நூலை வாசிக்கையில் சுவை மிகுந்த ஒரு நாடகத்தை பார்ப்பது போன்ற உணர்வே வந்தது. பொருத்தமான தலைப்பும் கூட. 'எனது வாழ்க்கை நாடகம்'

முதிய வயதினிலே நடந்த நிகழ்வுகளை மீள நினைத்துப் பார்ப்பதில் ஓர் ஆனந்தம் உண்டு. மீட்டிப் பார்ப்பவர் மிகுந்த அனுபவம் பெற்றிருப்பின் அவர் வாழ்வு மற்றோருக்கும் குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினர்க்கு ஒரு வழிகாட்டுதலாகவும் அமையும்.

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் வாழ்க்கையை முன்னோரின் தோளில் நின்று கொண்டே பார்க்கிறது. கீழே தாங்கி நிற்பவர் முன்னோர் மேலிருந்து தூர நோக்குபவர் இளையோர்.

முன்னோரின் பார்வை வட்டத்துள் அகப்படாத சில காட்சிகள் இளையோர்க்கு தெரியும்.

அதனால் அவர்களுக்குத் தெரியாத பல எமக்குத் தெரிகின்றதே என்ற ஓர் 'தலைக்கனம்' இளையோர்க்கு எழுதல் இயல்வு.

ஆனால் அவர்களின் தோள் மீது ஏற்கா விட்டால் இவர்கள் தூரப் பார்த்திருக்க முடியாதே இவ்வகையில் முதியோரின் அனுபவங்கள் இளையோர்க்கு ஏறும் தோள்களாகின்றன.

அருளானந்தம் பெற்ற வாழ்வனுபவம் சாறாக இந்த நூலில் பிழிந்து தரப்படுகிறது. அந்தச் சாரும் அவரது வாழ்பனுபவம் எனும் தோளும் இளையோர்க்கு நிச்சயம் வழிகாட்டும்.

வாழ்க்கை எனும் நாடகத்தில் அவரது வாழ்பனுபவங்கள் யாவை?

நூலை வாசிப்போருக்கு அது புரியும். வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரோடும் அவரது வயது, பின்னணி, அறிவு என்பதற்கேற்ப அவரது நூல்பேசும்.

அருளானந்தத்திற்கு வயது இப்போது 85 என்னை விட அவர் 6 வயது மூத்தவர். அவர் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் நானும் வாழ்வதால் என்னால் இந்த நூலோடு ஒன்ற முடிந்தது.

ஆலங்கேணி என்ற அழகியதோர் கிராமத்தின் கதை இது.

இல்லை இல்லை அந்தக் கிராமத்தின் நாடகம் இது. அருளானந்தம் என்ற ஒருவருடாக வெளிப்படுகிறது. ஆலங்கேணி கிராமத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் இன்றைய நிலையும்.

ஆலங்கேணி கிராமம் அழகிய மனதுடைய மக்களையும் கொண்ட கிராமம். இன்றைய கல்வியை அவர்கள் பெறாவிடினும் அன்றைய கல்வி பெற்றவர்கள். மனதால் செல்வந்தராக வாழ்ந்த கிராமிய மக்கள்.

நாடாயினும் காடாயினும் எங்கு நல்ல மக்கள் வாழ்கின்றார்களோ அவ்விடமே நிலம் என்கிறது ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல்.

நன்மக்கள் வாழ்ந்த நன்னிலம் ஆலங்கேணி. அங்கு வாழ்ந்த கோணாமலை என்பவர் என்னோடு வந்தாறுமூலை மத்திய கல்லூரியில் உடன் பயின்றவர். அவர் மூலமே ஆலங்கேணியை நான் அறிந்தேன். இந்நூல் மூலம் இன்னும் அகலமாக ஆழமாக அறிகிறேன். கோணாமலை அண்ணனின் மனம் போல அழகானது அக்கிராமம் என இன்னும் தெளிவடைகிறது.

எத்தனை விதமான மனிதர்கள் அங்கு. கவிஞர்கள், புலவர்கள் மாத்திரமன்று மிக எளிய மக்களும் தான் எளிய என்றால் குறைந்த என்பது அர்த்தமல்ல. எளிமை நற்பண்பின் இன்னொரு பக்கம்.

அக்கிராமத்தில் பிறந்த ஒரு சாதாரண பையன் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம் வருவது உலகை அறிவது. அனுபவங்கள் பெறுவது ஆசிரிய கலாசாலை செல்வது, பயிற்சி பெறுவது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் செல்வது பட்டம் பெறுவது, ஆசிரியனாக, அதிபராக கல்விப் பணிப்பாளராக உயர்வது எழுத்தாளராக முகிழ்ப்பது நூல்கள் வெளியிடுவது பல விருதுகள் பெறுவது, ஓய்வு பெறுவது, முதிர்நிலை அடைவது என 85 வயது வரையான ஒரு உச்சம் நோக்கிய ஓட்டம் நூலில் இழையோடிச் செல்கிறது. அத்தனையும் வாழ்பனுவல்கள்.

அவரது செயற்பாடுகள் வியக்க வைக்கின்றன.

106 நூல்களை எழுதியுள்ளார். வியப்பாயிருக்கிறது 1964இல் கவிதை உலகில் கால் வைத்த அவர் கடந்த 68 வருடங்களாக ஓயாது எழுதி வருகிறார். 106 நூல்களில் 25 நூல்கள் சிறுவருக்கான நூல்கள். சிறுவர் பாடல், சிறுவர் கதைகள், சிறுவர் நெடுங்கதைகள் என அவை விரியும். நாடகங்கள் மேடையிட்டிருக்கின்றார். பல நாடக விற்பன்னர்களை உருவாக்கியிருக்கிறார். ஆங்கில நூல்கள் கூட வெளியிட்டுள்ளார். அவரது ஆங்கில தமிழ் அறிவு அவரை மேலும் செம்மை செய்துள்ளது.

சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை, புரட்சிகர கருத்துக்களை மாணவர் மத்தியில் விதைத்த ஆசிரியராக மாணவர் மனதில் பதிந்திருக்கிறார்.

6 தடவைகள் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசிலும், 15க்கு மேற்பட்ட மாகாண சாகித்திய பரிசில்களும் பெற்றுள்ளார். கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் அவரது இலக்கிய சேவையைக் கௌரவித்து M.Lit உயர் பட்டம் வழங்கியுள்ளது (Master of Literature)

படிப்படியாக வளர்ந்து அகலமாக விழுதோடி நிற்கும் ஆலமரம்தான் ஞாபகம் வருகிறது.

ஆலமரத்தில் விழுதுகள் உருவாகும் விழுதுகளே அவரது மாணவர்கள். ஆலமரத்தைத் தாங்கி விழாது வைத்திருக்கும் இவ்விழுதுகள்.

ஆலங்கேணி எனும் அழகிய கிராமம்

எனது நாடக வாழ்க்கை

தம்பலகாமம் கிழக்குத் தமிழறிஞர் வரலாறு

ஆலங்கேணி பாடசாலை வளர்ச்சி

1964ல் வீசிய சூறாவளி

கல்விக் கட்டமைப்பில் மாற்றங்கள் என்றுபல தலைப்புகளில் விரிகின்றது வாழ்க்கை நாடகம்.

பல்வேறு சூழல்களைச் சந்தித்து பல்வேறு மனிதர்களைக் கண்டு பழகி பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொண்டு புடம் போடப்பட்ட ஒரு முதிர் மனதினை (Matured Mind) இதில் நாம் தரிசிக்கிறோம்.

நேர்கோட்டு கதை கூறும் முறையில் அமைந்ததல்ல இந்நூல். அங்கொன்று இங்கொன்றாகப் பகுதியளவில் புள்ளிகளையும் வர்ணங்களையும் இட்டும் பன்முகத் தன்மையுடன் இது நகர்கிறது. ஒன்று வருகையில் அதன் தொடர்ச்சிக்கு வழிசெய்யாது இன்னொன்று வரும். கூறியது மீண்டும் இன்னொரு இடத்தில் அழுத்தமாகக் கூறப்படும். ஆனால் அனைத்தையும் இணைக்கையில் ஒரு முழுமை வரும்.

அங்கொன்று இங்கொன்றாக நேர்கோட்டு முறையின்றிக் கூறி அனைத்தையும் இணைப்பது இன்றைய எழுத்துப் பாணி. மிக்க அனுபவத் தர்கள் இந்தப் பாணியைக் கையாளும் போதுதான் அது வெற்றிதரும் அனுபவத்தார்கள், முதிர்ந்தவர்கள் அப்படித்தான் கதை கூறுவார்கள். அது நமது கதை கூறும் உத்திமுறை மேல்நாட்டு இறக்குமதியன்று. கேணிப்பித்தன் என்ற புனைபெயரை இவருக்கு 1964இல் அளித்தவர் தினபதி ஆசிரியர். எஸ்.டி. சிவநாயகம் என அறிகிறோம் புதுமைப்பித்தன் போல இவர் ஒரு கேணிப்பித்தன் ஆவல்கேணிப்பித்தன்.

தமது வாழ்பனுபவங்களைத் திரட்டி தமது வயோதிப வயதில் நமக்குத் தர முன்வந்தமைக்கு நாம் அவருக்கு நன்றி கூறுவோம். நூலின் முன்னுரையில் அவர் 'உங்களுக்கு இந்நூல் ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்தால் நான் மகிழ்வேன்' எனக் கூறுகிறார்.

சாதனை புரிந்தவர்களின் அனுபவங்கள் என்றும் எல்லோர்க்கும் வழிகாட்டுபவை.

இந்நூல் ஒரு வழிகாட்டி நூலே.

இவரது 106 நூல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் வெளி வரவேண்டும். அரங்கின்றி வட்டாட முடியாது. இதோ அரங்கிலே 106 நூல்கள் கிடக்கின்றன. நமது ஆய்வாளர்கள் அவற்றைப் படித்த அவற்றின் தாரதம்மி யங்களை எழுத்து வடிவில் கொணர வேண்டும். அருளானந்தம் மேலும் மேலும் இளம் தலைமுறைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

அது அவர்க்குக் கிடைக்கும் புகழாயினும் மாணாக்கருக்கும் இளம்தலை முறைக்கும் கிடைக்கும் பெரும் பயனுமாகும். இன்னும் நீண்ட நாட்கள் அவர் உளஉடல் நலத்தோடு வாழவும் வேண்டும்.

- பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு

2017 ஜூன் மாதம் மூன்றாம் நாள் எனக்கு தீவிபத்து ஏற்பட்டது. அன்று மாலை நான்கு மணியளவில் வாசலடியைத் துப்பரவாக்கி, கஞ்சலைக் குவித்துத் தீயிட்டேன். அது பற்றவில்லை. பதிலாக புகைந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் ஒரு கழுகுவில் இருந்து விழுந்த காய்ந்த ஓலையை எடுத்துக் குவியலில் போட்டேன். காற்றும் இல்லை. 1963 ஜூன் ஐந்தாந் திகதிதான் எனது தந்தையை இழந்தேன். அவரின் நினைவில் ஆழ்ந்திருந்தேன். திடீரெனக் காற்று சுழன்று வீசியது. தீப்பற்றிக் கொண்டது. நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. கவனிக்கவும் இல்லை.

தீக்கொழுந்து எனது உடையிலும் பிடித்து எரியத் தொடங்கியது. எனக்கு என்ன நடக்கிறதென்று தெரியவில்லை. உடுத்திருந்த சாறன் பற்றி எரிந்து விட்டது. எனக்குச் சடவும் இல்லை. கால்கள் தடுமாறியதை உணர்ந்தாலும் என்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. சிவனார் தீப்பிளம் பாகி-ஆடினாராம். அதனால் தீயும் என்னைத் தீய்க்கவில்லையோ? கால்களின் கீழ் கழுகு ஓலையின் அடித்தண்டு மிதிபட்டது. அதன் நுனி மேலெழுந்து தாக்கியது. தலைமுடி எரிந்து மணப்பதை உணர்ந்தேன். எனது உடையும் பற்றி எரிந்துள்ளதை அப்போதுதான் அறிந்து கொண்டேன். அந்நேரத்தான் நான் சுயநினைவைப் பெற்றேன். நான் ஆபத்தில் இருப்பதை உணர்ந்தேன். 'I am in danger'. எனக் கூறியபடி தற்காப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

வீட்டில் ஒருவரும் இல்லை. அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமைவேறு. வெளிமேசையில் செல்லிடத்தொலைபேசி இருந்தது. எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் தண்ணீர் தொட்டியை நாடி ஓடினேன். இளைய மகன் Dr. அருள் முரளிக்கு தொலை பேசியில் அறிவித்தேன். தண்ணீரை அள்ளித் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தேன். மகன் மட்டக்களப்புக்குப் பயணமாகிக் கொண்டிருந்தார். செய்தியை அறிந்து காற்றாக வந்தார். முதலுதவி செய்யப்பட்டது. அதுமுடிந்ததும் கட்டிலில் படுத்ததுதான் நினைவில் உள்ளது. ஓகஸ்ட் மாதம் முடியும் வரை நடந்தது நினைவில் இல்லை. சாறன் உடுப்பதை மறந்திருந்தேன். கொம்பியூட்டர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். அவ்வேலைகளை மறந்திருந்தேன். பலரது முகங்களையும் மறந்திருந்தேன். எல்லோரையும் வெறுத்தேன். உணவை வெறுத்து ஒதுங்கியிருந்தேன். டாக்டர்களுக்கு காலால் உதைக்கவும் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் இவற்றை எல்லாம் அனைவரும் மன்னித்துப் பொறுத்துக் கொண்டார்கள்.

அதற்கான காரணம் எனது உடல்நலக் குறைவுதான். அத்துடன் எனது இளைய மகன் தங்கனோடு கடமையாற்றும் ஒரு டாக்டராக இருப்பதுவே எனப்பின்னர் புரிந்து கொண்டேன். டாக்டர்களுக்கும், தாதியர்களுக்கும் ஏசியிருக்கிறேன். எனது மகன் தங்களில் ஒருவராகச் சேவை புரிகிறார் என்பதால் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டனர். அதுமட்டுமல்ல எனது மகன், இன, மத மொழி வேறுபாடின்றி உதவியும் புரிபவர் என்பதை அவரது உதவியாளர் அனைவரிடம் இருந்தும் புரிந்து கொண்டேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் எனக்குரிய வேலைகளை எனது மூத்தமகனும், இளைய மகனும் செய்வார்கள். ஒருவர் குளிப்பாட்டி விட மற்றவர் துடைத்து எனக்குரிய மருந்துகளைப் பூசி கட்டுவார். உணவை பிசைந்து கரண்டியால் ஊட்டுவார். என்னால் எவ்வளவு துன்பத்தை அவர்கள் அனுபவித்தார்கள். இரவில் இரண்டு மூன்றுபேர் காவல் இருப்பார்கள். எனது தேவைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு உதவினார்கள். தனுஸ் ஒருபுறம் காவல் இருப்பார். எந்த நேரமும் விழித்திருப்பார். நான் கட்டிலில் இருந்து விழாதிருக்கக் காவலிருப்பார்கள். வேளாவேளைக்கு மருமக்கள் உணவளித்தார்கள். மூன்று மாதங்களின் பின் ஒருவாறு மறுபிறவி யெடுத்தேன்.

ஒருநாள் இளைய மகன் ஒரு அன்புக் கட்டளை இட்டார். “அப்பா! உங்களால் சிறிய வேலைகள் செய்யலாம். பழையபடி கொம்பியூட்டரில் பழகி, எழுதுங்கள். உங்களால் முடியும்” என்றார். நான் என்னை உற்றுப்பார்த்தேன். இறைவன் அர்த்த நாரிஸ்வரனாமே!. நானும் அவ்வாறே ஆகிவிட்டேனா? உடலில் பாதி எரிந்து விட்டது. வலப்பக்கம் எங்கும் தீக்காயங்கள். இடப்பக்கம் சக்திக்குரியதாமே. அதனால் எரியவில்லை போலும். இன்னும் இவ்வுலகில் என்னால் சிலவேலைகளை செய்து முடிக்க வேண்டி இவ்வுலகில் உயிர் ஒட்டியுள்ளதோ?

‘எனது வாழ்க்கை நாடகம்’ என்ற இந்த நூல் கண்ணதாசனின் வனவாசம் போன்றது. இதனை சுயசரிதை என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அப்படியும் அமையவில்லை. ஆங்காங்கே குட்டிக்கதைகளாகவும், சிறு கட்டுரைகளாகவும், வரலாற்று ஆய்வாகவும், எழுதியுள்ளேன். சிலருக்கு இது ஒரு நாவலாகவும் தெரியும். எனினும் அப்படி எழுதக் கூடிய வல்லமை என்னிடம் இல்லை. ஆனால் பெறுதற்கரிய மனிதப் பிறவியைப் பெற்றதால் நான் கண்ட அல்லது அனுபவித்த வாழ்வியல் அனுபவங்களை நாட்டம் உள்ளவர்களுக்குக் கூறலாம் என்ற நப்பாசை யினால் எழுதினேன். இந்த எழுத்து நடையும் சற்று வித்தியாசமான முறையில் எழுதியுள்ளேன் உலகமே ஒரு நாடகமேடை அதில் நாமெல்லாம் நடிகர்களன்றோ?

வித்தியாசமான புதுவழியில் தன்னிச்சையாக எழுதியிருக்கிறேன்.

நமது வாழ்வியலை உலகக்கவிஞருள் ஒருவரான சேக்ஸ்பியர் எனும் ஆங்கிலக் கவிஞர் இப்படிக்கூறுகிறார்.

*'The world is a stage where
men and women are merely
players. They have their
entrance and exit'* எனக் கூறினார்.

அதனை சுவாமி விபுலானந்தர் தனது மதங்களுளாமணி என்ற நூலில் 'நாடகமே உலகம் அதில் நாமெல்லாம் நடிகர்கள்.' என மொழி மாற்றம் செய்து தந்தார். வாசித்துப் பாருங்கள். உங்களுக்கும் இந்நூல் ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்தால் எனது முயற்சி வெற்றி பெற்றதாகக் கருதுகிறேன். அதுமட்டுமல்ல. பற்றாளர்களுக்குப் பசி தீர்க்கும் மருந்தாகவும் அமையும்.

இந்நூல் நமது திருகோணமலைப் பிரதேசத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. திருகோணமலையின் கிராமங்கள் எவ்வாறு உன்னத நிலையில் இருந்தன என்பதை விளக்குகிறது. அவை எவ்வாறு மாற்றம் பெற்று மாறிக் கொண்டு போயின. போகின்றன என்பவற்றைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. கிராமங்களில் பேணிய பண்பாட்டு அம்சங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், விளையாட்டுக்கள், இன்ப துன்ப நிகழ்வுகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன். தொடர்ந்து வரும் காலங்களில் எவ்வாறு மாற்றம் பெறும் என்பதையும் விளக்குவதாகவும் இருக்கும்.

நான் வாழ்ந்த காலத்தில் எனது பிரதேசத்தில் எனக்குப் பலவழிகளிலும் சிந்திக்க வைக்கக் கூடிய பெரியவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அதிகம் படிக்கவில்லை. ஆகக்கூடியதாக ஐந்தாம் வகுப்பு வரைதான் கற்றிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களது அனுபவங்கள் பேராசான் களது அறிவுக்குச் சமமாகும். திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஏடும் எழுத்தாணியும் கொண்டு கற்றார்கள். இலக்கிய இலக்கண அறிவுடையோராக வாழ்ந்தார்கள். கிராமப் பொருளாதாரத்தைப் புரிந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். தன்னிறைவுப் பொருளாதாரம் அவர்களை வாழவைத்தது. மனதால் செல்வந்தராகவும், கலையார்வம் மிக்கவர்களாகவும் திகழ்ந்தார்கள். வடக்கில் ஒரு ஆறுமுக நாவலர், கிழக்கில் ஒரு சுவாமி விபுலானந்தர் ஒளிவிளக்குகளாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

'தம்பலகாமம் கிழக்கு' என்ற பிரதேசம் மிகப்பரந்தது. இலங்கையை இராஜ இராஜ சோழன் கைப்பற்றியபோது ஆட்சிமுறைக்காக இருந்த

கட்டமைப்பை அவன் மாற்றவில்லை. ஆட்சி முறைக்கு அது மிகப் பொருத்தமானதாக இருந்தது. அவன் காலத்துக்கு முன்னரேயே குளக்கோட்டு மன்னனின் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட வன்னிமை ஆட்சிமுறைக்குள் இருந்தது. ஐரோப்பியர் காலத்திலும் இப்பிரதேசம் தம்பலகாமப் பற்றாகவே இருந்தது. பழம்பெரும் கிராமங்கள் வளத்தோடு திகழ்ந்தன. சிவன் கோயில்களும், அம்மன் கோயில்களும், விநாயகர், முருகன் கோயில்களும் நிறைந்து கிடந்தன. இந்து சமயம், பௌத்த சமயம் ஆகியனவே போற்றப் பட்டன. ஐரோப்பிய சமயங்களோ, இஸ்லாம் சமயமோ இல்லை. கி.பி.1505 வரை இது தொடர்ந்தது.

ஐரோப்பியரின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே கிராமங்களில் கிறிஸ்தவ மிசனரிகள் பாடசாலைகளைத் தொடங்கி தமது சமயங்களை செழிப்படையச் செய்தனர். அத்தோடு தமது மொழியையும் புகுத்தினர். அவர்களது சமயத்தில் சேர்ந்து மொழியைக் கற்றவர்கள் புதிய அந்தஸ்தைப் பெற்றனர். புதியதொரு வர்க்கம் உருவாகியது. அரசு உத்தியோகம் கிடைக்கப் பெற்று உல்லாசமாக வாழ்ந்தார்கள். கிறிஸ்தவ கோயில்கள் உருவாகின. பாடசாலைகள் தோற்றம் பெற்றன.

திருகோணமலை நகரம் புதிய வர்க்கத்தினரின் பிடியில் சிக்கியது. தொடர்ந்து இஸ்லாம் சமயமும் புகுந்து கொண்டது.

ஆலமரமும், அரசமரமும் பூத்துக் காய்க்கும். சின்னச்சின்ன அழகான பழங்களை தரும். அவற்றை உண்ணப் பறவைகள் வரும். பழங்கள் உள்ள இடத்தில் பறவைகள் உண்ணக் கூடியதான வசதியில்லை. அதனால் அப்பழங்களைப் பறவைகள் வேறாக்கி எடுத்துச் சென்று மரக்கிளைகளில் வைத்து உண்ணும். பனை, தென்னை, போன்ற பல்வேறு மரங்களில் சொண்டுகளைத் தேய்த்துத் துப்பரவு செய்யும். ஓட்டியிருக்கும், ஆலம், அரசு விதைகள் அம்மரங்களில் இடுக்குகளில் ஓட்டி முளைத்து விடுகின்றன. மெதுவாக முளைத்து தனது வேரை மரத்தைச் சுற்றி வளைத்து வேர்களினால் இறுக்கி நாளும் வதைத்து ஈற்றில் தஞ்சமாகிய மரங்கள் பட்டு விடுகின்றன. இதேபோன்றதுதான் இந்தச் சமயங்களும்.

அந்நியர் ஆட்சியில் கிராமப்புறங்கள் பின்தங்கியே கிடந்தன. கிராமங்களில் உள்ள நிலங்கள் பட்டணத்தில் உள்ள பணக்காரர் வசமானது. அரசு உத்தியோகங்களிலும் அவர்களே. தமிழ் மொழியையும், இந்து சமயத்தையும் கிராமப்புறங்களே காத்தன. நகரத்தார் நடிப்புச் சதேசிகளாக வாழ்ந்தனர். அரசாங்கம் சதேச மொழிப் பாடசாலைகளையும் நடத்தின. கிராமங்களில் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்கள் இயங்கின.

பற்றுள்ள சிலர் தமிழ்ப் பாடசாலைகளைத் திறந்து நடத்தினர். சமயத்தையும், தமிழையும் இரு கண்களாகப் போற்றினர். அதனால் பல இன்னல்களை அனுபவித்தனர். இந்நிலையில் கிராமங்களில் வாழ்ந்த சில வசதியுள்ள அன்பர்கள். அவ்வாறான பாடசாலைகளுக்கு நிறையவே உதவினார்கள். நம்மவர்கள் பலர் சம்பளத்தைப் பொருட்படுத்தாது பாடசாலைகளில் கற்பித்து வந்தனர். ஆனாலும் மிசனரிமார்களின் பாடசாலைகளோடு போட்டி போடமுடியாது போய்விட்டது.

கிராமங்களில் கலைகளும் சமய அனுஸ்டானங்களும் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன. சங்ககாலத்தில் இருந்து வாழையடி வாழையாக வந்த குலதெய்வ வழிபாடுகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் மங்காது போற்றப் பட்டன. இவ்வாறு போற்றி வளர்க்கப்பட்டவை இன்றும் எமது பிரதேசங்களில் நிலைகொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். ஐரோப்பியரின் பின்னர் பல மாற்றங்களைக் கண்டாலும் பழைய பண்பாட்டு அம்சங்களை வளர்த்தெடுத்த பெருமை நமது பிரதேசத்துக்கு உண்டு என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இவ்வாறான பண்பாட்டம்சங்களை அப்படியே எனது ஆலங்கேணிக் கிராமத்திலும் சூழவுள்ள கிராமங்களிலும் அவதானிக்கலாம். சமயங்களை வளர்க்கும் நோக்கோடு பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டாலும் ஆலங்கேணியில் சமயம் மாறவில்லை.

இவ்வாறான பெருமைகளைக் காத்துப் போற்றிய நமது மூதாதையரை நன்றியுடன் நினைவுகொள்ள வேண்டியது நமது கடமையாகும். அதேபோல் நாம் பெற்ற அனுபவங்களை நமது இளம் சமூகத்தினரிடம் ஒப்புவிக்கின்ற கடப்பாடும் உள்ளதை மனங்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான ஒரு முயற்சி யாகவே இந்நூலை எழுதத்துணிந்தேன். படியுங்கள். உங்கள் கிராமத்தின் பெருமையை அறியுங்கள்.

இந்நூலை வெளியிடும்படி தூண்டி நிதியும் தந்த எனது அன்பு மகன் Dr. அருளானந்தம் அருள்முரளி, எனது மாணவர்கள் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் (கிழக்கு மாகாண சுகாதாரப் பணிப்பாளர்), திரு. ரவிதாஸ் (அதிபர்) ஆகியோருக்கும், நல்லதொரு அணிந்துரை தந்த என் மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்களுக்கும் இந்நூலை செவ்வை பார்த்து செதுக்கி வெளியிடும் மகுடம் பதிப்பக உரிமையாளர் என் மண்ணின் மைந்தன் கவிஞர். வி. மைக்கல் கொலின் அவர்களுக்கும் இந்நூலை வெளியிடும் மகுடம் பதிப்பகத்துக்கும், வணிகங்கா அச்சகத்திற்கும், அட்டைப்படம் தயாரித்த T. சங்கர் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த இதய நன்றிகள்.

- கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

அழகிய ஆலங்கேணி

உப்பு நீர்ச் சிற்றாறு ஊரும் - தென்றல்
ஓடி வந்து மரஞ்செடியில் சாரும்
செப்பலியும் மீனிளமும் கூடும் - ஊரி
சேர்ந்து ஊதச் சிள்வண்டும் பாடும்.

கண்ணா வேர் மூச்செறிந்து வெடிக்கும் - கேட்ட
கான் குருவி மேலெழுந்து நடிக்கும்
மண் அளைந்து நண்டு விளையாடும் - மேதி
மாவலியின் தண் கரையை நாடும்

தென்னை யோடு மாபலாவும் ஆடும் - நாவில்
செந்தமிழும் தேன்சுவையும் கூடும்
புன்னை பனை பூச்சொரிந்து வீசும் - பசு
புற்தரையில் மேய்ந்து சுகம் தேடும்.

வயல் விளைந்து வண்டியிலே ஏறும் - மனம்
வானுயரும் உழைப்பினிலே மூழ்கும்
செயல் நிறைந்து மக்களுமே இருப்பார் - பலர்
சேவையிலே தனைநிறைத்துக் கொள்வார்.

பட்டறையில் கோழி முட்டை போடும் - அதைப்
புரிய வைக்கக் கொக்கரித்துக் காட்டும்
முட்டைகளும் நெல்மணிமேல் படுக்கும் - அவை
முடாவினிலே சேர்த்து குவியக் கிடக்கும்

ஈரலை நடுவினிலே நீர்நிறைந்த கேணி - இருந்து
என்றுமே வற்றாமல் நீரோடு கிணறுகளும் பேணும்
ஓரலை யின்கீழ் கலைபயில் பள்ளிக்கூடம் - மற்ற
ஆலையின் கீழ் ஆனைமுகன் திருக் கோயில்

ஆதலினால் ஆலங்கேணி என்றார் - நம்தமிழர்
அழகான பெயரதனையே வைத்தார்.
காதலினால் நான் கவிஞானானேன் - எஸ்டிசிவா
கேணிப் பித்தன் என்ற பெயர் தந்தார்.'

- கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

ஆலங்கேணி அழகிய கிராமம்

வரலாற்றுப் பின்னணி

ஆலங்கேணி நான் பிறந்து வளர்ந்த அழகிய கிராமம். ஆலங்கேணியின் கிழக்காகக் கொட்டியாரக் குடாக் கடல் விரிந்து கிடக்கிறது. குடாக்கடல் ஓரமாக திருகோணமலையில் இருந்து மட்டக்களப்பு நோக்கி ஒரு வீதி செல்கிறது. நான் அறிந்த வரை இரண்டு வீதிகள்தான் எனது பிரதேசத்தில் அப்போது தார் போட்டவையாக இருந்தன. ஒன்று திருகோணமலை மட்டக்களப்பு நோக்கிச் செல்லும் வீதி. மற்றயது தம்பலகாமத்தில் இருந்து கிண்ணியாவுக்குக்கானது.

ஆலங்கேணியின் வடக்காக உள்ள கிண்ணியாத் துறையைக் கடந்து தெற்காக சுமார் ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இன்று தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற கடலூர் உள்ளது. அங்கு முருகன் கோயில் உள்ளது. கோயிலை அண்டி வலப்பக்கமாகத் திரும்பினால் இன்றைய 'கொங்க்றீர்' வீதி ஓடிவரும். அதில் பிரபலமான சந்தி வரும். அவ்வீதியால் திரும்பி சென்றால் கடலூர் கிராமம் வரும்.

திருகோணமலை மாவட்ட ஆட்சிமுறையின் வளர்ச்சிப்பின்னணி அன்றும் இன்றும்.

குளக்கோட்டு மன்னன் காலத்திலும், அதற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட பொலன்நறுவக் காலத்திலும் திருகோணமலைப் பிரதேசம் நான்கு நிலப் பரப்புக்களாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. தொடர்ந்து வந்த ஐரோப்பியர்களும் இவ்வகைப் பிரிவுகள் அரச ஆளுகைக்கு ஏற்றதாக இருந்ததைப் புரிந்து கொண்டு அதனையே பின்பற்றினர். அவை நான்கு பிரிவுகளாக கீழ்காணும் வகையில் அமைந்தன. அவையாவன:

1. திருகோணமலைப் பற்று, 2. கட்டுக்குளம் பற்று
3. தம்பலகாமம் பற்று 4. கொட்டியாபுரப் பற்று.

இந்த நான்கு பிரதேசங்களுக்கும் நான்கு வன்னிமைகள் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். வன்னிமைகளின் கீழ் உடையார் எனப்படுவேர் அரச அதிகாரிகளாக இருந்தார்கள். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரும் அம்முறைமை தொடர்ந்து இருந்தது. நமது பிரதேசம் தம்பலகாமம் பற்றோடு இருந்தது. அதில் ஒரு பிரிவு தம்பலகாமம் கிழக்கு ஆகும்.

தம்பலகாமம் கிழக்குப் பிரதேசம் கிழக்கே கொட்டியார்க்குடா கடல், வடக்கே தம்பலகாமம் குடாக்கடல், மேற்கே சூரங்கல், தெற்கே மகாவலிகங்கை ஆகியற்றை எல்லைகளாகக் கொண்டது. அப்பிரதேசம் இன்று கிண்ணியா கிராம சபையாக மாற்றம் பெற்றது. ஆலங்கேணி கிண்ணியாவின் ஒரு வட்டாரமாக விளங்கியது. நீரோட்டுமுனை என அழைக்கப்பட்ட பகுதி பின்னர் சின்னக் கிண்ணியா எனப் பெயர்பெற்றது. சின்னக் கிண்ணியாவில் தமிழ் மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்தார்கள். பிரபல கல்வித் தொண்டாளன் காசிநாதர், தம்பலகாமம் கிழக்குப் பிரதேச உடையார் திரு.கிருஸ்ணபிள்ளை, பிரபல வைத்தியர்களாக விளங்கிய கறுவல்தம்பி, இராசையா, தங்கராசா போன்ற பிரபலங்கள் வாழ்ந்தார்கள். நீரோட்டுமுனை எனும் சின்னக் கிண்ணியாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள். அவர்களுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள் இருந்தன. உடையார் கிருஸ்ணபிள்ளையின் உறவினர். அவரது மூதாதையர் நீரோட்டு முனையையே தாயகமாகக் கொண்டவர்கள்.

உடையார் கிருஸ்ணபிள்ளை மிகவும் நல்ல மனிதர். அவருக்குப் பொலிஸ் அதிகாரம் இருந்தது. அவரது எல்லைகளுக்குள் அனைத்து அதிகாரங்களும் இருந்தன. அலுவலகம் இருந்தது. பலர் அவரின் கீழ் கடமையாற்றினார்கள். சமூகத்தில் மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. அவர் ஓய்வூதியம் பெற்றவர். அவர் இறக்கும்வரை ஓய்வூதியத்தை அனுபவித்தவர். பிரித்தானிய அரசின் நன்மதிப்பைப் பெற்ற பிரதேச அதிகாரி. அவரது ஆங்கிலப் பேச்சு அழகாக இருக்கும். நான் ஆசிரியராகச் சேவைசெய்யும் போதும் அவரோடு உரையாடியிருக்கிறேன். அவரது வீட்டில் எனது சைக்கிளை வைத்துவிட்டுத் திருகோணமலைக்குச் செல்வேன்.

மாற்றம் என்றும் மாறாதது. மக்கள் வாழும் முறைகளும் மாற்றத்துக்கு உள்ளாவது தவிர்க்க முடியாதது. தம்பலகாமம் கிழக்குப் பிரதேசமும் மாற்றம் பெற்றது. அது கிண்ணியா கிராம சபையாக மாறியது. ஆலங்கேணி கிண்ணியா கிராம சபையின் ஒரு வட்டாரமாக விளங்கியது. நீரோட்டுமுனை என அழைக்கப்பட்ட பகுதி பின்னர் சின்னக் கிண்ணியா

எனப் பெயரிடப்பட்டது. சின்னக் கிண்ணியாவில் தமிழ் மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்தார்கள். சித்தி விநாயகர் ஆலயம், மாரி அம்மன் கோயில்கள் பன்நெடுங்காலமாக இயங்கின. நீரோட்டு முனை ஆலங்கேணியோடு ஒரு வட்டாரமாகவே விளங்கியது.

அதனைத் தொடர்ந்து வந்த மாற்றத்தினால் மாவட்டங்கள் தோறும் (Divisinal Revenue Officer) பிரிவுக் காரியாதிகாரி பிரிவுகள் தோன்றின. அவற்றுக்குப் பொறுப்பாகப் பிரிவுக் காரியாதிகாரிகள் நியமனம் பெற்றனர். இந்த முறைமை வந்ததும் இந்தப் பிரதேசம் கிண்ணியா பிரிவுக் காரியாதிகாரி அலுவலகத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. முதல் அலுவலகம் சின்னக் கிண்ணியாவில் அமைந்தது. அதன் பிரிவுக் காரியாதிகாரியாக திரு.கே.குணரத்தினம் விளங்கினார். அவர் வெள்ளை அரைக் காற்சட்டையுடன் முழங்கால் வரை கால்மேஸ் அணிந்து சப்பாத்துப் போட்டிருப்பார். பெரிய தடித்த தொப்பியுடன் வருவார். அந்தக் காலத்தில் வெள்ளைக்கார அதிகாரிகள் அணிந்த சீருடையது. இதேபோல் பொது சுகாதாரப் பரிசோதகருக்கும் சீருடை. ஆனால் அவர்களுக்குக் காக்கி நிறச் சீருடைகள் வழங்கப்பட்டன. இவர்கள் பொது மக்களோடு நெருங்கிப் பழக மாட்டார்கள். ஆண்டான் அடிமைப் போக்கில் இருப்பார்கள்.

பிரிவுக் காரியாதிகாரி திரு.குணரத்தினம் அவர்கள் ஒரு கலாசிகராக விளங்கினார். அவர்காலத்தில் பெரிய கிண்ணியா உருவாகியது. பெரிய கிண்ணியாவையும், சின்னக் கிண்ணியாவையும் கட்டையாறு என்ற உப்பு நீர் சிற்றாறு பிரிக்கிறது. மக்கள் நடந்தே அந்த ஆற்றைக் கடந்து செல்வார்கள். நானும் பலமுறை கடந்து சென்றிருக்கிறேன். கடக்கும் போது உடைகள் நனைந்து போகும். அப்படியே காய்ந்துவிடும். பெரிய கிண்ணியாவில் ஒரு மருந்தகம் இருந்தது. அதில் சித்திரவேல் டாக்டராக இருந்தார். நோயாளர் தங்கி வைத்தியம் மேற்கொள்வார்கள். அதற்காகச் சிறிய கட்டிடம் இருந்தது. பின்னர் இக்கட்டிடத் தொகுதியைப் பாடசாலையாக மாற்றம் செய்தார்கள். அதனால் அப்பாடசாலையை 'வார்ட்டுப்பள்ளி' என்று அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

சித்திரவேல் டாக்டர் ஆலங்கேணிக்குக் கிழமைதோறும் மாலை நேரங்களில் வருவார். கிராமங்களில் சிறு மருந்தகங்கள் இருந்தன. அங்கெல்லாம் மருந்து கொடுத்து உதவுவார். அவர் தனது குதிரையில் மணல் பரந்த தெருக்களில் வருவார். அதனைச் சிறுவர்கள் பார்த்து ரசிப்போம். நோயாளிகளை நன்றாகக் கவனிப்பார். அன்பாகப் பேசுவார். பிள்ளைகளின் கல்வி பற்றிக் கலந்துரையாடுவார். நோயறிந்து மருந்து

கொடுப்பார். அவரைக் கண்டாலே அனைத்து மக்களும் வணங்கி வாழ்த்துக் கூறுவார்கள். அவரும் சிறந்த ரசிகராக இருந்தார். இவர்களின் காலத்தில் கிண்ணியாப் பிரதேசத்தில் கலை விழா நடந்தது. பல பாடசாலைகள் கலந்து கொண்டன. இதனைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

பிரிவுக் காரியாதிகாரிகளுக்கு உதவியாக கிராம விதானைமாரின் கடமைகள் இருந்தன. இலங்கை குடியரசாகியபின் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் தோன்றின. அதனைத் தொடர்ந்து இன்று நடைமுறையில் உள்ள பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவுகள் தோற்றம் பெற்றன. அத்துடன் கிராமசபைகளும் தோற்றம் பெற்றன.

கிண்ணியா கிராம சபையின் சேமனாக எஃகுதார் ஹாஜியார் இருந்தார். ஒரு வட்டாரமாக ஆலங்கேணி விளங்கியது. இந்த வட்டாரத்தில் இருந்து தேர்தல் மூலம் தமிழ் அங்கத்தவராக திரு.ஆறுமுகம் தேர்த்தெடுக்கப்பட்டார். அவரையே உதவித் தலைவராகத் தேர்ந்து எடுத்தார்கள். அவர் பிரபலமான தொழிலதிபராகவும் விளங்கினார். அவருக்குப் பல கடைகள் இருந்தன. தம்பலகாமத்தில் வயல்வெளிகள் இருந்தன. சின்னக் கிண்ணியாத் துறையடியில் அவருக்குச் சொந்தமான சாராயத் தவறணை இருந்தது. அதனை அண்மித்து அவரது வீடும் இருந்தது. அவரது சிறிய தென்னந்தோட்டமும் அவ்விடத்தில் இருந்தது. அதனோடு ஒட்டியதாக சிறிய பங்களாவும் இருந்தது. ஆறுமுகம் பின்னர் மரியாதை கருதி ஆறுமுகத்தார் என அழைக்கப்பட்டார்.

ஆறுமுகத்தாரின் அண்ணன்

ஆறுமுகத்தாரின் அண்ணன் முத்துக்குமார் ஆலங்கேணியில் பெரிய கடை வைத்திருந்தார். அது பின்னர் கூப்பன் கடையாகவும் பிரசித்தி பெற்றது. அக்கடையில் பலர்வேலை செய்தனர். போர்க் காலத்தில் கூப்பன் மூலம் பொருட்கள் விநியோகம் நடைபெற்றது. போரின் இறுதியில் தென்னந் தோட்டத்தினுள் இருந்த பிரித்தானியப் படைகளில் சில பிரிவுகள் வெளியேறினர். கிராமங்களில் இருந்து வேலை செய்தவர்களில் பலர் தமது வேலையை இழந்தனர். பழையபடி வயல். சேனைப் பயிர் எனப் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டனர். வேலையை இழந்தவர்களுக்கு கிராமங்களில் இருந்த கடைகள் உதவின.

முத்துக்குமார் குடுமி வைத்திருந்தார். மிக அமைதியான மனிதர். ஆறுமுகத்தின் மகள் கமலா பிறந்தபின் அவரது தாயார் இறந்துவிட்டார். ஆறுமுகம் பின்னர் திருமணமே முடிக்காது வாழ்ந்தார். மகள் கமலாவை அண்ணன் முத்துக்குமார் குடும்பத்துடன் வளர விட்டுவிட்டார். மகள்

கமலாவின் திருமணம் ஆலங்கேணியில் தடபுடலாக நடந்தது. முத்துக்குமாரின் கடை பெரியது. பலர் வேலை செய்தனர். இந்த வேளையில்தான் ஓவசீயர் ஆறுமுகம் மலேசியாவில் இருந்து வந்திருந்தார்.

ஆறுமுகம் மலேசியாவில் ஓவசீயராக வேலை பார்த்தாராம். இரண்டாம் உலகப் போரினால் பலர் தமது வேலைகளை விட்டுச் சொந்த நாட்டுக்கு ஓடி வந்தனர். கொண்டு வந்த பணம் முடியும் வரை சந்தோச வாழ்க்கை. தென்னந்தோட்டத்தில் பிரித்தானியரின் படைமுகாமில் நல்ல வேலை கிடைத்தது. படைகள் அகன்றபின் பலரை வேலையில்லாத திண்டாட்டம் துரத்தியது. கட்டைக் காளியப்புவின் மனைவியின் சகோதரியே ஓவசீயரின் மனைவி. அவரிடம் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த கர்வம் இல்லை. சாதாரணமான கிராம வாழ்வில் சந்தோசம் கொண்டார். அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. அதுதான் கவலை. கிராமத்தில் விவசாயம் சார்ந்த தொழில்தான் உள்ளது. ஆறுமுகம் துவண்டு வந்தார். முத்துக்குமார் அவரை அணைத்துக் கொண்டார். கணக்கு வேலைகள் செய்து கொண்டு அவருக்கு உதவியாக இருந்தார்.

முத்துக்குமாரின் கடையில் ஓவசியர் ஆறுமுகம் வேலைக்குச் சேர்ந்து பல காலம் உழைத்தார். 1950களில் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைகள் தோற்றம் பெற்றன. அவ்வேளையில் ஓவசியர் ஆறுமுகத்தின் ஒத்தாசை முத்துக்குமாருக்குப் பெரிதும் உதவியது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் முத்துக்குமாரின் தம்பியின் பெயரும் ஆறுமுகம். அவர் கிராமசபை உறுப்பினர். நமது ஆறுமுகம் ஓவசியர் ஆறுமுகம். அதனால் ஓவசியர் என்ற பெயரே நிலைத்து விட்டது.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் முத்துக்குமாரரின் தம்பி ஆறுமுகத்தார் சைக்கிளில் ஆலங்கேணிக் கோயிலுக்கு வருவார். அவ்வேளை ஓவசியர் ஆறுமுகத்தோடு அளவளாவுவார். அவர்கள் இருவரும் ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவார்கள். சிறுவர்களாகிய நாங்கள் கேட்டு அதிசயிப்போம். எங்களைக் காட்டி ஏதேதோ கதைப்பார்கள். சிரிப்பார்கள். நாங்களும் தெரிந்தது போல் சிரித்து ஓடுவோம். என்ன மகிழ்ச்சியான சுதந்திரமான வாழ்க்கை. இனி இப்படியொரு பிறவி கிடைக்குமா? ஏங்குது மனது.

நீரோட்டுமுனையில்...

நீரோட்டுமுனையில் ஆறுமுகத்தார் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் அதிகாலைப் பூசைக்குச் சமூகம் கொடுப்பார். கோயிலில் காசிநாதர், கிருஸ்ணபிள்ளை உடையாருடன் சேர்ந்து வணங்குவார். கணபதிப் பிள்ளை விதானையார், சண்முகம்பிள்ளை, நாகேந்திரம், கறுவல்தம்பிப்

பரியாரி, சந்தரத்தார், இராசையாப் பரியாரி, சின்னக்குஞ்சன், பெரிய குஞ்சன் ஒப்பிலாமணி போன்றோரும் அவர்தம் துணைவியர்களோடு வருவார்கள். பூசையில் கலந்து மகிழ்ந்து செல்வார்கள். கோயில் கலகலக்கும்.

கறுவல்தம்பி, இராசையா, போன்றோர் பிரபல வைத்தியர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்களது வீடுகள் அம்மன் கோயிலுக்கு அண்மையில் இருந்தது. அவ்வீதியிலேயே சின்னத்தம்பி, முத்துக்குமார் போன்றோரின் வீடுகளும் இருந்தன. இன்றும் அம்மன் கோயில் உள்ளது. அதனை அண்டிய வீதி அம்மன் வீதி எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. மனதுக்கு இனிமையாக உள்ளது. கறுவல்தம்பி வைத்தியரிடம் ஒற்றைக்கருத்தை ஒரு மாடு பூட்டிய வண்டி இருந்தது. அதிலேயே அவரது பயணங்கள் இருக்கும். சித்திரைப் புத்தாண்டில் போர்த்தேங்காய் அடிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவரது வண்டியில் போர்த்தேங்காய்களோடு வருவார். அவரது வீட்டில் அதற்கான தென்னைகளையும் வளர்த்திருந்தார்.

அவரது தந்தை ஆலங்கேணியில் இருந்தார். அவரும் தென்னைகளை வைத்து வளர்த்தார். போர்த்தேங்காய் அடிக்கும் சித்திரை மாதத்தில் அவருக்கு நல்ல வியாபாரம் நடக்கும். தம்பலகாமத்தில் இருந்தும் தேங்காய்களை தருவிப்பார். கறுவல்தம்பியின் மகன் சங்கரலிங்கம் அருமையாகப் பாடுவார். படிக்கும் காலத்தில் எனது நண்பனாக இருந்தார். அவர் பாடும் தேவாரம் கேட்போரைக் கவர்ந்து பக்திப் பரவசமாக்கும். எனினும் அம்பலவாணரைப் போல் யாராலும் தேவாரம் பாடமுடியாது.

சின்னக் கிண்ணியா அம்மன் வீதியில் எனது பாட்டனார் சின்னத்தம்பியின் வீடு இருந்தது. அவ்வீட்டில் கிருஸ்ணன் என்பவரைக் குடியிருக்க அனுமதித்தார். அவரிடம் வாடகை அறவிடவில்லை. அவர் ஒரு நாவிதன். மாதம் ஒருமுறை எங்கள் ஆலங்கேணி வீட்டுக்கு வருவார். வேப்பை மரத்துக்கீழ் இருந்து எங்கள் தலைமுடிகளை வெட்டுவார். அவரிடம் சிறிய பெட்டி இருக்கும். தலையில் அவர் கைகள் விளையாடும். நாங்கள் நித்திரையாகி விடுவோம். 'தம்பி எழும்புங்க' என்று எழுப்பி முடிவெட்டுவார்.

நீரோட்டுமுனை துறையடியில் இருந்து ஊருக்குள் செல்லும் தெருவில் தொடராகப் பல வீடுகள் இருந்தன. அங்கு வாழ்ந்த பெரிய குஞ்சன் சின்னக் குஞ்சன் என்ற இரு சகோதரர்கள் சண்டியன்களாக விளங்கினார்கள். பெரிய குஞ்சன் சினிமாப் படத்தில் வரும் சின்னப்ப தேவரைப் போல் இருப்பார். நல்ல உயரமும். முறுக்கு மீசையுடனும் தென்படுவார். எங்களுக்கு அவரைக் கண்டால் பயம்.

அவர்களுடைய மகன் சங்கரலிங்கம் ஆலங்கேணியில் சிலகாலம்

என்னோடு ஆசிரியராகக் கற்பித்தார். சங்கரலிங்கத்தின் சகோதரர் துரைராசா நன்றாகப் பாடுவார். குஞ்சன் சகோதரர் இருவரும் சிலம்பம், குத்துவரிசை, வாள்வீச்சு போன்ற தற்காப்புக் கலைகையில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அங்கு நடைபெறும் நாடக அரங்கேற்றங்களின் போது இவர்களே அமைதியை நிலை நாட்டினார்கள். எங்கள் பாட்டனார் சின்னதம்பியின் அன்புக்குரியவர்களாக இருந்தனர்.

மாகாமம் மூர்க்கமாதா வேள்வியின் போது இவர்களுடைய பங்களிப்பு அதிகமாக இருக்கும். முழுப் பாதுகாப்பும் அவர்களுடையதே. சிலவேளைகளில் கிராமங்களுக்கிடையில் விரிசல்கள் ஏற்படும். குழப்பங்களை ஏற்படுத்துவார்கள். இவற்றைத் தடுக்கும் வகையில் இந்த ஏற்பாடு இருக்கும்.

நீரோட்டுமுனைத் துறையடி

நீரோட்டுமுனைத் துறையடி எந்த நேரமும் கலகலப்பாக இருக்கும். அதனைச் சூழ்ந்து பல கடைகள் இருந்தன. அவ்விடம் சிறிய நகராகவே விளங்கியது. சில கடைகள் நமது கிராமசபை உறுப்பினர் ஆறுமுகத்தாருக்கும், தோட்டத்து முத்துக்குமாருக்கும் சொந்தமானவை. தோட்டப் பயிர்கள் செய்வதால் தோட்டத்து முத்தர் என்று அழைப்பார்கள். அவர் தனது ஒரு கடையை பீரிஸ் அப்புகாமி என்ற சிங்கவளருக்குக் குத்தகைக்குக் கொடுத்திருந்தார். அப்புகாமி பல வருடங்களாக நீரோட்டு முனையில் வாழ்ந்தவர். சிங்களத்தை விடவும் தமிழிலேயே அவர் அதிகம் பேசுவார். நல்ல மனிதர். அவர் கிண்ணியாவிலேயே வாழவிரும்பினார். ஆனால் அவரை அகன்றுவிடச் செய்துவிட்டனர்.

அக்கடைக்கு எதிர்ப்புறமாக வீதிக்கு அப்பால் உள்ள தனது கடையை மலையாளியான பக்குறிஞ்சி என்பவருக்குக் குத்தகைக்கு கொடுத்திருந்தார். அந்தக் கடை எந்த நேரமும் சுறுசுறுப்பாகவே இயங்கும். அங்கு உணவு, சிற்றுண்டி அனைத்தும் உண்டு. துறையைக் கடந்து வருபவர்களும், போகின்றவர்களும் தேநீர் அருந்திப் போவார்கள். கடையில் ஏந்நேரமும் கிராமபோன் பாடும். அதனைக் கேட்கவெனப் பலர் கடையைச் சூழ மொய்த்து இருப்பார்கள். நான் சிறுவனாக இருக்கும் போது எனது தாத்தா பெரியதம்பியுடன் சில வேளைகளில் செல்வேன். அப்போதெல்லாம் கிராமபோன் பாடும். அதனைச்சுற்றிச் சுற்றிப் பார்ப்பேன்.

எப்படி இதற்குள் ஆணும், பெண்ணும் இருந்து பாடமுடியும்? கேள்வி மனதுக்குள்ளேயே எழுந்து தணிந்து விடும். நான் சரியான மக்கு என்று எனக்கு நானே திட்டி ஆறுதல் அடைவேன். துறையடியில் நின்று

நீரில் மிதந்து அசைந்து வரும் மிதக்கும் பெரிய படகுப் பாதையையும், சிறு தோணிகளையும் பார்த்துப் பிரமிப்பேன். பாரமுள்ள பொருட்கள் அமிழுமாமே. பெரிய படகுப் பாதையில் வாகனங்களை ஏற்றி வருகிறார்களே ஏன் அது நீரினுள் மூழ்கவில்லை. நான் சரியான வெங்காயம். இதை யெல்லாம் யோசிக்கறேனே.?

சின்னக் கிண்ணியாவில் உள்ள மக்கள் பாடசாலையின் அவசியத்தை உணர்ந்தனர். அக்காலத்தில் சுதேசியப் பாடசாலைகள் தொடங்கப்பட்டு வந்தன. பாடசாலையை அமைப்பதற்காகக் காணி தேவைப்பட்டது. காணியைக் காட்டினால்தான் பாடசாலை கிடைக்கும். அவ்வேளை தனது காணியை திரு.கோபாலபிள்ளை மனமுவந்து அன்பளிப்புச் செய்தார். கோபாலபிள்ளைக்கு கொட்டியாரத்திலும், தம்பலகாமத்திலும் காணிகளும், வீடுகளும் இருந்தன. பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. தமிழ் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு வந்தனர். அப்போது முஸ்லிம் குடும்பங்கள் மிகக் குறைவு.

முஸ்லிம் பிள்ளைகள் மிகக் குறைவு. அவர்களில் ஒரு சிலரே பாடசாலையை நாடினர். கட்டையாறு வரை தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்தனர். ஆனால் 1990 களின் பின்னர் தமிழ் மக்கள் இங்கிருந்து விரட்டப்பட்டு விட்டனர். சின்னக் கிண்ணியாவில் குடியிருந்த நாகேந்திரம் குடும்பத்தினர் வெட்டப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இதைவிடக் கொடுமை என்ன இருக்க முடியும்? இன்று தமிழ் மக்கள் குடியிருக்கப் பயப்படுகிறார்கள். காணிகள் யாவும் முஸ்லிம் மக்கள் வசமாகி விட்டன. எஞ்சி இருப்பதாக அம்மன் கோயிலும், துறையடியில் உள்ள சித்திவிநாயகர் கோயில் மட்டுமே. கிண்ணியா பிரதேசசபை தயாரித்துள்ள நிலஅளவைப் படத்தில் ஒரு தமிழ் கோயிலையும் காட்டாது நேற்று முளைத்த பள்ளிவாசல்களைக் காட்டியுள்ளனர். இதனை யாரிடம் கூறுவது?

இன்று கிண்ணியா கல்வியில் முன்னேறி உள்ளது. இதற்காக வித்திட்டவர்களாக நம் காசிநாதர், டாக்டர் சித்திரவேல். பிரிவுக் காரியாதிகாரி குணரத்தினம் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். அன்று அவர்கள் ஏற்றி வைத்த அந்தத் தூண்டுதல் எனும் விளக்குகளால்தான் ஹமீது, மஜீது போன்றவர்கள் வெளி இடங்களுக்குச் சென்று படித்தார்கள். அதேபோல் ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு கிராமங்களுக்கு தலைமை ஆசிரியர்களாக உழைத்த சுப்பிரியான் பெர்னாந்து, திரு. செல்லத்தம்பி, திரு. சின்னத்தம்பி போன்றவர்கள் போற்றப்படுகிறார்கள்.

ஆலங்கேணி

ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, தாமரைவில் பிரதேசம் அமைந்த நிலப் பரப்பில் கட்டையாறு, பாசியாறு, பெரியாறு போன்ற உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் ஓடுகின்றன. இந்நீர் நிலைகள் கடல்வாழ் உயிரினங்களைக் கொண்டுள்ளன. கண்டல் வகைத் தாவரங்கள் நிறைந்துள்ளன. இன்று பிரதேச சபைகளையும், நகர சபையினையும் கொண்டுள்ளது. கட்டையாறு இப்பிரதேசத்தை இரு பெரும் பிரிவாக்கி வடக்குத் தெற்காக ஓடுகிறது. நீரோட்டுமுனை, பூசாரிவெட்டை, சின்னத் தோட்டம், கண்டலடியூற்று, தாமரைவில், ஆகிய ஊர்கள் உள்ளன. இப்பகுதியில் பெரிய தென்னந்தோட்டம் உள்ளது. அந்த ஆறு ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு ஆகியவற்றை வளைத்துச் சென்று உப்பாற்றுக் களப்பில் சந்திக்கிறது.

இந் நிலப்பரப்பு ஐவகை நிலங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள், நன்னீர் நிலைகள், விளை நிலங்கள், தென்னந்தோட்டங்கள், போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளது. தனக்கென உரிய வழிவழி வந்த மரபுகளையும், வாழ்வியலையும் அன்று தொடக்கம் இன்று வரை பாதுகாத்துத் திகழ்கிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் அத்தனை பண்பாடுகளுக்குமுரிய ஐவகை நிலங்களையும், திணை மரபுகளையும், வாழ்வியல் அம்சங்களையும் கட்டிக் காத்து வருகிறது. சிறிய கிராமப் பிரதேசங்கள் தான். ஆனாலும் பழந்தமிழகம் பேணிய அத்துணை அம்சங்களோடு மண்வாசனை கமழும் மொழி வளத்தையும் கொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

கிண்ணியாவின் இன்றுள்ள கிராம நீதிமன்றம் அண்டிய பகுதிகள், அடப்பனார் வெட்டை, இன்றைய அஞ்சல் அலுவலகம், கிண்ணியா மத்திய கல்லூரி ஆகியன அமைந்துள்ள பகுதி, விண்ணாங்கடிப் பரவல், குட்டிக் கரச்சை, இடிமண் ஆகிய பகுதிகளில் தமிழ் மக்கள் பெரும் பான்மையாக வாழ்ந்தார்கள். தபாலகம் அமைந்துள்ள பகுதிகளில் பாரம்பரியமாக சலவைத் தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்தார்கள். 1972ல் நாட்டில் அன்றைய அரசினால் கொண்டு வரப்பட்ட உச்ச நிலவரம்புச் சட்டத்தைப் பயன் படுத்தி அன்றைய அரசியல்வாதியாகவும், பிரதி அமைச்சராகவும் இருந்த அமரர் ஏ.எல். ஏ.மஜீது அவர்கள் அம் மக்களை இடம் பெயரச் செய்தார். இது அந்த மக்களுக்கு அவர் செய்த படுதுரோகமாகும்.

அமரர் ஏ.எல்.ஏ.மஜீது அவர்கள் சுவாமி விபுலானந்தர் அர்ப்பணிப் போடு உருவாக்கிய சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் கற்றவர். மனிதர்களை மதிக்கும் மனப்பாங்கினை இளைய சமூகத்திடையே வளர்க்கும் நோக்கத்தை

சிவானந்தா கொண்டிருந்தது. இந்துசமய முறைப்படி மாணவர்களை ஒழுக்கம் உள்ளவர்களாக உருவாக்குவதை முதன்மைப் படுத்தினார். சமயங்கள் அனைத்தும் ஒரே இறைவனை நோக்கியனவாகவே உள்ளன. அவரவர் சமயங்களை அவரவர்கள் பின்பற்றி சமரசம் காண வேண்டும். அதே வேளை அனைத்துச் சமயத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களையும் அரவணைத்து சமமாகப் போற்றிய கல்விக்கூடம். சைவம், கிறிஸ்தவம், பௌத்தம், இஸ்லாம் சமயத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களும் நான் கற்கும் போது கற்றார்கள்.

எங்களோடு விடுதியில் சகல வசதிகளையும் அனுபவித்தார்கள். முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கு நோன்பு காலங்களில் வேண்டிய சகல வசதிகளையும் வழங்கி இருந்ததை நான் உணர்வேன். நான் இவர்களுடன் பல வருடங்கள் சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் விடுதியில் தங்கிப் படித்தேன். எனது கண்களால் கண்டும் இருக்கிறேன்.

அவர் எஸ்.எஸ்.சி. பரீட்சைக்குத் தோற்றாது சிவானந்தாவை விட்டு விலகினார். அவர் திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியிலும், பின்னர் இந்தியாவிலும் தனது பட்டப்படிப்பை முடித்து வந்தார். ஒருவருக்கு ஒரு கெட்டது நடந்தால் ஒரு நல்லதும் நடக்கும். ஒரு கதவு மூடினால் மறு கதவு திறப்பதற்காகக் காத்திருக்குமாம். திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியும், பின்னர் இந்தியக் கல்லூரிகளும் கதவுகளைத் திறந்து விட்டன. அதனால் அவருடைய திறமை உலகினுக்குத் தெரிந்தது. இந்தியாவில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். சிறந்த பேச்சாளனாக வெளிவந்தார். அரசியலைக் கற்றுக் கொண்டார். கிண்ணியாவின் முதற் பட்டதாரியும் ஆவார்.

அப்போது அமரர் எம்.ஈ.எச்.அலி அவர்கள் பாராளுமன்ற பிரதிநிதியாக இருந்தார். அலி அவர்கள் தந்தை செல்வாவின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர். அவர் மிகவும் நல்ல மனிதராக இருந்தார். பிறர் மனதைப் புண்படுத்தாத பண்பாளர். எல்லா அரசியல் வாதிகளுக்கும் அலியைப் பிடிக்கும். கொழும்பில் ஐ.தே.கட்சியினர். வளைத்துப் பிடித்து தமது கட்சியில் சேர்க்க முனைந்தனர். ஆனாலும் அவர் அகப்படவில்லை. தமிழரசிக்கட்சியினர் இதனை அறிந்து தந்தை செல்வாவிடம் முறையிட்டனர். நான் தந்தை செல்வாவுடன் இருக்கையில் இவ்வாறு முறையிட்டனர். அலி விரைவில் கட்சி மாறிவிடுவார். மூதுர்த் தொகுதிக்கு வேறு ஒருவரை நியமிக்கலாம். என்றனர்.

“அலி அவர்களை எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். மிகவும்

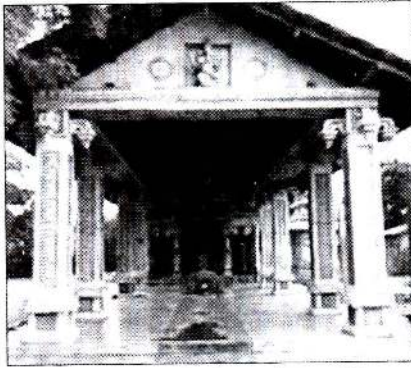
நம்பகமானவர். அவர் அப்படிச் செய்வதாயின் உங்களின் நெருக்குவாரமே காரணமாகலாம்” என்றார்.

அலி அவர்களை நீக்கினால் தமக்கு விரும்பிய ஒருவரைப் போடலாம் என்பது அவர்களது எண்ணம். அரசியல் பொய்யும், புரட்டும் நிறைந்ததாக உணர்ந்து கொண்டேன். அலி அவர்களை ஐ.தே.க.சேர்க்க அக்கட்சியினர் கடும்பிரயத்தனம் எடுத்து வெற்றியும் பெற்றனர். சில மாதங்களின் பின் தனது நிலைப்பாட்டை அலி அவர்கள் தந்தை செல்வாவிடம் விளக்கியுள்ளார்.

“முடிவு நல்லதாயின் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்களை விலகும்படி கூறமாட்டேன்” என்றார். தந்தை செல்வாவின் உயர்ந்த பண்பை என்றும் அலி அவர்கள் மதிப்பவர். தான் விலகுவதாக தந்தை செல்வாவிடம் கூறிவிட்டு தமிழரசுக் கட்சியில் இருந்து விலகினார். பின்னர் ஐ.தே.க.போட்டியிட்டு வென்று பாராளுமன்றம் சென்றார். அதனால் கட்சிமாறி என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். எனினும் பின்னர் அவரது அரசியல் வாழ்வு சோபிக்கவில்லை. அவருக்கு அரசியல்வாதிகள்போல் நடிக்க முடியவில்லை. நல்ல உள்ளங்கொண்டோர் அரசியலில் நீடிக்கமுடியாது. எனினும் ஐ.தே.க. ஆட்சிக்கு வந்தபோது அலி அவர்களை ஒரு வெளிநாட்டுக்குத் தூதுவராக நியமனம் செய்து தனது நன்றிக் கடனைத் தீர்த்தது.

அமரர் ஏ.எல்.ஏ. மஜீது, அமரர் எம்.ஈ.எச்.அலி அவர்களின் உதவி பெற்று ஆசிரியரானார். கிண்ணியா மகா வித்தியாலயத்தின் ஆசிரியராகவும், பின்னர் அதிபராகவும் சேவை செய்தார். அரசியலுக்கு வந்தார். பூலிங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் போட்டியிட்டுத் தோற்றார் தமிழ் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்று அடுத்து வந்த தேர்தலில் அதே கட்சியில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். பிரதி அமைச்சரானார். தனது சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பல அரசியல் மாற்றங்களைச் செய்தார். இலங்கை வரைபடத்தில் கிண்ணியாவை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தார். முஸ்லிம்களுக்கு சிறப்பாகக் கிண்ணியா முஸ்லிம்களுக்கு அரசியல் ஞானத்தை ஊட்டினார். இன்று இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் தலை நிமிர்ந்து நிற்பதற்குக் கால்கோல் இட்டவர் அமரர் மஜீத் என்றால் அது மிகையாகாது.

வெளியூர்களுக்குச் செல்லும் எங்கள் கிராம மக்கள் திருகோணமலை - மட்டக்களப்பு வீதிக்கு வந்து அவ் வீதியால் செல்லும் வாகனங்களில் செல்வார்கள். அந்த வீதியில் ஆலங்கேணியில் இருந்து வரும் சிறு வீதி சந்திக்கும்.

ஆலங்கேணி விநாயகர் கோயில்

அந்தச் சந்தியை மடத்தடிச் சந்தி என்று அழைப்பார்கள். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது அந்தச் சந்தியைச் சூழ்ந்த பகுதியை (Little England) 'சின்ன இங்கிலாந்து' என அழைப்பார்கள். பிரித்தானியரின் படையணிகள் இருந்தன. கடற்கரையையும், தென்னந் தோட்டத்தையும் மின்னொளி அழகுபடுத்தும். கடற்கரை ஓரமாகவுள்ள காலரண்களில் துப்பாக்கி ஏந்திய பிரித்தானியப் படையினர் உசார்நிலையில் இருந்தனர். கொட்டியாரக் குடாக்கரையோரங்களில் காவலரண்கள் இருந்தன. அவற்றை மேலிருந்து பார்ப்போருக்குத் தெரியா வண்ணம் கொங்கீற்றிப் போட்டு அமைத்திருந்தனர். துறை முகத்தில் நிற்கும் போர்க்கப்பல் தேடும் வெளிச்சம் போட்டு வேற்று நாட்டு விமானங்கள் வருகின்றனவா என்று பார்ப்பார்கள்.

வான் வீதி வண்ணம் விசிறி வேடிக்கை காட்டுவது போலிருக்கும். சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்தான். குடாக்கடலில் எந்த நேரமும் ரோந்துப் படகுகள் சுழன்று திரியும். அங்கு வேலை செய்பவர்கள் கூறுவார்கள். கடலில் இயந்திரங்களின் இரைச்சல் விடியவிடியக் கேட்கும்.

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுக்கு வந்தபின் படையினர் அகன்று விட்டனர். அதனால் அவை சோபையை இழந்து விட்டன. இன்று பல கடலுள் ஆழ்ந்துவிட்டன.

கடலுரைத் தாண்டினால் '1990 களின் பின்னர் உருவான 'பைசல்நகர்' கிராமம் வரும். அதனைத் தாண்டி ஒன்றரைக் கிலோ மீற்றர் மேற்கு நோக்கிச் சென்றால் கட்டையாறு என்ற உப்புநீர்ச் சிற்றாறு சலசலக்கும். அதைக் கடந்தால் ஒரு புன்னை மரம் வரவேற்கும். புன்னை மரத்தடியில் நின்று பார்த்தால் மரங்களின் அணிவகுப்புத் தெரியும். வலப்பக்கமாக ஒரு ஆண் பனிச்சை. அதற்கு நேர் எதிரே துரையப்பாவின்

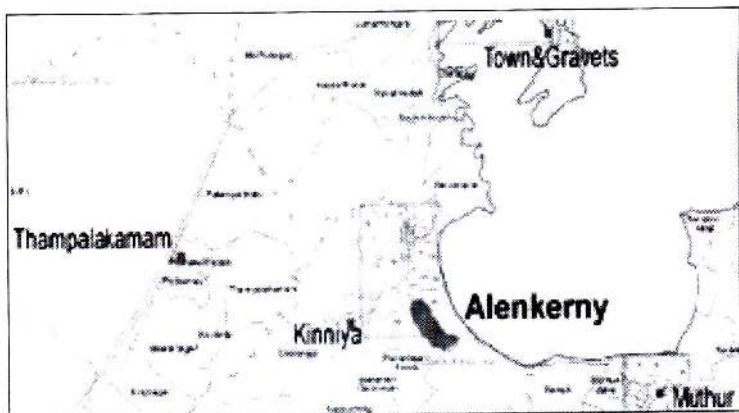
வீடு. அவரது வேலியில் ஒரு பெண்பனிச்சை காயும், பழமுமாகக் காட்சியளிக்கும். அதன் பழங்கள் நல்ல சுவையுடையவை.

பழங்களைக் கண்டால் நாங்கள் குரங்குகளாவோம். சத்தமில்லாது ஏறிப் பழங்களை ஆய்ந்து பொக்ற்றினுள் நுழைப்போம். ஏறியதுபோல் இறங்கிச் செல்வோம். அதற்கு அப்பால் துதிகைகள் அசைந்தாடி நிற்கும் யானையின் தோற்றத்தில் பெரிய ஆலமரம் உள்ளது. அதன் கீழ் நான் படித்த, எனக்குக் கல்வியை ஊட்டிய எனது அறிவுத்தாயாக எனது பள்ளிக்கூடம் கைகாட்டும். அதெல்லாம் சேர்ந்து எனது ஊரான ஆலங்கேணி ஓடி வந்து எட்டிப் பார்க்கும். அதிலே துள்ளுமே ஒரு சந்தோசம். தேடக்கிடைக்காத சுகம் எட்டிப் பார்க்கும். ஆலம் விழுதுகளில் பிடித்து ஆடினால் அது சொர்க்கம்தான்.

ஒரு காலத்தில் மாலை நேரத்தில் பாடசாலையின் வெளிமூலையில் இருந்த பெரிய கிணற்றைச் சுற்றி மக்கள் நின்று நீராடி மகிழ்வர். அது பெரிய சந்தையாகச் சலசலத்துக் கலகலக்கும். தண்ணீரை அள்ளி நீராடுவார்கள். கிணற்றைச் சுற்றி ஏப்றோன் சிமென்ற் கட்டு. வட்டவடிவில் இருக்கும். நான்கு பக்கமும் தண்ணீர் பாய வாய்க்கால்போல் அமைந்திருக்கும். அலரிச் செடிப் புதராகச் செழித்துப் பூத்துக் காற்றில் அசையும். நறுமணம் எங்கும் பரவும். அந்த மணம் இன்றும் எனது மனதை நிரப்பியே இருக்கும்.

கொட்டியாரக் குடாக் கடல் கிழக்காக விரிந்து இரைந்து கொண்டு கிடக்கிறது. அது மேற்காகத் தம்பலகாமக் குடாக் கடல் வரை பரந்துள்ளது. அது போதாதென்று இரு கிளைகளை நிலப்பரப்புக்குள் நீட்டியுள்ளது. ஒரு கிளை 'கட்டையாறு' என்ற பெயரோடு பாய்ந்து உப்பாறு வரை செல்கிறது. இன்னொரு கிளை 'பெரியாறு' என்ற பெயரோடு ஓடுகிறது. பெரியாறு 'பாசியாறு' என்ற பெயரோடு இடிமண், ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு பிரதேசத்தின் ஊடாக ஓடி உப்பாற்று நீரேரியோடு இணைகிறது. உப்பாற்றுக்கு அப்பால் மகாவலியும் கொட்டியாரக் கடலோடு இணைகிறது.

இவற்றுக்கு இடைப்பட்ட பெரியதொரு நிலப்பரப்பு வடக்குத் தெற்காக நீண்டு பரந்துள்ளது. இந்நிலப் பரப்பு தம்பலகாமப் பற்றின் ஒரு நிர்வாக அலகாக இருந்துள்ளது. அன்று இப்பிரதேசம் 'தம்பலகாமம் கிழக்கு' என அழைக்கப்பட்டது. இன்று அந்நிலப்பரப்பு கிண்ணியா பிரதேச செயலாளர் பிரிவாக விளங்குகிறது. ஒரு நகரசபை, இரண்டு பிரதேச சபைகளையும் கொண்டுள்ளது. நெருக்கமான சனத்தொகையையும் கொண்டுள்ளது.

இன்று கிண்ணியா அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் பிரதேசமாக மாறியுள்ளது. இந்நிலப்பரப்பில் கட்டையாற்றுக்கும், பெரியாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பரப்பில் பெரியாற்றுமுனை, குட்டிக்கரைச்சை, இடிமண், ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு ஆகிய பழைய கிராமங்கள் உள்ளன.

கட்டையாற்றுக்கும், கொட்டியாபுரக் குடாக்கடலுக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்தில் நீரோட்டுமுனை, சின்னக் கிண்ணியா, மாஞ்சோலைச் சேனை, பிள்ளை கொல்லி மணல், பூசாரி வெட்டை, முழங்கை முடக்கு, சின்னத்தோட்டம், தாமரைவில், கண்டலடியூற்று போன்ற கிராமங்கள் உள்ளன. இப்பிரதேசங்களில் 1990களின் பின்னர் பல முஸ்லிம் கிராமங்கள் புதுப்புதுப் பெயர்களோடு முளைத்து விட்டன.

பெரியாற்று முனையில் கிண்ணியா, அடப்பனார்வயல் வெட்டை, குட்டிக்கரைச்சை என்ற கிராமங்கள் இருந்தன. அவை இன்று பெரிய கிண்ணியா என்ற கிராமத்தோடு இணைந்துள்ளன. பெரிய கிண்ணியா

இப்பிரதேசத்தின் பெரியநகராக விளங்குகிறது. ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு ஆகிய கிராமங்கள் இன்றும் சைவசமய மக்களைக் கொண்டு தனித்துவத்தைக் காட்டி மிளர்கின்றன.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள சிற்றூர்களில் ஆலங்கேணியும், ஈச்சந்தீவும் அடங்கும். சிற்றூர் எனினும் பழம்பெரும் கிராமம். அந்தக் காலத்தில் கொடுக்கல் வாங்கலின் போது 'புறோநோட்டு' எழுதிக் கையெழுத்துப் பெறும் நடைமுறை இருந்தது. கடன் கொடுப்பவர், கடன் பெறுபவரிடம் இருந்து எழுதியெடுக்கும் பத்திரம் அது. அந்தப் புறோநோட்டு என்ற பத்திரத்தில் 'திருதம் ஆலங்கேணியில் இருக்கும்...' என்று தொடங்கி எழுதப்படும். அதாவது 'திருகோணமலை மாவட்டத்தின் 'தம்பலகாமப் பற்றில்' உள்ள ஆலங்கேணி' என்று பொருள்படும்.

ஆலங்கேணியை அடையும் வழி

ஆலங்கேணி கொட்டியாரக் குடாக்கடலின் தாலாட்டில் உறங்குகிறது. பனைகளும் தென்னைகளும் ஓலைகளை வீசிச் சுகம் காட்டும். குடாக்கடற்கரையோரமாக அடம்பன் கொடி ஊதா நிறத்தில் பூக்களை விரித்துப் படர்ந்து மூடியிருக்கும். இடையிடையே இராவணன் மீசை எனப்படும் ஒருவகைப் புல்லினப் படர்கொடி தொட்டந் தொட்டமாக வளர்ந்திருக்கும். அதன் காய்கள் முற்றி முட்பந்தாகப் புல்லைவிட்டுக் கழன்று காற்றில் உருண்டு ஓடும். பலர் அவற்றை எடுத்துச் செல்வார்கள். இராவணன் மீசையை வீட்டு வளைகளில் வைத்தால் எலி எட்டியும் பார்க்காது. அதன் முள் குத்திவிடும்.

கடற்கரையில் இருந்து சுமார் ஆறரைக் கிலோமீற்றர் அகலத்துக்குத் தென்னந்தோட்டம் பரந்திருந்தது. பூசாரி வெட்டை சின்னத் தோட்டம், தாமரைவில், கண்டலடியூற்று, முதல் உப்பாறு வரை பல கிலோ மீற்றர் நீளத்தைக் கொண்டிருந்தது. தென்னந் தோட்டத்தையும், கிராமத்தையும் கட்டையாறு பிரிக்கிறது. அதனைக் கடந்து மட்டக்களப்பு வீதிவரை செல்லும் வீதியால் நடந்து செல்ல வேண்டும். அவ்வீதி அதிகம் சனப்புமக்கம் இல்லாதது. நான் மட்டக்களப்புக்குச் செல்லும் போது கால் சட்டையைக் கழற்றித் தலையில் வைத்துக் கொள்வேன். எனது இடுப்புக்குக் கீழ் உடையிருக்காது. என்னைக் கவனிக்க யாரும் இல்லை. வெண்கண்ணா மரங்களும் மூச்சுவேர்களும் இருபுறமும் நிறைந்திருக்கும். வண்டில் போகும் தடம் தண்ணீருக்குள்ளும் தெரியும். மனிதர்கள் வண்டில் தடங்களின் நடுவில் நடப்பதால் சேறு படியவாய்ப்பில்லை. துணிவுடன் நடப்போன். அன்று கட்டையாற்றுக்குப் பாலம் கிடையாது.

எனது பெட்டியை தலைமேல் உள்ள காற்சட்டைமேல் வைத்து நடப்பேன். தண்ணீர் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். மெதுவாக நடப்பேன். ஆற்றைக் கடந்ததும் தண்ணீரை கைகளால் வழித்து விடுவேன். தண்ணீர் காய்ந்துவிடும். கால்சட்டையை அணிந்து கொண்டு நடப்பேன். மட்டக் களப்பு வீதி வந்ததும் பேருந்துக்காகக் காத்திருப்பேன். கடல் அலையின் மெல்லிய இரைச்சல் காதுகளில் இசையெழுப்பும். எத்தனை முறை மடத்தடிப் பிள்ளையாரை வேண்டியிருப்பேன். பேருந்து விரைந்து வரவேண்டும் என்பதற்கும் அவரைத்தான் வேண்டி நிற்பேன். எந்த விடயமானாலும் துணை யானைமுகன்தான். நேர்த்தி வைப்பதல்லாம் உண்மை. அதனை நான் நிறைவேற்றியதாக நினை இல்லை. கடவுளை மட்டுந்தான் நாங்க ஏமாற்றலாம். ஆனால் அவர் கோபிக்கமாட்டார் என்பது மட்டும் உண்மை. பாவம் கடவுள்.

கட்டையாற்றுப் பாலம் அமைத்தல்

1955ம் ஆண்டளவில் ஆற்றை மறித்து வீதி அமைக்கப்பட்டது. ஆழமுள்ள பகுதியில் தண்ணீர் பரவி ஓடக்கூடியதாக நீர் மட்டத்துக்கு ஏற்பப் பதித்து வீதி அமைக்கப்பட்டது. அதனை 'வட்டுமேந்து' என அழைப்பார்கள். வீதிக்கு உரிய கற்கள் லொறியில் வரும். சிமென்ட், மணல் முதலியன வரும். அவற்றைத் தாச்சிகளில் அள்ளி உரிய இடங்களில் கொட்டுவதில் சிறுவர்களும் ஈடுபட்டிருந் தார்கள். இவர்களில் ஒருவனாக நானும் சேர்ந்தால் என்ன? பணம் கிடைக்கும். எனது பாடசாலைக் கல்விக்கு உதவும்.

அது ஆவணி மாதம். நான் பாடசாலையில் இருந்து விடுமுறையில் வந்து நின்றேன். எங்கள் குடும்பத்தில் பண நெருக்கடி ஏற்பட்டு விட்டது. வறுமைக் கோட்டினைத் தொட்ட வாழ்க்கை முறை ஏற்பட்டு விட்டது. பாடசாலை விடுதிக்குரிய பணத்தினைச் செலுத்துவதில் அப்பா நெருக்கடியை எதிர் கொண்டார். நானும் இந்த வேலையில் ஈடுபட்டால் விடுதிப் பணத்தினை உழைத்து விடலாம் அல்லவா? அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் அவர் வருந்துவார்.? எப்படி என யோசித்தேன். தலைமை ஆசிரியர் விடுமுறையில் யாழ்ப்பாணம் செல்வார். அப்போது என்னிடம் பாடசாலையின் வெளித் திறப்பைத் தருவார். பாடசாலை வகுப்பறைகளாகப் பிரித்து அமைக்கப்படவில்லை. இது எனக்கு உதவியது. அம்மாவிடம் ஏதாவது பொய் சொல்லும் நோக்கோடு இருந்தேன்.

வீதியைப் பொறுப்பெடுத்த (Contractor) ஒப்பந்தக்காரரிடம்

வேலை கேட்டு நின்றேன். சிடைத்தது. தினக்கூலியாக வேலை செய்தேன். என்னோடு சண்முகலிங்கம், முருகுப்பிள்ளை, கனகசிங்கம், வைரமுத்தன், ஆறுமுகம் போன்ற சிறுவர்கள் வேலை செய்தனர். காலை ஏழுமணிக்கு வேலை தொடங்கும். மாலை ஆறு மணிவரை வேலை நடைபெறும். பன்னிரண்டு மணிக்குப் பகல் உணவுக்காக விடுவார்கள். சரியாக ஒரு மணிக்கு வேலை தொடங்கும். யாரும் பிந்தி வந்தால் வேலை சிடைக்காது. அதனால் எல்லோரும் நேரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். விரைவாக வேலை செய்ய வேண்டும். எந்த நேரமும் அந்த முதலாளி அதட்டிக் கொண்டே இருப்பார்.

சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவது குற்றம். ஆனாலும் இதனை யார் பொருட்படுத்துவது? ஏழைகளை இச்சட்டங்கள் மேலும் ஏழைகளாக்கி விடும். 'அந்த முதலாளி சிடுசிடுத்த மூஞ்சறு' என்று கூறிக்கொண்டு வேலை செய்தேன். வேலை செய்வதன் கஸ்டத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன். தெரு நாய்க்கு செக்கு என்ன? சிவலிங்கம் என்ன? கஸ்டத்தை உணர்ந்தவனுக்கும் இது பொருந்தும். ஒப்பந்தக்காரர் சொல்வது போல் செய்ய வேண்டும். ஏதும் சொன்னால் வேலை இல்லை. வீதியை மேற்பார்வை செய்ய வரும் அரசு உத்தியோகத்தர்கள் பார்த்து விட்டுச் செல்வார்கள். அவர்களுக்குக் கையூட்டுக் கிடைக்கும்.

அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் நானும் அதற்கான வேலையைச் செய்தேன். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு ரூபாய் வீதம் முப்பது நாள் வேலை செய்தேன். அறுபது ரூபாய் தந்தார்கள்..

"பிள்ளைகளுக்கு விடுமுறையில் கற்பித்தேன். அதற்காகத் தலைமை ஆசிரியர் தந்த பணம்" என்று அம்மாவிடம் கொடுத்தேன். அம்மாவும் நம்பினார். அப்பாவும் அமைதியானார். எனது விடுதிக்கான இரண்டு மாதத்துக்கான பணம் கிடைத்தது. அதனை விடுதிப் பணமாகக் கட்டியது திருப்தியாக இருந்தது. ஆனால் அந்த வீதியில் வேலை செய்யும்போது பலவற்றைப் புரிந்து கொண்டேன். பல நுணுக்கங்களை அறிந்து கொண்டேன். பார்த்திருக்கக் கண்முன்னாலே அமுக்கும் பேர் வழிகளை இனங்கண்டேன்.

வீதி விரைந்து முடிவுற்றது. சில நாட்களின் பின் மழை பெய்து வெள்ளம் பரவி ஓடியது. வெள்ளத்துக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத வீதி. விரைந்து சேதம் அடைந்து விட்டது. வீதியும் அள்ளிவிட்டு போனது. ஒப்பந்தக்காரருக்கு ஒரு வாய்ப்பான சந்தர்ப்பம் ஆகிவிட்டது. ஒப்பந்தகாரருக்குக் காட்டில் மழை. பின்னர் அந்தப் பாலம் சற்றுத் திருத்தி அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் கிராமத்தைச் சூழ்ந்து ஓடும். கட்டையாற்றுக்கு அப்பால் ஆலங்கேணிக் கிராமக் குடியிருப்பு இருக்கிறது. அந்த ஆற்றைக் கடந்து நிமிர்ந்தால் புன்னை மலர்ந்து சொரிந்து நிற்கும். தனக்கென தனித்துவமான பண்பாட்டு அம்சங்களோடு ஆலங்கேணி வரவேற்கும். ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு வாழ் மக்கள், இந்தக் கிராமங்களிலேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் வந்தேறு குடிகளல்ல. காலங்காலமாக, வாழையடி வாழையாக திருகோணமலை மாவட்ட மண்ணில் பிறந்து பரந்து வாழ்ந்து வருபவர்கள்.

இந்த நிலப்பரப்பின் ஊடாகப் பல உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் ஓடுகின்றன. அவை கட்டையாறு, பாசியாறு, பெரியாறு போன்றனவாம். இந்நீர் நிலைகள் கடல்வாழ் உயிரினங்களைக் கொண்டுள்ளன. கண்டல்வகைத் தாவரங்கள் நிறைந்துள்ளன. இன்று பிரதேச சபைகளையும், நகர சபையினையும் கொண்டுள்ளது. கட்டையாறு இப்பிரதேசத்தை இரு பெரும் பிரிவாக்கி ஓடுகிறது. நீரோட்டுமுனை, பூசாரிவெட்டை, சின்னத்தோட்டம், கண்டலடியூற்று, தாமரைவில், ஆகிய ஊர்கள் உள்ளன. இப்பகுதியில் பெரிய தென்னந்தோட்டம் உள்ளது. அந்த ஆறு ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு ஆகியவற்றை வளைத்துச் சென்று உப்பாற்றுக்கடல் நீரேரிக் களப்பில் சந்திக்கிறது.

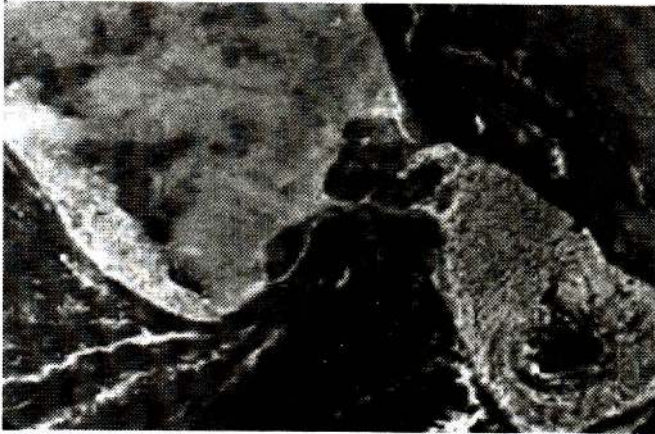
நான் ஏற்கனவே கூறியது போன்று இந் நிலப்பரப்பு ஐவகை நிலங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள், மகாவலிநதி. நன்னீர் நிலைகள், விளைநிலங்கள், தென்னந்தோட்டங்கள், போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளது. தனக்கென உரிய வழிவழி வந்த மரபுகளையும், வாழ்வியலையும் அன்று தொடக்கம் இன்று வரை பாதுகாத்துத் திகழ்கிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் அத்தனை பண்பாட்டுக்குமுரிய ஐவகை நிலங்களையும், திணை மரபுகளையும், வாழ்வியல் அம்சங்களையும் கட்டிக் காத்து வருகிறது. ஆலங்கேணி சிறிய கிராமம்தான். ஆனாலும் பழந்தமிழகம் பேணிய அத்துணை அம்சங்களோடு மொழிவளத்தையும் கொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

இலங்கையையும் இந்தியாவையும் பிரித்த சிறியதொரு ஆறு எனக்குறிப்பிடப்படுவது பஹ்ரளி ஆறாக இருக்கலாம். ஆறு பாய்ந்த பகுதிகளைக் கடற்கோள் காவுகொண்டதால் உயர்ந்த எஞ்சிய பகுதிகள் தீவுக் கூட்டங்களாகப் பரந்து கிடக்கின்றன. இதனை யாழ்குடாநாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள தீவுக் கூட்டங்களாகக் கொள்ளலாம்.

இராவணன் இறந்தபின் அவனது தம்பி விபூஷணன் ஆட்சிப்

பொறுப்பை ஏற்கிறான். அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையைக் கடற்கோள் தாக்கியதாக சிங்கள நூலான இராஜவளிய குறிப்பிடுகிறது. இதனை மட்டக்களப்பு மான்மியமும் குறிப்பிடுகிறது. இதன்போது 25 மாளிகைகளும், நான்கு லட்சம் தெருக்களும் அழிந்ததாகக் குறிப்பிடப் படுகிறது.

புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்தது கி.மு.543ல் என்று கூறுவர். புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் கிரேக்க ஞானி சோக்ரட்டீசும் வாழ்ந்ததாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவர். புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைவதற்கு 1844 ஆண்டுகளுக்கு முன் இராவணன் வாழ்ந்த காலமாகும். 'செங்கோன் தரைச் செலவு' நூல் இராவணன் வாழ்ந்த காலம் கி.மு. 2400 எனக் கூறுகிறது. 'விட்டிபொத்' என்னும் சிங்கள நூலும் கி.மு.2367ல் கடற்கோள் ஏற்பட்டதாகக் கூறுகிறது. கி.மு. 2400 ல் நோவாவின் காலத்தில் பெருவெள்ளம் தோன்றி பேரழிவை ஏற்படுத்தியதாக பைபிளும் குறிப்பிடுகிறது.

இந்து சமுத்திரத்தின் முத்து என்று அழைக்கப்பெறும் நமது இலங்கை பரந்த பிரதேசமாக இருந்துள்ளது. ஆபிரிக்கா தொடக்கம் அவுஸ்திரேலியா வரையிலும், விந்தியமலை தொடக்கம் கிழக்கிந்திய தீவுகள் வரை பரந்து விரிந்து கிடந்தது என ஸ்கொட் எலியற் என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார். அந்தப் பரந்த பிரதேசமே லெமூரியாவாகும். அது மூநாடு அல்லது குமரிக்கண்டம் என்றும் அழைக்கப் பெற்றது. சேர். உவால்டர் ரலி என்பாரும் லெமூரியாவே மக்கள் தோன்றிய முதல் நிலம் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பண்டைய தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இலங்கை விளங்கியது.

❖ கேணிப்பித்தன். ச.அருளானந்தம்

35

இந்தியத் துணைக் கண்டத்துடன் இணைந்திருந்தது. தமிழ்மொழி, கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற பதினெட்டு மொழிகளின் தாய் மொழி என மொழி வல்லுநர்கள் கூறுவர். தமிழர் பண்பாடு லெமூரியாவெங்கும் பரவியிருந்தது. மூன்று கடற்கோள்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகள் கூறுகின்றன. மூன்று கடற்கோள்களினால் தாக்கப்பட்டு லெமூரியா கடலினுள் ஆழ்ந்துள்ளது.

சுமார் 200 மில்லியன் வருடங்களுக்கு முன் இலங்கை ஆபிரிக்கா, மடகாஸ்கர், இந்தியா. இந்தோனேசியா, அவுஸ்திரேலியா அந்தாட்டிக்கா ஆகியவற்றோடு இணைந்து ஒரு நிலத்திணைவாகவே இருந்தது என ஸ்கொட் எலியர் என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். விந்தியமலை தொடக்கம் கிழக்கிந்திய தீவுகள் வரை பரந்ததொரு நிலத்திணைவு அமைந்திருந்தது. அதனையே 'லெமோரியா' என்று அழைத்தனர் எனவும் கூறுகின்றனர்.

தமிழகத்தில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்த தமிழ்மக்கள் என்று வரலாறு புரியாதவர்கள் கூறுகின்றனர். உலகம் தோன்றிய காலத்தில் லெமோரியாக் கண்டத்தின் கொடுமுடியாக இலங்கை விளங்கியது. லங்காபுரி அதன் தலைநகராக விளங்கியது. இராவணன் காலத்தில் ஏற்பட்ட நிலநடுக்கத்தினால் குமரிக் கண்டம் கடலினுள் மூழ்கியது. குமரிக்கண்டத்தின் மிக உயர்ந்த பகுதியே இன்று எஞ்சியிருக்கும் இலங்கை. புவிச்சரிதவியல் படித்தவர்களுக்கு இது புரியும். இவற்றையிட்டு 'உலகை உலுக்கும் கடற்கோள்' என்ற நூலில் எழுதியுள்ளேன்.

மகாவம்சம் இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் நூலாக பெரும் பான்மையினர் ஏற்றுள்ளனர். அந்நூலில் இராவணன் ஆட்சியின் போது மன்னார் பகுதியில் உள்ள ஊர்களும், வீதிகளும் கடற்கோளினால் அள்ளாண்டு போயின. கவந்தீசன் ஆட்சியின் போதும் இவ்வாறு நடந்துள்ளதைக் காணலாம். திருகோணமலையில் ஆழ்கடல் பகுதியில் உள்ள பாதாளமலைப் பகுதியில் இராவணனின் மாளிகைகள் இருந்தன. அவை கடற்கோளினால் கடலுள் ஆழ்ந்துபோனதாக அமரர் செல்வி. தங்கேஸ்வரி கந்தையா தனது ஆராய்ச்சி நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன்றைய கோணேசர் கோயிலின் அடியில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட ஆதர் சி. கிளார்க் பல கற்றாண்களையும், வேறுபொருட்களையும் கண்டுள்ளார். ஏறத்தாழ 300 மைல்களுக்கு அப்பால் வங்காள விரிகுடாவின் கரை இருந்ததாகத் தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அடிக்கடி இயற்கை அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்டு நிலம் காவு கொள்ளப் படுவதைப் புவிச்சரிதவியல் கூறுகிறது. 1957ல் ஏற்பட்ட வெள்ளம், 2004ல் ஏற்பட்ட சுனாமி இவற்றுக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

தவிரவும் மக்களின் குடிசனப்பெருக்கம், நகராக்கம், அரசியல் மாற்றங்களாலும், இன, மத அரசியல் கலவரங்களால் ஏற்படும் இடப்பெயர்வுகளாலும் கடல், மழை, வளி போன்றவற்றின் தின்னற் செயல்களினாலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இங்குள்ள தமிழ் மக்களின் வரலாறு

தம்பலகாமம் கிழக்குப் பிரதேசம் பல கிராமங்களை உள்ளடக்கியது. குரங்கல் தொடக்கம் கங்கைக்கரை வரை பரந்துள்ளது. நீரோட்டுமுனை, ஆலங்கேணி, ஈசசந்தீவு, தாமரைவில், உப்பாறு போன்ற கிராமங்களில் உள்ள பெரியோர்கள் தங்களது மூதாதையர்கள் இராவணேசன் காலத்திலிருந்தே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். திருகோணமலைக்கோணேசர் கோயில் உருவாகிய போதிருந்தே நீரோட்டுமுனை, ஆலங்கேணி, ஈசசந்தீவு பிரதேசங்களைச் சூழத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். குளக்கோட்டு மன்னரின் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே காலங் காலமாக வாழ்ந்து வருவதாகவும் கூறுவர். குளக்குகோட்டு மன்னனும், ஆடக செளந்தரியும் இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் திருக்கோணமலை ஈசன் கோயிலுக்குத் தொண்டு செய்து வாழ்ந்ததாக 'திருக்கோணாசல வைபவம்' நூல் கூறுகிறது. இதனை கோணேசர் கல்வெட்டும் உறுதி செய்கிறது.

ஆதிகோணநாதர் கோயில் குளக்கோட்டு மன்னரின் ஆணைப்படியே இன்றும் இயங்குகிறது. தம்பை நகர் தம்பலகாமப்பற்றின் தலை நகராக விளங்கியது. ஆதிகோணநாதர் கோயில் திருகோணமலை மாவட்ட கிராம மக்களுக்குப் பொதுவான கோயில். ஆலங்கேணி, ஈசசந்தீவு, தாமரைவில் போன்ற கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் திருவிழாக் காணச் செல்வார்கள். எங்கள் கிராமத்தவர்கள் பதினோராந் திருவிழாவினைச் செய்வார்கள்

திருவிழாக்களில் பதினான்காவது திருவிழா சிறப்பானது. அன்றுதான் கதிர்காமக்கந்தன் வெளிவருவார். அனைத்துக் கிராமத்து மக்களும் தமது நேர்த்திகளைச் செய்து முடிப்பார்கள். காவடிகள் பல திக்குகளில் இருந்தும் வரும். எங்கும் காவடிச் சிந்துகள் முழங்கும். முதுகிலே தூண்டில் போன்ற அலகுகளைக் குத்திக் கயிறுகளில் கட்டி காவடிகள் வரும். கோயிலெங்கும் 'அரோகரா' என்ற ஒலியெழும்பும். எங்கும் கற்பூரம் எரிந்து மணம் பரப்பும். பெண்கள் கற்பூரச் சட்டிகளை ஏந்தியவாறு காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க ஆதிகோண நாதரிடம் அருளை நாடி நிற்பர்.

வண்டிற் சவாரிகள்

தம்பலகாமம் கிண்ணியா வீதியில் சூரன்கல் என்ற இடம் உள்ளது. சூரங்கல்லுக்கும் சிவத்தப் பாலத்துக்கும் இடையில் பரந்த வெளி இருந்தது. கிராமத்து இளைஞர்கள் தமது திறமையைக் காட்டுவதற்காக வண்டிற் சவாரிகளைச் செய்வர். வண்டிற்சவாரி செய்யும்போது சில சமயங்களில் வண்டில்கள் குடைசாய்வதும் உண்டு. தற்செயலாகக் காயங்கள் ஏற்பட்டவரைக் காப்பாற்ற இளைஞர்கள் வண்டிகளில் தயாராய் நிற்பர். போட்டியில் கலந்து கொள்ளும் இளைஞர்களின் ஆர்வம் விபரிக்க முடியாதது. தங்கள் திறமைகளைக் கன்னியர்கள் காணவேண்டும் என்பதற்கான போட்டி அது.

கோயிலின் அருகே மருத்துவமனையும் உள்ளது. ஆனால் இதுவரை பலத்த காயங்கள் ஏற்படவில்லை. திருவிழா முடிந்ததும் பலருக்குக் காதல் திருமணங்கள் நடைபெறும். இன்று இவற்றைக் கற்பனையில்தான் காணலாம். வண்டில்களும் மெல்ல மெல்ல மறைந்து போகின்றன. அதனால் வண்டில் செய்யும் தச்சர்களும் தங்கள் தொழில்களை இழந்து வருகின்றனர்.

மாடு வளர்ப்பு

பாலுக்காக மட்டுமே மாடுகளை வளர்க்கின்றார்கள். வயல் நிலங்களில் நிறைந்து சிடந்த செல்வங்களான மாடுகள் இன்று வயல்களில் காணமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது கவலைக்குரியதே. வெளிநாட்டில் உற்பத்தியாகும் பொருட்கள் நம் நாட்டில் குவிவதால் நம்மவருக்கு தொழில் வாய்ப்பு இழப்புக்கள் உருவாகின்றன. நமது நாட்டிலுள்ள வளங்களை நம்மவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி உற்பத்தி யைப் பெருக்கலாம்.

ஆடக சௌந்தரியின் திருப்பணி

உன்னாஸ்கிரியில் இருந்து அரசாண்ட குளக்கோட்டுமன்னன் ஆடகசௌந்தரியை மணம் முடிக்கு முன்னரும், பின்பும் திருக்கோணைஸ் வரம் வந்து திருப்பணி செய்துள்ளதையும் 'திருக்கோணாசல வைபவம்' குறிப்பிடுகிறது. கந்தளாய் குளத்தில் ஆடகசௌந்தரி நீராடியபின் குளக்கட்டைப் பார்த்தபோது கட்டில் ஒரு பகுதி பள்ளமாக இருந்ததை அரசி அவதானித்தார். அதனை உணர்ந்த பெண்கள் உடனே அரசியோடு வந்த அத்தனை பெண்களும் கற்களை அடுக்கி, மண் வெட்டிக் கொட்டிக் கட்டை நிமிர்த்தினார்கள். அதனால் அந்த இடத்துக்குப் 'பெண்கள் கட்டு' என்ற பெயர் வந்ததாகவும். அந்நூல் கூறுகிறது.

அம்மான் கண்... அணைக்கட்டு நிறைவு

துருசு உடைப்பெடுத்து தண்ணீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. எப்படிக்கட்டினாலும் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டே இருந்தது. குளக்கோட்டு மன்னன் சிந்தனைக்கு அமைச்சர்களும், பெரியோரும் கூறியது சரியெனப்பட்டது. தனது தங்கையின் மகனை அழைத்து வந்து பூசைகள் செய்து அவனைக் குளக்கட்டில் குறுக்காக வைத்துக் கட்டினான். கண்களில் மண் விழுந்ததும் 'அம்மான் கண்' என்று சிறுவன் சத்தமிட்டான். குளக்கட்டு உடைப்பெடுக்கவில்லை. தண்ணீர் பாயும் போது காது கொடுத்துக் கேட்டால் 'அம்மான் கண்' என்று ஒலித்துப் பாயும். இக்கதை கர்ணபரம்பரைக் கதை என்பர். இன்றும் தண்ணீர் பாயும்போது உற்றுக் கேட்டால் 'அம்மான் கண்' என்றே ஒலிக்கும்.

நீரோட்டு முனையில் சுழியோடிகள்

இன்று சின்னக்கிண்ணியா என்று அழைக்கப்படும் நீரோட்டு முனையில் பிரபலமான சுழியோடிகள் வாழ்ந்தனர். கிண்ணியாத்துறையடியில் சித்திவிநாயகர் கோவிலின் பரிபாலனசபை அவர்களின் கட்டுப் பாட்டில் இருந்தது. நீரோட்டுமுனையில் காசிநாதரின் பெற்றோர் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தனர். காசிநாதர் இங்குதான் பிறந்தார். கிண்ணியா எழுச்சி பெற்றெழுவதற்கு கல்விக்கண் திறந்தவராக காசிநாதர் விளங்கினார்.

இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் தம்பலகாமக் குடாக்கடலில் முத்துக் குளித்தலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சுழியோடிகளாக விளங்கினர். நல்ல வருவாயை ஈட்டி வாழ்ந்தனர். இங்கு வாழ்ந்த பலர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தும் வெளிநாடுகளில் இருந்தும் வரும் மரக்கலங்களில் மீகாமன்களாகவும், கடலோடிகளாகவும் இருந்தனர். மரக்கலங்களை கட்டுவதும், திருத்துவதும் நீரோட்டுமுனையில் செய்தனர். எங்கள் பாட்டனார் சின்னத் தம்பியின் அக்கா வள்ளாத்தை எனப்படும் வள்ளியம்மை பருத்தித்துறையில் திருமணம் செய்திருந்தார்.

அவர்களிடம் வத்தை என்றழைக்கப்படும் பெரிய மரக்கலம் எனப்படும் படகு இருந்தது. மிகச் சிறந்த மீகாமன்கள் இங்கு வாழ்ந்தனர். மீகாமன் என்பது மரக்கலங்களை ஓட்டுபவரைக் குறிக்கும். கச்சான் காற்றுக்காலம் தொடங்கினால் அவர்களின் வத்தை வந்து நீரோட்டுமுனையில் தரிக்கும். இதேபோல் பல வத்தைகள் வரும். பின்னர் உப்பாற்றுத்துறையில் ஊடாக கண்டற்காடுதுறையில் ஒரு மாதம் வரை தங்கிநிற்பார்கள். அந்நேரம் வத்தையில் திருத்த வேலைகளையும் செய்வார்கள். நெல்,

வைக்கோல் வேம்பு போன்றவற்றைத் தேடிச்சென்று வாங்கி வத்தையில் ஏற்றிக் கொண்டு செல்வார்கள்.

கொட்டியாபுரக் குடாக்கடல் முறிவுபட்ட கடற்கரைக் குடாக்களை கொண்டது. மரக்கலங்கள் கரைத்துவதற்கு ஏற்றவை. அதனால் பல முனைகள் உருவாகி வத்தைகளைக் கரையோரங்களில் நிறுத்துவார்கள்.

இதனை அமரர் காசிநாதர், ஆறுமுகத்தார், கணபதிப்பிள்ளை விதானையார், கிருஸ்ணபிள்ளை உடையார் ஆகியோர் மூலமும் அறிந்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். நீரோட்டுமுனையில் வாழ்ந்த பாட்டனார் சின்னத்தம்பி, தோட்டத்து முத்தர், துறையடியில் வாழ்ந்த பீரீஸ் அப்புஹாமி போன்றோரின் மூலமும் அறிந்தேன். தம்பலகாமத்து மூதறிஞர் கலாபூஷணம் வேலாயுதம் மூலம் அறிந்தேன். நீரோட்டு முனையில் வாழ்ந்தவர்கள் நீரோட்டுமுனைத் துறை நடுவில் உள்ள ஆலயத்துக்கு பூசைகள் செய்வதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். அதன்படி வெள்ளிக் கிழமைகளில் நீரோட்டு முனைச் சித்திவிநாயகர் ஆலயத்தில் பூசை செய்யும் குருக்கள் சென்று பூசைகளை மேற்கொண்டார்.

ஆலங்கேணியில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக விளங்கிய குமுந்தைவேலர் ஒரு கல்விமானும், தமிழ் அறிஞருமாவார். அவர் மூலம் எனக்கு அரிய தகவல்கள் கிடைத்தன. இன்று சின்னக்கிண்ணியா என அழைக்கப்படும் நீரோட்டுமுனைத் துறையின் நடுவில் இருக்கும் உயர்ந்த பாறைத்தொடர் கல்லில் சிறு விநாயகர் ஆலயம் இருந்தது. அக்கல்லில் ஒரு சிறிய ஆலமரமும் நின்றது. அந்தக் கல்லின் கீழ்தான் ஆலயத்தை இராஜராஜசோழன் நிறுவினான் என்று காசிநாதர் கூறுவார். பின்னர் மக்கள் கூடி கோவிலுக்குப் பாதுகாவலர்களாக இரு சகோதரர்களான பெரிய குஞ்சனையும், சின்னக்குஞ்சனையும் பொறுப்பாக்கினர். வெள்ளிக் கிழமைகளில் நீரோட்டுமுனையில் வாழ்ந்த சைவமக்கள் சென்று வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டனர். அந்தக் கல்லில் இருந்து பார்த்தால் அழகான காட்சி புலனாகும் எனக் கூறிவர்.

அக்கோயிலுக்கு நான் பலமுறை கடலைக் கடந்து சென்றிருக்கின்றேன். கிருஸ்ணபிள்ளை உடையார், ஒப்பிலாமணி அதிபர், கணபதிப்பிள்ளை விதானையார் ஆகியோரும் உடன் வந்துள்ளார். நாகேந்திரம், தங்கராசா, கோணமலை, சங்கரலிங்கம், துரைராசா ஆகியோரும் பல தடவைகளில் கலந்து கொண்டனர். ஒவ்வொரு மாத இறுதி வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் சொக்கலிங்கம் என்ற மயில்வாகனம் ஆலங்கேணியில் இருந்து வந்து குடும்பத்துடன் சேர்ந்து பொங்கலிட்டுப் பூசை செய்வார்.

சுழியோடிகள் அந்தப் பாறைத் தொடரைச் சுழவுள்ள கடற்

பரப்பில் வண்ணமீன்களைப் பிடிப்பார்கள். அக்கற்பாறைத் தொடரை அண்மித்தே தொன்று தொட்டு படகுச் சேவைகள் நடந்தன. 2004ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட சனாமியின் பின்னர் ஒரு திருப்புமுனை தோன்றியது. நீர் குறுக்கறுத்து துறைகளாகி எம்மைத் துண்டித்த துறைகளுக்குப் பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அதனால் விநாயகர் ஆலயமும் போய் விட்டதோ? ஆனாலும் அதற்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லை. எங்கும் நிறைந்த இறைவனுக்கு ஏன் சிலைகள் என்று எடுத்து விட்டார்களோ?

பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழுவல. இதனால் அதனைச் செய்தவர்களுக்கு ஏதாவது புண்ணியம் கிடைத்திருக்கலாம். மாற்றமாம் உலகில் மாற்றந்தான் நிலையானது. மாற்றத்துக் எற்ப யாவும் மாறவேண்டும். இன்றேல் இந்த உலகம் எம்மைப் புறந்தள்ளிப் போய்க் கொண்டே இருக்கும்.

முத்துக் குளித்தல்

முத்துக்குளித்தல் கிருஷ்ணபிள்ளை உடையாரின் மேற்பார்வையில் நடந்தது. இங்கு வாழ்ந்த தமிழரின் முக்கிய தொழிலாக முத்துக் குளித்தல் இருந்து வந்தது. இரண்டாம் உலகப்போர் காரணமாக தடையாயிற்று. சீனக்குடா எண்ணெய்க் குதங்களில் குண்டுபொழிந்து எரியூட்டியதால் முத்துக் குளித்தலுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாகி விட்டது. தமிழ் மக்கள் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். பலர் கண்டற் காட்டுப் பகுதியில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு வாழ்வாதாரத்தை உருவாக்கினர்.

வள்ளியம்மா என்ற வள்ளாததை

வள்ளாததை எங்கள் வீட்டுக்கு பலமுறை வந்திருக்கிறார். அவரைப் பார்க்க வெள்ளைக்காரப் பெண் போல் அழகாக இருப்பார். நெற்றி நிறையத் திருநீறு பூசி அழகாகச் சிரிப்பார். வெள்ளை உடையோடுதான் இருப்பார். சைவ உணவுதான் சாப்பிடுவார், நல்ல உயரம். எடுப்பான தோற்றம். சுறுசுறுப்பாக இயங்குவார். அவர் வந்தால் நான்தான் அவரின் எடுபிடி. “மோனே” என்றால் இன்னுமொருமுறை கேட்கவேண்டும் போலிருக்கும். அவரது கணவர் இறந்தபின் வள்ளாததைதான் எல்லாப் பொறுப்பையும் தலையில் போட்டுக் கொண்டு செயற்படுவார்.

“மாமி! அத்தானை இந்தப் பொறுப்பை எல்லாம் கவனிக்கச் சொல்லி விடலாமே” என்று அப்பா சொல்லுவார்.

‘தம்பி கணவதி உனர் கொத்தானைச் சொல்லுறியோ. நல்லாச் செய்வான். ஊர்ல உள்ளவனுக்கெல்லாம் குடுத்துப் போட்டு ரோட்டதான்

நிற்பான். அவன் நல்லா இருந்தா நானேன் நாயா அலையிறன்". இதுதான் அவரின் பதிலாக இருக்கும்.

"தம்பி கணவதி! நாளைக்கு ஒருக்கா தம்பலகாமம் போகவேணும். கோயிலடியில் கதிராமன் இருக்கிறான். அவன் எனக்குக் கணக்கு விடுறான். அவனப்பிடிச்சி உலுப்புற உலுப்பில. என்ன செய்றன் என்று பார்." வள்ளாத்தையைப் பார்க்கப் பயமாகவும் இருக்கும்.

"எப்படியம்மா போவீங்க"? அம்மா கதை கொடுப்பார்.

"நீ எப்படிப் போவாய். காரிலயா? நடந்துதானே? அப்படித்தான். நமக்கு ஆண்டவன் தந்த கால் எதுக்கு மோன?"

அம்மா பேசாது இருந்து விட்டார். வள்ளாத்தையின் பார்வை என் பக்கம் திரும்பியது.

"மோனே அருள்! வெள்ளை பலபலத்து விடியும் போது சிவத்தப் பாலத்தில் நிக்கவேணும். அப்பதான் அவன் கதிராமனை கையோடு பிடிக்கலாம்". சர்வசாதரணமாக வள்ளாத்தை சொன்னார்.

விடிந்ததும் வள்ளாத்த சொன்னதுபோல் பலபலத்து விடிந்து வரும்போது சிவத்தப் பாலத்தில் நின்றோம். என்ன நடை. ஒரு படைத்தலைவன் நடப்பதுபோல் கைகளை வீசி நடப்பது ஒரு எடுப்பாக இருந்தது. அப்போது எனக்கு வயது ஏழுபெட்டு இருக்கும். "என்ன மோன கெதியா நடந்துவா. இந்த வயதில் இப்படியா நடக்கிறது? வா..வா." சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார். அவருக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது நான் பின்னால் ஓடியே போனேன்.

நல்ல காலம் அவர் தேடிப்போனவர் வீட்டில் இல்லை.

"ஏனடி பிள்ள! உன்ர மனிசன் எங்க போனார்?."

"முதல்ல வாங்க அம்மா வீட்டுக்குள்ள. வாங்க"

வரவேற்றார். வள்ளாத்தையுடன் நானும் உள்ளே சென்றேன். உள்ளே சென்றதும் ஒரு வாசம் வந்து என்னைத் தழுவியது. அந்த நறுமண வாசத்தை இன்றும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அவர் தனது வீட்டை எவ்வளவு நேசித்தார். எவ்வாறு அதனைப் போற்றி அழகாக்கினார். நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். இப்படித்தான் எங்கள் வீட்டை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். இந்த அக்கா எவ்வளவு தூய்மையாக வீட்டை வைத்துள்ளார். வள்ளாத்த தான் வந்த வேலையில் கண்ணாய் இருந்தார். "பிள்ள! உன்ர மனிசன் எங்க போனார்?." பிள்ள! கேக்கிறியே? உன்ர மனிசன் எங்க போனார்?."

"வயலுக்க, களத்தில் உங்கட நெல்லைத்தான் வாங்கப் போயிருக்கிறார். நேற்று வாங்கிய நெல் அந்தா வீட்டுக்க கிடக்குது. பின்னேரம்

வந்திடுவார்.” வீட்டுக்கார அக்கா சொன்னார். வள்ளாத்தை பெட்டிப் பாம்பாகி விட்டார். என்னைப் பார்த்தார்.

“மோன அருள் நான் இண்டைக்கு இங்க நிக்கிறன். நீ பள்ளிக்குப் போற பிள்ள. போ வீட்டுக்கு. தனியப்போவாய் தானே?” நான் பேசாது நின்றேன்.

என்ன மனுசிதா இவ. மனது கடுகடுத்தது. போசாது நின்றேன்.

“அம்மா அந்தத் தம்பி சாப்பிட்டுட்டுப் போகட்டும்”. அந்த அக்கா கூறினார். அதே நேரம் அந்த வீட்டு அக்கா ஒரு கோப்பை நிறையப் பால்தேத்தண்ணி தந்தார். பசியடங்கியது. அந்த மனுசி இடையில் ஒன்றுமே வாங்கித் தரல்ல.

“சரி அப்பன் நீ வீட்ட போ” என்றார்.

“அக்கா நான் போயிற்று வாறன்” அக்காவிடம் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்கு ஓடிவந்துவிட்டேன்.

வள்ளாத்தையின் வத்தை நீரோட்டுமுனையில் தரித்து நின்று வேப்பை மரங்களை ஏற்றும். பருவகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பல வத்தைகள், சிறிதும், பெரிதுமாக வரும். பெரிய பாய்கள் சுருட்டியபடியும் சிறிய தடித்த துணிகளால் செய்யப்பட்ட சிறிய பாய்களை விரித்தபடி, தண்ணீரில் மிதந்து ஆடியபடி தரித்து நிற்கும். மரங்களும், கயிறுகளும் வத்தைகளில் இருக்கும்.

வள்ளாத்தை வந்து மேற்பார்வை செய்வார். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வரும்போது பனாட்டு. பனங்குட்டான், ஓடியல் எனக் கொண்டு வந்து தருவார். என்னோடு இரக்கந்தான். ஆனால் வலு கட்டுப்பாடு. நீரோட்டுமுனையில் வத்தை தரித்து நிற்கும்போது வள்ளாத்தை சின்னத்தம்பியின் வீட்டில் தங்கிநிற்பார். கண்டற்காடுத் துறையில் தரித்து நின்றால் ஆலங்கேணியில் உள்ள எங்கள் வீட்டில் தங்குவார். வீட்டில் தங்கி நிற்கும் காலத்தில் தொணதொணப்புத்தான்.

தம்பலகாமத்துப் பரவைக் கடல் முத்து விளையும் இடமாகும். தம்பை நகரின் துறைமுகமாகவும் விளங்கியது. கப்பல் துறைமுகத்துக்கு பாண்டிய நாட்டு மரக்கலங்கள் வரும். கிரேக்கம், யவனம், பாரசீகம் போன்ற இடங்களில் இருந்து பாய்க் கப்பல்கள் வரும். முத்து, மயில்தோகை, யானைத்தந்தம் போன்றவை ஏற்றுமதி செய்யப்படும்.

இலங்கை வரலாற்றில் குறிப்பிடப்படும் அரசி ஆடகசவுந்தரி கப்பல்துறை துறைமுகம் ஊடாகவே குளக்கோட்டு மன்னனுடன் திருக்கோணாசலக் கோயிலில் உறையும் ஈசனை வழிபடச் செல்வார்கள்.

அங்கிருந்து கந்தளாய் குளத்தில் நீராடச் செல்வார்கள். என மூதறிஞர் கலாபூஷணம் வேலாயுதம் கூறுவார்.

முத்துக் குளித்தலுக்கு மூடுவிழா

பன்னெடுங்காலம் இங்கு முத்துக்குளித்தல் நடந்தது. ஐரோப் பியரின் வருகையின் பின் முத்துவிளைதலிலும் ஏலம் விடுவதிலும் சிக்கல் ஏற்பட்டது. இறுதியாக பிரித்தானியர் காலத்தில் எஃகுதார் ஹாஜியார் முத்துக் குளித்தலைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தார். கிருஸ்ணபிள்ளை உடையாரின் தலைமையில் இது நடந்தது. அதன்பின் இரண்டாம் உலகப்போரின் பின் முத்துக் குளித்தல் நின்றுபோயிற்று. கிண்ணியாத் துறையடியில் எங்கும் முத்துச்சிப்பி ஓடுகள் அடுக்கடுக்காக நிலத்தில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. அவற்றை கிண்ணியாவின் அக்கரையில் நிறையவே காணலாம். ஏன் இன்று முத்துக்குளித்தலில் ஈடுபடுவதில்லை? அரசு இதனையிட்டு ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆலங்கேணி தமிழறிஞர்களும், ஆலங்கேணியும்

இங்குள்ள தமிழ் மக்களின் வரலாறு

குழந்தைவேலர் ஆளுமை

ஆலங்கேணியில் உள்ள பெரியோர்கள் தங்களது திண்ணைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக விளங்கிய குழந்தைவேலரை மரியாதையுடன் நினைவு கூருகின்றனர். அவர் ஒரு கல்விமான் அத்துடன் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், தேவார, திருவாசகம், கந்தப் புராணம், பெரிய புராணம் போன்ற ஏனைய புராணங்களில் பாண்டித்தியம் உடையவர். முக்கியமான காலங்களில் கோயில்களில் புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லுபவர். முதுமையிலும் ஆலங்கேணி விநாயகர் கோயிலில் புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லுவார். மக்கள் இதிகாச, புராணக் கதைகளை விரும்பி கேட்பார்கள்.

ஆலங்கேணியில் உள்ள பெரியோர்கள் தங்களது மூதாதையர்கள் குளக்கோட்டு மன்னரின் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே காலங்காலமாக வாழ்ந்து வருவதாகக் கூறுவர்.

இலங்கையில் சோழராட்சிக் காலத்தில் குளக்கோட்டு மன்னர் வசூத்த ஆட்சி முறையினையே பின்பற்றி தமது ஆட்சி முறைமையினைத் தொடர்ந்தனர். அன்று நிலவிய வன்னிமை முறை ஐரோப்பியர் காலம்வரை நீடித்தது. பல வன்னிமைகள் அதாவது சிற்றரசர்கள் தலைமை தாங்கி ஆண்டனர். இதனை ஆலங்கேணியில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக விளங்கிய குழந்தைவேலர் விளக்கினார்.

எங்கள் கிராமங்களில் கோயில்களில் உற்சவ காலங்களில் புராணங்களைப் படித்துப் பயன்சொல்லும் நடைமுறை தொடர்கின்ற

செயல்முறையாகும். தமிழறிஞர்களும் முதியவர்களும் முக்கியமான காலங்களில் கோயில்களில் புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லுவார்கள். குழந்தைவேலரும் முதுமையிலும் ஆலங்கேணி விநாயகர் கோயிலில் புராணங்களுக்குப் பயன் சொல்லுவார். அவர் சுங்கான்சுழியிலும், ஆலங்கேணியிலும் மாறி, மாறி புராண பாராயணம் செய்வார். சில காலங்களில் தம்பலகாமத்தில் உறவினர்களோடு தங்கிநிற்பார். தம்பலகாமத்தின் மூதறிஞர் கலாபூஷணம் வேலாயுதம் அவர்களோடு நட்புக் கொண்டிருந்தார். இருவரும் புராண இதிகாசக்கதைகளில் வரும் தத்துவங்களைப் பகிர்ந்து மகிழ்வார்கள்.

ஆலங்கேணியின் மூதறிஞர் அம்பலவாணர்

ஆலங்கேணியில் மூதறிஞர் அம்பலவாணரோடு மணிக்கணக்கில் குழந்தைவேலர் உரையாடுவார். அம்பலவாணர் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிப் பாடிய பக்திப் பாடல்களை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவை பக்திப் பரவசமுட்டும் அற்புதமான பாடல்கள். 'ஆலங்கேணி திருப்பள்ளி எழுச்சியைக்' கேட்டிருக்கிறேன். மணிவாசகப்பெருமான் பாடியருளிய திருப்பள்ளி எழுச்சியைப் போன்று பக்திப் பரவசம் ஊட்டும். பல அற்புதமான பாடல்களை அம்பலவாணர் பாடியுள்ளார். நமது துரதிஸ்டம் அந்நூல் அச்சிடப்படவில்லை. அன்று அச்சிடும் வசதிகள் குறைவு. அத்துடன் பொருளாதார வசதிகள் இல்லை. ஆலங்கேணி கண்ட கலவரங்களால் ஏற்பட்ட குடிப்பெயர்வுகளால் அனைத்தையும் இழந்து விட்டோம்.

அம்பலவாணரின் பாடல்கள் புரட்சிக் கவி பாரதியின் பாடலுக்குச் சமமாக இருக்கும். அவர் 'நவீன ஆத்தி சூடி' ஒன்றையும் பாடியுள்ளார். திருவெம்பாக் காலங்களில் அவற்றைப் பாடுவார். அம்பலவாணரிடம்

எந்த நேரமும் ஒரு அமைதி குடிக்கொண்டிருக்கும். அவரை யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவரின் ஆளுமை அளப்பெரியது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியின்போது மேற்பார்வை செய்யும் அலுவலராக அரைக்கால் சட்டை, சேர்ட், முழங்கால்வரை மூடிய கால்மேசு. சப்பாத்து அணிந்து, தடித்த தொப்பி. அணிந்திருப்பார். அவரது எழுத்து அழகானது. வெள்ளைக்காரரிடம் நல்ல மரியாதை இருந்தது. சந்தோசமாக வாழ்ந்தார். இரண்டாம் உலகப் போரின்போது மக்கள் படையிலும் கடமையாற்றினார். மக்களுக்கு வேண்டியபோது பிரித்தானிய அலுவலர் கூறுபவற்றை மக்களுக்கு விளக்கி வழிப்படுத்தினார். அவரது அலுவலகம் சின்ன இங்கிலாந்து (Little England) என்ற இன்றைய மடத்தடிச் சந்திக்கு அண்மையில் இருந்தது. அவரின் தலைமையில் பதுங்குகுழி பற்றிய விபரங்கள் மக்களிடம் பரவியது. பதுங்கு குழிகளை வீடுகளிலும் பொது இடங்களிலும் கட்டுவதனை விளக்கினார்.

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுக்கு வந்ததும் படிப்படியாக படையினர் மீளப்பெறப்பட்டனர். ஆட்குறைப்பு ஏற்பட்டது. கிராமங்களை வேலையில்லாத திண்டாட்டம் உலுக்கியது. எனினும் கூப்பன் பங்கீட்டு முறை இருந்ததால் ஒருவாறு சமாளித்தனர். அம்பலவாணர் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டார். பலருக்கு உதவியவர் இன்று தனது குடும்பத்தையே காப்பாற்ற முடியாத ஏழ்மையில் சிக்கித் தவித்தார். நிண்ட தாடியுடன் சித்தர்களைப் போல் வாழ்ந்தார். அவரைப் போல் எத்தனை அறிஞர் பெருமக்கள் எங்கள் தமிழினத்திலும், தமிழ் பேசும் மக்களிடையேயும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்காமல் மறைந்திருப்பார்கள்.

அம்பலவாணர் சமயத்தொண்டினை ஏற்றார். கோயிலில் ஈடுபாடு கொண்டு ஆன்மீகத்தில் இறங்கினார். அவரைச் சூழ்ந்து பலர் இருந்தனர். அவர்களில் கந்தையா முக்கியமானவர்.

அறிஞர் முத்தையர் என்ற முத்துக்கருப்பன்

நீரோட்டுமுனையில் வாழ்ந்த சிறந்த மீகாமனும் கடலோடியுமான முத்துக்கருப்பனின் மகனான கந்தையா புரட்சிகர சிந்தனையாளராக வாழ்ந்தவர். நீரோட்டுமுனையில் இருந்து மீனாச்சி என்ற மரக்கலத்தில் கடமையாற்றினார். அவரோடு செல்லையாவும் கடமையாற்றினார். எந்தப் பயங்கரக் காற்றையும் எதிர்கொண்டு மீண்டவர். ஒருநாள் வங்காளவிரி குடாவில் பயங்கரசர் சுழல்காற்று வீசியது. அக்காற்றில் சிக்கிக் காணாமற் போனவர்களுள் முத்தையாவும் ஒருவர். அவர் மீளவே இல்லை. இதனை அமரர் செல்லையா மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

முத்துக்கருப்பரின் மூத்த மகன்தான் கந்தையா. கந்தையா படிக்கும் காலத்தில் விவேகியாகத்தான் இருந்தார். எங்கள் ஊரில் திண்ணைப் பள்ளியிலும், பின்னர் றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலையிலும் கற்றவர். பிரித்தானியப் படையினர் சென்றபின் வீட்டுக் கஸ்டம் காரணமாக வேலை தேடி கடலோடியானார். அவர் விவசாயத்தில் நாட்டங்கொண்டு தோட்டம் செய்தார். இறவடிச்சேனையில் அவரது தோட்டம் இருந்தது. ஆலங்கேணி வீட்டுக்கு வந்தால் அம்பலவாணரின் சீடராக இருப்பார். அவருடன் சேர்ந்து கோயிற் தொண்டில் ஈடுபடுவார். அம்பலவாணரின் பாடல்களை அழகாகப் பாடுவார். திருவெம்பாக் காலங்களில் அம்பலவாணரோடு கோயிலிலேயே கிடப்பார்.

ஆலயங்களில் வடமொழியை ஏன் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பார். தமிழில் பூசைகள் நடத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவார். சாவாறு, இறவடிச்சேனை, தீனேரி, கண்டற்காடு போன்ற இடங்களில் வயலும் தோட்டங்களும் இருந்தன. அதிகமாக இறவடிச்சேனையில் உள்ள தோட்டத்திலேயே இருப்பார். இங்குதான் இராசஇராசசோழன் மாளிகை இருந்தது என்பார். பழங்கால இடிபாடுகள் அடைந்த பிட்டிபோல் கற்களை வெளியே தலைகாட்டிய வண்ணம் கிடந்தது. வரலாற்றைத் தேடும் மாமனிதராகத் திகழ்ந்தார்.

தன்னோடு பிள்ளைகளையும் இறவடிச்சேனையில்

ஆலங்கேணியில் இருந்த பிள்ளைகளும் அவருடன் போய் விட்டனர். மகள் மலர்விழி மலர்ந்த விழியாள். இறவடிச்சேனையில் தொண்டராசிரியராக சேவைசெய்தாள். அவரின் மூத்தமகன் உயர்தர வகுப்பில் படிக்கிறார். அவரது கல்வியில் கவனம் செலுத்துங்கள் என்று வற்புறுத்தினேன். அவர் எனது சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தார்.

மகனைப் பள்ளிக் கூடம் அனுப்பினார்.

கமண்டலச்சாமி வந்தால் அவர் போகும் வரை அவரோடேயே ஆலங்கேணியில் காலத்தைக் கழிப்பார். தேவாரம் பாடுவதில் வல்லவர். திருவெம்பாக் காலத்தில் ஊர்வலத்தில் முன்னணியில் நிற்பார். சண்முகம் சாமியாரும் நிற்பார். ஆனால் இவர்களது பேச்சுக்கள், உரையாடல்கள் ஒன்றுமே அவர் செவிகளில் ஏறாது. அவர் தனியே பேசிக்கொண்டிருப்பார்.

தம்பலகாமத்து தமிழறிஞர் கலாபூஷணம் க.வேலாயுதம் இவ்வாறான பல வரலாற்று உண்மைகளை என்னிடம் விளக்கியுள்ளார். அவர் ஆலங்கேணி பற்றி அருமையான நூலொன்றை எழுத வேண்டும் என்று என்னிடம் பலமுறை வற்புறுத்தலாக வேண்டுகோள் விடுத்தார். தவறாமல் நமது கிராமங்களைப் பற்றி எழுதும்படி வற்புறுத்தி வந்தார். அவர், தானும் இவ்வாறான பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவரது கூற்றுப்படி தம்பலகாமத்திலும், ஆலங்கேணியிலும் கணிசமான கற்றறிந்தோர் வாழ்ந்தனர் எனக் கொள்ளலாம். சண்முகம் சாமியார் சாதாரண மனிதரல்ல. அவர் ஒரு சித்தர். அவர் எங்கு எப்போது இருப்பார் என்று சொல்ல முடியாது ஆனால் ஆலங்கேணி வைரவர் கோயில் பனிச்சையடியில் இரவில் சுருண்டு படுத்திருப்பார். இதனை நாங்கள் கண்டிருக்கிறோம். கலாபூஷணம் வேலாயுதனாரின் மகன் கலாபூஷணம் வே. தங்கராசா அவர்கள் நாயன்மார்திடலில் வாழ்ந்தோர் பற்றிய சில தகவல்களைத் தந்துதவினார்.

அம்பலவாணரைப் போல் பிரித்தானியரின் ஆட்குறைப்பினால் பலர் பாதிக்கப்பட்டனர். அதனால் கூலித்தொழில் செய்தவர்கள் தங்கள் நிலத்தை நம்பியிருந்தனர். தோட்டங்களை வைத்துப் பயிர் செய்தனர். சேனைத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். பாரம்பரிய விவசாயத்தில் இறங்கினர். நிலம் இருந்தது. நீர்ப்பாசன வசதிகள் குறைவு. மழை பொய்த்தால் வாழ்வு மாயமாகத் தோன்றும். பகலில் விவசாயத் தொழில், இரவில் ஆட்டம் பாட்டம் என வாழ்ந்தனர். நிலத்தடிநீர் பத்தடி ஆழத்தில் இருப்பதால் துலா பயன்பாட்டில் அதிகமாக இல்லை. குடங்களில் நீர் நிறைத்து பயிர்களுக்கு நீர் வார்ப்பர்கள். நானும் இதில் ஈடுபட்டேன்.

கமண்டலச் சாமி

இருந்தாற்போல் கமண்டலச் சாமி வருகை தருவார். அவர் வந்தால் கோயிலில்தான் தங்குவார். நல்ல உயரமானவர். காவி உடைதான் அணிந்திருப்பார். தலையில் பாரதியைப் போல் முண்டாசுத் தலைப்பாகை தரித்திருப்பார். திருநீறு நெற்றி நிறைய அணிந்திருப்பார். அவருக்கென்று

சிலர் வீடுகளில் இருந்து உணவு கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். மாலை நேரங்களில் சில வீடுகளுக்குச் செல்வார். எனது அப்பா அவரின் சீடர். கமண்டலச் சாமி ஆலங்கேணிக்கு வந்தால் நேரே எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார். அப்பாவுக்குத் தரிசனம் கொடுத்து உரையாடுவார். அவர் எங்கே இருந்து வருகிறார் என்று தெரியாது. ஆனால் அவரது உபதேசம் கேட்பதற்கு இனிமையாகவும், பொருள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கும்.

கோயிலில் அவரைச் சூழ்ந்து வட்ட வடிவில் பலர் இருப்பார்கள். கமண்டலச் சாமியார் நடுவில் இருப்பார். கதாப் பிரசங்கம் போல் உபதேசம் நடக்கும். நாங்கள் சிறுவர்கள் போய்ப் பார்ப்போம். சில வேளைகளில் எங்களைத் துரத்துவார்கள். எல்லாரும் சாமியாரைப் போல் சப்பானம் போட்டு அமர்ந்து இருப்பார்கள். ஏன் அவர்கள் துரத்துகிறார்கள் என்பதை அறிய ஆவல் தூண்டும். அதனால் நாங்கள் துரத்தினாலும் மீண்டும் மீண்டும் வந்து ஒளிந்திருந்து பார்ப்போம்.

அவர் பிரசங்கத்தினூடே இனிமையான பக்திப் பாடல்களையும் பாடுவார். தம்பிமுத்துப் பூசாரியாரின் கையில் உடுக்கு இருக்கும். சாமியார் பாட அதற்கு ஏற்றாற் போல் தம்பிமுத்துப் பூசாரியார் உடுக்கு அடிப்பார். சாமியார் வந்தால் கோயிலில் கதாபிரசங்கம் நடைபெறும். அம்பலவாணரும், சாமியாரும். குழந்தைவேலரும், கந்தையாவும் மாறி மாறி பிரசங்கம் செய்வார்கள். அறக் கருத்துக்களை மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பார்கள். வந்து இருக்கும் மக்கள் ரசித்துக் கேட்பார்கள்..

கோயிலின் முன்னால் இருந்த மணல் செறிந்த தரையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். சாமியார் சமயக் கருத்துக்களை அள்ளி வீசுவார். எங்கள் மக்களும் சமயத்தில் ஊறியவர்கள். சாமியார் கூறுவதை இன்னும் தெளிவாக அம்பலவாணர் விளக்குவார். கமண்டலச்சாமி இந்தியாவில் ஏதோ ஒரு ஊரில் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். அவருக்கென்று பருவ காலங்கள் உள்ளன. அந்தக் காலங்களில் சாமியார் வருவார். ஆறுமுக நாவலரின் திருவிளையாடல் புராண நூலில் உள்ள அத்தனையும் அம்பலவாணருக்குத் தெரியும். அவரது அறிவைப் பாராட்டி 'தமிழறிஞர்' என வாழ்த்தினார்.

எங்கள் மக்களுக்கு இச்செய்திகள் தெரிந்திருக்க ஞாயம் இல்லை. எங்கள் அப்பா மறையுமுன் கடைசியாக கமண்டலச்சாமி வந்துபோனார். பின்னர் நான் சந்திக்கவில்லை. தலைப்பாகை கட்டி பாரதியைப் போல் காட்சி தந்த பெரியவர் என்னவானார் என்பது தெரியவில்லை. நல்ல சமய ஞானமுடைய தமிழறிஞர். எங்கள் ஊரில் பத்துப் பேர்வரை அவரது சீடர்களாக இருந்தனர்.

சிறுவர்கள் மாலை முழுவதும் விளையாட வேண்டும். பின் படிக்க வேண்டும். சிறு வயதில் படிப்பது மனதில் நிற்கும். அதனால் சிறுவர்களை இரவு வேளைகளில் அலைய விடவேண்டாம் என்று பெற்றோருக்கு அறிவுறுத்துவார்.

குழந்தைவேலரும் அம்பலவாணரும்

குழந்தைவேலரும் அம்பலவாணரும் உலக நீதிக்கதைகளைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். அறக்கருத்துக்களை இட்டு வாதிடுவார்கள். கூடவே கந்தையாவும் இருப்பார். குழந்தைவேலரின் கையில் எந்தநேரமும் ஏதாவது புத்தகம் இருக்கும். நிறையப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பார். கண்ணாடி போடாமலேயே வாசிப்பார். குழந்தைவேலரின் பாட்டனார் குமாரவேலர் தம்பலகாமத்திலும் சிலகாலம் வாழ்ந்தவர்.

குமாரவேலர் தம்பலகாமத்துக் கவிவாணர் வீரக்கோன் முதலியாருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர். வீரக்கோன் முதலியார் வெருகல் சித்திர வேலாயுதர் மேல் தீராத பற்றுடையவர். அவர் பாடிய 'சித்திரவேலாயுதர் காதல்' அரங்கேற்றத்துக்கு தனது பாட்டனார் குமாரவேலருடன் கூடவே சென்று வந்ததைக் குழந்தைவேலர் பெருமையாகக் கூறுவார். அதனை ஆலங்கேணியின் மூதறிஞர் அம்பலவாணரின் தந்தை தம்பையாவும் ஆமோதித்தார். தம்பையா தம்பலகாமத்தில் உள்ள நாயன்மார் திடலில் வாழ்ந்தவர். அரங்கேற்றம் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தில் நடந்ததாம்.

அந்த அரங்கேற்றம் கொட்டியாபுரப் பற்று வன்னிமை இளஞ்சிங்கன் தலைமையில் நடந்ததாகவும் கூறினார். கண்டி மன்னர் வந்திருந்து வாழ்த்தினார். இவர்களின் கூற்றை நம்பலாம். இதனை சம்பூர் வைத்திய கலாநிதி. ஸதீஸ்குமார் 'கொட்டியாபுரத்து சிங்கம்' என்ற தனது நூலில் பதிவு செய்கிறார். ஏனெனில் இவர்கள் கற்றறிந்தவர்களாக உள்ளனர். இன்றும் இவர்களின் வாரிசுகள் சுங்கான்குழி, ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, தம்பலகாமம், கந்தளாய் போன்ற கிராமங்களில் வாழுகின்றனர். அன்று கொட்டியாபுரத்துத் தலைநகராக விளங்கிய மேன்காமம் இன்று பாழடைந்த பழைய கிராமமாகக் கிடக்கிறது.

ஆலங்கேணியில் கற்றறிந்தவராக மூதறிஞர் அம்பலவாணர் வாழ்ந்தார். எனக்குச் சித்தப்பா முறையானவர். சிறந்த கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர். அவரது எழுத்து பிரித்தானிய அதிகாரிகளை ஆட்டிப் படைத்தது. அவரை வடலூர் வள்ளலாருக்கு ஒப்பிடுவார்கள். வடலூர் வள்ளலார் இராமலிங்கம் போல் எளிமையான தோற்றம் உடையவர். அம்பலவாணரின் பாடல்களும்

வடலூர் வள்ளலாரின் பாடல்களின் சாயல் உள்ளதை தம்பலகாமத்தின் மூதறிஞர் வேலாயுதம் கூறுவார். மக்களின் குறைகளை அம்பலவாணர் எழுதி அனுப்பினால் அதிகாரிகள் பதறியடித்து ஓடி வருவார்கள். அவரது எழுத்துக்களுக்கு அவ்வளவு வலிமை இருந்தது. இதனை நான் சிறுவனாக இருக்கும் போது நேரில் கண்டேன்.

ஒருமுறை சித்தப்பா அம்பலவாணருக்கு பாக்கியம் என்ற பெண் தாறுமாறாக ஏசிவிட்டார். அதனைக் கிராம அதிகாரியிடம் முறையிட்டார். அந்த கிராம அதிகாரி நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அம்பலவாணர் அதனை ஒருமுறைப்பாடாக எழுதி அன்றைய காவல்துறை அதிகாரிக்கு அனுப்பினார். அடுத்த நாள் அந்தக் காவல் துறை அதிகாரி அம்பலவாணரை நாடி வந்து நின்றார். விசாரணை நடந்தது. நான் எனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்துவினேன். அந்தப் பெண் மன்னிப்புக் கோரினார். அம்பலவாணர் சமாதானம் அடைந்தார்.

அம்பலவாணரின் தந்தை தம்பையா தம்பலகாமத்தில் வாழ்ந்தவர். கற்றறிந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். 'சித்திரவேலாயுதர் காதல்' நூலை எழுதிய வீரக்கோன் முதலியாரின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்.

இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் பெயர்களை தமக்கும், தமது பிள்ளைகளுக்கும் வைத்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். தெய்வங்களின் பெயர்களையும் தமது பிள்ளைகளுக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். நச்சினார்க்கினியர், நலங்கிள்ளி, நன்னித்தம்பி, குஞ்சித்தம்பி, இளையவன், வளவன், வேலன், பெரியதம்பி, பேகன், குகன், சங்கரன் போன்ற பல பெயர்கள் பிரபலமாக இருந்தன. இங்கு வாழ்ந்த முன்னோர்கள் வாழையடி வாழையாக இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்ததாக எனது மூதாதையர் கூறக் கேட்டுள்ளேன்.

தமிழர்கள் பெரும்பாலும் தமது வாரிசுகளுக்குப் பாட்டன் அல்லது பூட்டன் பெயர்களை வைப்பது மரபாக இருந்து வந்துள்ளது. அதே மரபு ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு வாழ் மக்களிடையேயும் இருந்து வருகிறது. தந்தை தனது மூத்த மகனுக்குத் தனது பாட்டன் அல்லது தந்தையின் பெயரைச் சூட்டுவார். அதேபோல் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் தமது தாயின் பெயரைச் சூட்டுவார்கள். எங்கள் குடும்பத்திலும் இந்த மரபு பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. எங்கள் ஆச்சியின் பெயர் மாணிக்கம். எங்கள் பாட்டனாரின் பெயர் பெரியதம்பி. இவர்களது பாட்டன், பாட்டி பெயர்கள்தான் இவர்களுக்கும் உள்ளது. இந்த மரபு படிப்படியாக மறைந்து வருகிறது. இப்போது இந்திய சினிமாவின் ஆதிக்கம் அதிகரித்து விட்டது. அதனால் விசித்திரமான பெயர்கள் இடம்பிடித்து வருகின்றன.

ஆலங்கேணி அழகிய கிராமம். அந்தக் கிராமத்தில் பாடசாலை, முன்பள்ளி, விநாயகர் கோயில், இரண்டு அம்மன் கோயில்கள், நாகதம்பிரான் கோயில், வைரவர் கோயில்கள் இருக்கின்றன. அஞ்சல் அலுவலகம், படிப்பகம், மருந்தகம், பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடை என அத்தியாவசியத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நிறுவனங்கள் உள்ளன. நான் இவற்றின் படிமுறை வளர்ச்சியில் ஈடுபாட்டோடு பங்கு கொண்டு உழைத்துள்ளேன். நான் இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின் போது பிறந்து, வளர்ந்து வாழ்ந்தேன்.

ஆலங்கேணியில் தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு கேணி உண்டு என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். இதனைத் தம்பலகாமத்தின் மூதறிஞர் கலாபூஷணம் க.வேலாயுதம் ஜீவநதி என்ற சஞ்சிகையில் தமது கட்டுரையில் தாமரை மலர்கள் விரிந்து ஆடும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். காற்று தாமரைப் பூக்களின் வாசனையை வாரியள்ளி அணைத்தெடுத்து ஊரெங்கும் பரவவிடும். ஊரின் மத்தியில் சமதூரத்தில் இரண்டு உயர்ந்து வளர்ந்த ஆலமரங்கள் இருந்தன. அந்த அழகிய கேணி இன்று சிறிதாகி விட்டது. காலகதியில் கேணி இடம் தெரியாது போனாலும் போகலாம். அந்த அழகிய கேணி இல்லாதபோதுதான் அதன் அருமையை ஆலங்கேணி மக்கள் உணர்வார்கள்.

பனிச்சையடி சண்முகம் சாமியார்

ஆலங்கேணியில் உள்ள வைரவர் கோயில் பாரதி படிப்பகத்தின் அண்மையில் உள்ளது. அந்த இடத்தில் ஒரு பெண் பனிச்சை இருந்தது. அந்தப் பனிச்சைதான் எங்கள் வளவின் எல்லையும் ஆகும். அந்தப் பனிச்சை மரத்தின் கீழ்தான் சண்முகம் சாமியார் இருப்பார். மழை, வெயில், பனி அவரை ஒன்றும் செய்யாது. பனிச்சை பழுக்கும் காலத்தில் நாங்கள் மரத்தில் ஏறி பழங்களைப் பறித்துச் சாமியாருக்கும் கொடுப்போம். அவர் சிரித்துக் கொண்டே சாப்பிடுவார்.

என்ன கிடைக்கிறதோ அதனை உண்பார். எதனையும் வேண்டாம் என்று சொல்லமாட்டார். தனியாக இருந்து கதைப்பார். அவரோடு கதைத்தால் தத்துவங்களை அள்ளி வீசுவார். அவரரியாத மொழியில்லை. அடிக்கடி ஏதோ ஏசித் துப்புவார். வெளவால்களின் தொந்தரவைப் பொறுக்கமுடியாமல் “அங்கால போங்கடி அம்மா” என்பார். அவருக்குத் தெரியாத விபரங்கள் இல்லை. தமிழ் அரசர்களின் எழுச்சியும், வீழ்ச்சியும் பற்றிய விபரங்களை அழகாகச் சொல்வார். மாகாமத்து வேள்வி பற்றி நிறையவே எங்களிடம் கூறியுள்ளார். புராண இதிகாச கதைகளுக்கு அப்பால் சென்று உண்மை

விபரங்களை வரலாறு பற்றிய தகவல்களையும் அறிந்திருந்தார்.

அவர் ஒரு தத்துவஞானி. அவரை நாங்கள் சரியாகப் பயன்படுத்தவில்லை என்பதுதான் வேதனை. இதனை அமரர்களான நாகேந்திரமும், தங்கராசா கோணாமலையும் அடிக்கடி கூறி வருந்துவார்கள்.

அவரிடம் உள்ள சொத்துக்களாக சாப்பிடுவதற்று ஒரு தட்டு, தண்ணீர்குடிப்பதற்கும், தேனீர் குடிப்பதற்குமான பேணியும் உருத்திராட்சைக் கொட்டை கட்டிய கழுத்தோடு ஒட்டிய நூல் மட்டுந்தான். யாராவது உடைகள் கொடுத்தால் வாங்கி உடுத்துக் கொள்வார். பசித்தால் அவருக்கு விரும்பிய வீட்டில் தட்டோடு நிற்பார். உணவு கிடைத்ததும் கொண்டுபோய் உண்பார். மச்சம், மாமிசம், மரக்கறி என்ற வித்தியாசகம் அவருக்கு இல்லை. எந்தக் கோயிலுக்கும் போவதும் இல்லை. யோகர் சவாமிபோல் வாழ்ந்தார்.

அவருக்கு எல்லாச் சமயமும் ஒன்றுதான். “அல்லாஹ், யேசு, புத்தர், சித்தர்கள், நாயன்மார்கள், அனைவருக்கும் ஆசி கூறி அறிவுறுத்திய இயற்கையான இறைவனே சிவன். பிரபஞ்சங்களையும், உயிரினங்களையும் படைத்து இயங்கும்படி வழி வகுத்த ஈசன். அவனின்றி அணுவும் அசையாது. இந்த வருசமுடிவில் பெருவெள்ளம் வரும். கவனமாக இருங்க” என்பார். அவர் சொன்னபடியே பெரு வெள்ளம் ஏற்பட்டது.

நீர் நிலைகளின் முக்கியத்துவம்

நான் இடர் முகாமைத்துவம் பற்றிய டிப்ளோமா பாடநெறியைத் தொடர இந்தியாவின் கல்கத்தா சென்றிருந்தேன். அவ்வேளை சென்னையில் இருந்து தொடர் வண்டியில் பயணம் செய்தேன். பயணத்தின் போது பலவற்றை அவதானித்தேன். அதிலொன்று, காணும் இடங்களில் எல்லாம் தண்ணீர் சூழ்ந்த நீர் நிலைகள். குறிப்பிட்ட இடங்களில் கேணிகளும், நீண்ட நீரோடைகளும், கால்வாய்களும் தென்பட்டன. தண்ணீர்ப் பஞ்சம் ஏற்படாது இருப்பதற்கான வழிமுறைகள் என்பதை விசாரித்து அறிந்து கொண்டேன். நமது ஈழநாட்டின் உலர் பிரதேசங்களில் பண்டைய மன்னர்களும், அன்றைய மக்களும் நீர்நிலைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

எங்கள் கிராமத்திலும் கடும் வரட்சிக் காலத்தில் நீர் மட்டம் குறைந்திருக்கும். அன்றிருந்த மக்கள் பொது வேலைகளை மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு செய்வார்கள். கேணியில் தூர் எடுத்து அதன் கரைகளின் கட்டுக்களை உயர்த்துவார்கள். கேணி அழகாகவும், ஆழமாகவும் மாற்றம் பெறும். அதிகமான வீடுகள் தென்னை ஓலைகளால் வேயப்பட்டிருந்தன. சில வீடுகள் கல் வீடுகளாகவும் இருந்தன. தென்னோலை வீடுகள் களிமண் சுவர்களைக் கொண்டிருந்தன. வீடுகளின் தரையமைப்புக்

களிமண்ணை கொண்டு பக்குவமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கும். வெள்ளிக் கிழமைகளில் வீட்டின் தரைகள் மாட்டுச் சாணத்தினால் மெழுகப் படும். தரை காயமுன் சில்லுக்காய் கொண்டு தேய்த்து மினுக்கப் படும். சிமென்ற் போட்ட தரைபோல் இருக்கும். நோய் தொற்றும் வாய்ப்பும் இருக்காது. அத்துடன் குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கும்.

வீடு வேய்தலும், கிணறு இறைத்தலும், சிரமதானம்.

வீடுகளை வேய்தல், கிணறு இறைத்தல் போன்ற சிரமதானங் களுக்கு இளைஞர்கள் விரும்பி முன் வருவார்கள். பொது வேலைகளில் சந்தோசமாக ஈடுபடுவார்கள். பிறருடைய இன்ப துன்பங்களைத் தங்களுடையதாக நினைத்துப் பங்கு கொள்வார்கள். கிராமத்தில் ஒரு கட்டுக்கோப்பு இருக்கும். இதனைச் சட்டங்கள் என்று கூறமுடியாது. ஆனால் அனைவரும் அதற்குக் கட்டுப் பட்டவர்களாக இருப்பார்கள். வயதில் மூத்தவர்களை மதித்து மரியாதை செய்வதனைக் குறிப்பிடலாம். அந்த அமைப்புமுறை உள்ளார்ந்த உறவுகளைக் கட்டிக்காத்து வந்தது.

கிராமத்தின் கால்நடைகள் கேணியின் கரையில் மேயும். தண்ணீர் அருந்தும். பலர் மீன் பிடிப்பார்கள். சிறுவர்களாகிய நாங்கள் வரால், பனையான் போன்ற மீன்களைத் தூண்டில் போட்டுப் பிடித்துள்ளோம். தாமரை மலர்களைப் பறித்துக் கோயிலுக்கு அர்ப்பணிப்போம். தாமரை விதைகள் உண்ணச் சுவையாக இருக்கும். கேணிக்குள் இறங்கி விளையாடி நல்ல அடியையும் வாங்கி இருக்கிறோம். இன்று அவற்றை நினைத்தாலே இனிக்கும்.

நமது மூதாதையர் இந்தப் பிரதேசங்களில் நன்னீர் நிலைகளை ஏன் உருவாக்கினார்கள்? மழைநீர் மழைக் காலங்களில் இந்நீர் நிலைகளில் தேங்கும். வரட்சிக் காலத்தில் மக்களுக்கு வேண்டிய நீரைக் கொடுக்கும். கிணறுகளில் தண்ணீர் வற்றாது. தண்ணீர்ப் பஞ்சம் ஏற்படாது. பயிர்ச் செய்கைக்குப் பாதிப்பு ஏற்படாது. வரட்சிக் காலத்தில் ஏற்படும் நோய்கள் வராது. இந்த நல்ல நோக்கத்தை இன்றைய மக்கள் உணரவில்லை.

எங்கள் கிராம வீடுகள்

எங்கள் கிராமங்களில் அதிகமான வீடுகள் தென்னை ஓலை களால் வேயப்பட்டிருந்தன. வெள்ளிக்கிழமைகளில் வீட்டின் தரைகள் பசுமாட்டுச் சாணத்தினால் மெழுகப் படும். தரை காயமுன் சில்லுக்காய் கொண்டு தேய்த்து மினுக்கப்படும். சிமென்ற் போட்ட தரைபோல் இருக்கும். நோய் தொற்றும் வாய்ப்பும் இருக்காது. அத்துடன் குளிர்ச்சியாகவும்

இருக்கும். எனக்கு மினுக்குவதற்குத் தில்லை அக்கா பழக்கினார். கந்தசாமி பெரியம்மாவின் மகன். தில்லையம்மா அவரின் தங்கை. எனக்கு அக்கா. என்னோடு பிரியமாக இருந்தவர். கதைகளைக் கூறி ஆற்றுப் படுத்தும் தன்மை கொண்டவர்.

வீடுகளை வேய்வதற்கு இளைஞர்கள் விரும்பி முன்வருவார்கள். பொது வேலைகளில் சந்தோசமாக ஈடுபடுவார்கள். நேரத்துக்கே வந்து வீட்டின் கூரையைப் பிரிப்பார்கள்.. கூரையில் ஏறி பழைய கிடுகுகளை பிரித்துக் கிழே தள்ளி விடுவார்கள். கீழே நிற்பவர்கள் சுத்தம் செய்வதிலும், புதிய கிடுகுகளை வேய்வதற்கு வசதியாய் அடுக்கி வைப்பதிலும் சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்கள். கிடுகுகளை வேய்வதில் சில தொழில் திறமைகள் உள்ளன.. அதிகமான வீடுகளில் மறுமாடி என்றொருது பகுதி வரும். அந்தப் பகுதியில் கிடுகினை நுனியில் முறித்து விடுவார்கள். மறுமாடிப்பக்கம் வேயும்போது அதே வரிசையில் வரும் கிடுகின் நுனியையும் முறித்துச் சேர்த்துக் கட்டுவோம். முகடு கட்டுதல் மிகமுக்கியமானது, அதற்கும் ஒரு நுட்பம் உண்டு. இவற்றை கிராமங்களில் காணலாம்.

செய்து முடிந்ததும் அப்போதுதான் அவித்த பிட்டும், மாசிச் சம்பலும் பரிமாறப்படும். அதன் சுவையை உண்டு பார்த்தால்தான் புரியும்.

கிணறு இறைத்தல்

கிராமங்களில் கிணறுகளை குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் சுத்தப்படுத்தி கிணற்று நீரை வெளியில் இறைப்பார்கள். அப்போது எங்களுக்கு எந்த வசதிகளும் இல்லை. கிணறு இறைப்பதை இளைஞர்கள் மத்தியில் கூறுவோம். விடிந்ததும் இளைஞர்கள் குவிவார்கள். ஆட்கள் அதிகம் என்றால் பல கிணறுகளை இறைக்க வாய்ப்பாக இருக்கும். ஒரு கிணறு இறைக்க பத்துப்பேர் போதும். கிணற்றைச் சுற்றி இளைஞர்கள் நிற்பார்கள். வானிகளைக் கிணற்றினுள் விட்டுத் தண்ணீரை அள்ளி வெளியில் வீசுவார்கள்.

ஆள்மாறி ஆள் தண்ணீரை அள்ளி வெளியில் வீசுவார்கள். கிணற்றினுள் இறங்கிக் கிணற்றுக் கட்டைத் தேய்த்துதுக் கழுவி, தண்ணீரைக் கலக்கி அள்ளி வீசுவார்கள். அடியில் உள்ள கழிவுகள், கற்கள் மண் என அள்ளி வீசுவார்கள். தண்ணீர் தெளிவாகும்வரை இறைத்த பின் வெளி வருவார்கள். வெளிவந்ததும் அருமையான பிட்டு சம்பல் என உணவு உண்டபின் இளைஞர்கள் செல்வார்கள். சந்தோசமாக இருக்கும்.

மணல் செறிந்த தெருக்களுடன் ஆலங்கேணி

ஆலங்கேணி தனித் தமிழ் கிராமமாக இருந்தது. மணல் செறிந்த

வீதிகள். வீதியோரங்களில் நாவல், வேம்பு, புளி, ஆத்தி, பனிச்சை, சிமிழ் பனிச்சை, பூமா போன்ற மரங்கள் நிழல் பரப்பி நின்றன. பூமா என்பது ஒரு வகை மரம். இம்மரங்களும், பனிச்சை மரங்களைப் போன்று ஆண், பெண் என உள்ளன. பெண் பூமா மரங்கள் காய்க்கும். அதன் பழங்களை வெளவால்கள் வேட்டையாடி விடும். அதன் விதைகள் மரத்தின் கீழே கிடக்கும். அவற்றைச் சிறுவர்கள் பொறுக்குவார்கள். பின்னர் தீயினில் இட்டுச் சுடுவார்கள். விதை வெந்தபின் உண்பார்கள். நானும் பூமா விதைகளைச் சுட்டு உண்டிருக்கிறேன். நல்ல உருசியாக இருக்கும். மாட்டு வண்டிகள் சென்ற தடங்கள் தெருக்களில் தண்டவாளங்களாக நீண்டு கிடக்கும். பெருவீதிகளை இணைக்கும் சிறு ஒழுங்கைகள் இருந்தன.

அதிகாலையில் தலைக் கோழி கூவுமுன் ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு கிராமங்கள் விழித்துக்கொள்ளும். வீட்டு முற்றங்களில் குப்பி விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கும். வயலுக்குச் செல்லும் வண்டிகளில் பூட்டிய மாடுகளின் கழுத்தில் கட்டிய மணிகளின் ஒலி காற்றில் பரவும். வண்டிக் காரர்கள் பாடும் கிராமியப் பாடல்கள் மணியோசையுடன் கலந்து எங்கும் பரவும். கோயிலின் மணியோசை கிராமத்தில் ஒரு பக்தி அனுபவத்தைப் பரப்பும். கிராமம் இயங்கு நிலைக்கு வந்துவிடும். பட்டிகளில் உள்ள பசுக்கள் கன்றினை அழைக்கும் ஒலி வேறாக ஒலிக்கும். அறுவடைக் காலங்களில் ஊரெங்கும் சந்தோசம் குடி கொண்டிருக்கும்.

இங்குள்ள பொதுக் கிணறு

பாடசாலைக்கு அண்மையில் ஒரு பொதுக்கிணறு இருந்தது. திரு. சி.சின்னத்தம்பி தலைமை ஆசிரியர் வந்தபின்னர் பாடசாலைக்கு என ஒரு கிணறு கட்டப்பட்டது. அதுவரை ஆசிரியர்களும், பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் அந்தப் பொதுக் கிணற்றையே பயன் படுத்தினர். கிணற்றுக்கு அண்மையில் ஒரு தெரு உள்ளது. தெருவுக்கு அப்பால் சேதுவார் ஆச்சியின் வீடு உள்ளது. அக்கிணற்றடியில் அலரி செழித்து வளர்ந்திருந்தது. அதன் அடியில் இருந்து பல கிளைகள் புடைத்து வளர்ந்திருந்தன. கிராமத்து மக்கள் தமது வேலைகளை முடித்து மாலை நேரத்தில் குளிப்பார்கள். தண்ணீர் வழிந்து அலரியை செழிப்படையச் செய்யும். அலரி, பூத்து மலர்களைச் சொரிந்து கொண்டே இருக்கும். பிள்ளைகள் மலர்களைப் பறித்து தங்கள் புத்தகங்களுள் வைத்துக் கொள்வார்கள். புத்தகத்தைத் திறந்தால் மணம் அள்ளிக் கொள்ளும். எனது புத்தகங்களுக்கு உள்ளும் மலர் இருக்கும்.

அலரி மலர்கள் நறுமணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும். அந்தச் சுற்று வட்டத்தில் சுகம் பரவும். அந்த நறுமணம் இன்றும் எனது

உணர்வினில் கிளர்ச்சியை உருவாக்கும்.

மக்கள் தொகை அதிகரிப்பால் ஆங்காங்கே தனிக் கிணறுகள் தோன்றின. ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் விவசாயத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். மந்தை வளர்ப்பு சிறப்பாக நடந்தது. மரக்கறித் தோட்டங்கள் விளைந்து வாழ்வளித்தன. மா, பலா, வாழை, தென்னை, பனை என பயன்தரும் தாவரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. பாலும், தெளிதேனும், கரும்பும் தயிரும், பழங்களும், மரக்கறி வகைகளும் நிறையவே கிடைத்தன. தயிருக்குச் சிறந்ததாகக் கருப்பஞ்சாறு சுவையூட்டும். கிளிவெட்டியில் இருந்து கருப்பஞ்சாற்றைக் கொண்டு வந்து விற்பனை செய்வார்கள்.

தம்பலகாமப் பற்றின் கிழக்காக அமைந்துள்ள அந்தப் பிரதேசத்தில் இன்று பல கிராமங்கள் தோன்றியுள்ளன. நகரசபை, பிரதேச சபை எனவும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன.

முஸ்லிம் மக்கள்

இன்று பெரும்பான்மையினராக முஸ்லிம் மக்கள் திருகோண மலை மாவட்டத்தில் வாழ்கின்றனர். அவர்களும் தமிழ் மொழியையே பேசுகின்றனர். பலர் தமிழ் மொழியில் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு வருகின்றனர். மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என உள்ளனர். கவிஞர் அண்ணல் பெயர் பெற்ற கவிஞராவார். அவர் கவிஞர் மட்டுமல்லாமல் சிறந்த ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் மிளிர்ந்தவர். கிண்ணியாவை இலக்கிய உலகினுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் கவிஞர் அண்ணல்தான் என்று கூறலாம். அவரோடு மகாகவி என்ற உருத்திரமுர்த்தியும் திருகோணமலைக் கச்சேரியில் கடமையாற்றினார். இன்றும் பல நல்லாசி ரியர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

அமரர் கவிஞர் ஏம்.எம். எம். அலி புகழ் பெற்ற தமிழ் கவிஞன். அவரது கவிதைகள் படிப்போரைக் கவர்ந்து ரசிக்கவும், சிந்திக்கவும் செய்யும் வல்லமை பெற்றவை. அவர் உடல் நலமில்லாதபோது மருத்துவ மனையில் இருந்து எனக்கு எழுதிய கவிதையினைப் படித்து பின்னூட்டல் எழுதுவேன். அவர் எனக்கு எழுதிய ஒரு பகுதி இது.

நீங்கள் எனது கவிதையோடு உள்ளம் ஒன்றிப் போய் படித்தெழுதிய இரசனைக் குறிப்பைப் பார்த்தேன். கவிதைக் கலையை உணர்வு பூர்வமாகப் படித்து இரசித்து உவப்படைவதும் ஒரு கலைதான்.! கரடுமுரடான கல்லுக்குள் இருக்குஞ் சிலை கைதேர்ந்த சிற்பிக்குத்தான் தெரியும். கவிதைக்கலை தெரிந்த சிறந்த கவிஞனுக்குத்தான் கவிதையின் அழகியலும், உணர்ச்சியும், இரண்டும் சேர்ந்த கவித்துவமும் தெரியும்.! உங்களது பின்னூட்டல்களில்

அவற்றைக் கண்டுவிக்கிறேன். சேர்! நீங்கள் கானமயிலாடக் காணவந்த வான்கோழி அல்லவே. கற்ற புலமையாளர். நன்றி ஐயா!"

என எழுதியிருந்தார். எவராலும் மறக்க முடியாத கவிஞராவர். அவரது இழப்புப் பேரிழப்பாகும்.

ஜெனிரா தெளபீக் அமான் சிறந்த எழுத்தாளர். சிறுவர் இலக்கியம் படைக்கும் ஆற்றலுடையவர். எனது நண்பன் தாஹிர் அருமையான சிறுகதை எழுத்தாளன். முத்தலிப் சிறந்த அதிபரும் நாடக எழுத்தாளரும் ஆவார். ஏ.ஸி.எம். முஸ்இல் நமது இலக்கிய ஆளுமை என்ற தொடரில் பல எழுத்தாளர் பெருமக்களை எழுதி வருகிறார். கலால்தீன், கவிஞர் கஹார் போன்ற பலர் உள்ளனர். இவ்வாறு கிண்ணியாவில் பல தமிழ்த் தொண்டாற்றும் எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். சிறந்த பண்புடையவர்கள் நிறையவே இருக்கின்றனர். எனது நண்பர்கள் ஏராளமானவர் கிண்ணியாவில் உள்ளனர். என்றும் மறவாத அன்பராக ஜனாப் எம்.எச்.எம்.கரீம் விளங்குகிறார். அவர் சிறந்த விளையாட்டுவீரர். படிக்கும் காலத்தில் மட்டக்களப்பில் சிவானந்த வித்தியாலயத்துக்கு பல வெற்றிக் கிண்ணங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தார். அவர் இறந்த செய்தி கேட்டு வருந்தினேன். எனது இயலாமையால் அவரது மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

பாசியாற்றின் எழில்

எங்கள் கிராமங்களுக்கு அழகூட்டுவது பாசியாறும், கட்டையாறும். ஊப்பங்கழிகளும், கண்டற் தாவரங்களுந்தான். ஆலங்கேணியில், எங்கள் வயலுக்கு அப்பால் பாசியாறு அழகாக உள்ளது. ஆலங்கேணியின் மேற்கு எல்லையாகவும் இருக்கிறது. எங்கள் வயல் வளாகத்தின் எல்லை வரம்புதான் பாசியாற்றின் எல்லையும் ஆகும். அந்த பாசியாறு கண்டற் தாவரங்களை கொண்டமைந்தது. மாலை நேரத்தில் செக்கச் சிவந்த வானம் கோலம் போடும். அப்பிரதேசம் பறவைகளின் சரணாலயமாக இருந்தது. நன்றாக உற்றுக் கேட்டால் கண்ணாக்களின் மூச்சு வேர்கள் சேற்று நிலத்தைக் குத்திக் கிழித்துக் கீறிக் கொண்டு வெளிவரும். அப்போது 'சதக்' என்ற ஒலி எழும்பும். மூச்சு வேர்களின் மேல் கானாங்கோழிகள் சர்க்கல் காட்டும்.

கண்ணாக்கிளைகளில் புறாக்களின் கூடுகள் இருக்கும் அவை கிளைகளில் இருந்து அழகாகக் கூவுவதைக் கேட்டு ரசிப்போம். கண்டற் கண்ணாக்களில் கொக்குகள் கூடுகட்டிக் குஞ்சுகள் பொறிக்கும். பனிக் குளிரில் இருந்து தம்மைக் காத்துக்கொள்ள வெயிலில் சுகம் காணும். அவை கூட்டின் வெளியே எட்டிப்பார்ப்பதைப் பார்த்துக் களிப்போம்.

கண்ணாக்களில் வெள்ளநீர் மோதி உடைவதால் ஏற்படும் ஒலி 'சலக் சலசல, சலக் சலசல' என எதிரொலிக்கும். சிலவேளைகளில் அமைதியாகக் கண்ணாக் காடு கிடக்கும்.

பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் இருப்பதற்கு இந்தக் கண்டல் தாவரங்கள் எங்களுக்கு உதவும். கண்டல் கண்ணாவின் சினைகள் தடித்த கடின பச்சை இலைகளைக் கொண்டிருக்கும். தாங்கு வேர்கள் நெருக்கமாகவும் இருக்கும். ஏறுவதற்கும், இறங்கி வேறு கண்ணாவில் தாவி ஒளியக் கூடியதாகவும் இருக்கும். இலகுவில் யாராலும் கண்டு பிடிக்கவும் முடியாது. பாடசாலைக்குக் 'கட்' அடித்து மறைந்து இக்கும்போது எங்கள் கண்கள் கண்டல் கண்ணா வேரின் அடிகளைத் துளாவும். சில சமயங்களில் பெரிய நண்டுகள் ஊர்ந்து வரும். அதனை சேர்ந்து பிடிப்போம். எப்படியும் நான்கு அல்லது ஐந்து நண்டுகள் படும். சந்தோசமாக இருக்கும். இதனை கேணிப்பித்தன் அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

ஏறு வெள்ளம் ஏறிவந்து சூழும் - அதை

எதிர்கொண்ட மீனிமும் நீந்தும்

வேர்முனைகள் மூச்செறிந்து வெடிக்கும் - பயந்து

வெருண் டெழுந்து குஞ்சலறி நடுங்கும்

கண்ணாவில் வக்கா வந்து கூடுவைக்கும் - பார்த்த

கொக்கு வந்து கூடிநல்லாக் கூத்தடிக்கும்

கண்ணாவின் வேரடியில் நண்டுரும் - ஓடியோடி

கிண்டிப் பாளி யென்னும் வீடமைக்கும்

வலை கையில் ஏந்திப் பலர் வருவார் - அதை

வண்ணம் பார்த்து வீசி மீன் பிடிப்பார்

வளைந்து பெண்கள் ஒன்றாய் கைசேர்ப்பார் - பாய்ந்து

வந்து துள்ளும் இறால் நண்டைப் பிடிப்பார்.

எல்லோரும் ஆற்றைக் கடந்து கால்நடையாகவே செல்ல வேண்டும். அவ்வீதியால் பொது வாகனங்கள் செல்வதில்லை. ஆனால் மாட்டு வண்டிகள் செல்வதுண்டு. வண்டிகள் சென்ற தடம் தெரியும். அந்த தடமெங்கும் ஆற்றினுள் தெளிவதாக இருக்கும். சேறு படியாது வெண்மையாக நிலம் தெரியும். ஆற்றைக் கடப்பது பெரிய பிரச்சினையாக இருந்ததில்லை. மக்கள் தமது அன்றாடக் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து கொண்டதான் இருந்தார்கள். தொடர்வண்டிப் பாதை போடுமுன்னரே எங்கள் ஊரில் உள்ள தெருக்களில் தண்டவாளங்களை எப்படிப் பதித்தார்கள். எந்தத் தெருக்களைப் பார்த்தாலும் தண்டவாளத் தடங்கள் இருக்கும்.

மணலிலும், தண்ணீரிலும் தண்டவாளத் தடங்கள் இருக்கும். எந்த இருட்டிலும் பயமில்லாது செல்லலாம். நீங்கள் செல்லும் இடத்துக்கு வழிகாட்டிச் செல்லும். அவை யாவும் மாட்டு வண்டிகள் சென்ற தடங்களே. உப்புநீர் ஆறுகளின் அடியில் வண்டில் தடங்கள் தெளிவாகத் தெரியும். சேறு படியாது தெளிவாக இருக்கும்.

குளிர்ச்சியான கட்டையாறு

கட்டையாற்றில் வெள்ளம் ஏறும்போது அதன் பரந்த கரை பெய்கும் தண்ணீர் பரந்திருக்கும். வெள்ளம் வற்றினால் குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே இடுப்பளவு தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். நாங்கள் செல்லும் வழியின் ஓரங்களில் கண்ணா மரங்களும் செடிகளும் வளர்ந்திருக்கும். பார்க்கும் இடமெங்கும் ஊசிமுனைகள் போல் மூச்சுவேர்கள் பரந்து வாளைப் பார்த்தபடி தலைகாட்டும். நடக்கும் போது தண்ணீரில் ஏற்படும் அதிர்வு அலைகளாக நெளிந்து அந்த வேர்களை அசைக்கும். அப்போது வேர்கள் அசைந்து ஆடுவது போல் இருக்கும். மூச்சு வேருடே நடப்பது கஸ்டம். நண்டுப் பாளிகள் அங்கு மிங்கும் காணப்படும். கண்ணாக்களின் கொப்புகளில் கொக்கு நிரைகளும், நீர்க் காக்கங்களும் ஏனைய பறவைகளும் குதுாகலிக்கும்.

கட்டையாற்றின் அழகு

கட்டையாறு பற்றித் கலாபூஷணம் தாமரைத் தீவான்

'காலெலாம் இடறும் கட்டை	மாரியில் வெள்ளம் முட்டும்
கரையெலாம் தென்னம் மட்டை	மணற் கிடங்கெல்லாம் மூடும்
மேலெலாம் முளைக் கண்ணாக்கள்	ஊரிகள் கோலம் போடும்
விழுதிடும் கண்டற் கண்ணா!	ஓடிடும் நண்டுக் குஞ்சு!

பாலெனும் தெளிந்த தண்ணீர்	பேரிறால் துள்ளிப் பாயும்
பள்ளங்கள் கணினாம் திட்டி	பெருமுரல் மூக்கை நீட்டும்
கோலங்கள் காட்டும் யப்பான்	வாரிடத் தந்து நிற்கும்
குறளியின் கட்டை யாறு.!	வளமுடைக் கட்டை யாறு.'

எனக் கூறிச் செல்வார். கவிஞர் அன்பழகன் இன்னும் ஒருபடி முன்னேறி 'மீண்டும் ஒருமுறை' என்ற தனது கவிதைத் தொகுதியில் ஆலங்கேணியின் புகழை இவ்வாறு கூறுகிறார்.

'கட்டை யாற்று' யப்பானும்,

'பாசி யாற்று' இறாலும்.

'சல்லிக் களப்பு' செத்தலும்,

'தட்டுத் துறை' மட்டியும்,

தின்று ருசித்த காலம்.

நெஞ்சில் நீங்காமல் இருக்கு." என்று ஏங்குகிறார்.

ஆலங்கேணி, கட்டையாற்றுக்கும். பாசியாற்றுக்கும் இடையில் வடக்குத் தெற்காக நீண்டு கிடக்கிறது. இந்த ஆறுகளைச் சூழ உப்பங்கழிகள் உள்ளன. கண்டற் தாவரங்கள் உப்பங்கழிகளில் அரணாக வளர்ந்துள்ளன. கடலில் வெள்ளம் ஏற்படும் நேரங்களில் உப்பங்கழிகளில் தண்ணீர் பெருகும். தண்ணீர் ஓடும் பகுதிகளில் தரையில் சேறு படியாதிருக்கும். வரட்சியான காலங்களில் உப்பங்கழி காய்ந்து இறுகியிருக்கும். தரை வெடித்துக் கிடக்கும். சில இடங்களில் உப்பு விளைந்து இருக்கும். மக்கள் அள்ளிப் பயன் படுத்துவார்கள்.

ஆலங்கேணியில் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் விநாயகர் கோயில் இருக்கிறது. மறு ஆலையின் கீழ் பள்ளிக் கூடம் அமைந்துள்ளது. இரண்டு ஆலமரங்களும் காற்றில் ஆடி அசைந்து நின்றன. அதன் விழுதுகள் நிலத்தைத் தொடும்வரை கீழ்நோக்கி வளர்ந்திருந்தன. யானைகளின் துதிக் கைகள் அசைவது போல் அசைந்த வண்ணம் இருக்கும். இரண்டு ஆலமரங்களுக்கும் மத்தியில் சமதுரத்தில் அழகான நீர் நிறைந்த கேணி அழகூட்டுகிறது.

ஆலங்கேணி பாடசாலையின் இயற்கை அமைப்பு

பாடசாலையைச் சுற்றி பலவகைத் தாவரங்கள் இருந்தன. பன்னீர். முருங்கை, ஆமணக்கு, கிழுவை, சீமைக்கிளுவை போன்ற தாவரங்கள்

வேலியைப் பாதுகாக்கும் படை வீரர்களாகக் காவலிருக்கும். வேலியில் குன்றிமணிக் கொடிகளும். வேலிப்பருத்தி, பாலைக் கொடிகளும் படர்ந்திருக்கும். அல்லைக் கிழங்குக் கொடிகளும், கவலைக் கிழங்குக் கொடிகளும், படர்ந்திருக்கும். பேய்க் கொவ்வை என்னும் ஒருவகைக் கொடி படர்ந்து காங்கும். அதன் காங்கள் பச்சை நிறத்தில் இருக்கும். பழம் சிவந்திருக்கும். சிறுவர்களின் விளையாட்டுப் பொருட்களாகப் பயன்படும்.

தெருக்களின் ஓரமாக நிழல் தரும் மரங்கள் விசாலித்து நின்றன. நமது நாடு வெப்ப வலயத்தில் அமைந்துள்ளது. வெயிலின் தாக்கத்தைப் போக்க நிழல்தருமரங்கள் உதவின. அவை வெயிலை வடித்துக் குளிர்ந்தவி நிழலைக் கொடுத்தன. தெருக்கள் மணல் செறிந்து பரந்திருக்கும். வெயில் ஏறத்தொடங்கியதும் சூடு ஏறும். மக்கள் வெற்றுக் கால்களோடு நடப்பார்கள். வறுத்தெடுத்து பரப்பியது போல் வெப்பமாக இருக்கும். மணலின் சூடு கால்களைத் தீய்க்கும். வீடுகளின் முன்னால் தெருவோரத்தில் தண்ணீர் குடங்கள் இருக்கும். வெயிலின் வெப்பம் தாக்காதவாறு குடங்களுக்கு நிழல் அமைந்திருக்கும். வெயில் காலத்தில் தெருவால் பயணிப்போரின் தாகத்தைத் தீர்க்கும். இந்த நல்ல எண்ணங்கள் மக்களிடையே நிலவியது. இவை சங்ககாலத்தில் தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்திய செய்தியை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில், பிரபல எழுத்தாளர் அமரர் கலாபூஷணம் வ.அ. இராசரத்தினம் ஆசிரியராகச் சேவையாற்றினார். அவர் இந்தக் கிராமத்தின் இயல்பைப் புரிந்து கொண்டு 'ஒரு வெண்மணல் கிராமம் காத்துக் கிடக்கிறது' என்ற நாவலை எழுதினார். அந்நாவலில் ஆலங்கேணியின் மண் வாசனை கமழும். காய்ச்சிய எருமைப்பால், தயிரின் மணமும் கமகமக்கும். உயிர்த்துடிப்புள்ள கதாபாத்திரங்களை வடித்துள்ளார். அந் நாவலுக்கு இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல இலக்கிய விருது கிடைத்தது. ஆலங்கேணியின் இயற்கை வருணனையை வாசகர்களை ஈர்த்தெடுக்கும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார். இதன் தொடர்ச்சியாக 'நல்லதோர் வீணை' என்ற நாவலை நான் எழுதி வெளியிட்டேன். அந் நாவலுக்கும் சாகித்திய விருது கிடைத்தது.

எனது சிறுகதைகளிலும், சிறுவர் இலக்கியங்களிலும், நாவல்களிலும், கவிதைகளிலும் ஆலங்கேணியின் இயற்கை அழகையும், வாழ்வியலையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

அமரர் க.தங்கராசா தனது 'பொங்கினாள் மீனாச்சி' என்ற கவிதைத் தொகுதியிலும், சிறுகதைகளிலும் ஆலங்கேணியின் எழிலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிலத்தடி நீர்

ஆலங்கேணி மணல் செறிந்த கிராமம். எனினும் நிலத்தடி நீர் சில அடிகள் ஆழத்தில் கிடைக்கும். வீடுகளில் துரவுக் கிணறுகள் இருந்தன. அவற்றில் இருந்து நீரினைக் குடங்களில் நிறைத்துத் தோள்களிலும், இரு கைகளிலும் சுமந்து தமது தோட்டப் பயிர்களுக்கு இறைப்பார்கள். காலையிலும், மாலையிலும் தண்ணீர் சொரியும் ஒலி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். அதிகம் ஆழத்தில் நீர் எடுக்க வேண்டியதில்லை. அதனால் துலாமூலம் தண்ணீர் இறைப்பது குறைவு. இன்று வீடுகளில் 'மோட்டார்' மூலம் தண்ணீர் இறைக்கிறார்கள்.

மகாவலியின் கரையில் பலருக்கு வயல்களும் தோட்டங்களும் இருந்தன. தோட்டங்களில் பல மரக்கறி வகைகள் காப்த்துக் குலுங்கும். மரக்கறி வகைகளைக் கொள்வனவு செய்தவர்கள், சைக்கிள்களிலும், தலைகளில் சுமந்தும் வருவார்கள். சிலர் ரகரர்களில் ஏற்றி ஊருக்குள் கொண்டு வருவார்கள். பச்சை மிளகாயும், செத்தலும் மூடை மூடையாக விற்பனையாகும். வயல் விளைந்து நெல் மூடைகள் வீடுகளை நிரப்பும். கூங்கைக் கரையோரங்களில் மாடுகளை வளர்ப்பார்கள். காலையில் பால் வீடுகளுக்கு வரும்.

ஆலங்கேணியில் சில வீடுகளின் முன்னால் ஒரு மண்டபம் அமைந்திருக்கும். அந்த மண்டபத்தில் பட்டறை இருக்கும். பட்டறை வைக்கோல் புரியினால் செய்து நெல்லைப் பாதுகாப்பாக வைப்பார்கள். வைக்கோலுக்குப் பதிலாக மரப்பலகையினால் செய்யப்படும் பட்டறையும் உண்டு. மரப்பலகையினால் செய்யப்பட்டு வைக்கோலை பலகையோடு அணைத்து நெல்லைக் கொட்டி வைப்பார்கள். அதனைக் கொட்டு என அழைப்பார்கள். தம்பலகாமத்தில் அதிகமான வீடுகளில் கொட்டு இருக்கும். பட்டறையில் உள்ள நெல் பழுதாகாமல் இருக்கும். வெளியில் இருந்து பார்ப்போருக்கு கொட்டு உள்ள வீடு, மாடி வீடுபோல் தெரியும்.

உறுதியான மரங்களால் கூரைவரை 'கொட்டு' அமைப்பார்கள். கொட்டு நிறைய நெல் கொட்டி குவிந்திருக்கும். கொட்டுக்குக் கீழ் வழமையான மண்டபம் காட்சியாகும். இந்தக் கொட்டுகள் தம்பலகாமத்தில் அதிகம் உள்ளன. எங்கள் மாமி மாரியாச்சியின் வீட்டிலும் இருந்தது. ஆலங்கேணியில் முத்துக்குமார், சடையர் காளியப்ப, வைரமுத்து, வல்லிபுரம், கோணாமலை, அன்னக்குட்டி ஆச்சி வீடுகளில் அவதானித்தேன். இன்று அவை அருகி விட்டன. தாமரைவில்லில் சோமநாதர், விநாசித்தம்பர் வீடுகளிலும் இருந்தன. நீரோட்டுமுனையில் சின்னையர், முருகேசர் நெல்லிநாதர் போன்றோர்களின் வீடுகளில் இருந்தன. கொட்டு உள்ளவர்களிடம் துப்பாக்கி இருக்கும். கள்ளர்கள் அதிகம். அதனால் துவக்கு வைத்திருப்பார்கள்.

ஆலங்கேணிக் கிராமத்தின் வாழ்வும் வளமும்.

அதிகமான வீடுகளில் கால்நடைகளை வளர்ப்பார்கள். தங்களது தினசரி தேவைக்கான பாலை பசுக்கள் கொடுக்கும். மாட்டெரு வீட்டுத் தோட்டங்களுக்குப் பசளையாகும். வண்டில் பல வீடுகளில் இருக்கும். எங்கள் ஊர் வாடகைக் கார் 'இப்போது 'ரக்சி, ஆட்டோ' என்று சொல்வது அன்று வண்டிகள்தான். எல்லாவற்றுக்கும் மாட்டு வண்டிகளே பயன்பட்டன. ஐயாபொன்னையாவின் வண்டில்தான் பிரசித்தமானது. கிண்ணியா பலநோக்கு சங்கத்தில் இருந்து ஆலங்கேணி பலநோக்குச் சங்கத்துக்கான பொருட்களை ஏற்றி இறக்கும் வாகனமாகவும் பயன்பட்டது.

தண்டவாளமாக நீண்டு சிட்க்கும் வண்டில் தடங்களில் பொன்னையாவின் வாகனம் செல்லும். அப்போது எழும் ஒருவித ஓசை இங்கிதமாய் இருக்கும். அவரது அதட்டலுக்கு மட்டும் விரையும் எருதுகள் பழையபடி நகரும். எருதுகள் மிகவும் பயனளிப்பனவாக இருக்கும். எங்கள் வீட்டில் மூன்று வண்டிலும், மாடுகளும் இருந்தன. பகல் நேரத்தில் அவை வயல் வேலையில் ஈடுபடும். பொருட்களை ஏற்றவும், போக்கு வரத்துக்காகவும் பயன்படும். இன்று யாவுமே மாற்றம் பெற்றுவிட்டன.

எங்கள் ஊர் மக்கள் சில மைல் தூரத்திலுள்ள கண்டற்காடு, கொய்யாம்புளி, சுங்கான்குழி, தீனேரி, மாகாமம், சாந்தாப் பணிக்கன், பொன்னாங்கேணி, சாவாறு, இறவடிச்சேனை போன்ற வயல்வெளிக் கிராமங்களில் தங்களின் பட்டிகளை வைத்திருந்தனர். இக்கிராமங்கள் மகாவலியின் கரையோரத்தில் இருந்தன. இவை ஆலங்கேணியின் தென்புறமாக அமைந்துள்ளன.

அதிகாலையில் சிலர் பாலுக்காகப் பட்டிகளுக்குச் செல்வார்கள். ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு மக்கள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கே விழித்துக்

கொள்வார்கள். விவசாயத்தில் ஈடுபடும் மக்கள் அதிக உழைப்பாளிகளாக இருப்பார்கள். சிறப்பாக எருமைப் பாலினால் அதிக பயனை ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு வாழ்மக்கள் பெறுகிறார்கள். வயலை நாடிச் சென்று உழைப்பவர்கள் ஒருபுறம் தமது வயலுக்குச் செல்வார்கள். பட்டிகளை நாடிச் செல்பவர்கள் ஒருபுறம் புறப்படுவார்கள். தயிரையும், மரக்கறி வகைகளை விற்பனைக்குக் கொண்டு செல்பவர்கள் ஒருபுற முமாகப் புறப்படுவார்கள். மாலையானதும் அனைவரும் ஊரில் இருப்பார்கள். பாட்டும் கூத்துமாக ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு சிறக்கும்.

மாடுகளில் பசுக்களை மட்டும் வீட்டில் வைத்திருப்பார்கள். மற்றவைகளை பட்டிகளில் விடுவார்கள். பட்டிகளில் வைத்திருப்பவர்கள் அங்கேயே தங்கி தமது மாடுகளைப் பர்ப்பார்கள். பட்டிக்காரரிடம் சிலர் பாலுக்காக முற்பணம் கொடுப்பார்கள். அப்படியான பட்டிகளை வைத்திருந்தவர்களில் ஈச்சந்தீவைச் சேர்ந்த சாமித்தம்பி என்பவரும் ஒருவர். அவரிடம் பாலுக்காக அப்பா முற்பணம் கொடுப்பார். பாலை எடுத்துவர எட்டுப்பேர் வரை இருந்தனர். அப்பா சில வேளைகளில் பால் கொண்டு வருவோருடன் செல்வார்.

நானும் சில வேளைகளில் போவேன். பால் காலிக்கொண்டு வருபவர்களோடு நடக்க முடியாது. அவர்கள் கைகளை வீசி விரைந்து நடப்பார்கள். நான் அவர்கள் பின்னால் ஓடிச் செல்வேன். அவர்கள் பாடும் போது நானும் சேர்ந்து பாடுவேன். சந்தோசமாக இருக்கும். எனக்கும் பாற்குடங்களைக் காத்தடியில் கொழுவிக் கொண்டு தோளில் வைத்து நடக்க வேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கும்.

அதிகாலை பட்டிகளுக்குச் சென்று பால் கறந்து குடங்களில் சேர்ப்பார்கள். குடங்களை அதற்கான உறிகளில் வைத்துக் காத்தடிகளில் கொழவி தோளில் வைத்து நடப்பார்கள். அந்த நடையோடு நாம் போட்டி போட முடியாது. விரைவாகவும், அழகாகவும் ஒரு வரிசையில் நடப்பார்கள். இருவருக்கு இடையில் பத்தடி இடைவெளி இருக்கும். ஒருவர் காத்தடியை ஒரு தோளில் இருந்து மற்றத் தோளுக்கு மாற்றும் போது ஒரே நேரத்தில் மாற்றுவார்கள். அதனை உற்றுப் பார்த்தால் குடங்களோடு காத்தடி அசைந்து செல்வது அழகான காட்சியாக இருக்கும். அதற்குரிய சிராமியப் பாடலை ஒருவர் தொடங்க மற்றவர் பாட, இப்படி ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தொடர்ந்து பாடி நடப்பார்கள். அந்த இசை தொடங்கிய இடத்தில் இருந்து வரிசையாக ஒலித்து இறுதிவரை சென்று முடியும்.

கணேசனின் கதை

பால் தூக்கி வருவதற்கும் ஆற்றல் இருக்க வேண்டும். தோளில் காத்தடி ஏறினால் நிலத்தில் வைக்காது நடப்பதற்குப் பயிற்சி தேவை. ஒரு தோளில் இருந்து மற்றத் தோளுக்கு மாற்றுவது இலகுவானதல்ல. தோளில் காத்தடி இருக்கும். தூக்குபவரின் பார்வை முன்னால் நடக்கும் நபரின் காலசைவில் இருக்க வேண்டும். நல்ல உடலுறுதி தேவை.

நானும் பாலைத் தூக்கி நடந்திருக்கிறேன். நடக்க நடக்க வெயர்த்துக் கொட்டும். சட்டையால் மறைக்காத உடலில் ஏறு வெயில் தாக்கும். பாலினைக் காவிச் செல்பவர்களின் உடல் வைரம் பாய்ந்து உறுதியாக இருக்கும். நல்ல கட்டழகு கொண்ட உடல்வாகு உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இந்த உலகில் என்ன நடக்கிறது. என்ற எண்ணமே இருக்காது. உழைப்புத்தான் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அரசியலை அறியாதவர்கள். ஏமாற்றத் தெரியாதவர்கள். ஆனால் அந்த அப்பாவினைப் பயங்கரவாதிகள் என்று அரசுபடையினர் சுட்டுக் கொன்றனர். சான்றாக இராசையா கணேச பிள்ளை கட்டுமஸ்தான உடம்பை உடையவர். அவர் நல்ல உழைப்பாளி. எருமை மாடுகள் ஏராளம் இருந்தன. அதிகாலையில் பட்டிக்குச் செல்வார்கள். பாலை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருவார்கள்.

அன்றும் அப்படித்தான். அதிகாலை தலைக் கோழி கூவியதும் வழமைபோல் கதையும் பாட்டுமாக பால்காரர்கள் புறப்பட்டனர். ஆலங்கேணி எல்லையைத் தாண்டிச் செல்கையில் துப்பாக்கி வேட்டு முழங்கியது. அப்படியே நின்றுவிட்டனர். அவ்வளவு பேரையும் இராணுவத்தினர் கைது செய்து கொட்டியாரக் குடாக் கடலுடாக கடற்படை முகாமுக்குப் படகுகள் மூலம் கூட்டிச் சென்றனர். கணேசனின் கருமையான தோளில் துப்பாக்கி ரவைகள் நிறைந்த பட்டியை (Belt) சுற்றிப் போட்டிருந்தனர். துப்பாக்கி பிடித்துச் சுடத்தெரியாத கணேசனின் தோளைச் சுற்றி துப்பாக்கி ரவை மாலை. என்ன கொடுமை.?

இராணுவம் பிடித்துச் சென்றவர்களில் இரண்டு மாணவர்கள்தான் உயிர் பிழைத்தனர். பின்னர் அவர்களையும் பூசா இராணுவ முகாமில் தடுத்து வைத்தனர். இந்திய அமைதிப்படையினரின் வருகையால் அங்கு சிறையில் அடைத்து வைத்தவர்கள் விடுவிக்கப் பட்டார்கள். கணேசனும், அவனோடு பிடிப்பட்டவர்களும் மீண்டு வரவேயில்லை. பெருங்கடலுக்குத் தெரியலாம் உண்மை. படகில் கூட்டிச் சென்றவர்களை படகில் வைத்தே அடித்துக் கொன்று கடலில் வீசிவிட்டார்கள். இந்நிகழ்வினை 'அந்த ஆவணி ஆறு' என்ற எனது சிறுகதைத் தொகுதியில் எழுதியுள்ளேன்.

சேதுவாரின் கதை

பட்டிகளில் இருந்து வந்துசேரும் பால் கிராமத்தில் உள்ள பெண்களுக்குக் கொடுபடும். சிறப்பாக குடும்பங்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் பெண்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். சில ஆண்களும் பெற்றுக் கொள்வார்கள். பாலைப் பெற்றவர்கள் அதனைக் காய்ச்சித் தயிராக்கி விற்பனை செய்வார்கள். தயிர் காய்ச்சுவதில் சிறந்தவராக சேதுப்பிள்ளை விளங்கினார். நான் படிக்கும் போது எனது ரீச்சர் ஓளவையாரைப் பற்றிக் கதை கதையாய் கூறுவார். அப்போதெல்லாம் சேதுவாரை நினைத்துக் கொள்வேன். இன்றும் ஓளவையார் என்றால் சேதுவார் உருவமே மனதில் தெரியும்.

அவர் பல்வேறு அளவுள்ள சின்னச் சட்டிகளில் தயிர் வைத்திருப்பார். சின்னச் சட்டிகளை குஞ்சுச் சட்டி என்றும், 'குஞ்சட்டி' என்றும் கூறுவோம். அவரிடம் வாங்கும் தயிர் அவ்வளவு சுவையாக இருக்கும்.

சேதுவாரின் வீடு ஆலங்கேணிப் பாடசாலைக்கு அண்மையில் இருந்தது. நல்ல வெள்ளை நிறம். அதற்கேற்றவாறு வெள்ளை உடையோடுதான் தென்படுவார். அவரும் கணவனை இழந்தவர் என்பதைப் பின்னர்தான் அறிந்தேன். கைம் பெண்கள் நிறச்சேலைகளை அணிய மாட்டார்கள். அணியக் கூடாதாம். சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் அப்படி. அன்றும், இன்றும், என்றும், பெண்களுக்குப் பெண்களே எதிரிகள் ஆவார்கள். சேதுவார் துணிவுள்ள பெண்ணாக இருந்தார். உழைப்பை நம்புபவர். மரக்கறிகளை வாங்கி திருகோணமலையில் விற்று வருவார். அவரின் ஒரு மகள் மணம் முடித்துத் திருகோணமலையில் இருந்தார். மாலை நேரத்தில் மரக்கறிக்கு உரிய பணத்தினைக் கொடுக்க வீடுகளுக்குச் செல்வார். அதேபோல் பாலுக்குரிய பணத்தினையும் கொடுப்பார். அப்போது முதல் நான் கொடுத்த தயிரின் பணத்தினையும், சட்டிகளையும் பெற்றுச் செல்வார். அன்பாகக் கதைப்பார்.

பால் காய்ச்சுவதில் தொழில் நுட்பம்

திருகோணமலை நகர்ப்புறத்தில் ஆலங்கேணித் தயிருக்கு நல்ல கேள்வி இருந்தது. இன்றும் உள்ளது. பாலைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களின் கடின உழைப்பினை நேரில் கண்டவர்கள் வியப்பில் ஆழ்ந்து விடுவார்கள். பெரிய குண்டான்களைக் கழுவி பெரிய அடுப்புக்களில் வைப்பார்கள். அதற்கான விறகுகளையே பயன்படுத்து வார்கள். சிறப்பாக வீரை, பாலை போன்ற மரங்களின் விறகுகளையே பயன்படுத்துவார்கள். தில்லை போன்ற சில மரங்களின் விறகுகளைப் பயன் படுத்த மாட்டார்கள். சிறப்பாக சிரட்டைகளைப் பயன்படுத்தவே மாட்டார்கள். அப்படிப்

பயன் படுத்தினால் பால் கறந்த மாடுகளின் முலைக் காம்புகள் வெடித்துப் புண்ணாகும் என்றொரு ஐதீகம் நிலவுகிறது.

பாலைக் காய்ச்சுவார்கள். அடிக்கடி பெரிய அகப்பைகளினால் துளாவுவார்கள். துளாவாமல் விட்டால் பால் அடிப்பற்றும். அடிப்பற்றினால் காய்ச்சிய பால் கும்பி வித்தியாசமான மணத்தைக் கொண்டிருக்கும். தயிரும் வித்தியாசமான மணத்துடன் உருசியை இழந்துவிடும். பதமாகக் காய்ச்சிய பால் புதுவகை மணத்தை வீசும். வீதியால் செல்பவர்களின் மனதை ஈர்க்கும். இந்தப் பாலின் மணத்தை கலாபூஷணம் வ.அ.இராசரெத்தினம் 'ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக் கிடக்கிறது' என்ற தனது நாவலில் விதந்துரைத்துள்ளார்.

காய்ச்சிய பாலை அகப்பையினால் அள்ளி உயர்த்தி குண்டானில் ஊற்றுவார்கள். பால் நுரைத்து ஆடையாகப் படரும். அப்படியே சற்று நேரம் விடுவார்கள். பின்னர் ஆடை தடித்துப் பாலை மூடிப் போர்த்தியிருக்கும். அந்த ஆடையை மெதுவாக அள்ளி இன்னுமொரு சட்டியில் சேர்ப்பார்கள். இவ்வாறு இரண்டு அல்லது மூன்று முறைகள் செய்வார்கள். சிலநாட்களில் சேர்ந்த ஆடையை பெரிய குண்டானில் போட்டு மத்தினால் கடைவார்கள். நன்றாகக் கடைந்தபின் அதற்குள் தண்ணீரை ஊற்றுவார்கள். வெண்ணெய் மேலாகத் திரண்டு மிதந்து வரும்.

வெண்ணெய்யை அள்ளி தாச்சியில் வைத்து அடுப்பில் வைத்தால் உருகும். நெய் திரண்டு வரும். அதில் இருந்து ஒரு நறுமணம் கமழும். அந்த மணத்தைக் கொண்டு நெய்யின் தரத்தை அறிந்து கொள்வார்கள். போத்தல்களில் நெய் அடைபடும். தாச்சியினுள் கடுகுபோல் எஞ்சியிருக்கும். அதனைக் கடுகு என்றே குறிப்பிடுவர். நல்ல உருசியாக இருக்கும். நான் எனது வீட்டில் ஆடை கடைந்து கொடுப்பேன். சுடு சோற்றினுள் கடுகினைப் பிசைந்து உண்டால் அதில் ஒரு தனியான சுவையுருவாகும். தயிர் விற்பனைக்குச் கொண்டு போகும் போது நெய்யும் விற்பனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும்.

எங்கள் வீட்டில் ஆச்சி எங்கள் தேவைக்காக நன்றாகப் பாலைக் காய்ச்சுவார். இரவு கறியோடு உண்டபின் தயிரோடும் உண்ணுவோம். எங்கள் ஊரில் பிற்பகல் ஆனதும் தயிர் தயாராக இருக்கும். அந்தத் தயிரை இளமுறைத் தயிர் என்று சொல்வார்கள். அது நல்ல சுவையாக இருக்கும். சில காலங்களில் கறி சிடையாது விட்டால் தயிரோடு உணவினை உண்போம்.

காய்ச்சி ஆறவிடப்பட்ட பாலின் வெப்பத்தைத் தொடுகை மூலம் கண்டறிவார்கள். அதற்காக பாலை எடுத்துக் கையில் விட்டுக் கணிப்பார்கள். சரியான வெப்பம் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகவும் வெப்பமாக இருந்தால்

தயிர் தயிராக வராது. வித்தியாசமாகத் திரண்டு வரும். சரியான வெப்ப மெனக் கண்டால் உறை இடுவார்கள். உறை இட்டபின் மிகவும் பாகுபாடாக வைப்பார்கள். அதிகம் படிக்காத எனது கிராமத்தின் மக்களுக்கு ஒரு விஞ்ஞானியை விடவும் ஆய்ந்தறியும் வல்லமை உள்ளதே. இவற்றைக் கவனிக்கும் எனக்குப் பலவிதமான சிந்தனைகள் உருவாகும்.

இவர்களுக்கு வாய்ப்பும் வசதியும் கிடைத்தால் எவ்வாறெல்லாம் வாழ்வார்கள் என்று யோசிப்பேன். இவைதான் என்னை எனது கிராமம் விழிப்படையச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யத் தூண்டின.

அதிகாலையில் தயிர்ப் பேணிகள் பெட்டிகளில் அடுக்கப்படும். அப்பெட்டியைப் பெண்கள் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு நடையில் நீரோட்டுமுனைத் துறையடி வரைக்கும் செல்வார்கள். ஆண்கள் பெட்டிகளில் அடுக்கி அவற்றைக் காத்தடிகளில் கொழுவித் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பார்கள். துறையைத் தாண்டியதும் பேருந்தில் ஏற்றிக் கொண்டு திருகோணமலை செல்வார்கள்.

திருகோணமலையில் தேநீர்க் கடைகளில் வெற்றுப் பால் (Tir-றின்) பேணிகளையும், வெற்று கோப்பைகளையும் வாங்கி வருவார்கள். பால்பேணிகளின் மூடிகளை அரைவாசி வெட்டி பாலினை எடுத்து விடுவார்கள். மாலையில் பால்நீர்களில் உள்ள மீதித் தகரத் துண்டை வெட்டி நீக்குவோம். பேணியின் விளிம்பை இரும்புத் துண்டின் மேல் வைத்து மழுங்கும்படி தட்டிச் செப்பனிடுவோம். உலக்கையின் ஒரு நுனியில் பூண் இருக்கும். பேணியினுள் உலக்கையின் பூண்போட்ட நுனியை நுழைத்து பேணியைத் தட்டினால் விளிம்பு மழுங்கிவிடும்.

கையைப் பேணியின் விளிம்பு வெட்டாது. இலகுவாகக் கழுவலாம். துப்பரவு செய்த பேணியைத் தண்ணீரில் ஊறப்போட்டு கழுவுவோம். பேணியைக் கழுவுவதற்கு தேங்காய் உரித்த மட்டைகளை வெட்டி தூரிகைபோல் செய்வோம். அதனை இலகுவாகப் பேணியினுள் நுழைத்துத் தேய்க்கலாம். எங்கள் வீட்டில் நானே இவ்வேலைகளை செய்தேன். எங்கள் பொருளாதாரத்தை மழைவீழ்ச்சி அழித்து விட்டது. அப்பா பால் தொழிலில் ஈடுபட்டார். இந்நிலையில் நான் மட்டக் களப்புக்கு விடுதியில் தங்கிப் படிக்க அனுப்பப்பட்டேன். பொருளாதாரம் ஆட்டம் கண்டது. தயிர் காய்ச்சும் வேலைகளையும் செய்தோம்.

கழுவிக் காய்ந்த பேணிகளில் காய்ச்சிய பாலை ஒவ்வொன்றாக ஊற்றி உறையிடுவார்கள். இச்செயல் ஒரு தொடரான சேவையாக இருக்கும். குடும்பத்தில் உள்ள அனைவரும் ஈடுபட்டு உழைப்பார்கள். எங்கள் குடும்பத்தவர்களும் இவ்வாறு உழைப்பார்கள்.

விற்பனைக்காகத் தயிரை திருகோணமலைக்குச் எடுத்துச் செல்வார்கள். மணல் பரந்த தெருக்களைக் கடந்து கிண்ணியாத் துறையடியை பலபலத்து விடியுமுன் அடைந்துவிடுவார்கள். வள்ளத்தினுள் தயிர் பெட்டிகளை ஏற்றி அக்கரை செல்வார்கள். துறையைக் கடந்து பேருந்து அல்லது ஏதேனும் வாகனத்தில் பயணித்து திருகோணமலையை அடைவார்கள். வீதி வீதியாகச் சென்று வீடுகளில் விற்பார்கள். கொண்டு போகும் தயிர் அனைத்தும் விற்பனையாகும். நண்பகல் அல்லது மாலை யில் வீடு திரும்புவார்கள். தங்கள் வீடுகளுக்குத் தேவையான பொருட்க ளையும் வாங்கி வருவார்கள். பொழுதுபடுமுன் பாலுக்குரிய பணத்தினைச் செலுத்தி விடுவார்கள்.

எந்த நேரமும் உழைத்தபடியே இருக்கும் மக்களை ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, தாமரைவில்லில் சந்திக்கலாம். ஆண் ஆதிக்கம். பெண்ணுரிமை என்பதெல்லாம் இவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆண்களும், பெண்களும் சமமாக உழைப்பார்கள். வேலைகளையும் எல்லோரும் செய்வார்கள். அடிக்கடி ஊடல்கள் இடம் பெறும். பின்னர் அமைதி நிலவும். குடும்பச் சண்டைகள் நிகழும். உடன் சமாதானமும் நிலவும். சில சமயங்களில் ஏதேனும் சண்டை ஏற்பட்டு விரிசலும் உருவாகும். எனினும் வேறு யாராவது வலியச் சண்டைக்கு வந்தால், உறவினர்கள் ஒன்றாகக் கூடி எதிரிகளை எதிர்ப்பார்கள்.

இம் மக்களின் வாழ்வியல் அற்புதமானது. சில கிராமங்களுக்குக் கள ஆய்விற்காகச் சென்றுள்ளேன். அங்கெல்லாம் இந்த வாழ்க்கை முறை நிலவுவதை அனுபவ ரீதியாகக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். மட்டக் களப்பிலும், கண்டியிலும் நான் வாழ்ந்த போது கண்டுள்ளேன்.

சமய எழுச்சி

ஆலங்கேணிக் கோயிலின் வரலாறு புராதனமானது. இங்கு இருக்கும் ஆலமரமும் அவ்வாறான வரலாறு கொண்டதென்பார்கள். அழகான வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கோயில் இருந்தது. விநாயகப் பெருமான் மூலமூர்த்தியாக இருந்தார். அந்த விக் கிரகத்தின் அழகை எனது ஆச்சி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எங்கள் கிராம மக்கள் இந்த ஆலயத்தைப் பெருமையாகப் பேசுவார்கள். தங்களை வாழவைத்த பெருமைக்குரியதான கோயில் எனக் கூறுவார்கள். தும்பிக்கையான் துயர்தீர்த்து நம்பிக்கை ஊட்டுவான். அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கி அகமகிழுவார்கள்.

ஆலங்கேணி விநாயகர் கோயில் தம்பலகாமக் கோயில்

இலங்கையில் சோழர் காலத்துக்கு முன்னரேயே ஆலங்கேணிக் கோயில் உருவாகியதாகக் கூறுவர். ஐரோப்பியர் காலத்தில் பிற சமயங்களின் ஊடுருவலால் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் இருந்த கோயில்கள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டுச் சூறையாடப்பட்டன. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள சைவக்கோயில்களும் சூறையாடப்பட்டன. ஆலங்கேணிக்கோயில் புராதனமானது. அவ்வப்போது கோயில் திருப்பணிகள் தொடங்கப்படும். புனருத்தாரணம் நடைபெறும். நான் சிறுவனாக அப்போது எங்கள் பாடசாலையிலேயே கற்றுக் கொண்டிருந்தேன் தம்பலகாமத்தில் ஆதிகோணநாதர் கோயிலோடு தொடர்புடையதாக விளங்குகிறது. தம்பலகாமக் கோயில் பதினோராவது திருவிழா ஆலங்கேணி மக்களின் திருவிழாவாகும். தம்பலகாமத்து கோணநாதர் கோயிலில் பதினெட்டுத் திருவிழாக்கள் நடைபெறும்.

பதிநான்காவது திருவிழா முக்கியமானதாகக் கருதப்படும். அன்றுதான் கதிர்காமக்கந்தன் இக்கோயிலில் வலம்வருவார். அன்றுதான் ஊரெல்லாம் கூடி நேர்த்திக் கடன் செலுத்துவார்கள். எங்கும் அரோகரா முழங்கும். பல திசைகளில் இருந்தும் காவடிகள் ஆடிவரும் அழகைப் பார்க்கப் பக்தி இல்லாருக்கும் பக்தி பிறக்கும். உப்பாறு, ஆலங்கேணி ஈச்சந்தீவு நீரோட்டுமுனை போன்ற கிராமங்களில் இருந்து காவடி ஆடிவருவார்கள். வரிசையாக காவடி ஆடுவோரும், காவடி ஆடுவோர் திரும்பி ஆடும் இடமெல்லாம் வளைந்து கொடுத்து செடில் பிடிப்போரும், காவடிச்சிந்து பக்கப் பாட்டுப் பாடி வருவோரும், சொந்த பந்தங்கள் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க அருள்வேண்டி பின்னால் காவடி ஆடிப்போவோரின் விரைவுக்கேற்றப் விரைவதும் அற்புதமாக இருக்கும்.

வண்டிற்சவாரிகள்

திருகோணமலை மாவட்டக் கிராம மக்களும் பதிநான்காம் திருவிழாவில் கலந்து கொள்வார்கள். கிராம இளைஞர்கள் பதிநான்காம் திருவிழாவின் போதுதான் வண்டிற்சவாரியில் ஆர்வங்காட்டுவார்கள். தங்களிடம் உள்ள சவாரிக்கு ஏற்ற காளைகளைத் தயாராக்கிப் பயிற்சி கொடுப்பார்கள். அவர்களது நோக்கம் தங்களது வீரப்பிரதாபங்களைக் கன்னியர்கள் மெச்சவேண்டும் என்பதே. தம்பலகாமத்தின் சிவத்தப் பாலத்துக்கும் சூரங்கல் தொடக்கத்துக்கும் இடையில் அகன்ற வெளி இருந்தது. அந்த இடத்தில் காலங்காலமாக எங்கள் இளைஞர்கள்

வண்டிற்சவாரி செய்வார்கள். சில சமயங்களில் வண்டில் குடைசாய்வது முண்டு. எங்கிருந்து இந்த இளைஞர்கள் வந்தார்கள் என்று எண்ணு மளவிற்கு விரைந்து வந்து உதவுவார்கள். அதிகமாகக் காயங்கள் ஏற்படுவதில்லை. தம்பலகாமத்தில் கோயில் அருகாமையிலேயே மருத்துவமனை இருக்கிறது. டாக்டர்களும் தயாராக இருக்கிறார்கள். இன்று வண்டிற்சவாரிக்கு இடமில்லை. எங்கும் குடியேற்றமாக உள்ளது. உவர்நிலங்களில் மனித உழைப்பு நன்செய்நிலங்களாக மாறிவிட்டது.

ஆடி அமாவாசை தீர்த்தம்

பதினெட்டாந்திருவிழா நிறைவானது அன்று பாண்டி வேட்டையின் பின் சில சம்பிரதாயங்கள் நடைபெறும். அது முடிந்தபின் ஆடி அமாவாசையில் மகாவலிக் கங்கைக் கழிமுகத்தில் தீர்த்தம் ஆடுவார்கள். தம்பலகாமத்தில் இருந்து கோணநாத சுவாமி ஊர்வலமாக வருவார். ஆலங்கேணிக் கோயிலில் ஒரு நாள் இரவு தங்குவார். அன்று ஆலங்கேணி மக்கள் சுவாமியோடு வரும் அடியாரை வரவேற்று உபசரிப்பார்கள். மறுநாள் தீர்த்தம் ஆடுவதற்காகக் கங்கைக் கழிமுகத்தை நாடிச் செல்வார்.

சுவாமி கங்கைக் கழிமுகத்தில் அன்று இரவு முழுவதும் தங்கியிருப்பார். பூசைகளும், பண்ணிசை. கலை நிகழ்வுகளும் நடைபெறும். திருக்கரைசைப் புராணம் படித்துப் பயன் கூறுவார்கள். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கிராமத்து மக்களும் வந்து கூடுவார்கள். உறவினர்களைக் கண்டு மகிழ்வார்கள். அதனூடாக உறவுகள் இறுக்கமாகும். இலங்கை நாட்டில் ஏற்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சி முறைமையினால் பல்லின மக்கள் வாழும் நாட்டில் இன்று பகைமை வளரலாயிற்று. சூழ்ந்திருந்த சந்தோசம் மாயமாகி விட்டது.

பண்டுதொட்டு இன்றுவரை தொடர்கிறது. நாட்டில் அரசியல் குழப்பங்கள் மத்தியிலும் சிறிய அளவில் நடத்திய பெரியோர் நன்றிக் குரியவர்களே. தீர்த்தமாடும் இடம் மட்டும் சற்றுத் தொலைவில் போயுள்ளது. ஆசாரங்கள் அப்படியே நடப்பெறுகின்றன.

ஆடி அமாவாசையில் மகாவலிக் கங்கைக் கழிமுகத்தில் ஆடுவார்கள். அமாவாசைத் தீர்த்தம் முடிந்ததும் பூசைமுடிந்து பாறணை முடித்து மகிழ்வார்கள். பின்னர் பிரிந்து செல்வார்கள். எவ்வளவு சந்தோசம். இன்று எல்லாம் எங்கோ மறைந்து போயிற்று.

இன்றைய நிலை

இலங்கை நாட்டில் ஏற்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சி முறைமையினால் பல்லின மக்கள் வாழும் நாட்டில் இன்று பகைமை வளரலாயிற்று. மக்களுக்காக மக்களால். மக்களே ஆளும் ஆட்சிதான் மக்களாட்சி. ஆனால் அந்த மக்கள் ஆட்சியே மக்களை மாய்க்கும் ஆட்சியாக மாற்றம் பெற்று விட்டது. இந்த நிலையில் அந்நியரின் ஆட்சியில் இருந்த அடக்குமுறைகளை விடவும் கொடுமை நிறைந்ததாக அமைந்து விட்டது. தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த சொந்த நாட்டிலேயே மக்கள் அகதிகளாக ஆக்கப்படுகின்றனர். நிம்மதியான மக்கள் வாழ்க்கை நிம்மதியைத் தொலைத்து விட்டுத் தவிக்கும் வாழ்க்கையாக மாறிவிட்டது. மதவெறி கொண்டதாக வலம் வருகிறது. இனங்களிடையே முரண்பாடு களைத் தோற்றுவித்து விட்டது. மொழி வேற்றுமைகளைத் தூண்டி பதவி ஆசைக்காக எதையும் செய்யும் தலைவர்கள் உருவாகும் நிலை தோன்றிவிட்டது.

இதனைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக நமது தமிழ்த் தலைமைகளும் சதுரங்கம் விளைவிட்டார்கள். இடையில் சிக்கிய நமது தமிழ் மக்களும் ஏமாந்து அகதிகளாக மாறிவிட்டனர். இன்று வரை இன்னலை அனுபவிக்கின்றனர். அந்நியர் ஆட்சியில் இலங்கை மக்களிடையே இன ஒற்றுமை இருந்தது. என்று இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதோ அன்றிலிருந்து அனைத்தும் தொலைந்து விட்டன. இன்று தமிழர், சிங்களவர். முஸ்லிம்கள், பறங்கியர் எனப் பிரிந்து வாழ்கிறார்கள். ஆளையார் அவநம்பிக்கையோடும், சந்தேகக் கண்கொண்டும் பார்த்து வாழும் நிலை உருவாகிவிட்டது.

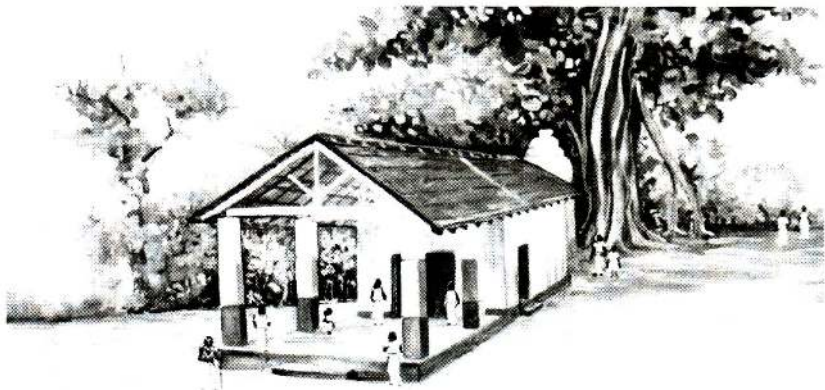
ஆலங்கேணிக் கோயில் புராதனமானது. அவ்வப்போது கோயில் திருப்பணிகள் தொடங்கப்படும். புனருத்தாரணம் நடைபெறும். சில ஆண்டுகளுக்கு நிம்மதியாக மக்கள் வாழ்வார்கள். மீண்டும் ஏதோ கலவரம், அல்லது படையெடுப்பு வரும். மக்கள் இடம் பெயர்வார்கள். கோயிலும் சிதைவுறும். மீண்டும் கோயில் கட்டுப்படும். சும்பாவிஷேகம் நடைபெறும். நான் அப்போது சிறுவன். எங்கள் பாடசாலையிலேயே கற்றுக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். வானில் அடிக்கடி விமானங்கள் பறந்து கொண்டிருக்கும் கொட்டி யாரக் குடாக் கடல் பிரித்தனியப் படைகள் வசம் இருந்தது. அடிக்கடி அபாய எச்சரிக்கை விசில் அடிக்கப்படும். அந்த நேரத்தில் அனைவரும் பதுங்கு குழிகளில் ஒதுங்கிப் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும்.

ஆலங்கேணி விநாயகர் கோயில் கட்டிடம் வெடித்துச் சிதறல்

எங்கள் கோயிலில் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. அழகான கருவறை உருவாகியிருந்தது. இன்னும் சில நாட்களில் கட்டிட வேலைகள் யாவும் முடிந்து விடும். என்ற பேச்சு ஊரெங்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. பாடசாலையில் இடைவேளை நேரம். 'டமார்' என்ற வெடிப்புச் சத்தம் அனைவரையும் கதிகலங்க வைத்தது.

"யப்பான்காரன் குண்டு போட்டுட்டான்" என்ற சத்தம். நமது சனம் அப்படித்தானே சத்தம் போடும். பாடசாலையில் இருந்த ஆசிரியர்களும், பிள்ளைகளும் திடுக்கிட்டனர். வீதியால் சனங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சற்று நேரத்துக்குப் பின் செய்தி காட்டுத் தீயாகப் பரவத் தொடங்கியது. கோயில் வெடித்துச் சிதறிய செய்தி தலைமை ஆசிரியர் காதுகளுக்கு எட்டியது. அவர் ஆசிரியர்களோடு கோயிலுக்கு விரைந்தார். கட்டிடம் கட்டும்போது கலவை சரியான விகிதத்தில் சேர்க்கவில்லை என்பதை தலைமை ஆசிரியர் விளக்கினார். பலர் அவரது அறிவுரையை செவிமடுத்தனர். ஆனால் சிலர் அது கடவுள் குற்றம் என்று வாதிட்டார்கள். வெடித்துச் சிதறிய கட்டிடச் சிதைவு களைப் பாடசாலை மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் அப்புறப்படுத்தித் துப்பரவு செய்தனர்.

பல வருடங்களாக ஆலயம் புனர்த்தாரணம் செய்யப் படவில்லை. எவரைக் கேட்டாலும் இது சும்மா குற்றம் இல்லை. பிள்ளையார் பொல்லாதவர். அவருக்குக் கோயில் கட்டுவது விருப்பம் இல்லை என்பார்கள். இப்படியே காலத்தைக் கடத்தினார்கள்.

(கோயில் வெடித்துச் சிதறிய பின் புனர்த்தாரணம் செய்யப்பட்ட கோயில் - படம் அ. அருள்பாஸ்கரன்)

எனினும் சிலரின் முயற்சியால் மீண்டும் கட்டிடம் உருவாகியது. நான் அறிந்தவரை கட்டிடம் கட்டத் துணை நின்றவர்களாக திரு.முத்துக்குமார் (தோட்டத்து முத்தர்) திரு.சீமுத்துக்குமார்(நாநாப்பா முத்தர்). இவர் பின்னர் கிண்ணியா கிராம சபையின் ஆலங்கேணி வட்டார உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர்.) திரு.பே.வல்லிபுரம், திரு.தாமோதரம்பிள்ளை (தம்போட்டியர்) - இவரும் கிண்ணியா கிராம சபையின் ஆலங்கேணி வட்டார உறுப்பினர்களாகவும் விளங்கியவர்) திரு.த.அம்பலவாணர் -இவர் ஆலயப் பூசகருமாகவும், ஓதுவாராகவும் விளங்கியவர். சிறந்த அறிஞரும், கவிஞரும் ஆவார்) திரு.கு.குமாரவேலு (இவர் சிறந்த பரியாரியாக விளங்கியவர்) திரு.சி.செல்லையா (சாத்திரியார்) ஆகியோர் விளங்கினார்கள்.

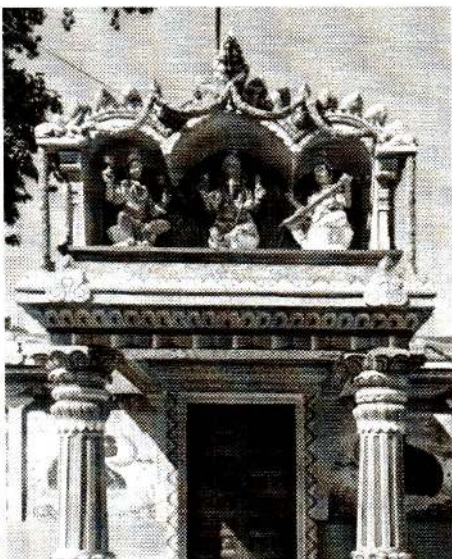
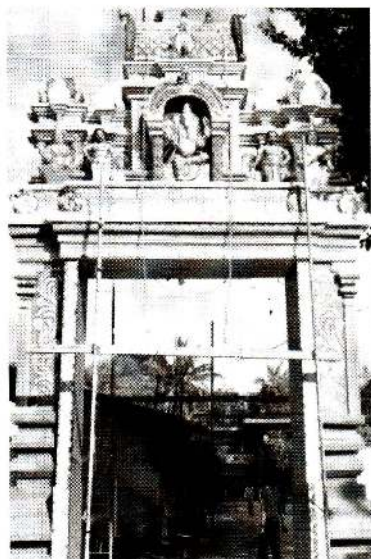
அந்த ஆலயமும் முற்றுமுழுதாகக் கட்டி முடிக்கவில்லை. கும்பாபிஷேகம் இன்றியே பூசைகள் தொடர்ந்தன. ஆலய அமைப்பில் பிரச்சினை என்ற அங்கலாய்ப்பால் அப்படியே கோயில் கிடந்தது. ஒரு ஒழுங்கினை ஏற்படுத்தி இயங்கச் செய்தார்கள். பூசைகள் நடந்தன. பல வருடங்களுக்குப் பின் கோயில் கட்டுப் பட்டுவிட்டது.

சிலரால் ஆலயங்கள் பற்றிய தகவல்களை எழுதும்போது கோயில்களின் உண்மையான வரலாற்றை எழுத மறந்து விடுகிறார்கள். அது எவ்வளவு பாரதாரமான விசயம் என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். இதனால் உண்மை வரலாறு மறைத்து மழுங்கடிக்கப்படுகிறது. புனருத்தாரண ஆண்டை கருத்தில் வைத்து அப்பொழுதுதான் கட்டப் பட்டதாக எழுதி விடுகிறார்கள். ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின் பிற சமயங்கள் பரவத் தொடங்கின. அதற்கேற்ப அந்தச் சமயக் கோயில்கள் பல எழுந்தன. இந்நாட்டு மக்களின் கோயில் சிதைக்கப்பட்டன. இன்று கிழக்கு மாகாணத்தின் கோயில்கள் பல அழிந்து விட்டன. வரலாறுகள் மாற்றி எழுதப் படுகின்றன. ஐரோப்பியரும், இஸ்லாமியரும், பௌத்தர்களும் சைவக் கோயில்களைத் திட்டமிட்டு அழித்து வருகின்றனர். தமிழர்களோ, சைவ சமயமோ இருந்ததற்கான அடையாளமே இல்லாதவாறு மறைக்கப் பட்டு வருகின்றன.

கோயில் கட்டிடம் சிதறியபின் ஆலங்கேணிக் கோயில் பல வருடங்களுக்குப் பின் கட்டப்பட்டது. கும்பாபிஷேகம் செய்யாமலேயே பூசைகள் தொடர்ந்தன. கட்டிடத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்ய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. 1958 ல் மீண்டும் புனத்துராணப் பணிகள் தொடங்கியது. கோயில் அழகான முறையில் நிர்வகிக்கப்பட்டது. 1963களில் ஒரு மாற்றம் உருவாகியது. ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமைகளிலும்

பாடசாலையில் இருந்து பிள்ளைகள் ஒழுங்காக வருவார்கள். சிறிது கோயில் வளாகத்தைச் சுற்றி துப்பரவுப் பணிகள் செய்வார்கள். கைகால்களைக் கழுவியதும் கூட்டுப் பிரார்த்தனை நடைபெறும். பூசை முடிந்ததும் பாடசாலைக்குச் செல்வார்கள். பாடசாலையில் இருந்து பிள்ளைகள் வகுப்பு ரீதியாக வரிசையில் செல்வது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும்.

இந்தநிலை நீடிக்கவில்லை. 1983ல் நாட்டில் கலவரங்கள் தொடங்கி விட்டது. அக்கலவரம் 1990 களின் உச்சம் பெற்றுக் கலவரங்களினால் ஊர் மக்கள் சிதறி ஓடினர். பலர் இல்லாது ஒழிக்கப்பட்டனர். வெளி மாவட்டங்களிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர். பலர் காடுகளில் மறைந்து உயிர்தப்பினர். பலர் இந்திய மண்ணில் தஞ்சமாகி முகாம்களில் உள்ளனர். எனினும் கலவரத்தின் உச்ச கட்டத்தினால் அகதிகளாக்கப் பட்டு திருகோணமலை மாவட்டத்தின் சீனக் குடாவில் அகதிமுகாமில் தஞ்சமாகினர். வீடு, வாசல், ஆடு, மாடு, சொத்துக்கள், கோயில் அனைத்தும் சூறையாடப் பட்டன. ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவுக் கிராமங்கள் பாழடைந்தன. மக்கள் அகதி முகாம்களில் அல்லலுற்றனர்.

கோயில்களின் நிலை

ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின் பிற சமயங்கள் பரவத் தொடங்கின. அதற்கேற்ப அந்தச் சமயக் கோயில்கள் பல எழுந்தன. இந்நாட்டு மக்களின் கோயில் சிதைக்கப்பட்டன. இன்று கிழக்கு மாகாணத்தின் கோயில்கள்

❑ கேணிப்பித்தன். ச.அருளானந்தம்

பல அழிந்து விட்டன. தமிழ்க் கிராமங்களும் பெயர்மாற்றம் பெற்று வருகின்றன. வரலாறு மாற்றி எழுதப்படுகின்றது. கிறிஸ்தவர்களும், இஸ்லாமியரும், பௌத்தர்களும், தமிழ்க் கிராமங்களையும், சைவக் கோயில்களையும் திட்டமிட்டு அழித்து வருகின்றனர். தமிழர்களோ, சைவ சமயமோ இருந்ததற்கான அடையாளமே இல்லாத வாறு மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இங்கு முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும் தமிழ் பேசும் மக்களாக இருப்பது வேடிக்கையான அம்சமாகும். இவர்கள் முன்னர் சைவ சமயத்தவர்களாகவே இருந்துள்ளனர்.

கந்தசாமிக் குருக்கள்

பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் மீண்டும் புனருத்தராணப் பணிகள் தொடங்கி, கோயில் அழகான முறையில் கட்டப்பட்டது. பாரம்பரியமாக நடந்து வந்த சமய ஆராதனைகள் தொடர்ந்து நடந்தன. அக்காலத்தில் கிராமத்தின் சமய எழுச்சியை ஏற்படுத்திய குருக்கள் கந்தசாமி ஐயர் போற்றுதற்குரியவர். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் மாலை வேளைகளில் ஒவ்வொரு வீடுகளுக்கும் சென்று மக்களைச் சந்தித்துச் சமய உணர்வுகளை ஏற்படுத்தினார். வெள்ளிக் கிழமைகளில் ஊர் மக்களைக் கோயிலுக்கு வரச்செய்தார். கூட்டுப் பிரார்த்தனை வெள்ளி தோறும் நடாத்தப்பட்டது. திருவெம்பாவைப் பூசைகள் வெகு சிறப்பாக நடந்தன.

அதிகாலையில் தெருக்களில் ஊர் மக்களை திருப்பள்ளி எழுச்சியும், பக்திப்பாடல்களையும் இசைத்தபடி ஊர்வலமாக வரச் செய்தார். இந்நிகழ்வுகளில் நானும் கலந்து கொண்டேன். அப்போது நான் சிறுவனாக இருந்தேன். அதனை நினைக்கும் போது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இன்றும் இருக்கிறது.

இந்த ஆலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகப் பெருமான் பலரின் வேண்டுகலை நிறைவேற்றி வைத்த கதைகள் நிறையவே உள்ளன. பலரும் தமது குறைகளை நிறைவேற்றிய விதம் பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். நளாறிந்த வரை சௌந்தரம்மாவின் கதையை கண்டிருக்கிறேன். திரு.சி.முத்துக்குமார் சௌந்தரம்மாவைத் திருமணம் செய்திருந்தார். அவர்களுக்குப் பல வருடங்கள் ஆகியும் குழந்தைப்பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. ஈற்றில் ஆலங்கேணி விநாயகப் பெருமனை பயபக்தியோடு வழிபட்டு வந்தார்கள். அவர் ஒரே மனத்தோடு கோயில் கடமைகளையும் செய்து வந்தார். அதிகாலையில் கோயிலுக்கு வந்து தூய்மை செய்வார். வெளிச் சுத்தம், உள்சுத்தம் ஆகியவற்றைச் செய்வார். கிணற்றில் இருந்து தண்ணீர் நிறைத்துக் கோயிலைக் கழுவுவார். கோயிலைச் சுற்றி வந்து வணங்கி

நிற்பார். பலநாட்கள் தொடர்ந்து பயபக்தியோடு செய்து வந்தார். ஈற்றில் அவருக்கு அழகான ஆண்குழந்தை கிடைத்தது. கணேசபிள்ளை என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தார். கணேசனைத் தொடர்ந்து பெண்குழந்தையும் கிடைத்தது. அக்குழந்தைக்கு புஸ்பவதி என்று பெயரிட்டு வளர்த்தார். தாங்கள் எது செய்தாலும் விநாயகரின் பெயராலேயே செய்தனர்.

1990களில் நாட்டின் கலவரங்களால் இளைஞர்கள் பயந்து காடுகளில் தஞ்சமானார்கள். கணேசனும் அவனோடு சில இளைஞர்களும் கண்ணாக் காடுகளில் மறைந்து தப்பினார்கள். செளந்தரம்மா விநாயகரையே நம்பியிருந்தார். கணேசனும், அவனது நண்பர்களும் இடைஞ்சல்கள் இன்றிக் காப்பாற்றப்பட்டனர்.

கண்டற்காடு எங்கள் கிராமத்தவர்கள் விவசாயம் செய்யும் நிலப்பரப் பாகும். அதனை பாலத்துறை என்ற உப்பு நீர்ச் சிற்றாறு பிரிக்கிறது. அந்த ஆறு ஆழமானது. படகுகள் மூலம்தான் கடக்க முடியும். மழை பெய்து கடும் வெள்ளம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. வயல் நிலங்களிலும் வெள்ளம். வயல் வெளியில் இருந்த பெண்கள் சிலரும் பயத்தால் வீடுக ளுக்குப் புறப்பட்டனர். காவலுக்கு இருந்த இளைஞர்களும் பயந்து வீடு களுக்கு பயணமானார்கள். வெள்ளம் இறைந்து கொண்டு விரைவாகப் புரண்டு பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதே வேளை துறையைக் கடப்பது சிரமமாக இருந்தது. ஒருவாறு துணிந்து படகினில் ஏறிப் படகினைச் செலுத்தினர்.

ஆனால் இமைப் பொழுதில் வெள்ளம் பயங்கர வேகத்தோடு ஓடியது. படகினைக் கங்கையை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டது. வாழ்க்கையைத் தொலைத்த நிலையில் பெண்கள் அனைவரும் வாய்விட்டு 'விநாயக்கப் பெருமானே நீதான் துணை' என ஓலமிட்டனர். திடீரென படகினை மறைத்து யானைக் கூட்டம் தடுத்து நின்றது. வெள்ளத்தின் வேகம் குறைந்தது. படகினைச் செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. இளைஞர்கள் பயம் நீங்கிக் கரையை அடைந்தனர். அவர்கள் கரையை அடையும் வரை யானைக் கூட்டம் அப்படியே நின்றது. அவர்களுக்குப் பெரிய அதிசயம். துறையைக் கடந்ததும் தான் யானைகள் சென்றன. அப்படியே கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கிய பின் வீடுகளுக்குச் சென்றனர்.

திரு.மயில்வாகனத்தின் நம்பிக்கை

சொக்கர் என்று செல்லமாக அழைக்கப்படும் மயில்வாகனம் தனது பிள்ளைகளைக் காக்க விநாயகப் பெருமானிடம் சரண்புகுந்து மன்றாடினார். அவரது துயரைப் பலர் அறிய மாட்டார்கள். அவர் தயிர்

வியாபாரம் செய்பவர். பிள்ளைகளுக்காக விரதம் இருப்பார். அதிகாலை ஊர் எழுமுன் அவர் கோயிலை அடைந்து வழிபாடு செய்தபின் திருகோணமலைக்குச் செல்வார். அவர் வழிபடும் போது இரு விழிகளிலும் இருந்து கண்ணீர் மல்கும். இன்று அவரது பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியுடன் வெளிநாடுகளில் வாழ்கிறார்கள்.

திரு. நாகபிள்ளையின் நம்பிக்கை

திரு.நாகபிள்ளை ஆலங்கேணி விநாயகர் கோயிலின் தர்மகர்த்தாவாக இருந்தவர். காலையும் மாலையும் கோயில் என்றே கிடப்பார். 1985 களின் பின்னர் தமிழ்க் கிராமங்களில் நிலவிய வன்செயல்கள் பயங்கரமானவை. காடுகளிலும், அயல் கிராமங்களிலும் மறைந்துப் பதுங்கி வாழ்ந்ததை நினைத்தால் நடுங்கும். ஊரையும், மக்களையும் காப்பாற்றுமாறு வேண்டுகல் செய்தார். அவரது வேண்டுகல் நிறைவேறியது. அவரது பிள்ளைகள் ஆபத்துக்களில் இருந்து விடுபட்டு நிம்மதியான வாழ்வில் வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்றனர்.

ஆச்சியின் நம்பிக்கை

எங்கள் தாத்தாவிடம் வண்டில் மாடு இருந்தது. அதில் ஒன்று பூச்சியன் என்ற காளை. அழகான காளை. வண்டியில் பூட்டினால் அற்புதமாகச் செல்லும். அதன் சோடி வள்ளியன். இரண்டும் பகலில் தவிடு கரைத்த தண்ணீர் குடிக்கும். ஆச்சி தவறாமல் தவிடு கலந்த தண்ணீரை வைப்பார். ஒருநாள் பூச்சியனைக் காணவில்லை. ஆச்சிக்கு மனவருத்தம். இரண்டு நாளாகியும் பூச்சியன் இல்லை. ஆச்சிக்குப் பசியும் இல்லை. அழுது முகமெல்லாம் வீங்கி விட்டது. எல்லொரும் தேடியும் பூச்சியன் கிடைக்கவே இல்லை. “இன்றோடு ஐந்து நாள். விநாயகப் பெருமானே! விடியமுன் பூச்சியனைக் கொண்டு வந்து காட்டு” அழுதழுது நேர்த்தி வைத்தார்.

இரவு அவர் உண்ணவில்லை. குப்பி விளக்கைக் கொழுத்தி முற்றத்தில் வைத்துவிட்டு அப்படியே குந்தி இருந்தார். எங்கள் நாய் சூரியின் சத்தம் கேட்டு ஆச்சி “பூச்சி! வா” என்றார்.

“உனக்கு விசாரா? பேசாமல் படு” என்று தாத்தா குரல் கொடுத்தார். ஆச்சிக்கு நம்பிக்கை. “விடியிறதுக்கு முதல் பூச்சி வரும். விநாயகர் கைவிட மாட்டார்” என்று அப்படியே இருந்தார்.

சூரி மீண்டும் குரைத்தது. ஆச்சி குப்பி விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு படலைவரை சென்றார்.

“இஞ்ச வாங்க. பூச்சி வந்திற்றான்”. ஆச்சி சந்தோசக் குரல் கொடுத்தார். தாத்தாவுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் ஆச்சி முழு நம்பிக்கையோடு கூறினார். என்னை விநாயகப் பெருமான் கைவிட மாட்டார். என்றார். தாத்தா பூச்சியனை தொழுவத்துள் விட்டார். ஆச்சி தவிட்டுத் தண்ணீரைக் கொடுத்தார். பூச்சியனைக் கண்ட வள்ளியன் சந்தோசமாக எழுந்து நின்றுது. இரண்டும் வைக்கோலை உண்டன. ஆச்சி விநாயகப் பெருமனை வணங்கிய பின் உணவினை உண்டு உறங்கினார்.

இவ்வாறு பல அற்புதக் கதைகள் ஆலங்கேணி மக்களின் மனங்களில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. இன்று அவற்றைக் கேட்கும் மனநிலையில் ஆலங்கேணி மக்கள் இல்லை. எனினும் கவிமணி கௌரி தாசன் ஆலங்கேணி விநாயகர் பதிகம் ஒன்றைப் பாடிப் போற்றியுள்ளார். அவை அருமையான சந்தப் பாடல்களாக உள்ளன.

அம்மன் கோயில்

போர்த்துக்கேயரின் அடாவடித்தனத்தை மக்கள் புரிந்து கொண்டனர். கோயிலின் விக்கிரகங்களை அவர்களிடம் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அவர்களிடம் இருந்தது. விலை உயர்ந்த விக்கிரகங்களைப் பாதுகாப்பான இடங்களில் பதுக்கி வைத்தனர். ஒரு காலத்தில் அவை வெளிப் பட்டுப் பக்தர்களைக் காக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் இருந்தது.

விக்கிரகங்கள் பாதுகாப்பான இடங்களில் வைப்பதற்காக சிலர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் சேர்ந்து மிக இரகசியமாக விக்கிரகங்களை மறைத்து வைத்தனர். போர்த்துக் கேயர் தேடுதல் நடத்தினர். பலர் தலைமறைவாகி விட்டனர் அவர்கள் மீண்டும் ஊருக்குத் திரும்பவில்லை. மறைக்கப்பட்ட விக்கிரகங்கள் சிலவற்றைப் பிரிதானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் மக்கள் கண்டெடுத்தனர். பழையபடி கோயிலில் பிரதிஸ்டை செய்து வைத்தனர்.

போர்த்துக் கேயர் சென்றபின் மக்கள் தாங்கள் மறைத்து வைத்த விக்கிரகங்களைத் தேடினர். மறைத்து வைத்தவர்களுக்கு வைத்த இடங்கள் தெரியலாம் ஆனால் அவர்களும் காலத்தால் மண்ணுள் மறைந்துவிட்டனர். இன்னும் பல விக்கிரகங்கள் வெளிப்பட வில்லை. அவை காலத்துக்குக்காலம் வெளிவரலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

விளக்கீடு எனினும் தீபத்திருநாள்

இந்தத் திருநாள் தனித்துவத்தை உணர்த்தும் மகிழ்ச்சியான நாளாகும். நேரான காட்டுத்தடிகளை அளவாக வெட்டி வெள்ளைத்

துணிகளை ஒரு நுனியில் பந்தமாகக் கட்டுவோம். அதற்குள் தேங்காய் எண்ணெய்யில் ஊறவைப்போம். பந்தக் கம்புக்காக அதற்காகன மரங்களைத்தான தேர்ந்தெடுப்போம்.

மரங்களை வெட்டும்போது இரண்டு, மூன்று கவர் உள்ள தடிகளை வெட்டுவோம். அதில்தான் தேங்காயை உடைத்து அதற்குள் தேங்காய் எண்ணெய்யும் விட்டு வெள்ளைத் துணியையும்ஊற வைப்போம். மாலை யானதும் அப்பா விளக்கை ஏற்றுவார். அப்பாவோடு நாங்கள் பிள்ளைகள் சேர்ந்து வீட்டின் முன்னால், குடத்தடி, கிணற்றடி, வயல், மாட்டுத் தொழுவம் என எங்கும் தீபம் எரியும். வீடு, நாடு எங்கும் தீபத்திருநாள் கொண்டாடப்படும்.

தீபத்திருநாளில் இன்னொரு வகை வைபவமும் உண்டு. விளக்கடிக்கு வைத்தல் என்பதாகும். இதனை உத்தியாக்களுக்குப் படைத்தல் என்றும் சொல்வார்கள். நமது குடும்பத்திலிருந்து இறந்தவர்கள் தமது உறவுகளைத் தேடி வரும் என்ற நம்பிக்கையை கொண்டாடும் நாளாகும். அவர்கள் உயிரோடு விரும்பி உண்ட உணவுப் பண்டங்களைத் தயாரித்துப் படையல் செய்வார்கள்.

உத்தியாக்களுக்கு வீட்டுக்குள் படைத்துவிட்டு, ஊதுபத்தி, சாம்பிராணி காட்டிவிட்டுக் கதவை மூடிவிட்டு வெளியியில் காத்திருப் பார்கள். சற்று நேரத்தால் பல்வி சொல்லும். அப்போது உத்தியாக்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்று கொள்வார்கள். இன்னும் சற்று நேரத்தின் பின் இன்னுமொரு தரம் பல்வி சொல்லும். உத்தியாககள் வந்து போய்விட்ட தற்கான அறிகுறியாக எடுப்பார்கள். பின்னர் படையலுக்குத் தண்ணீர் தெளித்து உறவினர்களுக்கு பகிர்ந்துண்டு மகிழ்வார்கள்.

சித்திரை மாதக் கொண்டாட்டம்

கிராமங்களைப் பட்டிக்காடு எனப் பலர் ஏளனம் செய்வதுண்டு. கிராமத்து மக்கள் இயற்கையின் தவப்பிள்ளைகள். இயற்கைச் சூழலில்

உயிரினங்கள் மகிழ்ந்து வாழுகின்றன. பாதுகாப்பான சூழலில் நோய் நொடி இன்றி வாழ்க்கை நகரும். இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்வில் மகிழ்ச்சி தாண்டவம் ஆடும்.

சித்திரை வந்தால் அத்தனை வீடுகளிலும் சந்தோசம் பொங்கி வரும். வசந்தத்தின் குதூகலிப்பு, சூயில்களின் கூவல்கள் ஒலிக்கும்.. மா,வேம்பு, புளியமரங்கள் பூச்சூடி நிற்கும். ஏனைய மரங்களும் பூச்சுமந்து சிரிக்கும். பலவகைப் பறவைகள் மகிழ்ந்து பாடும். வீடுகளில் உயர் மரக்கிளைகளில் ஊஞ்சல் ஆடும். வண்டினம் இசைபாடி குதூகலிக்கும். இனிய காற்று மரஞ்செடிகளை அசைக்கும். விரைந்து வேலைகளை முடிக்க மக்கள் ஆர்வமுடன் ஈடுபடுவார்கள். வீதி ஓரங்களில் கடைகள் பூத்திருக்கும். புதுவகைப் பொருட்கள் குவிந்து காட்சியாகும். சித்திரைப் புத்தாண்டு மெல்ல மெல்லப் பாடி வரும். கோயில்களில் மருத்துநீர் பெற்று நீராடிப் புத்தூக்கம் பெறுவார்கள்.

வீடுகளில் தீன்பண்டங்கள் குவியும். சொந்த உறவுகள் ஒன்று கூடி மகிழும். கலை நிகழ்வுகளின் பயிற்சிகள் நடைபெறும். கோயில்களின் மணியோசை காற்றில் பரவும். சித்திரைப் புத்தாண்டு பிறந்ததும் புத்தாடைகள் மக்களை அலங்கரிக்கும். சூழந்தைகள் முதல் முதியவர்கள் வரை சந்தோசத்தில் மகிழ்வார்கள்.

சித்திரைக் கஞ்சி

சித்திரைபுத்திரை கதை படிக்கப் படும். அதற்கான பயனை கிராமத்தில் பலர் கூறுவார்கள். ஆலங்கேணியில் கோணாமலை அதிபர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். சித்திரைக் கஞ்சி கொடுபடும். அந்தக் கஞ்சியை சுவைக்கவென்றே சிறுவர் பட்டாளம் குழுமியிருக்கும்.

கோயிலில் பூசை முடிந்ததும் சித்திரைக் கஞ்சி கோயில் வீதியில் கொடுபடும். கோயில் முன்றலில் வரிசையாக கிடுகுகள் விரிக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றில் சிறுவர்கள் அமர்ந்திருப்பார்கள். அவர்கள் கைகளில் வாழையிலைத் துண்டு, சிரட்டை முதலியன இருக்கும். நான் சிறுவானாக இருந்தபோது எனது கைகளிலும் இவைதான் இருந்தன. அந்தக் கஞ்சியை சிரட்டையில் வாங்கிக் குடிப்பதில் உள்ள சுகம் அலராதியானது. அது நாம் வாங்கி வந்த வரம் என்பேன். அதற்காக வரிசையில் நிற்பதுதான் நாங்கள் செய்யும் தவம். அந்த நாட்களை நினைக்கையில் மனதுக்கு எத்தனை சந்தோசம். அக்காலங்களில் இன்றிருக்கும் வசதிகள் இருக்கவில்லை. இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்வு, ஊர் மக்கள் திரண்டு வருவார்கள்.

சந்தோசம் ஊரில் குடி கொண்டிருக்கும். மாலை வேளையில் கோயில் நிறைந்து மக்கள் திரண்டிருப்பர். வழிபாடுகள் பக்தி நிறைந்ததாக இருக்கும். இவற்றை நமக்கு நினைவு படுத்துவது சித்திரைதான்.

எத்தனை வகை விளையாட்டுகள் எங்கள் கிராமங்களில். இன்றைய நகரங்கள் ஒரு காலத்தில் இவ்வாறான கிராமங்களாகத்தான் இருந்தன. நாங்கள் அனுபவித்த சந்தோசங்களை அன்று அவர்களும் அனுபவித்துத்தான் இருப்பார்கள். நாங்கள் அனுபவித்த இளமைக்கால சந்தோசங்கள் இன்றைய எங்கள் கிராமங்களில் தொலைந்துவிட்டன. இதற்கான காரணங்கள் நமது நாட்டின் நிலைமையே. எனினும் இழந்ததை மீட்டெடுத்து நமது மக்கள் வாழ்ந்து காட்டுகின்றனர்.

ஒரு நாள் ஒரு விக்கிரகத்தின் திருவாசி எங்கள் வயலுக்குள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதனை எடுத்துச் சென்று கோயிலில் வைத்தார்கள். கோயில் அழகாகப் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு வழிபாடுகள் நடந்தன.

1990ல் நடந்த கலவரத்தினால் மக்கள் இடம்பெயர்ந்தனர். ஊர் பாழடைந்தது. கோயில் அழிக்கப்பட்டது. கோயிலினுள் இருந்த அனைத்தும் சூறையாடப்பட்டுவிட்டன. மீண்டும் கட்டப்பட்டுக் கும்பாவிஷேகம் நடைபெற்றுள்ளது. திரு. நாகபிள்ளை, வல்லிபுரம், சொக்கலிங்கம், நாகேந்திரம், கணபதிப்பிள்ளை, வேலும்மயிலும், கதிர்காமத்தம்பி, கந்தசாமி போன்றோர் கோயில் புனருத்தாரணத்துக்காக உழைத்தார்கள் எங்கள் கிராமங்களில் சித்திரை வருடப்பிறப்பு, தீபாவளி, தைப்பொங்கல் ஆகியன இவற்றைத் தவிர பட்டிப்பொங்கல், குப்பிப் பொங்கல் எனப் பல்வேறு பொங்கல் வகைகளும் உள்ளன. அத்துடன் கார்த்திகைத் தீபத்திருநாள் போன்றவையும் முக்கிய கொண்டாட்டங்களாகக் கொண்டாடுவார்கள்.

தைப் பொங்கல்

தைபிறந்தால் வழி பிறக்கும் என்று சொல்வார்கள். வயல் விளைந்து மக்களின் பஞ்சத்தைத் தீர்க்கும். அறுவடை தொடங்கினால் ஊரே கொண்டாடும். எங்கும் கலகலப்பாக இருக்கும். பொங்கலுக்குரிய பொருட்களை வாங்கிக்குவிப்பார்கள். புதுப்பானை அகப்பை போன்றன வீடுகளில் காட்சியாகும். விறகு வண்டிகளில் வந்து சேரும். வெளி ஊர்களில் வேலை செய்பவர்கள் சொந்த ஊர்களுக்கு வந்து சேர்ந்து கொண்டாடுவார்கள்.

பொங்கலுக்கு முதல்நாள் ஊரே கலகலக்கும். ஆற்று மணல் அல்லது நிலத்தடியில் குருமணலை கொண்டு மேடை அமைப்பார்கள். அதன்மேல் வெள்ளை விரித்து நிறைகுடம் வைத்து குத்துவிளக்கு

வைத்து வெற்றிலை பாக்கு பழம் வைத்து மடைவைப்பார்கள். ஊதுபத்தி எரியும். மேடையிலும், முன்னாலும் கோலம் போட்டு அலங்கரித்து அதன் முன்னால் முருங்கைமரம், அல்லது தீப்பற்றி எரிந்து விடாத மரங்களின் மொத்தமான மூன்று கட்டையான தடிகளை அடுப்பாக பயன்படுத்துவார்கள். அல்லது செங்கல் போன்றவற்றை அடுப்பாகப் பயன்படுத்தி புதுப் பாணையில் பால் கலந்த தண்ணீரை வைப்பார்கள். அதற்கிடையில் தங்கள் வயலில் விளைந்த அரிசியைக் கழுவிமுடிய பொங்கல் பாணையும் பொங்கிவழிய அரிசியினைப் பாணையில் இடுவார்கள்.

சற்று நேரத்தால் அரிசி வெந்துவிடும். சுத்தப்படுத்தி வைத்த பயறு, முந்திரிப் பருப்பு, உலர்ந்த கொடிமுந்திரி வற்றல், சர்க்கரை, நெய் ஆகியவற்றையும் போட்டுக் கிளறிவிடுவார்கள். அடுப்பு அதிகம் எரியாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள். பொங்கல் பாணைக்கு மாவிலை கட்டி மூன்று பக்கம் திருநீறு சாத்தி அடுப்பில் இருக்கும். மேடையில் கரும்பு, பழவக படைக்கப்படும். வீட்டில் உள்ள அனைவரும் பொங்கலில் பங்குகொள்வார்கள். ஆளுக்கொரு வேலையை செய்வார்கள். பொங்கலை சூரியனுக்குப் படைத்து நன்றிக் கடனை முடிப்பார்கள்.

பட்டிப் பொங்கல்

உழவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் மாடுகளுக்கு நன்றி செலுத்து முகமாகத் தமிழர்கள் செய்யும் கைமாறுதான் பட்டிப் பொங்கலாகும். இதனை மாட்டுப் பொங்கல் என்பது தவறாகும். பட்டிப்பொங்கல் என்று தான் கூறவேண்டும். காளைகளுக்குக் கொம்புகள் சீவப்பட்டு வண்ணங்களால் அலங்கரிப்பார்கள். வண்டியில் பூட்டும் காளைகளுக்கு மணிகளை வாங்கிக் கட்டுவார்கள். கூடவே சலங்கைக் கோர்வையும் கட்டப்படும்.

விவசாய நாடுகளில் மாடுகள் இருப்பது செல்வத்தைக் குறிக்கும். எங்கள் ஊரைச் சுற்றி பொன்னாவராஞ் செடிகள் பூத்திருக்கும். அவற்றைப் பறித்து வருவோம். மாலைகள் கட்டிச் சோடிப்போம். மாடுகளின் கழுத்து, கொம்புகள் என எங்கும் பூக்களைக் கட்டிவிடுவோம். மாடு கட்டும் பட்டிக்குள் பொங்கல் செய்து பூசை முடிப்போம். அதிகமாக காளைகளின் கழுத்துக்களில் வடைகளைக் கோர்த்து மாலையாகக் கட்டிவிடுவோம். சில காளைகளில் பணத்தைக் கட்டிவிடுவார்கள். அக்காளைகளைப் பிடித்து அடக்கி அந்தப் பணத்தை இளைஞர்கள் எடுப்பார்கள். வடைகளையும் காளைகளைப் பிடித்து எடுப்பார்கள். ஊரே களைகட்டும். இவை இன்று குறைந்து விட்டது.

குப்பிப் பொங்கல்

மாதங்களில் சிறந்தது மார்கழி என்பார்கள். மார்கழி மாதம் பிறந்ததும் வீடுகளின் முன்றலை தூய்மையாக்கி, சாணத்தால் மெழுகி, அதில் கோலமிட்டு நடுவில் சாணத்தால் லிங்கம்போல் பிடித்து இலையில் வைப்பார்கள். பூசினிப்பூவும், வேறு பூக்களையும் வைப்பார்கள். இவ்வாறு மார்கழி முடியும்வரை செய்வார்கள். இதனை அதிகமாகப் பெண்பிள்ளைகளும் பெண்களும் செய்வார்கள். எங்கள் வீட்டில் எனது அக்கா எட்டு வயதில் இறந்து விட்டார். அம்மாவுக்கு இந்தக் கைக்கரியத்துக்கு எனது ஒத்தாசை தேவைப்பட்டது. நானே சாணத்தால் மெழுகியாவற்றையும் கவனித்தேன். அம்மாவுக்குச் சந்தோசம். பெண்பிள்ளை இல்லாத குறையை என் மகன் நிறைவாக்குகிறான் என்று பாராட்டுவார்கள். அம்மாவின் சந்தோசம் எனது சந்தோசம்.

தைப்பொங்கல், பட்டிப் பொங்கல் முடிந்த அடுத்த நாள் குப்பிப் பொங்கல் செய்வோம். இதனை அதிகமாக இரவில் பொங்குவோம். தம்பி சிறிதாக ஒரு தேர்போன்றதை செய்வான். கிராமத்தில் உள்ள எங்கள் நண்பர்கள் வருவார்கள். பொங்கி பூசை முடிந்தபின் அந்தத் தேரில் அம்மாதம் முழுக்கப் பிடித்த பிள்ளையாரை அடுக்கி பாசியாற்றில் விடுவோம். அகல்விளக்குகளையும் எரியவிட்டு அவை தண்ணீரில் மிதந்து செல்வதை இரசித்து மகிழ்வோம். இவ்வாறான நிகழ்வுகளால் உறவினர், அயலில் உள்ளவர்களின் உறவில் ஒரு பிணைப்பு ஏற்படுகிறது. நண்பர்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வு துளிர் விடுகிறது. சிறுவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்தான். அதிகமான வீடுகளில் இந்நிகழ்வு நடைபெறும். கட்டையாறின் கரைகளும் அழகு பெறும்.

ஊரைச்சுற்றி அகல்விளக்குத் தண்ணீரில் மிதந்து அழகூட்டும். இந்நிகழ்வு இப்போது அருகிவிட்டது. பழமையை நாங்கள் மெல்ல மெல்ல விட்டுவிடுகிறோம். அது கவலைதான்.

சில பண்பாட்டு அம்சங்கள் பூப்புனித நீராட்டு விழா

அதிகமாகப் பெண் பிள்ளைகள் இந்தக் காலங்களில் பருவமடைவது பெருமழக்காக இருக்கிறது. கச்சான் காற்றும் இந்தக் காலத்திலேயே வீசுகிறது. கச்சான் பெண்களின் மச்சான் என்று கவிதை பாடுவோம். பருவமடைதல் என்பது ஒரு பெண் பிள்ளை தாய்மையை அடைய தயாராகி விட்டார் என்பதை அறிவித்தலாகும். நாம் பெண்பிள்ளைகளை நன்றாக வளர்த்து அவரை நல்ல மணவாளனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அவள் மூலம் நமது குடும்பம் விருத்தி அடைகிறது.

அந்தப் பெண்மையைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் கடமை பெற்றோரிடம் மற்றவர்களிடமும் உள்ளது. அதற்கு ஒரு வில்லங்கமும் வரவிடாது பாதுகாக்க வேண்டியது சமூகத்தின் கடமையாகும். அதற்கு ஒரு பங்கம் ஏற்பட்டால் முழுக் குடும்பமும் பதில் சொல்ல வேண்டும். ஊரெல்லாம் கூடித் திருமணம் என்ற பந்தத்தில் இணைப்பார்கள். அந்தப் பிணைப்பின் மூலம் பிறக்கும் குழந்தைகளையே சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளும். இது எல்லாச் சமூகங்களுக்கும் பொதுவானது.

ஒரு பெண் பிள்ளை வயதுக்கு வந்துவிட்டால், அதனை அறிந்த நேரத்தில் இருந்து அவரை வேறாகத் தனிமைப்படுத்தி வைப்பார்கள். கிராமங்களில் பச்சைத் தென்னோலையில் பன்னாங்கு செய்து தட்டிகளால் அறைபோலாக்கி அதனுள் விடுவார்கள். தாயும், நெருங்கிய உறவினரான பெண்களுமே உறவாடமுடியும். உணவுவகை களும் உபசரிப்புக்களும் வழமைக்கு மாறாக இருக்கும். நல்லெண்ணெய், ஊழுத்தம் மா, முட்டை, கத்தரிக்காய் போன்ற வற்றை அதிகம் கொடுப்பார்கள். ஆண்களைப் பார்க்க விடமாட்டார்கள்.

அதனைக் கண்டவுடன் தலைக்குத் தண்ணீர் வார்த்துக் கவனமாகப் பார்ப்பார்கள். ஐந்தாம் நாள், அல்லது ஏழாம் நாள் மீண்டும் தலைக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பார்கள். நல்ல நாள் பார்த்து அதனைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடுவார்கள். அது கிராமங்களில் இடத்துக்கிடம் வேறுபடும். சொந்தக் காரர்கள் ஒன்று கூடும் நல்ல நாள். உறவுகளைப் பலப்படுத்தும் நாள். பல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். மஞ்சள் நீராட்டல் முக்கியமான நிகழ்வாகும்.

சமைந்த பெண்ணைத் திருமுழுக்கிட்டு சடங்குகள் ஒருபுறம் நடக்கும். மறுபுறம் மஞ்சள் நீர் விளையாட்டு நடைபெறும். மச்சான், மச்சான் முறை உள்ளவர்கள்தான் இந்த விளையாட்டில் ஈடுபடுவார்கள்.

பெண்கள் மஞ்சளை அரைத்துச் செம்புகளிலும் மறைத்துக் கொண்டு வருவார்கள். தங்களுக்கு விரும்பிய மச்சான் முறையுள்ள ஆண்கள் மீது ஊற்றுவார்கள். அவற்றில் இருந்து தப்ப வழி தேடி ஓடும் ஆண்களும் உண்டு. மஞ்சள் நீரைப் பறித்து பெண்களுக்கும் ஊற்றும் ஆண்களையும் காணலாம். சிறப்பாகத் திருமணம் ஆகாத கன்னிப் பெண்கள்தான் இதில் ஈடுபடுவார்கள்.

நாங்கள் சித்திரை விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வந்தால் பங்கு பற்றுவது வழக்கம். என்மீதும் மஞ்சள் ஊற்றிய மச்சான்மார் எத்தனை பேர். அத்தனைபேர்களும் திருமணம் ஆகியவர்களே. இந்நிகழ்வுகள் முடிந்த பின்னர், கன்னிப் பெண்ணை வாழ்த்தவும், அன்பளிப்பு செய்யவும்

மக்கள் திரண்டு வரிசையில் செல்வார்கள். நல்ல உணவும் கிடைக்கும். சந்தோசம் குதூகலிக்கும்.

தென்னையின் முதற்பாளை கண்டதும் மஞ்சள் நீராட்டல்

தென்னையின் இளையதை தென்னங்கன்று, தென்னம்பிள்ளை என்றே அழைப்பார்கள். அதனைத் தம் பிள்ளைகளைப் போல் கவனிப்பர். எங்கள் முற்றத்தில் ஒரு தென்னங்கன்றை தாத்தா நட்டார். நாங்கள் அனைவரும் தண்ணீர் ஊற்றினோம். நட்ட நாளை மறந்து விட்டோம். தென்னை வளர்ந்து பெரிய பருவத்தை அடைந்தது. ஒரு நாள் ஆச்சி எதனையோ கண்டு தாத்தாவை அழைத்தார். தாத்தா விரைந்து வந்தார்.

“என்னது”

“இஞ்ச வாங்க. நமது தென்னை பாளை தள்ளுதப்பா. அங்க பாருங்க” என்றார். தாத்தாவின் முகத்தில் சந்தோசம் பிரகாசித்தது.

“சரி பின்னேரம் செய்ய வேண்டிய சடங்கைச் செய்வோம்”. என்றார். அவர் போய்விட்டார்.

ஆச்சி விரைந்து வேலைகளை முடித்தார். தென்னையைச் சுற்றித் துப்பரவாக்கினோம். பாத்தி கட்டி அழகாக்கினோம். நல்ல உயரத்துக்குத் தண்ணீர் அடித்துத் தென்னையைக் கழுவினோம். ஆச்சி அழகான வண்ணத் துணி கொண்டு வந்து வைத்தார். காலையில் நாங்கள் கட்டிய பூமாலை தண்ணீர் தெளித்து வாழை மடலில் வைத்திருந்தோம். அதனை எடுத்து ஆச்சியிடம் கொடுத்தது நினைவிருக்கிறது.

மாலை நேரம் தாத்தா வந்தார். தென்னையைச் சுற்றி தண்ணீர் ஊற்றினார். மஞ்சள் தரண்ணீரினாலும் மரத்தைத் தனது உயரத்துக்கு ஊற்றிக் கழுவினார். இன்னும் சட்டியில் மஞ்சள் நீரை ஏந்தி தனக்கு எட்டக் கூடிய உயரம் வரை மஞ்சள் நீரை அள்ளி விசிறி மரம் நனையும் படி அடித்தார். மஞ்சள் நீர் அடிவரை வழிந்தது. தென்னை மரத்தின் அடியில் வெள்ளைத் துணியைப் பரத்தி விரித்தார். இருபுறமும் குத்து விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளைத் துணியின் மேல் வெற்றிலை, பாக்குப் பரத்தினார். பழங்களையும் வைத்தார்.

ஊதுபத்தியைக் கொழுத்தி அதன் சுடரை அணைத்து வைத்தோம். ஊதுபத்தி வாசப்புகையை சுழற்றிப் பரவவிட்டது. சாம்பிராணிப் புகை ஒரு புறம் சுழன்று மணம் பரப்பியது. ஆச்சி செம்மஞ்சள் பட்டுத்துணியை எடுத்து வந்தார். தென்னைமரத்தைச் சுற்றிக் கட்டினார். பூமாலைகளை மரத்துக்குச் சூடி அலங்கரித்தார்கள். திருநீறு பூசி, சந்தனம் சாற்றிக் குங்குமப் பொட்டும் வைத்தார்கள்.

தீபம் காட்டினார்கள். திருஷ்டி கழித்தார்கள். அது தாய்மை யடைந்த பெண்ணுக்குச் செய்யும் சடங்கு என்று சொன்னார்கள். எங்களுக்கு வியப்பாகவும் சந்தோசமாகவும் இருந்தது.

சோற்றுப் பாணை கழுவுதல்

உணவு சமைத்து முடிந்ததும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடுவது வழக்கம். சமையல் முடிந்ததும் நிலத்தைச் சுத்தம் செய்து ஒரு சிறியவகைப் பாயை விரிப்பார்கள். அதனைத் தடுக்கு என்பார்கள். சோற்றுப் பாணையின் வெளிப்புறத்தைச் சுத்தமாகக் கழுவுவார்கள். திருநீறு அல்லது அடுப்புச் சாம்பலை எடுத்து மூன்று பக்கமும் பூசுவார்கள். சோற்றுப் பாணை சிவலிங்கமாக அழகாகக் காட்சியாகும். சோற்றுப் பாணையைச் சூழ கறிவகை சட்டிகளில் பரத்தி இருக்கும். ஆச்சி அதற்கான அர்த்தபுஸ்டியான விளக்கத்தைக் கூறுவார்.

“எங்களைப் படைத்த இறைவன் அருவமும், உருவமும், அருவுரு வமும் கொண்டவன். அவனருளாலே அவன் தான் வணங்கி உணவினை உண்ணுதல் வேண்டும். சோற்றுப் பாணை லிங்கத்தின் சாயலில் உள்ளது. அது அவனை நினைவூட்டும். சோற்றுப் பாணையில் சிவனைக் காணுவதாக நம்பிக்கை. அதனால் சோற்றுப் பாணையை அப்படிக்க கழுவித் திருநீறு பூசுவது வழக்கம்” என விளக்குவார். அம்மா தட்டுகளில் பங்கிடுவார். உண்ணும் போது யாரும் பேசமாட்டார்கள். இந்த வழக்கம் ஒரு கலாசார விழுமியமாகப் போற்றப் பட்டு வருகிறது. உணவினைக் கீழே சிந்தாமல் உண்ணுவோம்.

உணவு உண்ட இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தல்

உணவு உண்டபின் அந்த இடத்தை உடனேயே தூய்மைப் படுத்த வேண்டும். சுத்தப் படுத்தாவிடில் 'திண்ட இடம் திட்டும்' என்று ஆச்சி கூறுவார். அம்மா மிகவும் கவனமாக இருப்பார். ஒரு சோற்றுப் பருக்கை சிந்தாமல் கவனமாக உண்ணும் படி வற்புறுத்துவார்கள். 'இந்த உலகில் உணவில்லாமல் உயிர் விடுவோர் ஏராளம் உள்ளனர். இந்த உலகத்துக்கு உணவளிக்க நாமும் உழைக்க வேண்டும்'. உணவைச் சிந்தாமல், சிதறாமல் சாப்பிட வேண்டும். என்று ஆச்சி அடிக்கடி கூறுவதை கேட்டிருக்கிறேன். இதனை இன்று பலர் மறந்து விட்டார்கள். எனினும் சில குடும்பங்களில் தொடர்ந்தும் நடைமுறையில் உள்ளது. நாங்கள் இன்று வரை அதனைப் பின் பற்றி வருகின்றோம்.

எங்கள் கிராமங்களில் சிறுதெய்வ வழிபாடுகள்

சங்ககாலத்தில் இருந்து வாழையடி வாழையாக வந்த குலதெய்வ வழிபாடுகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் மங்காது போற்றப்பட்டன. இவ்வாறு போற்றி வளர்க்கப் பட்டவை இன்றும் எமது பிரதேசங்களில் நிலை கொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். தாவரங்கள் காய்த்துக் குலுங்கும் பருவம் தொடங்கிவிடும்.

சித்திரை விரைந்து நகர்ந்து விடும். வைகாசி அந்த இடத்தை நோக்கி வரும். அருங்கோடை அரும்பி வரட்சி உலா வரும். அனல் பறக்கும் வெயிலடிக்கும். முதியவர்களும், குழந்தைகளும் உடல்நலக் குறைவால் வருந்துவார்கள். இந்தக் காலத்தில்தான் தெய்வ நம்பிக்கை துளிர்விடும். சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் தொடங்கும். அம்மன் கோயில் கதவுகள் திறக்கப்பட்டுச் சடங்குகள் நடைபெறும்.

ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு போன்ற கிராமங்களில் முத்து மாரி அம்மன், பேச்சி அம்மன், பத்தினி அம்மன் எனச்சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் நடைபெறும். இந்தப் பிரதேசங்களில் ஆதியில் இருந்த அம்மன் கோயில்கள் போர்த்துக்கேயரினால் பல தடவைகள் சூறையாடப் பட்டன. அவை அழிந்த நிலையில் கிடந்தன. மக்களிடை ஏற்பட்ட இடப் பெயர்வுகளினால் புனருத்தாரண முயற்சிகள் முற்றுப் பெறவில்லை. எனினும் தற்காலிக கொட்டிலில் பூசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

அம்மன் கோயில்களில் வைகாசி, புரட்டாதி மாதங்களில் கும்பம் வைத்துச் சடங்கு நடைபெறும். இக்காலங்களில் பெரும் பாலும் கொள்ளைநோய், கோதார நோய், அம்மைநோய்கள் போன்ற தொற்று நோய்கள் பரவிப் பேரிடரைக் கொடுப்பன. அந்நாட்களில் கிராமங்கள் கட்டுப்பாடுகளோடு பக்தியுடன் இருக்கும். மூன்று வேளைப் பூசைகள் நடைபெறும். இரவுப் பூசை விஷேசமாக நடைபெறும். பூசையின்போது உருக் கொண்டு சாமி ஆடுவார்கள். இறுதிநாள் பூசை மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும். ஈற்றில் குளிர்ந்தியுடன் முடிவடையும்.

அடுத்த நாள் ஊர்வலம் நடைபெறும். கும்பத்தினை அலங்கரித்து தலைகளில் வைத்து ஊர்வலம் வருவார்கள். சிலர் உருக்கொண்டு சாமியாடி வருவார்கள். அந்தச் சாமிகளை மந்திரத்தினால் உச்சாடனம் செய்து ஆடாதபடி கட்டுவார்கள். பலர் மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்து கட்டினை விடுவித்து சாமியாட்டத்தை புதுப்பிப்பார்கள். முடியாதவிடத்து தலைமைப் பூசாரியார் மந்திரித்து ஒரு எலுமிச்சங்காயை நறுக்கி நீரைத் தெளிப்பார். சாமி பழைய நிலைக்கு வந்து விடும்.

சாமி ஆட்டத்தின் போது சாட்டை அடிப்பார்கள். சாமி ஆடுபவர் தானே சாட்டையைப் பூசாரியரிடம் இருந்து பெறுவார். அதனை தனக்கு விரும்பியவரிடம் கொடுப்பார். சாட்டை எல்லோராலும் அடிக்க முடியாது. அதற்கும் சில மந்திரங்கள் உண்டு. சாமி ஆடுபவர் மீது குடங்குடமாகத் தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். மேளம் அடிப்பதற்குரிய ஆக்கள் உள்ளனர். மேளத்தின் தாளத்திற்கு ஏற்ப சாமி உருக்கொண்டு ஆடும். சாட்டை அடிக்குமுன்னரும், அடித்த பின்னரும் தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். தண்ணீரில் மஞ்சள் கலந்திருக்கும். வேப்பிலைகளும் சேர்ந்திருக்கும்.

கட்டுச் சொல்லுதல்

சாமி ஆடும் போது கட்டுச் சொல்வது வழக்கம். சாமி ஆடுபவரின் முன்னால் கட்டுக் கேட்பவர் இருப்பார். பூசாரியார் தரகராகச் செயற்படுவார். இம்மூவருக்கிடையில் உரையாடல் நடைபெறும். அந்த நேரத்தில் குண்டுசி விழுந்தாலும் கேட்கக் கூடிய அமைதி நிலவும். சாமி உருக்கொண்டு ஆடிவிட்டு நிமிர்ந்து முன்னால் இருப்பவரைப் பார்க்கும். பூசாரியாரை சாமி ஆடுபவர் ஆசான் என்று அழைப்பார். கட்டுக் கேட்பவரை பூமரம் என்று உச்சரிப்பார். இவை பரிபாசையாகும்.

“ஆசான்...” சாமியின் ஒலி கேட்கும். மிகுதி சைகையாக இருக்கும். மிக அரிதாகவே பேச்சு வரும்.

‘ஆச்சி... இந்தப் பூமரத்த நீதான் காப்பாற்றவேணும்’ என்று பூசாரியார் கூறுவார்.

சாமி உருக்கொண்டு ஆடிவிட்டுப் பதில் கூறும். பூசாரியாரிடம் தீர்த்தச் செம்பு இருக்கும். அதனுள் மஞ்சள் நீரும், வேப்பிலைக் கொத்தும் இருக்கும். வேப்பிலைக் கொத்தை எடுத்து பூமரத்தின் தலையில் வைத்து ஏதோ உச்சாடனம் செய்யும். திருநீற்றை பூமரத்தின் நெற்றியில் பூசும். “இனிச் சுகம் வரும்”. என்று கூறும். சாமி சொல்வது தான் கட்டுச் சொல்லுதல் ஆகும். அதனை மக்கள் நம்பிக்கையோடு கேட்பார்கள்.

இச்சடங்குகள் இனிதாக முடிவடையும். எதுவித நோய்களும் வராது என்பது முழு நம்பிக்கையாகும். ஆயுத பூசையின் பின் குளிர்ந்தி கொடுபடும். இது ஒரு சடங்காக பயபக்தியோடு நடைபெறும். வைகாசி மாதத்தில் வைக்கப்படும் கும்பத்தைப் பரிகலங்களுக்கான கும்பம் எனச் சொல்வர். ஊர்வலம் முடிந்ததும் கடற்கரையில் கும்பம் சொரியும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். இந்த சாமி ஆடும் நிகழ்வு எங்களை நிலை குலையச் செய்யும். இது உண்மையா? அல்லது பொய்யா? பதில் தெரியாது தவிப்போம்.

அதற்கான விடை இதுவரை புரியவில்லை. இச்சடங்குகள் முடிந்ததும் குளிர்ந்தி கொடுபடும். இவை செவ்வனே நடை பெற்று முடிந்தால் ஊரில் நோய்நொடி நாடாது என்ற நம்பிக்கை இந்த மக்களிடம் உண்டு; முன்னர் கொடிய நோய்கள் மக்களைத் தாக்கியுழித்தன. இவையனைத்தும் சில வகைக் தொற்றுக் கிருமிகளால் ஏற்பட்டவை. கொள்ளைநோய், கோதாரி நோய், மலேரியா போன்ற நோய்களால் இலங்கை பெரிதும் பாதிக்கப் பட்டிருந்தது. இக்கிருமிகளை அழிப்பதற்கு இச்சடங்கு முறைகள் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன. இவற்றை விஞ்ஞான ரீதியாக அணுகினால் உண்மை புரியும்.

வீடுகளில் குலதெய்வ வழிபாடுகள்

வீடுகளில் தங்கள் குலதெய்வங்களை வழிபடுவோர் உள்ளனர். வெள்ளி, செவ்வாய்க் கிழமைகளில் தம் வீட்டில் மடை வைத்துச் சடங்கு செய்வர். வீடுகளில் வைக்கும் மடைக்குப் பூசாரி சிலவேளைகளில் அழைக்கப்படுவார். அந்த மடை இருவகைப் படும். ஒன்று பூமடை. இரண்டாவது பொங்கல் மடை. பொங்கல் மடைக்குத் தமக்கு வேண்டிய பெண்களை அழைப்பார்கள். இரண்டு மடைகளிலும் சாமி ஆட்டம் நடைபெறும். கட்டும் சொல்லப்படும். அதிகமாக பெண்களே சாமி ஆடுவார்கள். அது உணர்வு பூர்வமாக இருக்கும். எங்கள் கிராமத்தில் இராசம்மா சாமி ஆடுவது ஒரு கலையம்சமாக இருக்கும். இரண்டு கால்களையும் மடித்து முட்டிபோட்டு இருப்பார். தீபம் காட்டி பூசாரி மந்திரம் சொல்வார். இராசம்மாவைப் பார்க்க முடியாது. அந்த அம்மனையே நேரில் பார்ப்பதுபோல் இருக்கும். அவர் கலை கொண்டு தலையைச் சுற்றி அத்தனை விரைவாகச் சுழற்றி ஆடுவார். மூச்சுப் பறக்கும். கண்கள் தீவட்டிகள்போல் சிவந்து இருக்கும். தலைமுடி பெரிய கருவட்டமாக, மிக வேகமாகச்சுழன்றுவரும்.

அப்படியே நிமிர்ந்த கட்டுச் சொவ்வார். குறை நிறைகளையும், வரப்போகும் தீயனபற்றியும் படபடவென்று கூறிமுடிப்பார். பூசாரியைப் பார்த்து “ஆசான் ஒரு குறையும் இல்லை.” என்பார். உடல் நலக் குறைவானவர்கள் வரிசையாக இருப்பார்கள். அவர்களுக்கும் கூறவேண்டியதைக் கூறி கைகளில் உள்ள வேப்பிலைக் கட்டினால் மஞ்சள் தண்ணீரில் தோய்த்துத் தலையில் அடித்துத் திருநீறும் சாத்தி விடுவார். அவர் உருக்கொண்டு ஆடும்போது அவரது உடல் நடுக்கத்தைப் பார்க்கப் பயமாக இருக்கும். அதற்கான காரணம் இதுவரை புரியவில்லை.

மடைகளுக்கு நாங்கள் தவறாமல் போவோம். பூமடையென்றால் வெறும் வாழைப்பழம் கிடைக்கும். பொங்கல் மடையென்றால் பம்பல்தான்.

வைரவருக்கான மடை

வைரவருக்கான மடை சற்று வித்தியாசமாக இருக்கும். இதில் பெண்கள் பங்கு கொள்வதில்லை. பூசாரி கட்டாயம் தேவை. சாமி ஆடுவதற்கும் ஆண்களே வருவர். சண்முகம் சாமியார் இருந்த பனிச்சையோடு ஒட்டினாற்போல் ஒரு வேப்பை மரம் இருந்தது. அந்த இடத்தில் மடைபோடுபவர்கள் காட்டுத் தடிகளை வெட்டிவந்து பந்தலிடுவார்கள். சுற்றிவர வெள்ளை கட்டுவார்கள். பூசாரிக்கு உதவிக்குப் பலர் இருப்பார்கள். தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தெரியாத தெய்வங்களுக்குத் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத உயிரினங்களைப் பலியிடுகிறார்கள் என்ன கொடுமை?

வைரவருக்காக பிரத்தியேக வடை சுடுவார்கள். அவற்றைச் சிறிதளவே செய்வார்கள். அதில் கஞ்சாவும் சேர்த்திருப்பார்கள். அது உரியவர்களுக்கே சேரும். எங்களுக்கு சாதாரண வடைதான் கிடைக்கும். பொங்கல், வாழைப்பழங்கள் எனக் கிடைக்கும். பொங்கலிடுவார்கள். சாமி ஆட்டம் இருக்கும். பூசைக்காரருக்குக் கட்டுச் சொல்லப்படும். நேர்த்திக்கடனுக்காக நேர்ந்துவிட்ட ஆடு, கோழிகள் பலி கொடுக்கப்படும். இதனை இளைஞர்கள் எதிர்த்தோம். ஆடுகளை அவிழ்த்துத் தூரத்திலிட்டோம். கோழிகளை வெட்ட முயன்றனர். நாங்கள் விடவே இல்லை. வெட்டுவதாயின் எங்களை வெட்டுங்கள் என்று நின்றோம். ஈற்றில் எங்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தது. 1955ல் இருந்து இன்று வரை உயிர்ப்பலி கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டனர்.

இச்செயற்பாட்டை திருகோணமலை முன்னைநாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் இராஜவரோதயம் பாலம்போட்டாற்றில் தொடக்கி வைத்தார். அதில், அமரர் தங்கராசா, கோணாமலை, நாகேந்திரம், நானும் கலந்து கொண்டோம்.

ஆலங்கேணி கிராமசபையின் வளர்ச்சி

ஆலங்கேணி தனிக் கிராம சபையாக உருவானது. எனினும் அதற்கான கட்டிட வசதியில்லை. எங்கள் பாரதி படிப்பகத்திலேயே கிராம சபை நடந்தது. ஆலங்கேணிக் கிராமசபையின் முதல் சேமனாக (தலைவராக) திரு.கோ.செல்லத்தம்பி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கிராமசபைக்

கட்டிடத்தைக் கண்டலடியூற்றில் கட்டுவதற்கான வேலைகள் நடந்தன. ஆலங்கேணிக்கும் ஈச்சந்தீவுக்கும் இடையில் கிராமசபைக் கட்டிடத்தை நிறுவவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினோம்.

அவ்வேளையில் திரு.சிவராசா உள்ளூராட்சி ஆணையாளராக இருந்தார். நானும் (அருளானந்தம்) தங்கராசாவும், நாகேந்திரமும். கணபதிப் பிள்ளையும் திருகோணமலைக்கு நடையாய் நடந்தோம். நாங்கள் பட்ட துயரங்கள் எண்ணில் அடங்காதவை. திரு.சிவராசா எங்களின் வேண்டுகோளை ஏற்றார். அவரோடு கண்டலடியூற்றைப் பார்வையிடச் சென்றோம். நாங்கள் சுட்டிக் காட்டிய காரணங்களை அவர் ஏற்றார். அவரின் உதவியினால் எங்கள் திட்டம் நிறைவேறியது.

ஆலங்கேணிக்கும் ஈச்சந்தீவுக்கும் இடையில் கட்டிடம் நிறுவுவதற்கான அனுமதி கிடைத்தது. கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. யாழ்ப் பாணத்தைச் சேர்ந்த திரு.ஜெகநாதன் என்பவர் எழுது வினைஞராகக் கடமையாற்றினார். எங்கள் படிப்பகமும் கிராமசபையுடன் இணைக்கப்பட்டது. அந்தக் கட்டிடத்தில் படிப்பகமும் செயற்பட்டது. அதற்குப் பொறுப்பாளராக செல்வி. ம.சந்திரமதி நியமனம் பெற்றுக் கடமையாற்றினார்.

கிராம சபைக்கு வாச்சராக வே.கனகசிங்கம் நியமனம் பெற்றுக் கடமையாற்றினார். பல காலங்கள் கிராமசபை இயங்கியது. திரு. செல்லத்தம்பி அவர்களின் பின் அய்யப் என்ற முஸ்லிம் தலைவராகச் செயற்பட்டதை அறிவேன்.

தொடர்ந்து பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. கிண்ணியா நகரசபை யாகத் தரமுயர்ந்தது. இன்று ஆலங்கேணி கிண்ணியா நகரசபையின் ஒரு அங்கமாக விளங்குகிறது. திரு.சி.பஞ்சலிங்கம் தற்போதைய கிண்ணியா நகர சபையில் ஆலங்கேணியைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் உறுப்பினராகச் சிறந்த சேவை செய்கிறார்.

ஆலங்கேணியில் தபாலகம் உதயமாகிய வரலாறு

தம்பலகாமம் கிழக்கு ஒரு கிராம சபையாகப் பிரகடனம் ஆகியது. அதற்குக் கிண்ணியாக் கிராம சபை எனப் பெயரிட்டனர். நீரோட்டு முனை, ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, கண்டலடியூற்று, உப்பாறு போன்ற கிராமங்கள் ஒரு வட்டாரமாக இருந்தன. திரு.ஆறுமுகம் இந்த வட்டாரத்தின் உறுப்பினராகவும் உபசேமனாகவும் விளங்கினார். அப்போதைய கிண்ணியா சேமனாக எஃக்குதார் ஹாஜ்ஜியார் இருந்தார். இந்தப் பிரதேசத்துக்கு ஒரு அஞ்சல் அலுவலகமும் கிடைத்தது.

முதலாவது அஞ்சல் அலுவலகம் நீரோட்டுமுனையில் திறக்கப்

பட்டது. அது கிண்ணியா உப அஞ்சல் அலுவலகமாக இருந்தது. உடையாராக இருந்த கிருஸ்ணபிள்ளை அவர்களின் மனைவி முதலாவது தபாலதிபராக நியமனம் பெற்றார். அவர்களின் வீட்டிலேயே கிண்ணியாவின் முதல் தபால் அலுவலகம் இருந்தது. கிராமசபை தொடங்கியதும் பெரிய கிண்ணியா என்ற பெயர் பிரசித்தமாகியது. நீரோட்டுமுனை சின்னக் கிண்ணியா என மாற்றம் பெற்றது.

நான் சிறுவனாக இருக்கும்போது சீனக்குடாவில் தபாலகம் இருந்தது. எங்கள் கிராமத்துக்கு எப்போதாவது தபால்கள் வரும். சீனக்குடாத் தபாலகத்தில் இருந்து தபால் விநியோகிக்கப்படும். எங்கள் பகுதிக்குக் கடிதங்கள் வருவதில்லை. அக்காலத்தில் யாரும் தபால் தொடர்புகளைப் பயன் படுத்தாமையே காரணம் ஆகும். ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, தாமரைவில் உப்பாறு ஆகிய கிராமங்களின் பாடசாலைகளுக்கு வரும் கடிதங்களை தபால் ஊழியர் பண்டார கொண்டு வந்து கொடுப்பார்.

அவர் கிண்ணியாத் துறையில் இருந்து மணல் பரந்த வீதியால் நடந்து வெயர்த்துக் களைத்து வருவார். எங்கள் பாடசாலைக்கு வரும் போது சுமார் பன்னிரண்டு மணியாகும். வழியில் தேநீர் குடிப்பதற்கும் கடைகள் இல்லை. அவருக்காக எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் தேநீர் தயாரித்து வைத்திருப்பார். கடிதங்களைக் கொடுப்பார். அவருக்குத் தமிழ் சிறிது தெரியும். ஆங்கிலம் சிறிதளவு தெரியும். இரண்டையும் கலந்து தலைமை ஆசிரியரோடு கதைப்பார். தேநீர் குடித்தபின் நன்றி கூறிச் செல்வார். தமிழ், சிங்களம், முஸ்லிம் என்ற பேதங்கள் இருந்ததில்லை.

கிண்ணியாவில் உப தபாலகம் உருவாகியபின் சிலருக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்துல் லத்தீப். அப்துல் மனாவ், எகியார், நாகேந்திரம் ஆகியோர் தபாலக ஊழியர்களாகச் சேவை செய்தனர். அவர்களுக்கு காவல் துறையினர் போல் காக்கி அரைக் கால்சட்டையும், கோட்டும் கொடுபட்டது. அதேபோன்ற தொப்பியும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. தபாலக ஊழியருக்கும், பொலிஸ்காரருக்கும் அதே காக்கி அரைக் கால்சட்டைதான். கிராமங்களில் சில வேளைகளில் காவல் துறையினர் எனக் கருதி ஓடி ஒளியும் கூட்டமும் இருந்தது.

ஒரேயொரு வித்தியாசம். காவல் துறையினருக்கு 'இலங்கைப் பொலிஸ்' என்று தொப்பியில் எழுதப்பட்டிருக்கும். அதேபோல் தபாலக ஊழியர்களின் தொப்பியில் 'இலங்கைத் தபால் திணைக்களம்' என்று எழுதியிருக்கும்.

ஆலங்கேணியைச் சேர்ந்த திரு.வீ.நாகேந்திரம் தபாலக அலுவலராகச்

சேவையில் சேர்ந்தார். சிறிது காலம் சின்னக் கிண்ணி யாவில் தபாலகம் இயங்கியது. சின்னக் கிண்ணியாவில் தபாலகம் இருப்பதா? பெரிய கிண்ணியாவுக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று பெரிய கிண்ணியா இளைஞர்கள் நச்சரித்தனர். அவர்களின் வேண்டுகோளை அன்றைய அரசியல் தலைமை ஏற்று நடவடிக்கை எடுத்தது. அதற்கிணங்க தபாலகத்தை பெரிய கிண்ணியாவுக்கு மாற்றினார்கள். ஆனால் சின்னக் கிண்ணியா மக்கள் புறந்தள்ளப்பட்டனர். அதற்குள்ளும் இனவாத அரசியல் புகுந்திருந்ததை யாரும் உணரவில்லை. வானாறு கிராமத்துக்குத் தினமும் சுமார் 40 மிலோமீற்றர் சைக்கில் தபால் பொதியை கொண்டுபோய் கொடுத்து, அங்கிருந்து தபால் பொதியை கிண்ணியா தபால் அலுவலகத்தில் கொடுக்க வேண்டும்.

அதற்காக ஒரு மெசெஞ்சரை நியமித்தனர். ஆலங்கேணியைச் சேர்ந்த க.விஜயகுமார் நியமனம் பெற்றார். அது தற்காலிக ஏற்பாடே. சுமார் இரண்டு வருடங்கள் தினமும் வானாறு தனது சைக்கிளில் போய் வந்தார். அப்பதவி நிரந்தரமானபோது ஒரு முஸ்லிம் இளைஞ ருக்கே வழங்கப்பட்டது எவ்வளவு கொடுமை?

ஆலங்கேணிக்கு ஒரு தபாலகம் வேண்டும் என்று ஆலங்கேணி இளைஞர்களாகிய நாங்கள் கோரினோம். நான், தங்கராசா, நாகேந்திரம், கோணாமலை, கணபதிப்பிள்ளை, சபாரத்தினம்., கருணாகரன் போன்றோர் அடிக்கடி கோரிக்கொண்டே இருந்தோம். திருகோணமலை தபாலகத்தின் ஊடாகக் கொழும்புத் தலைமைச் செயலகத்தோடு தொடர்பு கொண்டோம். மூதூர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் அ.தங்கத்துரை அவர்களின் உதவியை நாடினோம். அவரின் ஆதரவு கிடைத்தது. அவரின் முயற்சியினால் தபாலகத்துக்கான அனுமதி கிடைத்தது. ஆனாலும் அப்போதிருந்த ஆளுங்கட்சி அரசியல் பின்னணி தடைபோட்டது. தபாலகத்துக்கு உரிய தபாலதிபர் பதவிக்காகப் பலர் போட்டிபோட்டனர்.

ஊருக்காக ஒன்றுமே செய்யாதவர்கள் இப்பதவிக்கு வருவதை ஊர் இளைஞர்கள் விரும்பவில்லை. தமக்குக் கிடைக்காவிடில் தபாலகம் தேவையில்லை என்று எங்கள் ஊரவர்களில் சிலர் வாதிட்டார்கள். அவர்கள் இன்று இல்லை. அவர்களின் பெயர்களைத் தருவதற்கு விருப்பம் இல்லை. அவர்களின் செயல் உங்களுக்குத் தெரியாமலேயே போகட்டும். இனவாத அரசியலில் செயற்படும் அரசியல் பிரமுகருக்கு வாய்ப்பாகப் போய் விட்டது. ஆலங்கேணிக்காக ஏற்படுத்தப் பட்ட தபாலகம் வேறு இடத்துக்கு பரிந்துரை செய்யப்பட்டது. அதற்கும் ஒரு முஸ்லிம் நியமனம் பெற்றார்.

ஆலங்கேணிக்கு தபாலகம் அவசியம் தேவை என்பதை முக்கிய

இளைஞர்கள் முன்வைத்தார்கள். ஆலங்கேணி என்ற பெயரோடு தபாலகம் ஆலங்கேணியில் அமைய வேண்டும் என்பதை நான், தங்கராசா, கோணாமலை, நாகேந்திரம், கருணாகரன் சந்திரலிங்கம், மகாலிங்கம், கேசவராசா ஆகியோர் வற்புறுத்தினோம். தபாலகம் ஆலங்கேணிக்குக் கிடைத்தது. ஆனாலும் ஒரு முஸ்லிம் இளைஞருக்கே தபாலக அதிபர் நியமனம் கொடுபட்டது. அதனை மிகவும் வேதனை யோடு எங்கள் ஊரவர்கள் பொறுத்துக் கொண்டார்கள்.

எங்கள் ஊரிலும் சுயநலமிக்கவர்கள் இருந்தனர். அவர்களால் பல இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டன. எனினும் அவை விலகிச் சென்றன. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் சிரமங்களுக்கு மத்தியில் திரு.சோ.சொளந்தரராசா ஆலங்கேணி தபாலகத்தின் தபாலதிபராகப் பதவி புரிந்தார்.

ஆலங்கேணியின் அபிவிருத்திக்காக பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு வெற்றி பெற்றனர். பாடசாலையின் வளர்ச்சி, கிராம சபை, அதன் கட்டிடம், தபாலகம். வீதிகள், இளைஞர்களின் வேலை வாய்ப்புக்கள் போன்ற அனைத்தும் பல போராட்டங்களுக்கு மத்தியிலேயே கிடைத்தன. எங்கள் கிராம மக்களுக்குப் போதிய கல்வியறி வின்மை பலவீனமாக இருந்தது. அத்துடன் எங்கள் கிராமத்தின் புவியியல் பின்னணியும், இன்றைய இனவாதச் சிந்தனையுமே காரணங்களாகும்.

இவற்றுக்கெல்லாம் கல்விச் சிந்தனை இல்லாமையே காரணம். சுயநலத்தை மட்டுமே முன்னிறுத்தி தவித்த முயலடிக்கும் மக்கள் உள்ளவரை சமூகம் திருந்தப் போவதில்லை.

நாம் கல்வி கற்பது நல்ல சம்பளத்தோடு வேலை ஒன்றைத் தேடுவற்காக மட்டுமே என்றில்லாமல் நாம் இந்த உலகினுக்கு ஏன் அனுப்பப்பட்டோம் என்று சிந்திக்க வேண்டும். நமது தமிழ் கிராமங்கள் பிரிந்து கிடக்கின்றன. ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, சின்னத்தோட்டம் என்று சின்னாபின்னப் பட்டுப் போய் கிடக்கிறோம். நமது முன்னோர் குடியிருந்து சமாவைத்த தீவை பார்த்தீர்களா? நான் சிறுவனாக இருக்கும்போது அங்கு நடந்த கூத்துக்களையும், நாடகங்களையும் கண்டு களித்திருக்கிறேன். இன்று அவை எல்லாம் எங்கே? சுள்ளி முறிச்சாந்தீவில் சாரணர் பாசறையை தலைமை ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி நடத்தினார். தேத்தா மரத்தின் கீழ் சவ்வரிசிக் கஞ்சி எருமைப் பாலில், கனகன், ஒப்பிலான், சண்முகலிங்கன், முருகுப்பிள்ளை போன்றோர் காப்ச்சிக் குடித்தோம். எல்லாம் எழுதப்படாத வரலாறாகிப் போயின.

வடஇலங்கையை ஆண்ட தமிழ் மன்னர்களைப் பற்றிய வரலாறு களைத் தேடினாலும் கண்டு பிடிக்க முடியாதுள்ளது. தூட்டகைமுனு

எல்லா மன்னனை வெற்றி கொண்டதை மட்டும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. ஆரியச்சக்கர்வர்த்தி, பரராசசேகரன். செகராசசேகரன். சங்கிலியன், பண்டாரவன்னியன் பற்றிய வரலாறுகளை மறைத்து நமது வரலாற்றுப் பேராசிரியர்கள் இனவாதத்துடனேயே சிந்தனையை விதைக்கின்றனர்.

குடித்தொகையில் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பெரும் பான்மையாகத் தமிழர்களும், அடுத்துச் சிங்களவர்களும், அடுத்து முஸ்லிம்களும் காணப்பட்டனர்.

1636 ல் கண்டிய மன்னன் செனரத்தின் உதவி பெற்று முஸ்லிம் மக்கள் வந்தார்கள். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குடியேறினார்கள். இன்று குடித் தொகையில் இம் மாவட்டத்தில் முதலாவது இடத்தில் உள்ளனர். இதனைப் பரிவதற்கு வரலாற்றை வாசிக்க வேண்டும். நமக்கு முன்னர் வாழ்ந்த. வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முதியவர்களிடம் கேட்டறியவும் வேண்டும். கள ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு அறிதல் வேண்டும்.

உலகப்போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்திலும், அதற்குப் பின்னரும் இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த இஸ்லாம் சமயத்தவர்கள் தமிழ் மக்களோடு மிகவும் அந்நியோன்யமாக வாழ்ந்தார்கள். அரசியலை வலிந்து கொண்ட பின் படிப்படியாக முரண்பாடுகள் தோன்றி விட்டது.

இந்த முரண்பாட்டினால் 1990களின் பின் தமிழ்க் கிராமங்கள் இல்லா தொழிவதைக் காணலாம். புதிய புதிய முஸ்லிம் கிராமங்கள் முளை விட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இஸ்லாம் மதத்தின் ஊடுருவல் அதிகமாய் உள்ளதையும் நோக்கலாம். திருகோணமலை மாவட்டம் பௌத்தம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய சமயங்களின் பிடியில் அமுங்கிவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை.

நான் எந்த மதத்தையும், மதத்தவரையும் வெறுப்பவன் இல்லை. சமயங்கள் மனிதனை நெறிப்படுத்தவே மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. இதனைப் புரியாத சமயவாதிகள் தாங்கள் பிழைப்பதற்காக மக்களைப் பலிக்கடாக்களாக ஏமாற்றுகிறார்கள். இது இன்று நேற்று அல்ல. மனிதன் தோன்றிய காலத்தில் இருந்தே தொடரும் தொடர்கதையாக உள்ளது. இதன் காரணமாக பல விஞ்ஞானிகளும், மெய்ஞானிகளும் கொல்லப்பட்டுள்ளதை வரலாற்றில் பதிவாகியுள்ளதை அறிவோம்.

எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி வாழ்ந்த மண். இதனை இங்கு குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். திருகோணமலை, தம்பலகாமம் கந்தளாய், நடுத்தீவு, மாகாமம், சுங்கான்குழி, பாண்டியன் ஊற்று, தீனேரி, சாவாறு, இறவடிச்சேனை, கீரைத்தீவு, கண்டல்காடு, நீரோட்டுமுனை, பெரியாற்றுமுனை, குட்டிக் கரச்சை, கச்சக் கொடித் தீவு. வில்லுவெளி,

சூரங்கல், உட்பாறு, ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, நன்னியாறு போன்ற கிராமங்களில் எங்கள் உறவுகள் பரந்து வாழ்ந்தார்கள். மகாவலிக் கங்கைக் கரையோரங்களில். சோழர் காலத்துக்கு முன்னரேயே பெரியதொரு தமிழர் தாயகம் விரிந்து கிடந்தது. தமிழர் விஜயனின் வருகைக்கு முன்னரேயே வாழ்ந்து வருவதாக வரலாறு தெளிவு படுத்துகிறது. இதனை மென்டிஸ் தனது இலங்கையின் ஆதி வரலாறு என்ற நூலில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இவற்றை அறிய இந்திய இலங்கை, ஏனைய வரலாற்று நூல்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சிறப்பாக லெமோரியா அல்லது குமரிக்கண்டம் பற்றிய தேடல்களை அறிய வேண்டும். தம்பலகாமம் கிழக்காகக் கிடக்கும் நிலப்பரப்பு, பொலன்நறுவ இராசதானி யோடு இணைந்திருந்தது. மாகாமம், தீனேரி, பாண்டியன் ஊற்று என்ற பட்டியன் ஊற்று, சங்கான்குழி, வில்லுவெளி, சமாவைத்தீவு, சூரங்கல், மணியரசன் குளம், கற்சனை, கல்லரப்பு, இறவுடிச்சேனை போன்ற பழம் பெரும் கிராமங்களைச் சான்றுகளாகக் கூறலாம். இக்கிராமங்களில் அழிபட்ட நிலையில் காணப்படும் சிவன் கோயில்களும், அம்மன் கோயில்களும், ஏனைய கட்டிட இடிபாடுகளும் கட்டியம் கூறுவனவாக உள்ளன.

மக்கள் தொகை அதிகரிப்பால் ஆங்காங்கே தனிக் கிணறுகள் தோன்றின. ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் விவசாயத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். மந்தை வளர்ப்பு சிறப்பாக நடந்தது. மரக்கறித் தோட்டங்கள் விளைந்து வாழ்வளித்தன. மா, பலா, வாழை, தென்னை, பனை என பயன்தரும் தாவரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. பாலும், தயிரும், பழங்களும், மரக்கறி வகைகளும் நிறையவே கிடைத்தன.

காடுகள் தரும் பழங்கள்.

சூழவுள்ள காடுகளில் வேண்டிய பழங்கள் கிடைத்தன. கிழாப்பழம், இலந்தை. காரப்பழம். விழாம்பழம், பன்னப்பழம், தவிட்டம் பழம், அனிச்சம் பழம், பனிச்சம் பழம். பாலைப்பழம், வீரப்பழம், நாவற்பழம். நறுவிலிப் பழம். கடும்புளியம் பழம், கொடுக்காப்பழம், கூழாம்பழம், தண்ணிச் சோற்றுப் பழம், கொவ்வைப் பழம், துவரம்பழம், சுண்டம்பழம், என எல்லாப் பழங்களும் எங்கள் கிராமச் சூழலில் உண்டு. அவற்றை உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வதில் ஒரு சுகம் உள்ளது.

ஆலங்கேணியில் கலை வளர்ச்சி

நான் அப்பொழுது சிறுவன். பாடசாலையையே எட்டிப்பார்க்காத பருவம். எங்கள் கிராமத்தில் கூத்துப் போடுவார்கள். எங்கள் வீட்டுக்குப்

பக்கத்தில் பத்தினியரின் வீடு இருந்தது. அவரது மனைவி ஆச்சிமுத்து எனது ஆச்சியின் தங்கையாவார். அவர்கள் இருவருக்கும் கனகரத்தினம் ஒருவர்தான் பிள்ளை. பத்தினியர் எனக்குத் தாத்தாமுறை. அவர் சிறந்த அண்ணாவியார். ஆர்மோனியம் வாசிப்பதில் வல்லவர். நல்ல இசையமைப்பாளர். மெட்டமைத்துப் பாடுவார். அவரது வீட்டில் பல இளைஞர்கள் வந்து பாடுவார்கள். அண்ணாவியார் தாமோதரத்துடன் சேர்ந்து நாடகமும் கூத்தும் பழக்குவார். மாலையில் நாங்கள் அவரது வீட்டில் கூடி மகிழ்வோம்.

'சத்தியவான் சாவித்திரி,' 'சாரங்கதாரா,' 'இராமநாடகம்' 'அம்பிகாபதி அமராவதி' 'பவளக்கொடி,' 'அல்லியரசாணி' 'வீரஅபிமன்யு' அல்லி அர்ச்சுனா, அரிச்சந்திரன், எனப் பலவகை நாடகங்களையும், கூத்துக்களையும் பழக்கி அரங்கேற்றுவார்கள். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து பெரும்பாலும் நாடகம்தான் பழக்குவார்கள். பாடியபடியே ஆர்மோனியம் வாசிப்பதில் பத்தினியர் கெட்டிக்காரர். அவர்தான் மியூசிக் டைரக்டர். அவரது மகன் கனகரத்தினம் பாடுவதோடு ஆர்மோனி யமும் வாசிப்பார். அத்துடன் வேடமிட்டு நடப்பார். அண்ணாவியார் தாமோதரம், சிலம்பம், வாள்வீச்சு, குத்துவரிசை போன்ற தற்காப்புக் கலைகளில் கெட்டிக்காரர்.

அவர் கூத்தைவிடவும் நாடகம் பழக்குவதில் விண்ணன். நாடகத்தில் சிறுசிறு வேடமேற்று நடக்கவும் செய்வார். ஊரூராச்சி சென்று நாடகமும் கூத்தும் தற்காப்புக் கலையும் பழக்குவார். கிராமங்களில் இளைஞர்கள் நாடகம் பழகுவதில் முன்றிப்பார்கள். அதிகமாக இருள்பரந்த பின்னர்தான் கூத்துப் பழக்குவார்கள். ஒருபுறம் கூத்து, மறுபுறம் தற்காப்புக் கலை என்று தொடரும். அவர்களுக்கு அந்த நேரம்தான் பொருத்தமானது. பகல் முழுவதும் வயல்களிலும். சேனை களிலும் வேலைகள் நடக்கும். இரவு நடுச்சாமம் வரை கிராமங்களில் ஆட்டமும் பாட்டமுமாக இருக்கும்.

தம்பலகாமத்தில் கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவியார் பிரபலமானவர். அவரும் எங்கள் ஊரில் நாடகமும் கூத்தும் பழக்கி அரங்கேற்றினார். அவரது நாடகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

எங்கள் கிராமங்களில் எங்காவது ஒரு மூலையில் ஒரு நாடகமேனும் நடைபெறும். பக்கத்துக் கிராம மக்கள் வண்டில் கட்டிப் போய்ப் பார்ப்பார்கள். எப்படியும் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறையேனும் நாடகம் அல்லது கூத்து அரங்கேற்றம் நடைபெறும். எங்கள் ஊரின் மத்தியில் எங்கள் பெரிய வெற்றுக்காணி இருந்தது. அங்குதான் அரங்கேற்றம் நடைபெறும்.

பெரிய மேடை அமைத்துத் திறந்த வெளியரங்கில் கூத்து அரங்கேற்றம் திருகோணமலை கணேசன் தியேட்டரில் இருந்து கூத்துக்குரிய உடைகளை

யும், திரைகளையும் கொண்டு வருவார்கள். அரங்கத்தில் அழகான திரைகள் தொங்கும். அரசமாளிகைகள், பூங்காவனங்கள் என வண்ணப்பாடுகள் அமைந்த திரைச்சீலைகளைக் கட்டுவார்கள். பெற்றமக்ஸ் வெளிச்சத்தில் நாடகம் நடைபெறும். நாடகம் அல்லது கூத்து விடியவிடிய நடைபெறும். சுற்றிவரக் கடைகள் இருக்கும். தடபுடலாக வியாபாரம் நடைபெறும்.

திருகோணமலை நகரை எங்களுக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. தெரிந்ததெல்லாம் அயலில் உள்ள கிராமங்கள்தான். அதிகமாக நகரத்துக்கு வருவதில்லை. காரணம்? வெள்ளைக்காரர்களைக் கண்டால் பயம். அப்போது பிரித்தானியர் ஆட்சி நடந்த காலம். கூத்துப் பழகும் நாட்களில் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் போயிருந்து பார்ப்போம். எனக்கு இன்னும் நினைவிருக்கிறது. எனது அண்ணன் கந்தசாமி இராசகுமாரன் சாரங்கதாராவாக நடிக்கும் போது அதைப்பார்த்து அழுதுமிருக்கிறேன். எங்கள் மாமா மயில்வாகனம் புல்லாங்குழல் வாசிப்பார். நன்றாக நடித்துப் பாடுவார். இராச உடுப்புக்களில் அவர்களைப் பார்ப்பதில் எங்கள் ஊர்மக்களுக்குப் பெருமிதம்.

மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் தமது கலைகளை மறக்க வில்லை. கிராமங்களில் கிராமியக் கலைகள் வளர்ச்சியுற்றுத் திகழ்ந்தன. நாட்டார் பாடல்கள் வாய்களில் வலம்வந்தன. சேனைப் பயிற்சி செய்கையும், நெற்செய்கையும் மற்றும் வாழ்வாதாரத் தொழில்களும் மக்களுக்கு நல்ல ஓய்வைக் கொடுத்தன. அதனால் நாடகக்கலை ஆங்காங்கே விமரிசையாக வளர்ந்து வந்தது.

பாரிய தமிழ்பிரதேசத்தில் முத்தமிழ் வளர்ச்சி நன்றாகவே இருந்தது. ஏட்டுச் சுவடிகளில் எல்லோராலும் எழுதமுடியாது. அதிகமாக வாய்மொழி வழக்காக தமிழ் வளர்ச்சி கண்டது. அண்ணா விமர்களிடம் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இருந்தன. அவை ஏடுகளாகவே இருந்தன. நாடகம் பழகுவவர்கள் அண்ணாவிமார் சொல்லிக் கொடுப்பதைக் கவனமாகக் கேட்டு மனப்பாடம் செய்வார்கள். நல்ல பயிற்சிகள் மூலம் நடிகர்கள் தமது திறமையைக் காட்டினார்கள்.

ஒரு நாடகம் அரங்கேற்றம் பெறுவதற்குக் குறைந்தது ஆறு மாதங்கள் தொடக்கம் ஒரு வருடமேனும் தேவை. நாடகம் பழகுவதற்கென்றே ஒரு கொட்டகையை அமைப்பார்கள். அரங்கேற்றத்துக்காக சிறப்பான மேடையுடன் கூடிய கொட்டகையை அமைப்பார்கள். ஆலங்கேணியில் நாடகம் பழகுவதற்காகச் சிறு கொட்டகை பத்தினியப் பாவின் வீட்டுக்கு அண்மையில் இருந்தது. அந்தக் கொட்டகைக்குள்ள்தான் சாரங்கதாரா, சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகங்கள் பழக்கப்பட்டன.

சமாவைத்தீவில் பொன்னையாவின் பெரிய வளவினுள் போடப்பட்ட

கொட்டகையில் பழக்கப்பட்டது. நான் சிறுவனாக இருந்தபோது இராம நாடகம் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் சீதையாக வடிவேலர் நடித்தார். அவரது ஆட்டம் இன்றும் என் கண்முன் நிற்கிறது. பொன்னையரின் வீட்டுக்கு அண்மையில் நாடகம் அரங்கேறியது. சமாவைத்தீவில் 'சத்தியவான் சாவித்திரி' நாடகமும் பழக்கப்பட்டது. பகல் முழுவதும் தொழிலில் ஈடுபட்ட இளைஞர்கள் மாலையானதும் ஒன்று கூடுவார்கள். நாடகம் பழகுவார்கள்.

அண்ணாவி தாமோதரம் சரியான கோபக்காரர். திருத்தமாகச் செய்யும் வரை விடவே மாட்டார். எனது மாமா மயில்வாகனம் கட்டும் கோபக்காரர். எடுத்ததற்கெல்லாம் கோபப்படுவார். ஆனால் நாடகம் பழக வந்தால் அண்ணாவியார் முன்னால் பெட்டிப்பாம்பாகி விடுவார். சாரங்கதாரா நாடகம் அரங்கேறும் நாள் குறிக்கப்பட்டது. கிராமத்தின் மத்தியில் உள்ள எங்களது காணியில் பெரிய கொட்டகை போடப்பட்டது. பலரும் பங்குகொண்டு உழைத்தனர். எடுபிடி வேலைகளைச் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் செய்தோம்.. அதில் எங்களுக்கு ஒரு சந்தோசம் கிடைத்தது. பெரிய தென்னங் குற்றிகளை நட்டுக் குறுக்காகப் பெரிய கைமரங்கள் பரப்பினார்கள். அதன்மேல் பலகைகள் பரத்தி அடுக்கிக் கட்டினார்கள்.

மேடைகள் தென்னங்குற்றி, பனங்குற்றிகளால் உறுதியானதாக அமைத்தார்கள். அதனைச் சுற்றிக் கிடுகினால் மறைத்தார்கள்.

அரண்மனைக் காட்சிகள் அற்புதமாக இருந்தது. அரசனின் சிங்காசனம் அழகானதாக இருக்கும். அந்த சிங்காசனத்தில் எனக்கு இருந்து பார்க்க ஆசை. அண்ணாவியாருக்கு வேண்டியபோது ஒத்தாசை செய்வதால் எனது விருப்பம் நிறைவேறியது. இருந்து பார்ப்பேன். பூங்காவனம் கனகச்சிதமாக இருக்கும். நடிகர்கள் தாமே பாடி நடிப்பார்கள். இருள் சூழ்ந்த கிராமம் பெற்றமக்ஸ் வெளிச்சத்தில் ஜொலிக்கும். சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை நாடகத்தைப் பார்த்து ரசிப்பார்கள். சிறுவர்கள் பெரியவர்கள் போல் வேசமிட்டு நடித்துப் பழகுவார்கள்.

பார்வையாளர்கள் பாய்களை விரித்துத் தமக்கு விருப்பமான இடங்களில் அமர்ந்து கொள்ளுவார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் ஒலிபெருக்கி வசதிகள் இல்லை. நடிகர்கள் தங்கள் குரல்வளத்தால் உரத்துப் பாடி, உரையாடி மக்களை மகிழ்விப்பார்கள். மக்கள் ஆரவாரம் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்து ரசிப்பார்கள். கிராமத்து மக்கள் நாடகம் நடக்கும் இடத்துக்கு வந்து சேரும் நேரம் அண்ணாவியாருக்குத் தெரியும். தங்களது வேலைகளை முடித்துவிட்டுத்தான் வருவார்கள். அவர்கள் வந்ததும் தான் நாடகம் தொடங்கும். தொடக்கத்தில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தில் தோன்று பவர்களது அறிமுகம் நடக்கும். கட்டியக்காரன் அறிமுகம் செய்வார்.

அப்போது சொந்தபந்தங்கள் மாலை, பொன்னாடை, பொன்முடிச்சு முதலியவற்றால் நடிக்கர்களுக்கு மரியாதை செய்வார்கள்.

ஒரு நாடகம் அரங்கேறினால் கிராமங்களில் இரண்டு மூன்று திருமணங்கள் நடைபெறும். பெரும்பாலும் நாடகத்தில் பங்கேற்று நடித்தவர்களுக்கே திருமணம் நடைபெறுவது வழக்கம். நாடகத்தில் பாத்திரம் ஏற்று சிறப்பாக நடிப்பவர்களை அப்பாத்திரங்களின் பெயராலேயே அழைப்பார்கள். அப்படியானவர்கள் எங்கள் கிராமத்திலும், ஏனைய கிராமங்களிலும் இன்றும் உள்ளனர். நாடகம் முடிந்தபின் நடிக்கர்கள் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் கிராமங்களில் பரவி, திருமணப்பேச்சு வார்த்தைகள் தொடரும். அதே வேளை ஆண்பெண்கள் சந்திக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களும் உருவாகும். இதற்கு சான்றாக எனது மாமா. அண்ணன் முதலானோரின் திருமணங்களைக் கூறலாம்.

சாரங்கதாரா நாடகத்தில் ஒரு காட்சி வரும். அந்த நாடகத்தில் மாமா மயில்வாகனம் நடித்தார். அண்ணன் கந்தசாமியும் நடித்தார். பிற்பகுதியில் இராசகுமாரனைக் கொலைக்களம் கூட்டிச் செல்லும் காட்சி நடைபெறும். எனது சின்ன உள்ளத்தில் அன்று பதிந்த காட்சி இன்றும் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து விட்டது. அண்ணன் இளவரசனாக நடித்தார். அண்ணனுக்கு நல்ல குரல்வளமிருந்தது. அண்ணனின் சிவந்த மேனிக்கு பச்சை நிறத்தில் அரசு உடை அழகாகத்தான் இருந்தது. நாடகம் முடிந்து அடுத்தநாள் வீடுவீடாக நாடக நடிக்கர்கள் செல்வார்கள். வீடுகளில் நல்ல வரவேற்புக் காத்திருக்கும். நன்கொடை களம் கிடைக்கும். அதில் கிடைக்கும் அன்பளிப்புக்கள் அண்ணாவியாரிடம் ஒப்படைக்கப்படும். அவர் தன்னோடு ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும் ஒவ்வொரு பங்கு கொடுப்பார்.

அண்ணனின் காதல் வாழ்வும் நாடகமுடிவில் உருவாகியது. சில நாட்களின் பின் சங்ககாலத் திருமண முறைபோல் நடந்தேறியது. வள்ளியாச்சி கந்தநசாமிக்கு நல்ல பொருத்தமானவர் என்று எங்கள் தாத்தா ஏற்றுக் கொண்டார். அதேபோல் அவரது தங்கை தில்லையம்மா, அண்ணனோடு கணபதிப்பிள்ளை சாரங்கதாரா நாடகத்தில் சித்திராங்கியாக நடித்தார். அக்காவுக்கும் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் திருமணமாகியது..

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையின் வளர்ச்சி

தாதுசேனன் இலங்கையின் மன்னனாக இருந்தார். இக்காலத்தில் மகாநாம தேரர் சிறந்த அறிஞராக விளங்கினார். அவர் பாளி மொழியில் வல்லவர். பாளி மொழி இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்று பெரு வழக்காக விளங்கியது. இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் தமிழ் சிற்றரசுகள் இருந்தன. தமிழ் மக்களின் பிரதேசங்களில் தமிழ்மொழி சிறந்து விளங்கியது. தாதுசேனன் மகாவம்சத்தை எழுதும்படி மகாநாம தேரரைக் கேட்டுக் கொண்டார். மகாநாம தேரர் தனக்குத் தெரிந்த வற்றையும், எழுநூறு வருடங்களுக்கு முன் நடந்தவற்றையும் சேர்த்துக் கோர்த்து எழுதினார். அவருக்கு இருந்த ஞாபக சக்தியையும், அவர் எழுதியதையும் இன்று 'மகாவம்சம்' என்ற வரலாற்று நூலாக இலங்கையர் ஏற்றுள்ளனர். மகாவம்சம் முற்றுமுழுதாக உண்மையான விடயங்களைக் கொண்டதாக அதனை மொழிபெயர்த்த ஜேர்மன்நாட்டு அறிஞர் கிறேசியர் தனது முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்படியாயின் எனது காலத்தில் நான் கண்டவற்றையும், எனது காலத்தில் வாழ்ந்த மூதாதையர்களின் வாரிசுகளிடம் இருந்து பெற்ற தகவல்களையும் வரலாற்றைத் தெளிவு படுத்தும் சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம் அல்லவா? நான் எழுதும் அத்தனையும் இன்று நம் கண்முன்னால் உள்ளன. நான் எழுதும் வரலாற்றை எனக்குப்பின் வருபவர்கள் அறியவேண்டும்.

ஆலங்கேணியில் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் விநாயகர் கோயில் இருக்கிறது. மறு ஆலையின் கீழ் இன்றுள்ள பள்ளிக் கூடம் அமைந்துள்ளது. இரண்டு ஆலமரங்களும் காற்றில் ஆடி அசைந்து நின்றன. அதன் விழுதுகள் நிலத்தைத் தொடும்வரை கீழ்நோக்கி வளர்ந்திருந்தன.

யானைகளின் துதிகைகள் அசைவது போல் அசைந்த வண்ணம் இருக்கும். பாடசாலையைச் சுற்றி பலவகைத் தாவரங்கள் இருந்தன. பன்னீர். முருங்கை, முள்முருக்கை, ஆமணக்கு, கிழுவை போன்ற தாவரங்கள் வேலியைப் பாதுகாக்கும் படைவீரர்களாகக் காவலிருக்கும். வேலியில் குன்றி மணிக் கொடிகளும். வேலிப்பருத்தி, பாலைக் கொடிகளும் படர்ந்திருக்கும். அல்லைக் கிழங்குக் கொடிகளும், கவலைக் கிழங்குக் கொடிகளும் பின்னிப் படர்ந்திருக்கும்.

ஆலங்கேணியில் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்கள்தான் இருந்தன. ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் ஆனைமுகன் கோயில் இருக்கிறது. கோயிலின் முன்னால் தெரு உள்ளது. அதற்கப்பால் ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அந்த இடம் கண்மூடியர் முத்துக்குமாரின் வளவு. அங்கு திரு.த. கதிரவேல்பிள்ளை பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்து அருஞ்சேவை செய்துள்ளார். விசுவநாதர், வீரகத்திப் பிள்ளை, போன்ற ஊர்ப் பெரியவர்கள் முகாமையாளர்களாக விளங்கினர். இச்செய்திகளை திரு.குழந்தைவேலு அவர்களிடமும், எனது தாத்தா பெரியதம்பியிடம், இளையதம்பி, முருகுப்பிள்ளை போன்றோரிடம் கேட்டு அறிந்தேன். என்னுடன் முன்னைநாள் வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் அமரர் திரு.க.தங்கராசா அவர்களும் அதிபர் அமரர் கு.கோணமலை, தபாலக அலுவலர் அமரர் வீ.நாகேந்திரம் ஆகியோரும் உடனிருந்தனர்.

இன்னுமொரு திண்ணைப் பள்ளிக் கூடம் ஈச்சந்தீவுக்கு அண்மையில் மகராசா வைரமுத்துவின் வீட்டுக்கு அருகாமையில் இருந்தது. அது கதிர்காமத்தம்பியின் வளவினுள் அமைந்து இருந்தது. அதற்கு முத்துக்குமாரும், பின்னர் சரவணைப் பூசாரியும் தலைமை ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். அவற்றைக் கதிரவேலர் ஒற்றுமைப் படுத்தி ஒன்றாக்கினார். பாடசாலையை நடத்துவதில் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் தோன்றின. அதன் காரணமாக வீரகத்தி, பேரம்பலம், விசுவநாதர், கணபதிப்பிள்ளை போன்றோரின் முயற்சியினால் பாதிரிமாரின் கவனம் ஆலங்கேணியின் பக்கம் திரும்பியது.

மிசனரிமாரின் வருகை

ஐரோப்பியரான போர்த்துக்கேயர் 1505ல் இலங்கையில் உள்ள செல்வங்களை கொள்ளையிடும் நோக்கோடுதான் கால் பதித்தனர். அதற்காகவே கிழக்கிந்திய கம்பெனியை நிறுவினர். இந்துக் கோயில்கள் மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் களஞ்சியங்களாக இயங்கின. சோழர் ஆட்சியில்

கோயில்களை அவ்வாறே மாற்றி வைத்தனர். நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்படும்போது கோயில்கள் வாழ்வாதாரம் வழங்கும் ஆதார நிலையங்களாக விளங்கின. கலைவளர்க்கும் கலைக் கோயிலாகவும் விளங்கின. சோழர் ஆட்சி நலிவுறத் தொடங்கியது. போத்துக் கீசர் கொள்ளையிடத் தொடங்கினர்.

பதவிக்காகப் பலர் விலைபோயினர். சோழர் தொடங்கி வைத்த ஆட்சி நலிவுற்றது. போத்துக்கீசர் ஆட்சி வலுப்பெற்றது. இந்துக் கோயில்கள் சூறையாடப்பட்டன. திருகோணமலையைக் கைப் பற்றியதும் கோணேஸ்வரத்தைப் படம் கீறி அதனை அழித்துக் கோட்டை கட்டும் பணியைத் தொடங்கினர். கோணேஸ்வரக் கோயில் குகைகளில் தங்கக் குவியல்கள் நிறைந்து இருந்தன. கோயில் இருந்த இடத்துக்குக் கீழ் பதினாறு அறைகளுக்கு மேல் திரவியங்கள் நிறைந்திருந்ததைக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. கோணேசர் கோயில் களஞ்சியத்தின் இருப்பு நீண்டு கொண்டே செல்லும்.

குளக்கோட்டு மன்னன் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே செல்வங்கள் அறைகளில் நிறைந்திருந்தன. அவற்றைப் போர்த்துக் கீசர் கொள்ளையடித்துச் சென்றனர். பின்னர் கோயிலை இடித்து அழித்துக் கோட்டையைக் கட்டினார்கள்.

அவர்களின் பின் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி தொடங்கியது. ஈற்றில் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக் காலம் நடந்து கொண்டிருந்தது. பிரித்தானியர் ஆட்சியில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை விருத்தியடைந்தது. வீதிகள் அமைக்கப்பட்டன. புகையிரத சேவை மலையகம் வரை நீண்டது. அரசாங்கப் பாடசாலைகள் சில திறக்கப்பட்டன.

கிறிஸ்தவ மிசனரிமாரின் வருகையும் பாடசாலைகள் திறத்தலும்.

கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் பாடசாலைகளை நாட்டின் பல பாகங்களில் திறந்தனர். அரச உதவி கிடைத்தது. அவற்றை அரச உதவி பெறும் பாடசாலைகள் என அழைத்தனர். கொட்டியாபுரத்தில் றோமன் கத்தோலிக்க பாதிரிமார்களினால் புனித அந்தோனியார் பாடசாலை 1838ல் தொடங்கப் பட்டது. சம்பூர், கட்டைபறிச்சான் கிராமங்களில் மெதடிஸ்தமிசன் பாடசாலைகளைத் திறந்தனர். ஆலங்கேணி மக்கள் தங்கள் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதனைப் பாதிரிமார் ஏற்றுக் கொண்டனர். சில நாட்களின் பின் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்பது பற்றி நல்லதொரு பதில் கிடைத்தது. பாதிரிமாரின் முயற்சியினால் ஆலங்கேணியில் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடம் றோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலையாக 1896 இல் மாற்றம் பெற்றது. திண்ணைப் பள்ளிக்

கூடத்தின் தற்காலிகக் கட்டிடத்தில் பாடசாலை திறக்கப்பட்டது. சில தளபாடங்களுடன் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. மக்கள் மனங்கள் சந்தோசத்தில் ஆழ்ந்தன.

நீர் கொழும்பில் இருந்து வந்த வெள்ளைமரியான் பிள்ளை தலைமை ஆசிரியராகக் கடமையினை ஏற்றார். அவரது மாதச்சம்பளம் ஆறு ரூபாய் என்றால் வியப்பாக இருக்கும். அவருடன் மேரிலூர்து என்ற ஆசிரியையும் கடமையாற்றினார். அவருக்கு மாதம் நான்கு ரூபாயாகும். இந்த விபரங்களை நான் திருகோணமலை வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சில் மேலதிக மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய போது பதிவுகளைப் பேனும் பாதுகாப்பு (Record Room) அறையில் தேடிச் சேகரித்தவை ஆகும்.

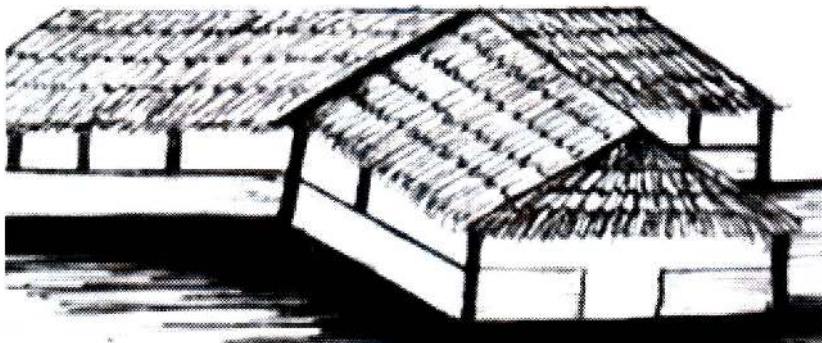
எனது பாட்டனாரும், தில்லையம்பலம், பொன்னம்பலம், முத்துக்குமார் போன்றோரும் இப்பாடசாலையில் கற்றனர். எனது ஆச்சியும் இப்பாடசாலையிலேயே படித்ததாகச் சொன்னார். எனது மாமனார் காலத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. சைவக் கோயிலின் முன்னால் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை இருப்பதை ஊரவர்கள் விரும்பவில்லை. பாடசாலையை வேறு இடத்துக்கு மாற்றும் யோசனை முன்வைக்கப் பட்டது. பாடசாலையில் கத்தோலிக்க கதாவாசகம், நவமணி வாசகம் ஆகிய நூல்கள் போதிக்கப்பட்டன. கற்பித்த ஆசிரியர்களும் நோமன் கத்தோலிக்க சமயம் தழுவியவர்களாகவே இருந்தனர். வேற்று மதத்தினர் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் கடமையாற்ற அனுமதிக்கப் படவில்லை. அதனால் பாடசாலைக்குப் பொருத்தமான இடத்தைத் தேடினார்கள். எனினும் பொருத்தமான இடம் அப்போது கிடைக்கவில்லை.

எனினும் கிராமத்தின் மத்தியில் உள்ள காணியைப் பலரும் விரும்பினார்கள். அந்தக்காணி சின்னத்தம்பி கணபதிப்பிள்ளைக்குச் சொந்தமானது. அதனை உரிமையாளரிடம் கேட்டார்கள். அவரது சம்மதம் கிடைத்தது. அந்தக் காணியில் பாடசாலையைத் தற்காலிகமாக நடத்த முடிவெடுத்தார்கள். மட்டக்களப்பில் இருந்த தலைமைச் செயலகத்தின் அனுமதியோடு தென்னோலைக் கொட்டில் அமைக்கப் பட்டது. அந்தக் கொட்டிலில் பாடசாலை நடந்தது. இப்போது நாகதம்பிரான் கோயில் இருக்கும் இடத்துக்குப் பாடசாலை அமைந்தது. பாடசாலை அங்கே இருந்ததற்கான ஆதாரங்களாக இன்றும் பன்னீர் மரங்களும். ஒரு மாமரத்தையும் காணலாம். அந்த மாமரம் அப்போது படித்த நல்லையா, தனது தந்தையார் காலத்தில் நடப்பட்டதாகக் கூறினார். வேலியில் பன்னீர் மரங்களும் நடப்பட்டன.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் பல தலைமை ஆசிரியர்கள் வந்து கடமையாற்றிச் சென்றனர். ஆனால் திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து தலைமையாசிரியராக வந்த பின்னர்தான் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர் பாடசாலை பொருத்தமில்லாத இடத்தில் இருந்ததை அவதானித்தார். வேறு இடத்துக்கு மாற்றுவதற்கு அரும்பாடு பட்டார். அவரால் தெரிவு செய்யப்பட்ட இடத்தினைப் பற்றி அறிக்கையை மட்டக்களப்பில் இருந்த தலைமையகத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். அந்த அறிக்கையில் பாடசாலை தனியாருக்குச் சொந்தமான காணியில் உள்ளது. சந்தடிமிக்க இடத்தில் அமைந்துள்ளது. கற்பித்தற் செயற்பாடுகளுக்கு இடைஞ்சலாக உள்ளதை மட்டும் குறிப்பிட்டார்.

இவ்வாறு அறிக்கை சமர்ப்பித்த படியினால் பாதிரிமார்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். எந்தவிதமான சமயப் பூசல்களுக்கும் வழி எழுதி ரூப்பதை சுப்பிரியான் பெர்னாந்து கவனித்துக் கொண்டார். வாழைப்பழத்தில் குண்டுசி ஏற்றுவதுபோல் அவரது செயல் இருந்தது. ஊர்மக்களையும், பாதிரிமாரையும் சமரசம் செய்து ஒரே நேரத்தில் சமாளித்துக் கொண்டார்.

திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து ஊர்ப் பெரியவர்களின் ஒத்தாசையுடன் 1927 இல் இன்றைய இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அந்த இடத்தை மட்டக்களப்பில் இருந்த கத்தோலிக்க மிசனரிமார் வருகை தந்து பார்வையிட்டனர். நல்ல நிழல் தரும் ஆலமரம், பனிச்சை மாங்கள், எங்கும் பசுமை பரந்த இடமாக இருந்தது. அவர்களுக்கு அந்த இடம் பிடித்திருந்தது.

திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து அவர்கள் ஒரு கத்தோலிக்கர். பாடசாலையை அவர் பேணிய பக்குவம் ஆகியனவும், கனிவான உபசரிப்பும் அவர்களைக் கவர்ந்தன. அதனால் பாடசாலையை அனுமதித்தனர். அவர்களே பாடசாலைக்கு உரிய அத்திவார வேலைகளையும் தொடக்கி வைத்தனர். பாடசாலைக்கான கட்டிட வேலைகள் தொடங்கப் பட்டன. இரண்டு மாதங்களில் கட்டிடம் நிறைவு பெற்றது.

திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து ஆலமரத்தின் கீழ் பாடசாலையை இடம் மாற்றினார். பாடசாலை சிலுவை வடிவத்தில் அரைச் சுவரோடு தென்னோலையால் வேயப்பட்டு எடுப்பாக இருந்தது.

கிராம மக்கள் அனைவரும் வந்து கலந்து கொண்டனர். திரு. சுப்பிரியான் பெர்னாந்து கிராமத்தின் அபிவிருத்தியில் மக்களைத் தூண்டினார். முக்கியமாக இளைஞர்களை அழைத்துப் பாடசாலையின் அபிவிருத்தியில் ஈடுபடுத்தினார். ஊர் மக்களது ஒத்தாசை பாடசாலைக்குக் கிடைத்தது. அவரது தோற்றம் ஒருவித பயபக்தியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. வேட்டியும், வலாமணியும் தோளில் தொங்கும் சால்வையுமாகக் காட்சியாவார். இளைஞர்களைத் தம் பக்கம் ஈர்க்கப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

இளைஞர்களுக்குக் கரப்பந்தாட்டம் மிகப் பிடித்திருந்தது. அதற்கேற்ப பந்து, அதற்கான வலை போன்றவற்றை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

கரப்பந்தாட்டம் தொடங்கப் பட்டது. மாலையானதும் பாடசாலையை நோக்கி இளைஞர்களது மனங்கள் ஈர்க்கப்படும். இருள் சூழ்ந்த பின்னும் அவர்கள் ஏதாவது வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். இளைஞர்களிடம் இருந்து எவ்வாறு சேவைகளைப் பெறலாம் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். பாடசாலை வளாகம் மிகவும் அழகாகப் பேணப்பட்டது.

திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து தங்களது வழிகாட்டி என ஊரவர்கள் புகழ் பாடினார்கள். அவர் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகள் ஆலங்கேணியில் கடமையாற்றினார். பின்னர் கொட்டியாபுரத்தில் புனித அந்தோனியார் பாடசாலைக்கு மாறிச் சென்றார். அவரது பிரிவு பெரிய சோகத்தை உருவாக்கியதாக அம்மா அடிக்கடி கூறுவார். எனது தாயார் அவரைப் பற்றிய புகழை அடிக்கடி கூறுவார். "நீயும் அவரைப் போல் படித்து நல்ல ஆளாகவேணும். ஊருக்காக உழைக்க வேணும்" என்பார்.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலைச் சூழல்

நான் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் படிக்கும் காலத்தில் எங்கள் அதிபர் அமரர் கணபதிப்பிள்ளை இந்தியாவின் கல்கத்தாவில் உள்ள ரவீந்திரநாத் தாகூரின் சாந்தி நிகேதன் கல்வி வளாகத்தைப் பற்றி உரையாடுவார். ஒரு இயற்கையழகு கொஞ்சம் இடத்தில், நல்ல சூழலில் இருப்பதாக விளக்குவார். அப்போது அந்த சாந்தி நிகேதனை நினைந்து கொள்வேன். எங்கள் ஆலங்கேணி கிராமப் பாடசாலையை மனக்கண் முன் நிறுத்திப் பார்ப்பேன். ஆலங்கேணியிலும் ஒரு சாந்தி நிகேதன் அமைந்துள்ளதாக மகிழ்வேன். அப்படியான இயற்கைச் சூழலில் ஆலங்கேணிப் பாடசாலையும். சிவானந்த வித்தியாலயமும் அமைந்திருந்தன.

ஆலங்கேணியில் ரோமன் கத்தோலிக்க கலவன் பாடசாலை திறக்கப்பட்டு செவ்வனே நடந்தது. பாடசாலை நல்ல சூழலில் அமைந்தமை சுப்பிரியான் பெர்னாந்துவுக்கு மகிழ்ச்சி. அவர் பாடசாலையைச் சுற்றி வலம் வருவார். தூய்மையாகவும், அழகாகவும் வைத்திருப்பதில் கரிசனை உடையவர். முத்துச் சோழன் குலை தள்ளி காற்றில் ஆடும்போது அழகாக இருக்கும். ஆலமரத்தில் இருந்து இலைகள் சொரியும்போது வேறு விதமான ஒலி எழும். மரத்தின் கீழ் பாடலுடன் பாடங்கள் நடைபெறும். அவ்வேளை மனதில் மகிழ்ச்சி நீச்சலடிக்கும்.

பாடசாலை வளாகத்தின் தெற்குப் பகுதியில் ஒரு பெண் பனிச்சை மரம் சிலிர்த்து நின்றது. அந்தப் பனிச்சை மரம் காயும், பிஞ்சுமாக செழிப்புடன் நிற்கும். காய் முற்றிப் பழுத்ததும் வெளவால் படையெடுத்துக்

குதாகலிக்கும். பள்ளிச் சிறார்களுக்கு அளவிட முடியாத கொண்டாட்டமாக இருக்கும். அதன் பூக்கள் மல்லிகைப்பூ போன்ற அமைப்பில் இருக்கும். வெள்ளை நிறத்தில் தடித்த இதழ்களைக் கொண்டதாகவும், உண்பதற்குச் சுவையாகவும் இருக்கும். பனிச்சை பழுக்கும் காலங்களில் வெளவால்களின் கும்மாளங்களை நாங்கள் பார்த்தும், கேட்டும் மகிழ்ந்திருப்போம். கீரடி வாரடி என்ற ஒலி விடிய விடியக் கேட்கும்.

வடக்குப் பக்கமாக ஆண் பனிச்சை மரம் நிழல் பரத்தி நின்றது. அதன் பூக்கள் பெண்கள் காதுகளில் அணியும் தோடு போன்ற அமைப்பைக் கொண்டவை. பனிச்சை மரங்கள் பூக்கும் காலங்களில் மரங்கள் பச்சை இலைகளையும், வெள்ளைநிறப் பூக்களையும். கொண்டு அழகாகக் காட்சியாகும். ஒவ்வொரு காலையிலும் சிறார்கள் மரங்களின் கீழ் பூக்களைப் பொறுக்கி ஒன்று சேர்ப்பார்கள். அப்பூக்களைக் கலந்து மாலைகளாக்கி விளையாடுவார்கள்.

அத்துடன் எங்கள் ஆசிரியர்கள் கணிதம், அழகியல், தமிழ்மொழி, பாடல் போன்ற பாடங்களுக்குக் கற்பித்தற் சாதனங்களாகப் பயன்படுத்தினார்கள். தாவரங்கள் சிலவற்றில்தான் ஆண். பெண் என்ற பேதங்களைக் காணலாம். உதாரணமாக பனிச்சை, பனை, பூமா போன்ற தாவரங்களில் இவ்வகைப் பேதங்கள் தெளிவாகத் தெரியும். நாங்கள் உணர்வு பூர்வமாக தாவரவியலைக் கற்றுக் கொண்டோம்.

வடக்குப்பக்க ஆண்பனிச்சை மரத்தின் வேர்கள் நிலத்தின் மேல் வெளித் தள்ளியவாறு புடைத்திருக்கும். அப்புடைப்புகள் சிறார்களின் இருக்கைகளாக பயன்படும். பாடசாலை நேரங்களில் மரநிழல்களில் வகுப்புக்கள் நடைபெறும். அவ்வேளைகளில் பனிச்சை வேர்ப் புடைப்புகள் ஆசிரியர்களது இருக்கைகளாகவும் மாற்றம் பெறும்.

ஆலமரம்

ஆலமரம் அகன்று கிளைகளை விரித்திருந்தது. நான் படிக்கும் போதும், பின்னர் நான் ஆசிரியராக எனது பாடசாலையில் சேவை செய்யும் போதும் அந்த ஆலமரம் இருந்தது. இவை இயற்கை அளித்த அருங்கொடைகள். இவற்றின் ஊடாக அனுபவக் கற்றலை ஈட்டினோம். அவ்வகைச் சூழல் இப்போது இல்லை. ஆலமரத்தின் கிளைகளில் இருந்து விழுதுகள் தொங்கும். காற்று வீசிக் கிளைகளை ஆட்டும். விழுதுகளை விட்டு வைக்குமா? அவற்றையும் அசைக்கும்.

அந்த விழுதுகளை நோக்கிச் சிறுவர்கள் வருவார்கள். விழுதுகளை இவ்விரண்டாகச் சேர்த்து இணைத்துப் பிணைப்பார்கள். அது ஊஞ்சலாகத்

தோற்றமளிக்கும். கட்டிய ஊஞ்சலில் இருந்து பாடி ஆடுவார்கள். சில விழுதுகள் தனியாகத் தொங்கும். அவற்றில் தனித் தனியாகத் தொங்கி ஆடுவார்கள். அந்த ஊஞ்சலில் சிறுவர்களின் சர்க்கஸ் விளையாட்டுக்கள் நடைபெறும். சில வேளைகளில் சிறுமியரும் வருவார்கள். அவர்கள். ஒருபுறம் கூடி விளையாடுவார்கள்.

கோடை காலங்களில் பாடசாலை இல்லாத நாட்களில் இளைஞர்கள் முதல் முதியோர் வரை மரநிழலில் வந்து கூடுவார்கள். பட்டிகளை நாடிச் செல்வோர் பகல் பதினொரு மணியின் பின்னர் களைப்பாற இங்கு வருவார்கள். இளைஞர்களும், சிறுவர்களும் ஊஞ்சல் ஆடுவார்கள். பார்ப்பதற்கு இன்பமாக இருக்கும். நகர்ப் புறங்களில் உள்ள பூங்காக்களைப் போல் மக்கள் கூடி சந்தோசிப்பார்கள்.

பாடசாலை தொடங்கினால் பிள்ளைகள் வீடுகளில் இருப்பது போன்ற உணர்வினைப் பெறுவார்கள். வீடுகளில் பிள்ளைகள் எவ்வெவ் வேலைகளில் ஈடுபடுவார்களோ பாடசாலையிலும் அவ்வவ் வேலைகளில் ஈடுபடுவார்கள். தோட்டங்களுக்கு நீர் இறைத்தல். களை பிடுங்கல். பசுளையிடல் என எல்லா வேலைகளிலும் ஈடுபடு வார்கள். பாடசாலையைச் சூழ பலவகைப் பூந்தோட்டம் பூச்சுடி ஆடும். முத்துச் சோளன் எனும் இறுங்கு பெரிய குலைகளைத் தள்ளிக் காற்றில் ஆடும். ஓலைகளை விரித்து தென்றலோடு மொழி பேசும். கத்தரி. வெண்டி. மிளகாய், என மரக்கறி வகைகள் காய்த்துக் குலுங்கும். வற்றாளை, மரவெள்ளி, இராசவெள்ளி போன்ற கிழங்கு வகைகள் மண்ணுள் அடை காக்கும்.

வெள்ளிக் கிழமை தோறும் விளைந்தவற்றை பறித்துப் பிள்ளை களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பார்கள். பாடசாலை விட்டதும் தங்களுக்குக் கிடைத்தவற்றை வீடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். பிள்ளைகளுக்குத் தங்களது உடமை என்ற எண்ணக்கரு மனதில் ஊன்றியிருக்கும். அதிகாலையில் பிள்ளைகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பாடசாலையை நோக்கி வருவார்கள். தங்களது கடமைகளைச் செய்வார்கள். நானும் இவ்வாறான அனுபவங்களை அனுபவித்தேன். அந்த அனுபவம் விபரிக்க முடியாத இன்பமானவையாக இருக்கும்.

பாடசாலையை சாணத்தால் மெழுகுதல்

இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒரு முறை பாடசாலையை சாணத்தினால் மெழுகுவது வழக்கம். வெள்ளி காலை பிள்ளைகள் வந்துவிடுவார்கள். பழைய வாளிகளை எடுத்துக் கொண்டு அதற்குப் பொறுப்பான மாணவர்கள் ஊருக்குள் புகுவார்கள். அன்ன நடைபயின்று ஆறுதலாக

சாணத்தைச் சேகரித்து வருவார்கள். ஊரின் பலபகுதிகளில் இருந்தும் சாணம் வந்து குவியும். பகல் உணவு முடிந்ததும் மெழுகுதல் தொடங்கும். இரண்டாம் வகுப்புக்குக் கீழுள்ள பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள். தளபாடங்கள் மர நிழலில் ஓய்வெடுக்கும்.

வாளிகளில் தண்ணீரை மொண்டு வந்து பாடசாலை எங்கும் தெளிக்கப் படும். சாணம் சிறு குவியல்களாக வரிசையில் குவியும். ஆண்கள் தண்ணீர் வாளியோடு நிற்பார்கள். மூன்றாம், நான்காம் வகுப்பினர் ஆண்பெண் பேதமின்றி தங்கள் வகுப்பறைகளை மெழுகு வார்கள். நானும் பெண் பிள்ளைகளோடு வரிசையாக இருந்து மெழுகி உள்ளேன். மேல் வகுப்புப் பெண்கள் வரிசையாக குந்தியிருந்து மெழுகு வார்கள். சாணம் முன்னால் இருக்கும். வேண்டிய அளவு தண்ணீரைச் சேர்த்துக் கொள்வோம். பின்புறமாக நகர்ந்து நகர்ந்து மெழுகிச் செல்வோம். பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும். சில சந்தர்ப்பங்களில் போட்டியாக மெழுகுதல் நடைபெறும். பிள்ளைகள் எல்லோரும் பங்கு கொள்வார்கள். அப்போது ஆண், பெண் என்ற பேதம் இருக்காது. சிவவேளைகளில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையில் போட்டி நடக்கும். மாறி மாறி வெற்றி பெறுவார்கள்.

பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும். யாருடைய மெழுகுதல் அழகானது? என்ற போட்டியும் நடைபெறும். மெழுகுதல் ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியாக இருக்கும். மெழுகுதல் போட்டிகளுக்கு ஆசிரியர்கள் அனைவரும் நடுவர்களாக இருப்பார்கள். எங்கள் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த செல்லத்தம்பியும், அதேபோல் சின்னத் தம்பியும் பிள்ளைகளோடு இருந்து மெழுகி உற்சாகப் படுத்துவார்கள். தரை காய்ந்து வரும்போது சில்லுக்காய் கொண்டு தரையை மினுக்கு வோம். பலர் வரிசையாக இருந்து மினுக்குவோம். வகுப்புக்கள் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.

மெழுகுதல் முடிந்ததும் மிகுதியாக உள்ள சாணம் பசளைக் கிடங்கில் போடப்படும். அந்தப் பசளை பின்னர் எங்கள் பாடசாலைத் தோட்டப் பயிர்களுக்கு உரமூட்டும். ஒவ்வொரு திங்கட் கிழமைகளிலும் காலை ஒன்று கூடலில் மெழுகுதல் பற்றிய பாராட்டுக்கள் அறிவிக்கப்படும். சந்தோசத்தோடு ஆரவாரித்துக் கைதட்டி மகிழ்வேம். நானும் தங்கராசாவும் எங்கள் பாடசாலையில் ஆசிரியர்களாகக் கற்பித்த காலத்திலும் இது தொடர்ந்தது. பாடசாலையில் தொற்று நோய்கள் ஏற்படுவதில்லை.

பாடசாலையில் அன்றைய வருடாந்தப் பரீட்சை

மிசனரிமாரின் பாடசாலையில் வருடாந்தப் பரீட்சை நடக்க

விருக்கும் திகதி முன்கூட்டியே அறிவிக்கப்படும். அந்த நாளில் பாடசாலை ஒரு திருவிழா நடைபெறும் இடமாக மாறும். அதற்குரிய அறிவித்தல் கிடைத்ததும் பாடசாலையும், வளாகமும் புதிய மாற்றத்தை நோக்கி நடைபோடும். வகுப்பறைகள் கற்பித்தல் சாதனங்களினாலும், பலவித படங்களாலும் அழகூட்டப் படும். பாடசாலையின் சுவர்கள் என்னைப் பார் என்று பளீச்சிட்டுக் கண்சிமிட்டும். பாடசாலை விட்டபின்னரும் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவார்கள். பாடசாலைத் தோட்டத்தில் பலவகை மரக்கறித் தாவரங்கள் காய் பிஞ்சுகளுடன் குலுங்கும். பூந்தோட்டம் பலவகை பூஞ்செடிகளோடு காற்றில் ஆடும்.

பரீட்சைக்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் இருந்தே வருபவரை எவ்வாறு வரவேற்க வேண்டும் என்பதை தலைமை ஆசிரியர் விளக்குவார். பின்னர் ஒத்திகை பார்க்கப்படும். ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும், பாடசாலை விடும்போதும் இவ்வித ஒத்திகை பார்க்கப் படும். பாடசாலையின் படலைவரை பிள்ளைகள் வரிசையாக நிற்பர். சோதனைகாரர் வந்து இறங்கியதும், மாலை அணிவித்து வணக்கம் சொல்ல வேண்டும். 'நமஸ்... கா...ரம் ஐயா' என்று இழுத்து ஒரே நேரத்தில் கூறவேண்டும். தலைமை ஆசிரியர் நடக்கத் தொடங்குவார். அவர் ஒரு புன்னகையை எறிந்து வருவார். ஏனைய ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை நெறிப்படுத்து வார்கள். நாங்கள் புகையிலை நீர் பருக்கிய ஓணான்கள் போல் ஆடுவோம். தலைமை ஆசிரியருக்குத் திருப்தி வரும் வரை நடபெறும். வந்தவரின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்று உழைப்பார்கள்.

எனக்கு இன்றும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. நான் கற்கும் போது பாடசாலைச் சீருடைகள் இல்லை. பல பிள்ளைகளுக்குப் போடு வதற்கே உடுப்புக்கள் இல்லை. இரண்டாம் உலகப் போர் காலங்களில் நாங்கள் பெண் பிள்ளைகள் போல் நீண்ட முழுச் சட்டைதான் அணிவோம். பல பிள்ளைகள் கோவணத்தோடும் வருவார்கள். இதனை யிட்டு யாரும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. நானும் நீண்ட சட்டையே அணிந்து செல்வேன். எனது அக்காவின் சட்டையை நானும் அணிவேன். சோதனைகாரர் வரும் நாட்களில் யாரிடமாவது இரவல் பெற்று அணிந்து வருவார்கள். அதற்கான ஏற்பாட்டைத் தலைமை ஆசிரியர் முன்னின்று செய்வார்

அது முடிந்ததும் வகுப்புக்களில் பயிற்சிகள் கொடுத்துப் பார்வை இடுவார்கள். அப்போது கற்பலகை என்ற சிலேற் எழுதுவதற்குப் பயன்பட்டது. சிலேற்றும், அதற்கேற்ற (கற்கூர்) பென்சிலும் மாணவர் களின் கைகளில் இருக்கும். வகுப்புக்களில் பயிற்சிகள் கொடுக்கப் படும். மாணவர்களை சோடிகளாக்கி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி நிற்க விடுவார்கள். அப்படி

விட்டால் ஆளையாள் பார்த்து எழுதும் வாய்ப்பு இருக்காது என்பது அவர்களின் முடிவு. ஆசிரியர் பயிற்சிகளைத் திருத்துவார். அவரையே சோதனை செய்ய வந்தவர் உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

ஆசிரியர் எந்தவித திருத்தங்களையும் மேற்கொள்ள முடியாது. சோதனைகாரர் என்றால் தலைமை ஆசிரியருக்கும், ஏனைய ஆசிரியர் களுக்கும் தொடை நடுக்கம். ஏதனை எப்படிச் செய்தால் வருகின்ற சோதனைகாரர் மயங்குவார் என்பதனை தலைமை ஆசிரியர் அறிந்திருப்பார். அதற்கேற்ப அவர் செயற்படுவார். அதனை ஏனைய ஆசிரியர்க ளுக்கும் அறிவுறுத்தி இருப்பார்.

மிசனரிமாருக்கு கலாசார நிகழ்வுகள் மிகப் பிடிக்கும். அதனால் சில கிராமிய நிகழ்ச்சிகளைப் பழக்கியிருப்பார். கோலாட்டம், கும்மி போன்றனவும், கிளித்தட்டு போன்ற விளையாட்டுக்களையும் விரும்பி இரசிப்பார்கள். இவற்றை பிள்ளைகளுக்குப் பழக்கி இருப்பார்கள். இடைவேளை நேரத்தில் சோதனை செய்ய வந்தவர்களை நன்றாக உபசரிப்பார்கள். நண்பகல் உணவு மிகச் சிறப்பாக இருக்கும்.

பாடசாலைப் பதிவேடுகள் சரிபார்க்கப் படும். அதேபோல் பாடசாலைக்கு உரித்தான பொருட்களையும். அவற்றின் பதிவேடுகளையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்வையிட்டு கையெழுத்து இடுவார்கள். அனைத்தும் முடிவுற்றதும் புறப்பட ஆயத்தமாவார்கள். ஈற்றில் சோதனைகாரரின் அவதானிப்புக் குறிப்புக் கூறப்படும். சோதனையிட ஒருவர் அல்லது இருவர் வருவார்கள். குறிப்புக்கள் அளவோடு இருக்கும். தாங்கள் அவதானித்தவற்றைக் கூறுவார்கள். எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சொல்வார்கள்.

நல்லனவற்றை எடுத்துரைப்பார்கள். பாராட்டுவார்கள். அப்போது தலைமை ஆசிரியர் கைதட்டி ஆரவாரிப்பார். தொடர்ந்து ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் கைதட்டி ஆரவாரிப்பார்கள். சோதனைகாரர் மனம் மகிழ்ந்து நெகிழ்வார்கள். மாணவர்களின் கல்வித் தரத்தில் குறைபாடுகள் கண்டால் அவர்களின் முகங்களில் கடுப்புத் தெரியும். அடுத்த கிழமை யாருக்காவது இடமாற்றம் வரும். இடமாற்றம் பெற்றவர் போடப்பட்ட இடத்துக்குப் போயே தீரவேண்டும். இலலையேல் அவர் வேலையை இழக்க வேண்டி வரும். இவை யாவும் தனியார் பாடசாலைகளில் நடைமுறையில் இருந்தன. ஆனால் இன்று இவை யாவும் மாறிவிட்டன.

1964ல் வீசிய சூறாவளி

1964 டிசம்பரில் வீசிய புயலின் போது எங்கள் பாடசாலைக் கட்டிடம் சிதைவுற்றது. அது திரு. சுப்பிரியான பெர்னாந்தின் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டிடம். சிலுவை வடிவத்தில் இருந்த முன் பகுதியின் மேல் ஆலமரத்தின் கிளை உடைந்து விழுந்தது. கட்டிடம் அப்படியே படுத்து விட்டது. அதனை நானும் திரு. தங்கராசாவும் மாணவர்களின் உதவியுடன் செப்பனிட்டோம். தங்கராசா நல்லதொரு நண்பன். துணிந்து ஒரு முடிவை எடுக்கப் பயப்படுவார். அரச திணைக்களங்களிலும், தனியார் நிறுவனத்திலும் கடமை ஆற்றினேன். அதனால் அரச திணைக் களங்களில் வேலை செய்பவர்களின் நெளிவு சுளிவுகளை அறிந்தவன். அந்தத் தெரியும் என்னிடம் இருந்தது.

விழுந்த கட்டிடத்தைத் திருத்த முதலில் தங்கராசா பின்னிழுந்தார். பாடசாலை பற்றி எது வந்தாலும் நான் எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பு என்று விழுந்த சுவரை உடைக்கத் தொடங்கினேன். எங்கள் மாணவர்கள் என்னோடு வேலை செய்யத் தொடங்கினார்கள். விழுந்த கட்டிடம் இப்போது இல்லை. கட்டிடத்தில் உள்ள பொருட்களை வேறாக்கி அடுக்கினோம். களி மண்ணை ஏற்றி வந்து குழைத்து முடிந்தது. சுவரைக் கட்ட மேசன் இல்லை. நாங்கள் மேசன் வேலை பழகிப் பழகி சுவரைக் கட்டினோம். சுவர் அழகாக கட்டப்பட்டுள்ளதை காளியப்பு வந்து பார்த்து விட்டு கூறினார்.

விழுந்த கட்டிடத்தில் உள்ள பழைய தென்னோலைகள் சிதைந்து விட்டன. அப்போது வசதிக் கட்டணம் சேகரிக்கப்படுவது இல்லை. உள்ள மரந்தடிகளை பயன்படுத்தினோம். எங்களுக்குத் தச்சவேலை தெரியாது. எங்கள் கூட்டத்தில் கருணாகரன் இப்படியான வேலை

களுக்குப் பொருத்தமான ஆள். அவரைப் பிடித்தோம். ஒரு கொட்டிலை அமைத்தோம். தென்னோலைகள் உள்ளவர்களிடம் கிடுகுகளைப் பெற்றோம். வேய்ந்து பாடசாலையின் இடநெருக்கடியைத் தீர்த்தோம். உள்ளதைப் பயன்படுத்தும் நுட்பந்தான் முக்கியமானது.

அப்போது மூதூர் தொகுதியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக அமரர் எம்.ஈ.எச். எம். அலி இருந்தார். தலைமை ஆசிரியராக வி.ரி. வைரமுத்து கடமையாற்றினார். தலைமை ஆசிரியரை அழைத்துக் கொண்டு நானும் தங்கராசாவும் சென்று நாடாளுமன்ற உறுப்பினரிடம் முறையிட்டோம். ஒரு கட்டிடம் கிடைத்தது. அதன் தரை சிமென்ற் போடப்பட்டது. மெழுகுதல் முறை மறந்து போயிற்று. அந்தக் கட்டிடம் இன்றும் உள்ளது.

அன்றய நாட்களில் பாடசாலையில் இருந்து அரசோச்சிய ஆலமரம், பனிச்சை, பன்னீர் மரங்களும் இன்று இல்லை. பாடசாலையைச் சூழவிருந்த இயற்கைத் தாவர வேலிகளும். இல்லை. மெல்ல மெல்ல அந்த அழகான பசுமையான இயற்கைச் சூழல் மறைந்து விட்டது. கல்லும் சிமென்றும் கொண்ட சுற்றுமதில் உருவாகிவிட்டது. இதுவும் அழகுதான். ஆனாலும் பழைய கம்பி வேலிகள். அதனைத் தாண்டும் போதும் அதனுடாக நுழையும் போதும் ஏற்படும் சிறு சிராய்ப்புகள் அற்புதமானவை. அவை எங்களின் விழுப்புண்கள்.

எனது பாடசாலை அனுபவம்.

எனது அண்ணன் கந்தசாமி என்னை முதன்முதல் பாடசாலைக்கு அழைத்துப் போனது இன்னும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அன்று ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் கணபதிப்பிள்ளை தலைமை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

தலைமை ஆசிரியர் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்தவர். அவரைக் கண்டால் பிள்ளைகளுக்குப் பயம். அவர் பிரம்போடுதான் உலா வருவார். அவர் அடிக்கமாட்டார். ஆனால் அவரது பார்வை பயமுறுத்தும். எனினும் பாடசாலைக்குச் சென்றால்தான் உணவு கிடைக்கும். அதனால் பிள்ளைகள் பயந்தாலும் பாடசாலைக்கு வருகை தந்தனர்.

இரண்டாம் உலகப் போர் நடந்துகொண்டிருந்த காலம்.

அப்பொழுது போர்க்காலம். அன்றைய போர் வெளி நாட்டவர்கள் நமது நாட்டில் இருந்து கொண்டு வெளிநாட்டாரோடு போராடினார்கள். நாம் நடுவில் சிக்கித் தவித்தோம். ஆனாலும் அதிகம் பயப்படவில்லை. கொத்தணிக் குண்டுகளை அவர்கள் எம்மீது பொழியவில்லை. இந்தப் போராட்டம் வித்தியாசமானது.

போராட்ட காலம் என்பதால் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளுக்குப் பகல் உணவு வழங்கப்பட்டது. பாடசாலைகளில் பகல் உணவாகச் சோறும், பருப்புடன் நெத்தலிக் கருவாடும் சேர்த்த குழம்போடு வழங்கப்பட்டது. நான் அன்று பாடசாலைக்குப் போயிருந்தேன். எனக்கும் உணவு கிடைத்தது. தலைமை ஆசிரியருடன் ஒரு உதவி ஆசிரியரும், ஒரு பெண் ஆசிரியையும் கடமையாற்றினார்கள். வரவு கூடியிருந்தது. அதனால் ஆசிரியர்களின் தொகையும் மூன்றாக இருந்தது. உணவுக்காகவே பிள்ளைகள் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர்.

அதேவேளை பாடசாலைக்கு வராத பிள்ளைகளைக் கவனிக்க ஒரு அலுவலர் நியமனம் பெற்றிருந்தார். அவர் வராத பிள்ளைகளின் பட்டியலைத் தலைமை ஆசிரியரிடம் இருந்து பெற்றுக் கொள்வார். பெற்றோருக்கு எதிராக அண்மையில் உள்ள கிராம நீதிமன்றுகளில் வழக்குப் பதிவு செய்வார். பெற்றோருக்கு நீதிபதியின் விசாரணை நடைபெறும். தகுந்த காரணத்தைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால் தண்டப் பணத்தினை செலுத்துமாறு தீர்ப்பு வழங்குவார். தண்டப் பணம் செலுத்துவது அக்காலத்தில் பெரிய கஸ்டம். இந்த நடைமுறைக்குப் பயந்த பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பினார்கள். தவிரவும் பகல் உணவுக்காகவே பெரும்பாலும் பிள்ளைகள் வருவார்கள். பாடங்கள் நடந்தாலும் எப்போது சாப்பாட்டு மணி அடிக்கும் என்று காத்திருப்போம்.

இலவச பகல் உணவுத் திட்டம்

இந்நடைமுறை கட்டாயக் கல்வி முறைக்கு ஆணியேராக இருந்தது. அத்துடன் உணவு வழங்கும் திட்டம் நடைமுறையில் இருந்ததால் பிள்ளைகள் வரவு அதிகரித்த வண்ணம் இருந்தது. பிள்ளைகளின் வரவினைத் தினவரவு இடாப்பு காட்டுவதால் பார்ப்ப வர்களுக்கு பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியது. திருக்கோயிலில் இருந்து திரு. செல்லத்தம்பி தலைமை ஆசிரியராக வந்த பின் பிள்ளை களின் வருகை அதிகரித்தது. அவர் காட்டிய கரிசனை மக்களைக் கவர்ந்தது. கற்பித்தலுடன் கலை நிகழ்ச்சிகளும், விளையாட்டுப் போட்டி களும் இடம் பெற்றன. கிராமங்கள் விழித்துக் கொண்டன. மாலை நேரங்களில் தலைமை ஆசிரியரைச் சூழ்ந்து ஊர்பெரியவர்கள் உரையாடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். அவருக்கும் நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது.

பெரிய ஐயாவோடு கதைத்து வந்தால் எங்களுக்கு ஒரு சந்தோசம். எவ்வளவு விசயங்களை அவர் சொல்லுவார் என்று ஊரவர்கள் கூறுவார்கள். அப்பாவே அடிக்கடி அம்மாவோடு கதைப்பார்.

புதிய பிரிவுக் காரியாதிகாரியாக திரு.குணரத்தினம்

தம்பலகாமப்பற்று கிழக்குப் பிரதேசத்துக்கு பிரிவுக் காரியாதி காரியாக திரு. குணரத்தினம் என்பார் வந்திருந்தார். ஒரு கிழமையில் இரண்டு நாட்கள் கிண்ணியாவில் கடமையாற்றுவார். அவரது அலுவலகம் நீரோட்டுமுனையில் இருந்தது. அந்த வீட்டிலேயே தபால்கந்தோரும் ஒருபுறமிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் கிராம நீதி மன்றங்களாக கிராமக் கோடுகள் இருந்தன. கிராமக்கோட்டின் பக்கத்தில் ஆஸ்பத்திரி இருந்தது. அங்கு டாக்டர் சித்திரவேல் கடமையாற்றினார். டாக்டர் சித்திரவேல் திருகோணமலை பெருந்தெரு மெதடிஸ்த மிசன் பாடசாலையில் கல்வி கற்றவர். அப்பாடசாலையில் அப்போது ஆங்கிலக் கல்வி போதணா மொழியாக இருந்தது. தம்பலகாமப்பற்று கிழக்குப் பிரதேசப் பாடசாலைகளில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் தமிழாசிரியர்களே அதிகமாக இருந்தார்கள். அதிபர்களும் தமிழர்களாகவே இருந்தனர். பெரிய கிண்ணியாவில் ஒரு ஆண்கள் பாடசாலையும், ஒரு பெண்கள் பாடசாலையும் இருந்தன. சின்னக்கிண்ணியாவில் ஒரு கலவன் பாடசாலைமட்டுமிருந்தது.

குட்டிக்கரைச்சையில் றோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை இருந்தது. டாக்டர் சித்திரவேல் கிராமங்களுக்குக் குதிரையில் சென்று நடமாடும் மருத்துவ நிலையங்களில் வைத்தியம் செய்வார். இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து 1946ல் கலைவிழா ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்தார்கள். பெரிய கிண்ணியா ஆண்கள் பாடசாலையில் ஒருநாள் கலைவிழா நடந்தது. சின்னக் கிண்ணியா பாடசாலையில் இன்னொருநாள் கலைவிழா நடந்தது. உப்பாறு, தாமரைவில், ஆலங்கேணி, குட்டிக் கரைச்சைப் பாடசாலைகள் றோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளாகவே இருந்தன. சமாவைத்தீவு, பூவரசந்தீவு போன்ற இடங்களில் பாடசாலைகள் அப்போது இல்லை. ஒவ்வொரு பாடசாலைகளும் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டன. தாமரைவில் பாடசாலை 'கரிகாற் சோழன்' என்ற நாடகத்தைத் தயாரித்து அளித்தது நினைவிருக்கிறது.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலை நான் குறிப்பிட்ட 'தங்கக் கோடரி' நாடகத்தையும் கோலாட்ட நிகழ்வுகளையும் அளித்தது. கோலாட்டம் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. 'அனுமான் வசந்தன்' தனிமதிப்பைப் பெற்றது. டாக்டர் சித்திரவேல் அவர்களும், காரியாதிகாரி திரு. குணரத்தினம் அவர்களும் என்னை அணைத்து வாழ்த்தினார்கள். டாக்டர். சித்திரவேல் காரியாதிகாரி திரு. குணரத்தினம் அவர்களும் எனது தந்தையிடம் மேற்படிப்புக்கு என்னை வெளி மாவட்டத்துக்குச் சிறப்பாக மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பும்படி அன்புத் தொல்லை கொடுத்தார்கள். விவசாயத்தில் எங்கள்

வாழ்வாதாரம் தங்கியுள்ளதால் கல்வியைப் பற்றிய சிந்தனை யாருக்கும் எழவில்லை.

அவர்களின் சிபார்க்கள் கிடப்பில் கிடந்தன. காரணம் பொருளாதார வசதிகள் போதாதிருந்ததே. அந்நாட்களில் கிராமங்களில் கற்பித்த ஆசிரியர்களில் பலர் கல்விக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தார்கள். தங்கள் நேரங்களைக் கிராம மக்களின் வளர்ச்சியில் செலவிட்டார்கள். எட்டாம் வகுப்புவரை ஆலங்கேணியில் கற்பித்தார்கள். திரு. சின்னத் தம்பி அதிபர் பலரை வெளியிடங்களுக்கு அனுப்புவதற்குக் கால்கோலிட்டார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம்

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. உப்புச் சத்தியாகசிரகப் போராட்டம் இந்திய நாட்டில் நடைபெற்று. நமது நாட்டிலும் ஆங்காங்கே நடந்து கொண்டிருந்தன எங்கள் ஆசிரியர்கள் இதனைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

‘ஆடுவோமே பள்ளிப்

பாடுவோமே ஆனந்த சுதந்திரம்

அடைந்து விட்டோம் என்று ஆடுவோம்’ என்ற பாடலை தலைமை ஆசிரியர் சொல்லித் தருவார். எங்களுக்குரிய கோலாட்டம் பின்னேர வேளையில் நடைபெறும். பெரியவர்கள் பேசுவதை நாங்கள் பார்த்தால். துரத்துவார்கள். பல பெற்றோர்கள் வருவார்கள். அவர்களுடன் சுதந்திரப் போராட்டங்கள் பற்றிய உரையாடல்கள் நடைபெறும். இந்தியா 1947ல் சுதந்திரம் பெற்றது.

1948 ல் நமது நாடும் சுதந்திரம் பெற்றது. அதனை எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் எங்களுக்குத் தெரிவித்தார். எங்கள் ஆசிரியர்கள் மகிழ்ச்சியாக கதைத்தார்கள். எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சி சிலநாட்களின் காணாமல் போயிற்று. எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் மகாத்மா காந்தி பற்றி விளக்குவார். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபின் காந்தி சுடப்பட்டு இறந்த செய்தி பரவிக்கொண்டு இருந்தது. கலங்கிய கண்களோடு தலைமை ஆசிரியர் ஊர்ப் பெரியவர்களிடம் விளக்கினார். மகாத்மா காந்தியைப் பற்றிய ஒரு ஆர்வம் என்னுள் வளர்ந்தது. இலங்கையிலும் போராட்டம் வெடிக்கும் என்று கதைத்துக் கொண்டது நினைவில் உள்ளது.

எட்டாம் வகுப்புவரைதான் கற்பதற்கு வசதி

எங்கள் பாடசாலையில் அன்று எட்டாம் வகுப்பு வரையும்தான் கற்பிக்கப்பட்டது. அது பிள்ளைகளின் இடைவிலகலுக்கு வழிகோலியது.

வசதி இல்லாத பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோருக்கு உதவினார்கள். மேற்படிப்புக்கு சிலர் கொட்டியாபுரம் சென்றனர். சிலர் மட்டக்களப்புக்குச் சென்றனர். திரு.சுப்பிரியான பெர்னாந்து இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்ற பின் பாடசாலை வீழ்ச்சி கண்டது. பாடசாலையும், கிராமமும் தேக்க நிலையில் துவண்டது. இத்தேக்க நிலை சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்தது. திருக்கோயில் திரு. செல்லத்தம்பி தலைமை ஆசிரியராக ஆலங்கேணிக்கு வருகை தரும்வரை தொடர்ந்தது. அவரின் வருகையின் பின் ஆலங்கேணி மீண்டும் படிப்படியாக எழுச்சியும், வளர்ச்சியும் பெறத் தொடங்கியது. அதன்பின்னர் திரு.சி.சின்னத்தம்பி தலைமை ஆசிரியராக வந்து செல்லத்தம்பி விட்ட இடத்தில் இருந்து தொட்டு வளர்த்துச் சென்றார்.

ஒரு கிராமம் சிறப்புறுவதற்குப் பள்ளிக்கூடம் கோயில், முன்பள்ளி, சுகாதாரவசதிகள், பொருளாதார, போக்குவரத்து வசதிகளும் அவசியம். அதேபோல் தலைமைத்துவ மனப்பாங்கு கொண்ட தலைமை ஆசிரியரும், கோயில் பூசகரும், கிராமத்தை முன்னேற்றும் நெஞ்சமுடைய இளைஞர், யுவதிகளும் வேண்டும். கோயிலை மூதறிஞர் அம்பலவாணர் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

புது ஆசிரியர்களின் வரவு

அதிபர்களின் சேவை க.பொ.த. சாதாரணதரம் ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் சேவையாற்றிய அதிபர்கள் சிலரை இன்றும் மக்கள் நினைவில் கொண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் நீர்கொழும்பில் இருந்து வந்து கடமையாற்றிய சுப்பிரியான் பெர்னாந்து அவர்களை நினைவு கொள்கின்றனர். திருக்கோயிலில் இருந்து வந்து கடமையாற்றிய தலைமை ஆசிரியர் திரு.செல்லத்தம்பி அவர்களை மனதில் நினைவு கொள்கின்றனர். அவர் ஆலங்கேணியில் வசந்தன் கோலட்டாங்களையும், கூத்து வகைகளையும் பழக்கிக் கல்வியோடு கலைப்பணியும் செய்தார்.

திரு.சி.சின்னத்தம்பி அவர்களின் வருகை

அதேபோல் யாழ்ப்பாணம் நெல்லியடியில் இருந்து வந்த தலைமை ஆசிரியர் திரு. சின்னத்தம்பி அவர்களையும் நன்றியோடு நினைக்கின்றனர். திரு.சின்னத்தம்பி பெற்றோர்கள் மனதில் தமது பிள்ளைகள் உயர் கல்வி கற்கும் எண்ணத்தை ஊன்றிவிட்டார். அவர் நட்பு வித்துக்களால் பலர் வெளியிடங்களுக்குச் சென்று கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பினை அளித்தது. இன்று ஆலங்கேணியில் இருந்து பல

பட்டதாரிகள் உருவாகியுள்ளனர். ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் திரு. சின்னத்தம்பி அவர்களின் வருகையின் பின்னரே சிரேஸ்ட் தராதரப் பத்திர வகுப்புத் தொடங்கப் பட்டது.

இலங்கையில் பாதயாத்திரை தொடங்கப் பட்ட காலத்தில் நடைபவனியில் எங்கள் ஊருக்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் வன்னியசிங்கம் வருகை தந்தார். அப்போது திரு.சின்னத்தம்பி தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். அவரிடம் மக்கள் சார்பாக ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் க.பொ.த. சாதாரண தர வகுப்புக்களுக்கு அனுமதியினைப் பெற்றுத் தருமாறு கோரிக்கையினை முன் வைத்தார். சில தரவுகளையும் கொடுத்தார். ஒரிரு மாதங்கள் சென்றன.

ஒரு நாள் தந்தி வந்தது. 'உங்கள் பாடசாலையில் நீங்கள் கேட்ட வகுப்பு வைப்பதற்கான அனுமதி அடுத்த கிழமை கிடைக்கா விடில் என்னோடு தொடர்பு கொள்ளவும்.' என பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் வன்னியசிங்கம் தெரிவித்திருந்தார். பத்து நாட்களின் பின் உரிய அனுமதி கிடைத்தது. ஆசிரியர் பற்றாக் குறை நிலவியது. பெறுபேறுகள் திருப்திகரமானதாக இருக்கவில்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் பெறுபேறுகள் திருப்தி தந்தன. எனினும் எங்கள் ஊரவர்கள் ஆசிரியர்களாக வந்த பின்னரே திருப்தியான பெறுபேறுகள் கிடைத்தன.

இன்று எங்கள் கிராமத்துப் பிள்ளைகள் எங்கள் கல்விக் கூடத்திலேயே பயில்கிறார்கள். தலைமை ஆசிரியர்களாகப் பலர் கடமை ஆற்றினார்கள். திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து, திரு. செல்லத்தம்பி, திரு.சி.சின்னத்தம்பி, திரு.கணபதிப் பிள்ளை, திரு. வைரமுத்து, திரு. வெற்றிவேலு, திரு.ம.ஸ்ரானிஸ்லாஸ், திரு. கோவிந்தசாமி, திரு. சந்திரசேகரம், மண்டுர் திரு. முருகேசு, தம்பலகாமம் திரு.சித்திரவேல், திரு.சி.கணேசபிள்ளை, மூதூர் திரு. ஞானமுத்து, ஆகிய இவர்களைத் தொடர்ந்து ஆலங்கேணியில் பிறந்து இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்றவர்கள் ஆசிரியர்களாகவும், அதிபர்களாகவும் நியமனம் பெற்றதால் பாடசாலை ஏற்றம் பெற்றது.

எனது காலத்தில் பாடசாலையில் அடிப்படை வசதிகளை ஏற்படுத்தினேன். உண்மையில் ஒரு சில அதிபர்களின் நினைவை ஆலங்கேணி மக்கள் மறக்கக் கூடாது. திரு. சுப்பிரியான் பெர்னாந்து, திரு. செல்லத்தம்பி, திரு.சி.சின்னத்தம்பி, திரு.ம.ஸ்ரானிஸ்லாஸ் போன்ற அதிபர்களுக்குச் சிலை வைக்க வேண்டும். இந்த நூலை எழுதுவதன் நோக்கமே எனது கிராம மக்கள் நன்றி உள்ளவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே.

உண்மையாக இரவு பகலாக பாடசாலை என்றும், ஊர்மக்கள் என்றும் உழைத்த உத்தமர்களின் நிழற் படங்களையாவது பாடசாலையில் வைக்க ஆவன செய்ய வேண்டும்.

பிள்ளைகள் வரவு கூடியது. பிள்ளைகளும் ஆர்வத்துடன் வந்தார்கள். ஆங்கில பாடத்துக்காக ஞானப்பிரகாசம் என்ற பெயர் கொண்ட ஆசிரியர் நியமனம் பெற்று வந்தார். அவர் ஒரு துடிப்பான இளைஞர். நான் அவரிடம் ஆங்கிலம் பயின்றேன். பல இளைஞர்கள் அவரது நண்பர்களாக வலம் வந்தனர். கரப்பந்தாட்டம் சூடு பிடித்தது. பேனாட் பெரியதம்பி என்றொரு ஆசிரியர் வந்தார். அவர் மாலை நேர வகுப்புகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். கோலாட்டம் பழக்குவார். தோட்டம் செய்வது இவரது பொறுப்பில் இருந்தது.

பூந்தோட்டம் அமைப்பதில் தலைமை ஆசிரியரின் தலையில் அனைத்து ஆசிரியர்களினதும் பொறுப்பில் இருந்தது. லூர்துமேரி பத்திநாதன் அருமையான ஆசிரியர். நாடகங்களைப் பழக்கி நல்ல பெயரெடுத்தார். தலைமை ஆசிரியர் சாரணர் இயக்கத்தைத் தொடங்க வித்திட்டார். வாகரையில் இருந்து திரு.கபிரியேல் என்றொருவர் சாரண இயக்கப் பயிற்சிகளைப் பழக்கினார். பலவிதமான முடிச்சுக்களைப் பழக்கினார்.

எங்களுர் சிறுவர்கள் கயிற்றோடு திரிபவர்கள். அவர்களுக்கு முடிச்சுப் போடுவது சலபமாக இருந்தது. நாங்கள் குருளைச் சாரணர்களாக பயிற்சியினை மேற்கொண்டு அதற்கான பரீட்சையில் சித்தியும் அடைந்தோம். இது எனக்கு சிவானந்தாவில் பேருதவியாக இருந்தது. சின்னத்துரை என்றொரு ஆசிரியர் கற்பித்தார். ஆசிரியராக இருக்கும் அதேவேளை ஊரவர்களின் நண்பராகவும் இருந்தார்.

எங்கள் கிராமத்து மக்கள் வானத்தை நம்பி விதைப்பவர்கள். ஏழை விவசாயிகள். அவர்களுக்கு வேளாண்மை செய்வதற்கு உதவி தேவை. விதைப்புக் காலம் வரும். ஏழை விவசாயிகள் பணத்துக்காக அலைவார்கள். எங்கள் ஆசிரியர்கள் பலருக்கு தங்குமிட வசதியில்லை. தலைமை ஆசிரியர் திரு. சின்னத்தம்பி அனைவரையும் அரவணத்துப் பாடசாலையிலேயே தங்க வைத்தார். ஒன்றாகச் சமைத்துப் பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டார்கள்.

பாடசாலையின் முன்னால் திரு. செல்லத்தம்பி அவர்களின் வீட்டில் வசதியிருந்தது. சின்னத்துரை ஆசிரியர் அங்கு தஞ்சமானார். தனக்குரிய உணவையும் அங்கேயே ஏற்பாடுசெய்து கொண்டார்.

எனது நாடக வரலாறு

ஆலங்கேணியில்

யிரித்தானியப் படைகளின் முகாம் தென்னந் தோட்டத்தில் இருந்தது. அங்கு சிற்றுண்டிச் சாலை இருந்தது. அந்தச் சிற்றுண்டிச் சாலைக்கு அப்பா பால் கொடுத்து வந்தார். ஆனால் அதில் அவருக்கு விருப்பம் இல்லை. தாத்தாவிடம் தனது நிலைப்பாட்டைக் கூறினார். தாத்தா சம்மதம் தெரிவித்தார். பாலை நானும், சின்ன மாமாவும் பயந்து பயந்து கொண்டுபோவோம். கன்ரீனில் உள்ளவர்கள் மலையாளிகள்.. அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியும். எங்களுக்கு ஜாம் பூசிய பாணும், பால்தேநீரும் தருவார்கள் அப்பா முழுநேரமும் சமாவைத் தீவில் உள்ள சேனையில் செலவிட்டார். மரவெள்ளி, வற்றாளை, கத்தரி, மிளகாய், வெண்டி, பயற்றை போன்ற பயிரினங்களைப் பயிரிட்டார். எங்கள் காணியிலேயே எங்கள் வயலும் இருந்தது. அது மழையை நம்பியே இருந்தது. மாரியில் மட்டும் பயிரிடப்படும். நல்ல வருவாய் கிடைத்தது. அத்துடன் சமாவைத் தீவில் சிறியதான வீட்டையும் அமைத்து விட்டார்.

சமாவைத் தீவில் எங்கள் வாழ்க்கை

சமாவைத்தீவில் உள்ள வீட்டுக்குப் போகத் திட்டமிட்டனர். தாத்தாவின் அனுமதியோடு சமாவைத் தீவில் குடியேறினார்கள். வாழ்க்கையில் சந்தோசம் நிறைந்து குதூகலித்தது. அம்மா, அப்பா, அக்காவுடன் நானும் சிறுவனாக ஓடித் திரிந்தேன். எங்கள் வீட்டுக்கு அடுத்தாற்போல் பாக்கியக் குஞ்சி (வெள்ளைக்குட்டி)யின் வீடு.

சமாவைத்தீவில் வாழ்க்கை தொடங்கியது. பகல் முழுவதும்

சேனையில் வேலை நடக்கும். மாலையானதும் அனைத்து வேலைகளும் முடிவுறும். வீடுகளில் விளக்கெரியத் தொடங்கி யதும் கூத்துத் தொடங்கும். உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகளில் வெள்ளம் ஏறும். அவ்வேளையில் மீனும், இறால் நண்டு வகைகளும் கூடவே சேர்ந்து ஏறும். ஆற்றில் இறங்கினால் நொடிப் பொழுதில் தேவையான மீன், இறால், நண்டு எனப் பிடிக்கலாம். கறிக்குப் பஞ்சமில்லை. சேனை நல்ல பயனைத் தந்தது. பண்புமுக்கம் அவசியமற்றதாக இருந்தது.

வெள்ளக்குட்டியர் எனது சித்தப்பா. வைரமுத்துத் தாத்தாவின் மகள்தான் பாக்கியம். எனது அம்மாவின் தங்கை. அவரது வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு எங்களுக்கு உரியதாக இருந்தது. வீட்டினை அடுத்து எங்களது சேனைப் பயிர் நடைபெற்றது. சேனையில் சோளம், பயறு, போன்ற பயிர்கள் பயிராகும். மாரியில் மட்டும் செய்கை பண்ணப்படும். அடுத்து வரும் மழைப் பருவத்துக்காக சேனையில் துப்பரவுப் பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்பாவும் அம்மாவும் சேர்ந்தே துப்பரவு செய்தார்கள். நான் சிறுவன். ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். வெளியாக்கிக் கொண்டிருக்கையில் கறையான் புற்றுத் தென்பட்டது. அதனை அகற்றித் துப்பரவு செய்தார்கள். அப்போது அதற்குள் இருந்த முட்டைகளும் உடைபட்டு விட்டன. புற்றை மண்வெட்டியால் வெட்டிச் செம்மைப் படுத்தினார். வேலைகள் முடிந்தன. அடுத்த நாளும் வேலைகள் தொடர்ந்தன.

சில நாட்களின் பின் வழமைபோல் அம்மா இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதிகாலையில் அம்மா எழுந்து விடுவார். வீட்டு வேலைகளை விரைந்து செய்வார். எங்களிடம் சில மாடுகள் இருந்தன. அவற்றுள் இரண்டு பசுக்களும் இருந்தன. அதிகாலையில் அவை கன்றுகளை அழைக்கும். அந்தச் சத்தத்தில் கண்விழித்து விடுவார்கள். அப்பா பால் கறந்து வர, அம்மா தேநீர் தயாரித்து விடுவார். அந்த நாட்களை இன்றும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

எத்தனையாயிரம் நிகழ்வுகள் நமது வாழ்வில் குறுக்கிடும். அவற்றுள் சிலவற்றையே நம்மால் நினைவுக்குக் கொண்டு வரமுடியும். எனது மிகச்சிறிய வயதில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பல நினைவில் கொண்டு வரமுயன்றாலும் முடிவதில்லை. நான் இங்கு குறிப்பிடும் சில வரலாற்று நிகழ்வுகள் கற்பனையல்ல. அனைத்தும் நான் எனது உறவினரிடமும், ஊர் மக்களிடமும் கேட்டும். நேரடியாக அனுபவித்ததுமான நிதர்சனங்கள் ஆகும்.

இந்த நூலில் குறிப்பிடும் இடங்கள், அங்கு வாழ்ந்த மக்களது வரலாறு, வாழ்க்கை முறை அத்தனையும் உண்மையானவையே. அதற்கான சில தடயங்களை ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளோன். சிலவற்றை நான் எனது நண்பரும் கல்விப் பணிப்பாளருமான அமரர் க.தங்கராசா, அதிபர் அமரர் கு.கோணமலை. தபாலக அலுவலர் அமரர் வீ.நாகேந்திரம் ஆகியோருடன் சென்று கள ஆய்வுகளை மேற்கொண்டேன்.

சமாவைத்த தீவில் எங்கள் வீட்டின் முன்னால் குசினி வேறாகத் தனியே இருந்தது. உணவு முடிந்ததும் அம்மா வழமைபோல் அடுக்களையைச் சுத்தம் செய்தார். வீட்டினுள் எனக்கு படுக்கை விரித்து விட்டார். என்னை உறங்கும்படி கூறி குசினி வேலைகளில் மூழ்கினார். நான் உறங்கி விட்டேன். திடீரென அம்மாவின் புலம்பல் கேட்டு விழித்துக் கொண்டேன். அப்பா பதறிப் போனார். பாக்கியச் சின்னம்மாவும் வெள்ளக்குட்டிச் சித்தப்பாவும் ஓடி வந்தார்கள். அம்மா காலைப் பிடித்துக் கொண்டு 'ஏதோ கடித்துவிட்டது. தலை சுற்றுது. என்றார்'. சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் அம்மா மூர்ச்சையாகி விட்டார்.

"புற்றைத் தகர்த்ததால் பாம்பின் முட்டைகள் உடைந்தன. நாக பாம்பின் கோபம் பொல்லாதது. அது பழி தீர்த்து விட்டது." வைத்தியர் முதல் ஊர் மக்கள் எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள். முதலுதவி செய்தார்கள். ஆலங்கேணியில் விஷ வைத்தியர் குமாரவேல் இருந்தார். அவர் வந்து அம்மாவின் கைகளைப் பிடித்து நாடி பார்த்தார். அவரது பார்வை நம்பிக்கையை ஊட்டியதாம். அவர் வைத்தியம் செய்யத் தொடங்கினால் நலமாகிவிடும். இது எங்கள் ஊர் மக்களின் நம்பிக்கை.

எங்கள் தாத்தா செய்தி கேட்டு வண்டிலோடு வந்தார். அம்மாவை ஆலங்கேணி வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். வைத்தியரின் அரிய முயற்சியினால் அம்மா உயிர் தப்பிப் பிழைத்து விட்டார். சமார் நான்கு மாதங்கள் அம்மா உடல் நலமின்றி படுக்கையில் இருந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து அப்பா மட்டும் சேனைக்குப் போய் வேலைகளை முடித்து வந்தார்.

அம்மா சுகமாகி எழுந்து தனது வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கும்வரை ஆச்சிதான் அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டார். அப்பா தனது வேலைகளில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கி விட்டார். என்னைக் கவனித்துக் கொள்ள எங்கள் பெரிய மாமா காளியப்பு இருந்தார். அவர் என்னை அன்போடு கவனித்துக் கொண்டதாக அம்மா அடிக்கடி கூறுவார். அம்மா பழையபடி பம்பரமானார். சமாவைத்த தீவுக்குச் செல்ல வில்லை. நாங்கள் ஆலங்கேணியிலேயே தங்கி விட்டோம்.

காலம் யாருக்காகவும் காத்து நிற்பதில்லை. மழை மாறியில்தான் பெய்யும். கோடையில் பெய்யாது என்று எவரும் கூறமாட்டார்கள். அது எப்பவும் பெய்யலாம். அதேபோல்தான் மனித வாழ்க்கையும். இன்பத்தை மட்டுமே விரும்பும் மனிதம் துன்பத்தைக் கண்டு பயந்து ஓடினாலும் துரத்தி வந்து திணிக்கும். இதேபோல்தான் எனது வாழ்வும் அமைந்தது. ஓயாத வேலையில் அப்பா ஈடுபட்டு வந்தார். தாத்தா அடிக்கடி அறிவுரை கூறிவந்தார். ஆனால் அப்பா கேட்கவில்லை.

சமாவைத்த தீவில் சித்தப்பாவின் வீடு தீப்பற்றல்

ஒரு நாள் காலை வெள்ளைக்குட்டிச் சித்தப்பாவின் வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டது. குஞ்சியம்மா அலறித்துடித்தார். அவர் போட்ட கூச்சல் ஆலங்கேணி வரை கேட்டது. ஆலங்கேணியில் இருந்து மக்கள் ஓடினார்கள். இடையில் இருந்த சுள்ளிமுறிச்சான் தீவுச் சனங்கள் விரைந்து சென்று உதவினார்கள். குமாரசாமி சளைக்காது தண்ணீரை அள்ளி வீசிக் கொண்டு சத்தமிட்டார். நல்ல வெயில் எறித்து கிடுகு காய்ந்து இருந்தது. தீ விரைந்து பற்றிக்கொண்டது. வீடு முற்றாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. பலரும் தண்ணீரை வாரி வீசி தீயோடு போராடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“இனி எரிவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. இந்தக் கடவுளுக்கும் கண் இல்லையா”? ஆற்றாக் கொடுமையோடு குஞ்சியம்மா புலம்பி அழுது கொண்டிருந்தார். ஈற்றில் தீயை கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். ஆனாலும் எரிந்த வீட்டில் பிடுங்கியதுதான் மிச்சம் என்பதுபோல் சில பொருட்களே எஞ்சியிருந்தன. மட்பாண்டப் பொருட்களைத் தவிர வேறு ஒன்றும் மிஞ்சவில்லை.

அன்று வாழ்ந்த மக்கள் இரக்கமும், அன்பும் கொண்டவர்கள். ஆளுக்கொரு பொருட்களாய்க் கொடுத்து உதவினார்கள். நான் சிறுவனாக இருந்தபோதும் இவற்றை இன்றும் நினைந்து நெக்குருகிறேன். அன்றைய உணவு பக்கத்து வீடுகளில் சமைத்துப் பங்கிட்டு உண்டார்கள். ஆங்கிலேயரின் வருகையின் பின் எங்கள் குடியிருப்புக்கள் இடம் மாறின.

சமாவைத்த தீவில் கலையின் செழுமை

பாசியாற்றின் கரையோரமாக, நரசிங்கர் வைரவர் கோயில் உள்ளது. அக் கோயிலுக்கு அப்பால் 'சமாவைத்த தீவு' உள்ளது. முன்னர் அந்த இடமெல்லாம் தமிழர்கள் வாழ்ந்தார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். எனது உறவினர்கள் வாழ்ந்தனர். நாடகத்தில் பெண்பேடம் ஏற்று

நடிக்கும் வடிவேலர் எனது தந்தையின் மாமா. அவர் இராமயணம் நாடகத்தில் சீதையாக அருமையாக நடித்தார். அவரது சகலன்தான் பொன்னையர். முறுக்கு மீசையோடு அட்டகாசமாகச் சிரிப்பார். அவருக்குப் பிள்ளைகள் அதிகம். அவரைக் குசேலர் என்றும் அழைப்பார்கள். அவரின் மூத்தவர் நடேசன். நன்றாகப் பாடி நடிப்பார். சுந்தரி என்ற மகள் இருந்தாள். அவள் என்னோடு படித்தவர்.

வேலுப்பிள்ளை, வெள்ளைக்குட்டியர். சண்முகம் பிள்ளை, காளியப்பு, இராமசாமி, அருணாசலம், முத்துவேலர், வைரமுத்து, அகிலேசபிள்ளை, எங்கள் பெரிய மாமா காளியப்பு, எங்கள் மாமா மயில்வாகனம் போன்றோர் வாழ்ந்தனர். அவர்களது வீடுகள் களிமண் சுவரும், தென்னோலையால் வேயப்பட்ட கூரையும் கொண்டமைந்தவை.. பொன்னையரின் வீட்டில் வளர்ந்த வேப்பை மரங்களில் ஊஞ்சல் தொங்கும். அவற்றில் ஏறி ஆடுவது எங்களது இன்பமயமான பொழுது போக்கு. சுந்தரி நன்றாகப் பாடுவார். அவற்றை நினைவுந் தோறும் நெஞ்சு நிறையும்.

நான் மட்டக்களப்பில் கற்கும் காலத்தில் நீண்ட நாட்கள் விடுமுறை விட்டால்தான் வீடு வருவேன். ஒரு முறை சமாவைத்த தீவுக்குச் சென்றிருந்தேன். நண்பன் சண்முகலிங்கம் நெருங்கிய கூட்டாளி. அப்போது வடிவேலர் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில் புதிய குடும்பம் குடியேறி இருந்ததைக் கண்டேன். அவரது பெயர் சாதிக்கின். அருமையான மனிதர். அவர் ஒரு முஸ்லிம். நல்ல பண்பான குடும்பம். எங்களோடு அன்பாகப் பழகுவார். அவர்தான் சமாவைத்த தீவில் குடியேறிய முதல் முஸ்லிம் குடும்பம் என்று நினைக்கிறேன். பின்னர் தமிழ் மக்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வேறு இடங்களுக்குக் குடி பெயர்ந்தனர். அல்லைக் கந்தளாய்க் குடியேற்றத் திட்டம் பலரை இடம் பெயர வழிகோலியது.

பாசியாற்றைக் கடந்தால் உப்பு வெள்ளம் ஏறிக் காய்ந்த உவர்த்தரை இறுகிக் காய்ந்து படுத்திருக்கும். அதில் நடப்பது ஒரு சுகமான அனுபவமாகும். நாங்கள் பாதணிகளைக் காணாத காலம் அது. அந்தத் தரையில் வெறும் கால்களோடு நடப்போம். கடினமான தரையாக இருக்கும். அதனைத் தாண்டினால் எங்கள் சித்தப்பா வேலுப்பிள்ளையின் வளவு வரவேற்கும். அவர் சிறந்ததொரு ஓடாவி யாவார். எந்த நேரமும் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பார். பட்டறையில் வண்டில்கள் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். முத்துவேலர் வளவுக்கு அடுத்ததாக வைரமுத்துத் தாத்தாவின் வளவு. அங்கே நிறைந்து மரமுந்திரிகள் வளர்ந்திருந்தன.

வேலிகளின் எல்லைகளைப் பனைமரங்களே காட்டி நிற்கும். தென்னையும், பனையும், தேன்பிழி பலாவும். மா வாழை, மரமுந்திரி எனப் பயிர்கள் கூத்தாடும்.

அவரின் வளவுக்கு முன்பாக முத்துவேலரின் வளவு இருந்தது. இருவரது வளவுகளுக்கு எல்லையாக பெரிய தெரு உள்ளது. அது மணல் செறிந்து படுத்திருக்கும். இறுதியாக வடிவேலரின் வளவு இருந்தது. அவரது வளவு நிறைந்து வான் பயிர்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அவரது பிள்ளைகள் சங்கரலிங்கம், சண்முகலிங்கம். மனோகரன், கருணாகரன் ஆகியோர் கல்வியில் மிகவும் கெட்டிக் காரர்கள். கருணாகரன் கேணிச்சுடர் மூலம் சிறந்த எழுத்தாளராகச் சுடர்விட்டார். அத்துடன் நடிகராகவும் விளங்கியவர்.

வடிவேலர் தோட்டச் செய்கையில் ஈடுபட்டிருப்பார். மரக்கறித் தோட்டம் காய்த்துச் சொரியும். அவரது வருவாயை இத்தோட்டமே தீர்மானித்தது. சமாவைத்த தீவு கிழக்கு மேற்காக நீண்டு கிடக்கிறது. தென் எல்லையில் இராமசாமியின் வீடும் தென்னந்தோப்புமாக இருந்தது. இராமசாமியின் மனைவியின் வாய் நிறைய வெற்றிலையைச் சப்பிக் கொண்டே இருக்கும். எந்த நேரமும் வேலை செய்து கொண்டே இருப்பார். தென்னையில் இருந்து விழும் தென்னோலைகளை உப்பு நீரில் ஊறப்போடுவார். சில நாட்களின் பின் அவற்றை எடுத்து கிடுகு பின்னுவார். கிடுகு பின்னுவதே அவரது பொழுது போக்காகவும், தொழிலாகவும் இருக்கும். கிடுகு பின்னி அவற்றை வெயிலில் காயவைத்து அழகாக அடுக்குவார். அவை விரைவில் விற்பனையாகி விடும்.

ஊரைச் சுற்றி உப்பு நீர் சிற்றாற்றின் ஆட்சி. அதன் அகலம் சுமார் ஐம்பது மீற்றர் இருக்கும். இராமசாமியின் வளவுக்கும் சிற்றாற்றுக்கும் இடையில் காய்ந்த உவர்த்தரை பரந்து கிடக்கிறது. அவரது வளவின் எல்லையில் இருந்து சுமார் ஐம்பதடி தூரம் வரை தண்ணீர் தெளிந்து பரவியிருக்கும். வற்றுப் பெருக்குத் தினமும் நிகழும். தண்ணீர் விரைந்து ஓடும் பகுதியில் மட்டும் முழங்கால் அளவு தண்ணீர் இருக்கும். வரட்சிக் காலத்தில் இராமசாமியரின் வீட்டில் மக்கள் கூட்டமாய் திரளுவர்கள். அவரது வளவினை அண்டிய பகுதி வெள்ளையாக உப்பு பூத்திருக்கும். மக்கள் பெட்டிகளில் அவற்றை அள்ளி எடுப்பார்கள். தரை எங்கும் வெள்ளையாக உப்புப்படிந்து படுத்திருக்கும். வெயில் ஏறுமுன் உப்பினை அள்ள வேண்டும். குடு ஏறினால் அவற்றை அள்ள முடியாது. கடுமையாகச் சுடும்.

அவர்கள் அள்ளியெடுத்த அந்த உப்பு மாரி காலத்திற்குப் போதுமானது. அடுத்து வரவிருக்கும் வரட்சிவரை பயன் படுத்துவார்கள். உப்புக்குப் பஞ்சம் இல்லை. வைரமுத்துத் தாத்தாவின் வளவு நிறைந்து மரமுந்திரிகள் வளர்ந்திருந்தன. முந்திரி பழுக்கத் தொடங்கினால் வெளவால்களின் ஆரவாரம் கொடிகட்டிப் பறக்கும். அவற்றை விரட்டுவதற்காகப் பழைய தகரங்களைக் கட்டியிருப்பார். தகரங்களை இழுத்தால் அசையக் கூடியதாகக் காட்டுக் கொடிகளால் இணைத்திருப்பார். இரவில் வீட்டினுள் இருந்தவாறே கட்டியிருக்கும் காட்டுக் கொடிகளை இழுப்பார். அந்த அசைவில் தகரம் ஒலி எழுப்பி அதிரும். வெளவால்கள் விரண்டு பறந்து விடும்.

நாங்கள் போனால் வெளவால்களைப் போல் வளவு நிறைந்து நிற்போம். எனக்கு தனி மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்கும். 'தகப்பனைத் தின்னி' என்று இரக்கம் காட்டுவார்கள். நல்ல சுவையான பழங்கள் கிடைக்கும். அண்ணன் கந்தசாமி வந்தால் பழங்களை ஆய்ந்து வைரமுத்தரிடம் கொடுப்பார். அவர் எங்களுக்குப் பங்கு வைப்பார். அண்ணன் அவரின் கைகளில் பணத்தினைத் திணிப்பார். அவர் ஏற்க மறுத்தாலும் அவரது சட்டைப் பையினுள் திணித்து விடுவார்.

சமாவைத் தீவின் மத்தியில் பொன்னையர் வீடு அமைந்திருந்தது. அது பெரிய வீடு. களிமண் சுவரும், தென்னோலையால் வேயப்பட்ட கூரையுமாக எடுப்பாக இருந்தது. ஒரு மண்டபம் வேறாக இருந்தது. மண்டபம் களியும், சாணமும் சேர்த்த கலவையினால் மெழுகி சில்லுக் காயினால் தேய்த்து மினுக்கி இருக்கும். நல்ல குளிர்ச்சியாக இருக்கும். அந்த மண்டபத்தில்தான் நாடகம் பழகுவார்கள். மாலையானதும் பத்தினியரும். அவரது கூட்டத்தினரும் ஆலங்கேணியில் இருந்து பொன்னையரின் வீடு தேடி வருவார்கள்.

சமாவைத் தீவுச்சனங்கள் நாடகத்தைப் பார்க்கத் திரண்டு வருவார்கள். நடுச்சாமம் வரும் வரை நாடகம் பழகுவார்கள். சில நேரங்களில் நாங்கள் உறங்கி விடுவோம். போகும் போது எங்களை எழுப்பிக் கூட்டிச் செல்வார்கள். அல்லது அப்படியே விட்டுச் சென்று விடுவார்கள். விடிந்ததும் எங்கள் வீட்டை நோக்கி ஓடுவோம். பழகி முடிந்த நாடகத்தை மழைக்காலம் வருமுன் அரங்கேற்றம் செய்வார்கள்.

அப்பாவின் உடல் நலக்குறைவு

அப்பாவுக்கு அடிக்கடி உடல்நலக்குறைவு ஏற்பட்டுள்ளது. ஒருநாள் எனது அப்பாவுக்கு கடுமையான உடல் நலக்குறைவு ஏற்பட்டது.

அப்போது வைத்திய வசதிகள் குறைவு. கிராமிய வைத்தியர்களே கவனித்துக் கொண்டனர். பல வைத்தியர்கள் முயன்றும் பயனற்று விட்டது. காலன் நெருங்கியதை அப்பா உணர்ந்திருக்க வேண்டும். தன்னைத் தனது அக்காவிடம் மண்டுருக்குக் கூட்டிச் செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டாராம்.

எனது அம்மா, அப்பாமேல் கொள்ளை அன்பு வைத்திருந்தார். அவர் கொண்ட அன்பினால் உடன் அவரது வேண்டுகலை ஏற்றார். தான் பிறந்து விளையாடி மகிழ்ந்த மண்ணிலேயே மடியவேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தார்போலும். அம்மா அப்பாவை மண்டுருக்கு அழைத்துச் சென்றார். எப்படியும் கணவர் சுகமாகி வருவார் என்ற நம்பிக்கை அம்மாவிடம் இருந்தது. ஆனால் இரண்டு கிழமைகளின் பின் அப்பா எங்களை விட்டு மறைந்து விட்டார். விதி என்பது இதுதானா? அம்மாவின வாழ்வில் இப்படியொரு சோகமா? இன்றும் என் மனம் அழுகிறது.

அப்பா இல்லாது வெறுமனே வீடு வந்தோம்

அப்பாவுடன் சென்ற நாங்கள் அப்பாவை இழந்து வெறுமனே ஆலங்கேணி வந்தோம். அம்மாவைப் பார்த்தேன். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ காட்டும் கண்ணகியாக அம்மா. 'கண்ணீராடிய கதிரிளக்' கண்ணகியாக அம்மா தெரிந்தார். இருபத்தி மூன்று வயதில் ஒரு விதவை. இறைவா இது பொறுக்குமா? என்ன கொடுமை இது. எனது அம்மாவுக்கா இந்த நிலை.? அழுதேன். அழுதேன். அழுகையைத் தவிர என்னால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்.?

நான் இளம் வயதிலேயே தந்தையை இழந்து விட்டேன். சிறுவயதில் துன்பக் கடலில் தத்தளித்தேன். தென்றலைத் தீண்டியது இல்லை. தீயைத் தாண்டி இருக்கிறேன். வறுமை என்றால் என்ன என்பதை நன்றாக உணர்ந்தவன். நான் எனது குடும்பத்தில் மூன்றாவது பிள்ளை. எனக்கு அண்ணனும் அக்காவும் இருந்தனர். அண்ணன் நடராசா. அவனை எனக்குத் தெரியாது. அவன் தனது மூன்றாவது வயதிலேயே இறந்து விட்டானாம். அக்காவை எனக்குத் தெரியும். அக்காமேல் எனக்குக் கொள்ளைப் பிரியம். அவர் பெயர் ஜீவரத்தினம். சின்னச் சோறுகறி சமைத்து விளையாடியது நினைவிருக்கிறது. அக்காவின நிறம் நல்ல வெள்ளை. அழகாக இருப்பாள். எனக்குத்தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

எனது தம்பி சோமசுந்தரம் பிறந்து ஆறுமாதங்களின் பின் எனது

அப்பா சண்முகம் இயற்கை எய்தினாரா?. இல்லை. அப்பாவைக் காலன் திருடிக் கொண்டு போய்விட்டான். எனக்கு அப்போது ஐந்து வயதிருக்கும். இப்போது எனது அப்பாவின் முகத்தை நினைவில் கொண்டு வர முயற்சிக்கிறேன். ஆனால் அது முடியவில்லை. ஊமை கண்ட கனவுபோல் தெரிகிறது.

அப்பா மறைந்ததும் எனது அம்மா பரிதவித்துப் போனார். அவரது நிலை பரிதாபத்துக்கு உரியதாக மாற்றம் பெற்றது. ஆச்சியும் பாட்டனாரும் மிகவும் நொந்து போனார்கள். அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து அம்மாவை மீட்டெடுக்க முடியாது தவித்தார்கள். அம்மா தலைவிரி கோலமாக முற்றத்தில் வீழ்ந்து புலம்புவதை நான் கண்டு கண்ணீர் சிந்தியிருக்கிறேன். தினம் தினம் அம்மா தவிப்பதைக் கண்டு எங்கள் குடும்பத்தவர்கள் கண்ணீர் விட்டனர். காலை வரும். மாலையாகும். பொழுது விடியும், பகலாகும். சூரியன் மறையும். நாட்கள் உருண்டோடின. மனங்கள் சோகத்தைச் சும்னத் வண்ணம் துடித்தன. ஆண்டுகள் ஐந்து கடந்து விட்டன.

எங்கள் வாழ்வில் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. வாழ்க்கை சிலருக்கு வசந்தம். சிலருக்குச் சிறை. இன்னும் சிலருக்கு மகிழ்ச்சி. ஆனால் எனக்கு அது பெரும் போராட்டமாக மாறிவிட்டது. எப்படி வெற்றி கொள்வது? எனது அம்மா விதவையானார். அம்மா தலைவிரி கோலத்துடன் கண்ணீருடன் நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு அழுதகாட்சி இன்றும் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அவரோடு சேர்ந்து அக்காவும், நானும் அழுவோம். தம்பி பார்த்து அவனும் அழுவான். அவற்றை நினைத்தால் இப்போதும் நெஞ்சை அழுத்தும். பட்ட காலிலே படும் என்பார்கள். அதிலிருந்து விடுபடுவது பெரும் போராட்டமே. என்னைப் பொறுத்தவரை அது வெற்றி கொள்ள முடியாத பேராட்டம் என்பது மட்டும் உண்மை.

ஒரு நாள் அக்கா தோழிகளோடு விளையாடும் போது ஒரு மரவேரின் கூரியபகுதி காலின் கீழ் பாதத்தைக் கிழித்து விட்டது. அதனைக் கவனிக்காது விட்டதனால் ஏற்பாகி வதைத்து விட்டது. எட்டு வயதில் அக்கா இறந்து விட்டார். அம்மாவுக்குத் துயரத்தின் மீது துயர் திரண்டு தாக்கியது. எங்கள் குடும்பமே அடிபட்டுத் துவண்டு கிடந்தது. புயலடித்து ஓய்ந்தது போல் அமைதியாகித் தவித்தது. காலம் யாருக்காகவும் காத்து நிற்குமா?. அது ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நாட்கள் நகர்ந்து மாதங்களாயின. மாதங்கள் வருடங்கள் ஆகின. அம்மாவின் வாழ்வில்

சஞ்சலங்கள் குறுக்கிட்டு வாட்டின. சமூகம் சேறுபூசத் தொடங்கியது. காலம் ஒத்தடம் போடத் தொடங்கியது. மனம் மெல்ல மெல்ல அமைதியாகத் தொடங்கியது.

நமது சமூகத்தின் சாபக்கேடு.

இந்த இடத்தில்தான் எங்கள் வாழ்க்கை புதியதொரு அத்தியாயத்துக்குள் நுழைகிறது. காலம் உருண்டு ஓடுவதால் விரைவில் மறதிகள் வந்து விடுகின்றன. இந்த மறதி மனித வாழ்வுக்கு ஒருவகையில் வலுவாகி உதவுகிறது. மறதி மனிதனை மீண்டெழச் செய்கிறது. மறதி மட்டும் இல்லாதிருந்தால் மனிதன் விசரனாகி அழிந்துவிடுவான்.

பழந்தமிழரிடையே கணவன் மறைந்தால் மனைவி உடன் கட்டை ஏறும் வழக்கம் இருந்தது. தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, நமது ஈழநாட்டிலும் வழக்கில் இருந்தது. இராவணன் காலத்தில் மண்டோதரியின் வாழ்வியலைப் படித்துத் தெளிந்தோம். இந்தியாவில் மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் தோன்றினாலும் அவற்றை முற்றாக நிறுத்த முடியவில்லை. அது பின்னர் பல சீர்திருத்த வாதிகளால் மெல்ல மெல்ல மறையத் தொடங்கியது. எனினும் முற்றாக மறையவில்லை.

குடும்பத் தலைவனை இழந்த பெண்கள் விதவைகளாம். அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் வாழ்வழி இல்லை. விதவைகளின் முகத்தில் விழித்துச் சென்றால் போகும் பயணத்தில் இடைஞ்சல் வருமாம். விதவைகள் பொட்டு வைக்கக் கூடாது. பூச் சூடக் கூடாது. நிறச் சேலைகள் உடுக்க முடியாது. வெள்ளை உடையைத் தவிர வேறு உடுப்புக்கள் அணிவதை சமூகம் ஏற்காதாம். கணவனை இழந்த கைம்பெண்கள் என்று சமூகம் ஒதுக்கி வைத்துவிடும். இந்த நிலையில் அம்மா விதவையானார்.

தாத்தா மனம் உடைந்து போனார். மகளுக்கு இளம் வயதிலேயே இந்த நிலை வந்து விட்டதே என்று குமுறினார். காலம்தான் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் சொல்லும். அந்த நாட்களிலேயும் சீர்திருத்தவாதிகள் இருந்தார்கள். எனது மாமா மயில்வாகனம் ஒரு புரட்சிவாதி. அவர் அம்மாவின் அருமைத் தம்பி. அம்மாமேல் பாசம் பொழிபவர். பாட்டனாரும், மாமாவும் பேசிக் கொண்டார்கள். எனக்கு விபரம் தெரியாது. அம்மாவோடு பலமுறை விவாதித்தார்கள். அம்மா மறுப்புத் தெரிவித்துக் கொண்டே வந்தார்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது மின்சார வசதி இல்லை. நெல்லைக்

குற்றுவதற்கு ஆலைகள் இல்லை. கைக்குத்து அரிசிக்கு மதிப்பு இருந்தது. பல பெண்களுக்கு நெல்லைக் குற்றுவது வருவாயைக் கொடுத்தது. அம்மா எங்களை வளர்ப்பதற்காக ஊரவர்கள் கொடுக்கும் நெல்லைக் குற்றி அரிசாக்கிக் கொடுப்பார். காலையில் நெல் சாக்கில் வரும். அதனை அவித்துக் காயவைப்பார். நெல்லுக் காய்ந்து பதமாகியதும் அள்ளி உரலில் இடுவார். உலக்கையினால் குற்றி அரிசாக்குவார். சில சமயங்களில் ஆச்சியும் வந்து உதவி செய்வார். எங்களிடம் உரல்கள் பல இருந்தன. அதேபோல் உலக்கைகளும் இருந்தன. நெல்லை முதலில் குற்றுவதற்கு உரலும் உலக்கையும் இருந்தன. அரிசியானதும் அதனைத் தீட்டுவதற்கு வேறான உரலில் இட்டுத் தீட்டுவார். அந்த உரலுக்குத் தீட்டுரல் என அழைப்பார்கள். உலக்கையைக் கணை என்றும் கூறுவார்கள். அரிசியைத் தூய்மை யானதாகக் குற்றுவதை தீட்டுதல் என்பார்கள். அதற்கென வேறான உலக்கை இருக்கும். தீட்டிய அரிசியில் தவிடு இருக்காது.

தீட்டிய அரிசியை சளகில் அள்ளிப் புடைத்து எடுப்பார்கள். புடைக்கும் போது தவிடு வேறாகி வரும். அத்துடன் குறுநல்லும் வரும். குறுநல் வேறாக எடுக்கப் படும். காலையில் சில வேளைகளில் குறுநலைக் கஞ்சி காய்ச்சுவார்கள். மிகச்சிறிய குறுநலைக் கோழிகளுக்குப் போடுவார்கள். கோழிக் குஞ்சுகளுக்கு நல்ல உணவாகும்.

தீட்டிய அரிசியை வேறாக்கிச் சாக்கில் கட்டுவார். உரியவர்கள் வந்து காசைக் கொடுத்துத் தங்கள் அரிசியை எடுத்துச் செல்வார்கள். தவிட்டை அம்மா எடுத்து அதனுடன் சீனியையும் கலந்து தருவார். தூய்மையான தவிடு நல்ல சத்தும், சுவையும் மிக்கது. தோடஞ்செடியின் இலைதான் எங்கள் கரண்டி. அம்மாவுடன் ஆச்சியும், தாத்தாவும் சேர்ந்து கொள்வார்கள். அக்கா எனக்கு ஊட்டிவிடுவாள். நாங்கள் விரும்பி உண்போம். ஆச்சி தேநீர் தயாரித்துத் தருவார். சந்தோசமான வாழ்க்கை.

எங்களுக்குச் சின்னதாக ஒரு குடும்பம். அம்மா, அக்கா, நான். தம்பி சேர்ந்த குடும்பம். அம்மாதான் எல்லாமாக நிறைந்து நின்றார். 'என்ற மூன்று குஞ்சுகள்தான் என்ற குடும்பமும் உலகமும்' எனக் கூறுவார். அம்மா எங்களுக்காக ஊரில் உள்ளவர்களின் நெல்லைக் குற்றிக் கொடுப்பார். அதிகமாக குடும்பத்தின் தலைமையைத் தாங்கும் பெண்களின் தொழிலாக விளங்கியது. ஆனால் எங்கள் குடும்பத்தவருக்கு அம்மா செய்வது வருத்தமாக இருந்தது. அரிசி எடுப்பதற்காக மாமாவின் நண்பர் கணபதிப்பிள்ளை வருவார். மௌனமாக வந்து அரிசியினை எடுத்து மௌனமாகவே சென்றுவிடுவார்.

மாமாவின் நண்பர் வீட்டுக்கு அரிசி எடுக்க வருவதைச் சாட்டாக வைத்து ஊரவர்கள் கதை கட்டி விட்டார்கள். இதுதான் தாத்தாவின் மனதைப் பெரிதும் பாதித்த விடயமாக இருந்தது. அம்மா இவற்றைக் காதுகளில் போட்டுக் கொள்ள மாட்டார். இதில் இருந்து விடுபட வேண்டும். மாமா தாத்தாவுடன் விவாதித்தார். ஊர் வாயை மூடுவதற்கான வழியைக் கண்டார்கள்.

ஒரே வழி இருவரினதும் திருமணம். அம்மாவின் மனதில் பல அறிவுரைகளைப் பதியவைத்தார்கள். பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் சரியாக அமைய இது உதவும் என்று தாத்தா எடுத்துரைத்தார். அதனுடாக அவர் சொல் மறைந்துவிடும் என்பதையும் விளக்கினார். மாமாவும் எடுத்துக் கூறினார்.

“அக்கா ஊரெல்லாம் உளறுது. ஊர் வாயை அடைக்க வேணும். நீ ஒரு சொல் சொன்னால்போதும். சரியாகும்.” மாமா கூறிச் சென்றார். அம்மா அன்று முழுவதும் அழுதழுது யோசித்தார்.

என்னையும் தம்பியையும் அடிக்கடி பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்தார். எங்கள் தலைகளைத் தடவி விட்டார். அம்மாவின் இதயம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். அம்மா கண்ணீர் விட்டு அழுதார். நானும், தம்பியும் சேர்ந்து அழுதோம்.

“உங்கட எதிர்காலத்துக்காக எதையும் ஏற்கத் தயார். வாழ்ந்தாலும் ஏசும், தாழ்ந்தாலும் ஏசும் உலகம் இது. இதன் வாயை மூடத்தான் வேணும்” என்றார். அம்மா பல நாட்கள் இதே நினைவில் அழுத வண்ணம் இருந்தார். கரைப்பவர் கரைத்தால் கல்லும் கரையுமாமே. அம்மாவின் மனமும் அறிவுரைகளை மெல்ல மெல்ல ஏற்கத் தொடங்கி விட்டது.

“அப்பா என்ற பிள்ளைகளைத் தளம்பலில்லாமல் பார்க்க வேணும். அதற்குச் சம்மதம் என்றால் எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. நான் உங்கட சொல்லுக்குக் கட்டுப் படுறன். நீங்க என்ன சொன்னாலும் எனக்குச் சம்மதமே..” என்றார்.

ஒரு நல்ல நாளில் மாமாவோடு அவரது நண்பர் வீட்டுக்கு வந்தார். அமைதியான உரையாடல் நடந்தது.

“செல்லம்மா! நீ கவலப்படத் தேவையில்லை. பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. அவர்கள் நமது பிள்ளைகள்” என்றார். அவ்வளவுதான். எங்கள் வாழ்க்கை மாற்றத்தை நோக்கி மெல்ல நகரத் தொடங்கியது.

எங்களுக்கு அருமையான அப்பா கிடைத்து விட்டார். சுமார் ஆறு வருடங்களாக அழுது புலம்பிக்கிடந்த அம்மா புதிய வாழ்க்கையில்

நுழைந்து விட்டார். ஆனால் அம்மாவின் முகத்தில் முற்றாக முழுச் சந்தோசத்தையும் காண முடியவில்லை. எங்கள் முகங்களில் சந்தோசத்தின் கோடுகள் விரிந்தன.

எங்கள் கிராமங்களில் தந்தையை அப்பு என்று அழைப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அம்மாவின் தந்தையை அல்லது அப்பாவின் தந்தையை அப்பா என்று அழைப்பார்கள். காலம் மாறும் போது அனைத்தும் மாற்றமுறும். பேச்சு வழக்குகளிலும் மாற்றங்கள் புகுந்து விட்டன. இலங்கையின் எப்பகுதிக் கிராமங்களிலும் இவ்வழக்கு உண்டு. தாத்தா என அப்பாவின் தந்தையை அழைப்பார்கள். நானும் எனது பெற்றோரின் தந்தையை தாத்தா என்றே அழைக்கிறேன்.

எங்கள் மாமாவையும். தாத்தாவையும் எண்ணுந் தோறும் எனக்குப் புளகாங்கிதம் பொங்கும். கிராமங்களில் சமுதாயக் கட்டுப் பாடுகள் நிறையவே இருக்கும். கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு அவமரியாதையும், அவச் சொற்களும் நிறையவே காத்திருக்கும். அப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் எனது அம்மா இரண்டாவது மணத்தைக் கட்டாயமாக வலிந்து கொண்டார். அம்மாவை நினைத்துப் பெருமை கொள்கிறேன். தனது சுகவாழ்க்கையை விடவும், தான் பெற்ற பிள்ளைகளின் நலனில் கரிசனை கொண்டார். எவ்விதமான அவச் சொற்களையும் தாங்கிக் கொள்ளும் பக்குவத்தைப் பெற்று எதிர் நீச்சலிட்டார். தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டார்.

பெண்கள்தான் பெண்களுக்கு எதிரானவர்கள். ஆண்களை விடவும் பெண்கள்தான் வசைபாடுவதில் முன்னணியில் உள்ளனர். தங்களின் வெறுப்பு உணர்ச்சிகளைக் கடுஞ்சொற்களுள் புதைத்து வீசிவிடுவார்கள்.

'யாராவது ஒரு கண்பொஞ்சாதியக் கட்டுவாங்களா? இந்த உலகத்தில் வேற பெண்ணில்லை என்றா பாழுங்கிணத்தில் விழுந்தான்.'? இப்படி அப்பாவைப் பற்றித் தூற்றினார்கள். அப்பா ஒரு புன்னகையை வீசி விட்டுச் சென்று விடுவார். இதே போல் அம்மாவுக்கும் பல அவச்சொல் அம்புகள் பாய்ந்தன. இவையெல்லாம் சில நாட்களே. எந்தச் சமூகம் தூற்றியதோ அந்தச் சமூகம் பின்னர் அம்மாவைப் போற்றியது. தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்ய அம்மாவைத் தேடி வந்தனர்.

காலத்தின் கோலம்

காலம் எல்லாவற்றுக்கும் மருந்து தடவும் சிறந்த வைத்தியராகவும் உள்ளது. அதன் நிமித்தம் எனக்குப் பின் மூன்று தம்பிமாடும் ஒரு

தங்கையும் பிறந்தார்கள். நான்தான் இப்போது மூத்தமகன்.

எங்களுக்குக் கிடைத்த அப்பா கணபதிப்பிள்ளையை நினைத்துப் பெருமையடைகிறேன். அந்தக்காலத்திலேயே இப்படியானதொரு சீர்திருத்தவாதியாக எங்களுக்குக் கிடைத்த அப்பா விளங்கினார். ஒரு விதவைக்கு வாழ்வளித்து சமுதாயப் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார். நாங்கள் என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ? இப்படியானதொரு மாமனிதரை அப்பாவாகப் பெறுவதற்கு? எங்களை அன்பாக வளர்த்தார். பாடசாலைக்குத் தவறாது செல்லும்படி அன்புக் கட்டளை இட்டார். என்னை மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பிப் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் கற்பித்தார். நான் இந்த நிலைக்கு உயர மூலகாரணமாக இருந்தார். அவரின் இறுதி மூச்சுவரை பாது காத்தேன். இறக்கும் வரை எங்களுடன் வாழ்ந்தார்.

எங்களை 'இரண்டு அப்பன்களின் பிள்ளைகள்' என்றார்கள். எங்களுக்கு வாய்த்த அப்பா சமூகத்துக்கு அஞ்சாதவராக விளங்கினார். "இந்தச் சமூகம் எலும்பில்லாத நாக்கால் எப்படியும் சொல்லும் நீங்க கவலைப்படாதீங்க. அவங்க ஒரு நாளும உங்களுக்கு உதவ மாட்டாங்க. நீங்க நல்லாப் படித்து முன்னுக்கு வந்து காட்டவேணும்." இதுதான் எங்கள் அப்பா அடிக்கடி சொல்லும் மந்திரமாகும். தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை. அதனால் அதனைப் பின் பற்றி வளர்ந்தோம்.

எங்கள் கிராமத்துக்கு வந்த தலைமை ஆசிரியர்கள் கிராம மக்களை நேசித்தார்கள். எதிர்கால இளைஞர்களுக்கு வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கங்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். அவர்களின் சரியான வழிகாட்டல் கிராம இளைஞர்கள் பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று கல்வி கற்பதற்கு உதவின. நான் மட்டக்களப்பு சென்று கற்பதற்கும் காரணமாயிற்று.

ஆலங்கேணி வாழ் இளைஞர்களும். பெரியோர்களும் சீரான பாதையில் செல்ல திரு சுப்பிரியான் பெர்னாந்து, திரு. செல்லத்தம்பி, திரு. சி.சின்னத்தம்பி போன்ற தலைமை ஆசிரியர்கள் வழிகாட்டிகளாக விளங்கினார்கள்.

எனது பாடசாலை நாட்கள்.

நான் ஆலங்கேணி ரோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டி வந்து சேர்ப்பது என்பது அரிதாகவே இருந்தது. என்னை எனது அண்ணன் கந்தசாமியே பாடசாலைக்குக் கூட்டிச்சென்றார். நான் தயங்கித் தயங்கிப் பின்னால் சென்றேன். வீட்டுக்கே திரும்பி ஓட

எத்தணித்தேன். அண்ணன் இதனைக் கண்டு என் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றார். எங்களைக் கண்டதும் தலைமை ஆசிரியர் வந்தார். அவரைப் பார்த்தால் பயமாக இருக்கும். ஆனால் அவரின் அன்பான சிரிப்புப் பயத்தைப் போக்கியது. அண்ணன் தனது வகுப்புக்குப் போய்விட்டார். தலைமை ஆசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை என்னைப் பாடசாலையில் சேர்த்தார். தெரிந்த, தெரியாத முகங்களைக் கண்டேன். அவர்களுடன் அரிவரி வகுப்பில் நீளமான வாங்கில் இருந்தேன். கற்றேன்.

திரு.சுப்பிரியான் பெர்னாந்து அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட இடத்திலேயே பாடசாலை இருந்தது. அந்தப் பாடசாலையின் அமைப்பு அப்படியே என் கண்முன் நிற்கிறது. சிலுவை வடிவத்தில் அமைந்த அப்பள்ளிக் கூடம் எப்போதும் குளிர்ச்சியாகவே இருக்கும். அரைச் சுவரோடு காற்றோட்டம் உள்ளதாக இருக்கும். தென்னோலையால் வேயப்பட்டு இருந்தது. ஆலமரத்தின் விசாலத்திருந்த கிளைகள் பாடசாலைமேல் வெயிலைத் தொட்டுத் தடவ விடுவதில்லை.

என்னை எனது அண்ணன் கந்தசாமி பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். பயந்து பயந்து சென்றது இன்றும் நினைவில் நிழலாடுகிறது. அக்காலத்தில் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு உணவு வழங்கப் பட்டது. எனக்கும் உணவு கிடைத்தது. அது பசுமையாக இன்றும் நினைவில் உள்ளது. தலைமை ஆசிரியருடன் ஒரு ஆண் உதவியாசிரியரும், ஒரு பெண் உதவி ஆசிரியையும் கடமையாற்றினார்கள். பிள்ளைகளின் வரவு கூடியிருந்தது. அதனால் ஆசிரியர்களின் தொகையும் மூன்றாக இருந்தது. உணவுக்காகவே பிள்ளைகள் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். சமையலுக்காக இரண்டு பெண்கள் கடமையாற்றினார்கள்.

எனக்கு அந்த உணவு பிடித்துக் கொண்டது. சாப்பாட்டுத் தட்டைக் கையில் ஏந்தியவாறு உண்டேன். அவ்வேளை தலைமை ஆசிரியர் என் பக்கத்தில் வந்தார். நான் அவருக்குப் புதிது. எனக்குப் பயம் பற்றிக் கொண்டது. சாப்பாட்டுத் தட்டைக் கைகள் விட்டுவிட்டன. அது கொட்டியது. நான் அழுது நடுங்கினேன். ஆனால் தலைமை ஆசிரியர் எனது தலையைத் தடவி “பயப்படாதே சாப்பிடு” என்று வேறொரு தட்டில் உணவைத் தந்தார். அன்றிலிருந்து எனக்குப் பயம் போய் விட்டது.

பாடசாலைக்கு என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது. தவறாமல் பாடசாலைக்கு அண்ணன் பின்னால் ஓடிவிடுவேன். அப்போது நான் அரிவரி என்ற வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டேன். என்னோடு பலர் கற்றார்கள். எப்படி வீட்டில் இருப்போமோ அப்படியே பாடசாலைக்கும் வருவோம்.

இப்போது நினைத்தால் எனக்கே சிரிப்பு வரும். பெண்பிள்ளைகள் அணியும் சட்டையைப் போலவே ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் இருந்தது. ஆண் யார்? பெண் யார்? என்று அடையாளம் காணமுடியாது.

ஆண்களும், பெண்களும் முடி வளர்த்துக் கொண்டையுடன் வருவார்கள். சட்டையும் அப்படியே இருக்கும். எனக்கு அம்மா நீண்ட சட்டையை அணிவித்து விடுவார். எனது அக்காவும் அதே போல் சட்டைதான் அணிவாள். நாங்கள் மாற்றி மாற்றிப் போடுவோம். சில பிள்ளைகள் கோவணத்தோடு வருவார்கள். நிர்வாண உலகத்தில் கோவணம் கட்டுபவன் கோமாளி என்பார்கள். அதனைப் பற்றி யாரும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. கோவணம் அக்காலத்தில் ஒரு ஆடைதான். பலருக்கு அணிவதற்கே வேறு ஆடைகள் இல்லை. இருப்பதைக் கழவி அணிவார்கள். எங்கள் பாடசாலை உபகரணங்களாக ஒரு சிலேற், கற்சூர் இருந்தன. சிலவேளைகளில் சிலேற்றின் மட்டை கழன்று விடும். கற்சூரை செங்கற்களில் உரைசிக் கூராக்குவோம்.

என்னிடம் ஒரு கால் சட்டை இருந்தது. அது என்னை ஒரு போதும் வெறுத்ததில்லை. அதற்குப் பின் புறமாக இரண்டு யன்னல்கள் இருந்தன. அந்தக்கால் சட்டைதான் எத்தனைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும். இருக்க இருக்க பின் புறம் தேய்ந்து பெரிய துளைகள் விழும். எனினும் அது என்னை விடுவதாக இல்லை. நானும் அதைத்தான் அணிவேன். சில வேளைகளில் அடி விழுந்தால் இரண்டு யன்னலும் எனக்கு உதவாது. அடி சரியாகக் குறியாகப் பதியும். ஆசிரியர்கள் அடித்தால் வீட்டில் முறையிட முடியாது. 'அடியாத மாடு படியாது' என்று மேலும் அடிவாங்க வைப்பார்கள். 'நல்ல குருநாதர் நம்மை வருத்துவது கொல்லவல்ல. கொல்லவல்ல. நம் பொல்லா வினைகளைப் போக்கவே' என்பார்கள்.

சிறுவனாக இருக்கும் போது அவலங்கள் என்னைச் சூழ்ந்து வாட்டின. தந்தையின் இழப்பு, தாயின் துயர், அக்காவின் மறைவு எனப் பல துயர்களைச் சந்தித்தேன். துயரங்களைத் துடைத்தெறியும் சூரியனாக எனக்கு இரண்டாவது தந்தை கிடைத்தார். அவர் எனக்குக் கடவுளானே அனுப்பப்பட்டவர். பாவப்பட்டவர்களும் இப்புவிடில் வாழ இறைவன் வழிகாட்டுவான். இறைவன் தானே நேரில் வந்து உதவமுடியாது. இது நியதி. ஏதோ ஒரு வழியில் உதவுவது உறுதி. அது என் வாழ்வில் நிகழ்ந்தது.

வாசிக்கப் பழகினேன்.

எனது அப்பா ஒவ்வொரு நாளும் இரவு படுக்கைக்குப் போகு முன் இராமாயணத்தைப் படிப்பார். அது பெரிய புத்தகம். வசன நடையில்

எழுதப்பட்டிருந்தது. அப்பா இழுத்துப் பாடலாகவே பாடுவார். கேட்பதற்கு இனிமையாக இருக்கும். வசனங்களை இராகம் கூட்டி வாசிப்பதும் இனிமைதான். அவர் வாசிக்கும் போது வீட்டில் உள்ளோர் அனைவரும் கேட்டவாறே உறங்குவார்கள். நானும் கேட்டு சுவையை உணர்ந்து கொண்டேன். அது என்னைத் தனித்து வாசிக்கத் தூண்டியது. புத்தகத்தை எடுத்தால் அப்பாவைப் போல் இராகத்தோடுதான் வாசித்தேன். என்னை அக்கதைகள் பிடித்துக் கொண்டன. வாசிக்கத் தூண்டின.

அதிகாலை அப்பா எல்லா வேலைகளையும் செய்து முடித்து விடுவார். பகல் முழுவதும் வீட்டில் தனியே இருப்பேன். தம்பி ஆச்சியின் வீட்டுக்கு ஓடிவிடுவான். எங்கள் வீட்டில் அஸ்வமேதயாகம், உலக விநோதக் கதைகள், வினோதர மஞ்சரி, இராமாயணம் கதை போன்ற பல நூல்கள் இருந்தன. அவற்றை எடுத்து அதில் உள்ள படங்களைப் பார்ப்பேன். மெல்ல மெல்ல வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அஸ்வமேதயாகம் என்றால் எனக்கு என்ன என்று தெரியாமல் எனக்கு ஆர்வத்தை ஊட்டியது. அப்பா காலையில் சென்ற பின் அஸ்வமேதயாகம் என்னை அழைக்கும். வாசிக்கத் தூண்டும்.

தொடக்கத்தில் விளங்கிக் கொள்வதில் கஸ்டமாக இருந்தது. போகப் போக விளங்கத் தொடங்கியது. கதை பிடித்துக் கொண்டது. அஸ்வமேதயாகத்தில் இலக்குவன் யுத்தத்தில் இறந்து விடுவான். இராமர் புலம்பி அழுவார். நானும் சேர்ந்து அழுவேன். படித்தபின் அதனையிட்டு யோசிப்பேன். எழுதியும் பார்ப்பேன். விடுமுறை முடிந்து மீண்டும் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். கத்தோலிக் வாசகம், மணிவாசகம் எமது வகுப்புப் பாடப் புத்தகங்கள். இவை ஒரு சிலரிடமே இருக்கும். அதனால் அவற்றை மீண்டும் வாசிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் இல்லை. எனினும் அப்போது என்னால் ஒருவாறு வாசிக்க முடிந்தது.

“வாசிக்கக் கஸ்டப்பட்டாய். எப்படி வாசிக்க முடிந்தது?” எனது ஆசிரியை அதிசயத்துடன் பார்த்துக் கேட்டார். நான் நடந்தவற்றைக் கூறினேன். ரீச்சர் சந்தோசப்பட்டார்.

அம்மா நலமாகி வீட்டுக்கு வந்தபின் வேலைகள் பாதியாகக் குறைந்தது. ஆனாலும் நான் அப்பாவுக்கு உதவினேன். மாலை வேளையில் பூக்களை ஆய்ந்து பூக்கூடையில் வைத்திருப்பேன். அது அப்பாவுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கும். எங்கள் வீட்டில் நிறையவே பழைய, புதிய குடங்கள் இருக்கும். அவை யாவும் மட்குடங்கள். அவற்றைக் கழுவி வைத்திருப்பார்கள். குடங்களை ஒவ்வொரு நாளும் நெருப்பில் நன்றாக

பழுக்கக் காய்ச்ச வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பால் பழுதாகாது. அடிக்கடி பால் பழுதாவதைத் தடுப்பதற்கான ஏற்பாடு. நான் மாலை வேளையில் தேங்காய் உறித்த மட்டைகளைத் தேடி எடுத்து வருவேன்.

அவற்றைக் குவியலாகக் குவித்துக் கொள்வேன். அதில் குடங்களை வைத்து தீயினைக் கொழுத்தி விடுவேன். இவ்வாறு அப்பா செய்வதை பல முறை பார்த்திருக்கிறேன். நீண்ட தடியினால் குடங்களை திருப்பித் திருப்பி நெருப்புப் படுமாறு வைப்பேன். குடங்கள் தீப்பிளம்பாகத் தெரியும். குடங்களை வெளியில் வைத்து விடுவேன். அப்பா பார்த்து சந்தோசப்பட்டுப் பாராட்டுவார். அந்தப் பாராட்டு என்னை உற்சாகப் படுத்தி, மென்மேலும் செய்யத் தூண்டியது.

நாடகச் சூழல் என்னை அக்கலையில் ஈடுபடச் செய்தது.

பாடசாலையில் கற்கும்போது 'தங்கக் கோடரி' என்றொரு நாடகத்தை எனது ஆசிரியை திருமதி. லூர்து மேரி பழக்கினார். அதில் நான் கடவுளாக நடித்தேன். விறகு வெட்டி விறகை வெட்டும்போது கோடரி ஆற்றில் விழுந்து விடும். அந்த ஏழை விறகுவெட்டி கடவுளை இரந்து நிற்பான். அப்போது கடவுள் ஆற்றுக்குள் இருந்து கோடரியோடு வருவார். "இதுவா உனது கோடரி" என்று கேட்பார். அவன் தனது பழைய கோடரியைக் காணும்வரை 'இல்லை' என்றே கூறுவான். ஈற்றில் அவனது தேய்ந்த பழைய கோடரியைக் காட்டியதும் சந்தோசத் துடன் தனது கோடரிதான் என்று கேட்பான். கடவுள் வாழ்த்தி கோடரிகளை அவனுக்கு கொடுப்பார்.

மேடையில் நீண்ட வாங்குகளைக் குறிப்பிட்ட தூரத்தில் வைத்து நீலநிறமான சேலைகள் இரண்டை இழுத்துக் கட்டியிருப்பார். கடவுள் சேலைகளுக்குள் ஒளிந்திருந்து புறப்பட்டு வரவேண்டும். வாங்கில் நின்று கீழே சேலைகளில் பாடது பாய்ந்து கோடரியோடு வரவேண்டும். நான் செய்ததை லூர்து மேரி ஆசிரியையும் மற்றவர்களும் பாராட்டினார்கள். ஒரு முறை சமய நாடகத்தில் முருகனாக நடித்தேன். திரு.செல்லத்தம்பி என்றொரு தலைமையாசிரியர் ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் கற்பித்தார். அவர் திருக்கோயிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஹிட்லர் மீசை வைத்திருப்பார். அவர் அருமையான அண்ணாவியார். நன்றாகப் பாடுவார். கோலாட்டம் அவருக்கு அத்துப்படி. எத்தனை வகைக் கோலாட்டம் கோலாட்டத்தில் எத்தனை வகையுண்டோ, அத்தனையும் அவருக்குத் தெரியும்.

நீரோட்டுமுனை

எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் திரு.செல்லத்தம்பி நன்னெறி பாடல்களை இசையோடு கற்றுத் தருவார். நீரோட்டுமுனையில் இருந்து சங்கரலிங்கம் வருவான். நீரோட்டுமுனை தமிழ் மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்த இடம். நீரோட்டு முனை தொடக்கம் கொட்டியபுரம், வெருகல் வரை தமிழ் மக்கள் செறிந்த இடங்களாகத் திகழ்ந்தவை. நண்பன் சங்கரலிங்கம் புகழ்பெற்ற கறுவல்தம்பி பரியாரியாரின் மகன். அவர்களது வீடு நீரோட்டுமுனையில் இருந்தது. பல பிள்ளைகள் அங்கிருந்து பிள்ளைகொல்லிமணல், பூசாரிவெட்டை ஊடாக நடந்தே சங்கரலிங்கத்துடன் சேர்ந்து வருவார்கள். சங்கரலிங்கம் நன்றாகப் பாடுவான். வெண்பாவை எப்படிப் பாடவேண்டும் என்று தலைமையாசிரியர் கற்பித்துப் பாடிக்காட்டு வார். சங்கரலிங்கம் பாடினால் பாடசாலை அமைதியாகிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். வெண்பா எப்படிப் பாடவேண்டும் என்பதைத் தலைமை யாசிரியரிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டேன்.

பாடசாலை நேரத்தில் படிப்பித்தல் நடைபெறும். பாடசாலை முடிந்ததும் பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குப் போய் உணவின்பின் பாடசாலைக்கு வந்து விடவேண்டும். எங்கள் கைகளில் ஒரு அடி நீளமான முதிரைமரக் கோல்கள் இருக்கும். தலைமையாசிரியர் திரு. செல்லத்தம்பி கோலாட்டம் பழக்குவதே ஒரு அழகுதான். எத்தனை விதமான ஆட்டங்கள். 'வசந்தன் கோலாட்டம்.' 'கூவாய் குயிலே', 'அனுமான் வசந்தன்', கயிறு பின்னல்' இப்படிப் பலப்பல ஆட்டங்களைப் பழக்கினார்.. எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் சேர்ந்து தாளத்துக்கு ஆடியாடிப் பாய்ந்து பாடலுக்கு ஏற்ப, தாளக்கட்டுக் குலையாது ஆடவேண்டும்.. அழகான பின்னல் உருவாகும். அதேபோல் பின்லைப் பிரிக்கவும் வேண்டும். ஆவரிடம் இருந்து பாராட்டுப் பெறுவது அபூர்வமே.. அரிய தமிழர் பாரம்பரியக் கலைகள் பறிபோகின்றன.

இரண்டாம் உலக யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தபின் யாவும் மாற்றத்துக் குள்ளாகின. தம்பலகாமப்பற்று கிழக்குப் பிரதேசம் சனப்பொருக்கம் கொண்டதாக வளர்ச்சி பெற்றது. முஸ்லிம் மக்களின் குடிசை அதிகரிப்பு பெருக்கல் விகிதத்தினை அதிகரித்தது. கிராமங்களும் பெருகின. பெரிய கிண்ணியா சின்னக்கிண்ணியா, குட்டிக்கரைச்சை எனப் பெயர்கள் வந்தன. முதன்முதல் தம்பலகாமப்பற்று கிழக்குப் பிரதேசத்துக்கு பிரிவுக் காரியாதிகாரியாக திரு. குணரத்தினம் என்பார் வந்திருந்தார். ஒரு கிழமையில் இரண்டு நாட்கள் கிண்ணியாவில் கடமையாற்றுவார்.

அவரது அலுவலகம் நீரோட்டுமுனையில் இருந்தது. அந்த வீட்டிலேயே தபால்கந்தோரும் ஒருபுறமிருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் கிராம நீதி மன்றங்களாக கிராமக்கோடுகள் இருந்தன. கிராமக்கோட்டின் பக்கத்தில் ஆஸ்பத்திரி இருந்தது. அங்கு டாக்டர் சித்திரவேல் கடமையாற்றினார். டாக்டர் சித்திரவேல் திருகோணமலை பெருந்தெரு மெதடிஸ்த மிசன் பாடசாலையில் கல்வி கற்றவர். அப்பாடசாலையில் அப்போது ஆங்கிலக் கல்வி போதனா மொழியாக இருந்தது. தம்பலகாமப்பற்று கிழக்குப் பிரதேசப் பாடசாலை களில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் தமிழாசிரியர்களே அதிகமாக இருந்தார்கள். அதிபர்களும் தமிழர்களாகவே இருந்தனர். பெரிய கிண்ணியாவில் ஒரு ஆண்கள் பாடசாலையும், ஒரு பெண்கள் பாடசாலையும் இருந்தன. சின்னக்கிண்ணியாவில் ஒரு கலவன் பாடசாலை மட்டுமிருந்தது.

குட்டிக்கரைச்சையில் ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை இருந்தது. டாக்டர் சித்திரவேல் கிராமங்களுக்குக் குதிரையில் சென்று நடமாடும் மருத்துவ நிலையங்களில் வைத்தியம் செய்வார். இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து 1946ல் கலைவிழா ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்தார்கள். பெரிய கிண்ணியா ஆண்கள் பாடசாலையில் ஒருநாள் கலைவிழா நடந்தது. சின்னக் கிண்ணியா பாடசாலையில் இன்னொருநாள் கலை விழா நடந்தது. உப்பாறு, தாமரைவில், ஆலங்கேணி, குட்டிக்கரைச்சைப் பாடசாலைகள் ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளாகவே இருந்தன. சமாவைத்தீவு, பூவரசந்தீவு போன்ற இடங்களில் பாடசாலைகள் அப்போது இல்லை. ஒவ்வொரு பாடசாலைகளும் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டன. தாமரைவில் பாடசாலை 'கரிகாற் சோழன்' என்ற நாடகத்தைத் தயாரித்து அளித்தது நினைவிருக்கிறது.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலை நான் குறிப்பிட்ட 'தங்கக் கோடரி' நாடகத்தையும் கோலாட்ட நிகழ்வுகளையும் அளித்தது. கோலாட்டம் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. 'அனுமான் வசந்தன்' தனிமதிப்பைப் பெற்றது. டாக்டர் சித்திரவேல் அவர்களும், காரியாதிகாரி திரு. குணரத்தினம் அவர்களும் என்னை அணைத்து வாழ்த்தினார்கள். டாக்டர். சித்திரவேல் காரியாதிகாரி திரு.குணரத்தினம் அவர்களும் எனது தந்தையிடம் மேற்படிப்புக்கு என்னை வெளி மாவட்டத்துக்குச் சிறப்பாக மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பும்படி அன்புத் தொல்லை கொடுத்தார்கள். விவசாயத்தில் எங்கள் வாழ்வாதாரம் தங்கியுள்ளதால் கல்வியைப் பற்றிய சிந்தனை யாருக்கும் எழவில்லை.

அவர்களின் சிபார்சுகள் கிடப்பில் கிடந்தன. காரணம் பொருளாதார வசதிகள் போதாதிருந்ததே. அந்நாட்களில் கிராமங்களில் கற்பித்த ஆசிரியர்களில் பலர் கல்விக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தார்கள். தங்கள் நேரங்களைக் கிராம மக்களின் வளர்ச்சியில் செலவிட்டார்கள். எட்டாம் வகுப்புவரை ஆலங்கேணியில் கற்பித்தார்கள். திரு. சின்னத்தம்பி அதிபர் பலரை வெளியிடங்களுக்கு அனுப்புவதற்குக் கால்கோலிட்டார்.

அப்போது காசிநாதர் கிண்ணியாப் பாடசாலையின் அதிபராக இருந்தார். பலரை வெளியிடங்களுக்கு அனுப்பிக் கற்பிக்க வழி காட்டினார். 'காசிநாதர் என்றால் கல்வி' என்று நிலையை உருவாக்கினார். கிண்ணியாவில் கல்விப் பயிர் வளர்த்த பெருமை காசிநாதரையே சாரும். அவர் இன, மொழி, சமயம் கடந்த ஒரு ஞானி. அவரவர் சமயங்களை அவரவர் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில் உறுதியானவர். அவரின் உதவியினால் முஸ்லிம் மாணவர்கள் பலர் படித்தார்கள். ஜனாப் இஸ்ஸாக், இப்பறாகிம், சாலி (அண்ணல்) போன்றோர் கற்று எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சையில் சித்தியெய்தினார்கள். ஆசிரிய பயிற்சி பெற்று கிண்ணியாவில் கற்பித்தார்கள். பலர் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதற்கு வெளி மாவட்டங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். இவர்களுக்கு முன்பே ஆலங்கேணியில் இருந்து திரு. முத்துசுந்தரம் சென் மைக்கல் கல்லூரிக்குச் சென்றார்.

ஜனாப் ஹமீட், சாகுல்ஹமீட் வந்தாறுமூலை மத்திய கல்லூரிக்குச் சென்றார்கள். ஏ.எல்.ஏ.மஜீட் அவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்து பலரும் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்றார்கள். இவர்கள் யாவரும் வெளியில் சென்று கற்பதற்குக் கால்கோலிட்டவர் காசிநாதர்தான். வீடு வீடாகச் சென்று பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று கற்பித்தார்.

தென்னந்தோட்ட வேலையில்

பிரித்தானியரின் காலத்தில் ஆலங்கேணி தென்னந்தோட்டத்தில் அவர்களின் போர் வீரர்களின் பாசறைகள் இருந்தன. அங்கு வேலை செய்வதற்கு பல கிராமங்களில் இருந்தும் தொழிலாளர்கள் சென்றனர். நேரங்கணிப்பது, வேலைகளை கண்காணிப்பது, மேற்பார்வை செய்வது, எனப் பலவேலைகளைக் கவனிக்க கிராம மக்களையே தேர்ந்தெடுத்தனர். த.அம்பலவாணர் தோட்டத்தில் உள்ள படையணிக் குடியிருப்பில் முக்கிய பதவியான எழுத்தராக (எழுதுவினைஞர்) இருந்தார். திரு. ஆறுமுகம் ஆங்கிலத்தில் விண்ணன். அவர் மலேசியாவில் பிறந்தவர்.

அவரது தாய் தந்தை அந்த நாட்டின் பென்சனியர். ஆறுமுகம் சிறிது காலம் அங்கேயே வேலை செய்தவராம். அதனால் ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரியும். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது சொந்த ஊருக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

அவர் ஓவசியராக வேலை செய்தார். கதிர்காமத்தம்பி கங்காணியாக இருந்தார், கிருஸ்ணபிள்ளை நேரக் கணிப்பாளராக வேலை செய்தார். சிவசுப்பிரமணியம் என்ற மணியத்தார் வாச்சராக வேலை செய்தார். ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, உப்பாறு போன்ற கிராமங் களில் இருந்த பலரும் வேலை செய்தனர். இன்னும் பலர் நாட்கூலி பெற்று வேலை செய்தனர். அவர்களை அவர்கள் செய்த வேலைகளின் பெயர்களால், அவர்கள் இறக்கும் வரையும், இறந்த பின்னரும் அழைக்கப்படுகின்றனர். கதிர்காமத்தம்பியை கங்காணியார் என்றும், ஓவசீயர் சுருங்கி ஓவிசர் என்றாகியது. ஓவிசர் ஆறுமுகம். ரைம்கீப்பர் கிருஸ்ண பிள்ளை, என்று அழைத்தார்கள். பின்னர்(நேரம்கணிப்பாளர்) ரைங்கீப்பர் என்றால்தான் தெரியும். வாச்சராக வேலை செய்த சுப்பிரமணியம், வாச்சர் மணியத்தாராளார். இவர்களை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்களுக்குக் கிழமைதோறும் நல்ல சம்பளம் கொடுபட்டது.

தொழிலாளர்கள் வேலை முடிந்து வரும் போது சில பொருட்களைச் சுருட்டிக் கொண்டு வருவார்கள். சிறப்பாக வீரர்களின் தங்குமிடங்கள் அரைச்சுவர் கொண்டதாக இருக்கும். அதற்குமேல் தென்னந் கிடுகுகளால் செய்த தட்டிகள் காணப்படும். தென்னந் கிடுகுகளைக் கொண்டு தட்டிகள் செய்வார்கள். இத்தட்டிகள் உறுதியானவைகளாக இருக்கும். இத்தட்டிகளைக் கதவுகளாகவும், யன்னல்களாகவும் பயன்படுத்தினார்கள். அதிகமான தொழிலாளர்கள் நேரம் பார்த்து தட்டிகளைத் தூக்கி வந்து விடுவார்கள். எங்கள் ஊர்ச்சனங்கள் அவற்றை விலை கொடுத்து வாங்கி விடுவார்கள். வீரர்களின் தங்குமிட வீடுகளைப் போல் தங்கள் வீட்டின் கதவு யன்னல்களை மாற்றி விடுவார்கள்.

வீரர்களின் பொருட்கள் அப்படியே இருக்கும். அவற்றைத் தொட்டால் ஆபத்து என்பது தெரியும். வீரர்களின் தங்குமிடங்கள் அழகாக இருக்கும். அவர்களது அறைகளில் உள்ள அனைத்து மறைப்புகளும் தென்னோலைத் தட்டிகளால் செய்யப்பட்டவை. வீரர்களின் பயிற்சிகள் நடைபெறும் வேளைகளில் தேநீர்க் கோப்பைகள். உணவுத் தட்டுக்கள் ஆகியனவற்றை தொழிலாளர்கள் எடுத்துச் செல்வார்கள். இவை வீரர்களுக்குத் தெரியாது. "களவாக எடுப்பது பாவம் இல்லையா?"

என்றால் “எங்கட நாட்டில வந்து எங்களைக் கொண்டே செய்த பொருட்கள் எங்களுக்கும் உரியதுதானே” என்பார்கள்.

உணவு, தேநீர் ஆகியன பரிமாற வேறான இடங்கள் உண்டு. அதற்கான வேலையாட்களும் உள்ளனர். சில வேளைகளில் தேநீர். உணவு வகைகளை வீரர்களின் அறையிலும் கொடுபடும். வீரர்கள் இவற்றைப் பொருட்படுத்துவது கிடையாது. யார் கொடுத்தார்களோ அவர்களே எடுத்திருப்பார்கள் என்று இருப்பார்கள். இது நமது தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாகி விடும். இவற்றைப் பெரிது படுத்துவது நமது கங்காணிமார் போன்றவர்களே.

‘கொண்டு போங்க. பலநாள் கள்ளன் ஒருநாள் அகப்படுவான். கவனம்.’ என்று எச்சரிப்பார்கள். நாட்கள் நகரும். இருந்தாற்போல் செய்தி பரவும். சில பெண்கள் அதனைப் பரப்பித் திரிவார்கள். “இன்டைக்கு வீடுகளச் சோதிக்க வாறாங்களாம். தட்டி, கோப்பை, பீங்கான் பொருட்களைத் தேடப்போறாங்களாம். கவனம்.” இவ்வாறான எச்சரிக்கை வதந்திகள் தீயாய் பரவும். சனங்கள் விழுந்தடித்து தங்களிடம் இருக்கும் பொருட்களை மண்ணுள் புதைப்பார்கள். வயலுக்குள்ளும், சேனைப் பயிர்களுக்கு இடையிலும் புதைத்து மறைப்பார்கள். பொழுது படுமட்டும் அவர்களது மனம் பயத்தில் புதறும். ஆனாலும் தேடுதலுக்கு யாரும் வருவதில்லை. புதையுண்ட பொருட்கள் அப்படியே கிடக்கும். வயல் வேலைகள் தொடரும்போது சில சமயங்களில் அவை வெளிவரும்.

தம்பலகாமம் கிழக்கு கிராமங்களில் ரூறிங் சினிமா

நிரந்தரமாகச் சினிமாத் தியேட்டர்கள் இல்லாத ஊர்களில் ரூறிங் சினிமாக் கொட்டகைகள் அமைத்துப் படங்களைக் காண்பித்தன. தம்பலகாமம், கிண்ணியா பிரதேசங்களில் இவ்வாறான நடமாடும் சினிமாக் கொட்டகைகள் உலா வந்தன. தம்பலகாமத்தில் ஆதிகோணநாதர் கோயிலுக்கு முன்னால் அமைந்த வெளியில் கூடாரமிட்டு படம் காட்டுவார்கள். பின்னர் கிண்ணியாவில் ஆஸ்பத்திரி வெளியில் கூடாரமிட்டுப் படம் காண்பித்தார்கள். அந்த வெளியில் ஆஸ்பத்திரி அப்போது இருக்கவில்லை.

நீரோட்டுமுனையாக இருந்த பகுதி சின்னக்கிண்ணியா என அழைக்கப்பட்டது. பெரியாற்று முனையை அண்டிய பகுதிகள் பெரிய கிண்ணியா என்று அழைக்கப் பட்டது. ரூறிங் சினிமாக் கொட்டகைகள்(Tent)இலகுவாகக் கழற்றிப் பூட்டக் கூடியதாக இருக்கும். அவை அனைத்தும் கூடாரத்தினுள் இருக்கும். ஊர் ஊராகச் சென்று சில

மாதங்களுக்குப் படம் காண்பிப்பார்கள். மூன்று அல்லது ஆறு மதங்களுக்கு ஒரு இடத்தில் தங்கியிருப்பார்கள். ஒரு படத்தை ஆகக் கூடியது மூன்று நாட்களுக்கு மட்டுமே காட்டுவார்கள். படத்துக்கான விளம்பரம் அற்புதமாக இருக்கும்.

ஊர்களில் உள்ள முக்கிய இடங்களில் பெரிய விளம்பரங்களை ஒட்டுவார்கள். ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் சிறியவகை மேளங்களைத் தட்டி சிறிய விளம்பரங்களை எறிந்து செல்வார்கள். ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் மூவர் அல்லது நால்வர் வருவார்கள். வண்டியில் இருந்த வாறே ஒருவித இசையை எழுப்புவார்கள். அதற்கென மேளவாத்தியங்கள் இருக்கும். அந்த மேளங்களை அடித்தபடியே விளம்பரத் துண்டுகளை வீசுவார்கள். அந்த விளம்பரத் துண்டுகளைப் பெறுவதற்காகச் சிறுவர்கள் கூட்டமாக ஓடிச்சென்று வண்டிவை மொய்ப்பார்கள். அது எங்களுக்கு அற்புதமானதாக இருக்கும்.

கிண்ணியா, ஆலங்கேணி, தம்பலகாமம் போன்ற பல கிராமங்களுக்கும் இந்த ரூறிங் சினிமாக் கொட்டகை மாறி மாறிச் செல்லும். அந்தக் கொட்டகையில் படம் பார்ப்பது ஒரு கலைதான். பெரிய கூடாரம் அமைப்பார்கள். கலரி, இரண்டாம் வகுப்பு, முதலாம் வகுப்பு, இன்னும் விஷேடமான சில இருக்கைகளும் இருக்கும். கலரிதான் எங்களது விருப்பமான வகுப்பாகும். அதனை காந்திக் கிளாஸ் என்றும் கூறுவார்கள். ஐம்பது சதத்தோடு படம் பார்ப்போம். அந்த ஐம்பது சதத்தைத் தேடுவதற்காக எவ்வளவு பாடு பட்டோம் என்பது இறைவனுக்குத்தான் தெரியும்.

அப்பொழுது சின்னக் கிண்ணியாவில் சுளாமிக்கு முன் ஆலப்பத்திரி இருந்த இடத்தில் ரூறிங் சினிமாக் கொட்டகை வந்திருந்தது. ஒருநாள் படம் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். எங்களுக்குக் காசு கிடைக்க வில்லை. நானும் தம்பி சோமசுந்தரமும் யோசித்தோம். எங்கள் வைரவர் கோயில் வேப்பை மரத்தில் ஊர்மக்கள் நேர்த்தி வைப்பார்கள். மரத்தில் கட்டிவைத்த முடிச்சுக்கள் தொங்கும். அவற்றில் ஒன்றை அவிழ்த்து எடுக்க நினைத்தோம். கோயிலுக்குப் போனோம். வைரவரை தலையார்க் கும்பிட்டோம்.

“வைரவக் கடவுளே! எங்களுக்கு இரண்டு ஐம்பது சதம் தேவை. நீதான் தரவேணும். உனக்கு நேர்த்தி வைத்த காசைத்தான் எடுக்கிறோம். இது களவல்ல. உனக்குத் தெரியும். சொல்லிப் போட்டுத்தான் எடுக்கிறம். எப்ப எங்களுக்குக் காசு கிடைக்குதோ அப்ப திருப்பித் தருவோம்”.

என்று கூறி முடிச்சை எடுத்தோம். ஐம்பது சதக் குற்றி ஒன்று இருந்தது. அது போதாது. இன்னும் ஒரு முடிச்சை அவிழ்த்தோம்.

அதற்குள் ஒரு ஐம்பது சதக் குற்றியும் இரண்டும் இருபத்தைந்து சதக் குற்றிகளும் இருந்தன. இருபத்தைந்து சதக் குற்றிகளை எடுத்தோம். ஒவ்வொரு முடிச்சிலும் இருபத்தைந்து சதக் குற்றியை வைத்து முடிந்து கட்டிவிட்டோம்.

சினிமா கொட்டகைக்கு ஓடினோம்.

சினிமாக் கொட்டகைக்கு ஓடினோம். கலரியில்தானே நெரிசல் இருக்கும். அந்த நெரிசலில் புகுந்து ரிக்கற் எடுப்பது ஒரு கலைதான். எங்களை பெரிய வீரர்களாக நினைத்துக் கொள்வோம். அதனைப் பெரிய வீரதீரச் செயலாக நினைப்போம். படம் பார்த்து முடிந்ததும் கடலை வாங்கக் காச இருக்காது. கூட்டாளிமாறைப் பார்ப்போம். சில வேளைகளில் அவர்கள் கடலை வாங்கினால் எங்களுக்கும் கிடைக்கும். எங்களிடம் காச இருக்கும்போது கடலை வாங்கினால் எல்லாருக்கும் கொடுத்துத் தின்போம்.

சுமார் நான்கு ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரம் நடையில் செல்ல வேண்டும். படம் பார்க்குமுன் ஆர்வம் அதிகமாக இருக்கும். ஓடியோடிச் செல்வோம். களைப்புத் தெரியாது. படம் முடிந்து வீடு செல்லும் போது அந்த ஆர்வம் இருக்காது. களைத்து விழுந்து கால் நடையாக நடந்து செல்வோம். ஆலங்கேணியில் ஞாநிங் சினிமாக் கொட்டகை வந்து படம் காட்டும் காலங்களில் எங்களுக்குக் கொண்டாட்டம். கால் நடையில்லை. அதனால் நடப்பது கிடையாது. இளவயது நினைவுகள் நினைவும் தோறும் இனிப்பன. புது உலகினில் கால் வைக்கும் உணர்வு ஏற்படும். சில நேரங்களில் அழுகை அழுகையாக வரும். என்ன விசித்திரமான மனிதப் பிறவி இது.

நாங்கள் அப்பாவின் பிள்ளைகள்.

ஒரு நாள் நான் பாடசாலைக்குச் செல்லாது நண்பர்களுடன் தட்டுத்துறை என்ற இடத்துக்கு நீச்சலடிக்கச் சென்றேன். பாடசாலை விட்டபின்ன்தான் வீடு சென்றேன். அன்றுதான் எனது அப்பாவின் கோபத்தைக் கண்டேன். என்னைப் பின்னி எடுத்து விட்டார்.

"நீங்க பள்ளிக் கூடம் போகாட்டி என்னைத்தானே ஊர் தூற்றும். அம்மா என்னை சொன்னதைச் செய்யாத மனிசன் என்று தூற்றுவர். போன இடத்தில் ஏதும் அசம்பாவிதம் நடந்தால் ஆர் பொறுப்பு? இது உங்களுக்கு சந்தோசமா?" என்று கேட்டு திண்ணையில் தனிமையில் இருந்து அழுதார். அது எங்களுக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. போதாக்குறைக்கு அம்மாவும் ஏசத்தொடங்கினார். எனது தவறை உணரத் தொடங்கினேன்.

இதேபோல் பாடசாலையிலும் ஒரு நிகழ்வு நடந்தது. அப்பொழுது நான் மூன்றாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது ஆசிரியர் கணிதபாடத்தில் பெருக்கல் கற்பித்தார். ஐந்தால் பெருக்குவது மட்டும் இலகுவாக விளங்கியது. ஒரு கணக்கை எழுதிவிட்டுச் செய்யும்படி விட்டார். எனக்குத் தெரியவில்லை. புரியவில்லை. நான் ஐந்தால் பெருக்கி விடையைக் காண்பித்தேன். ஆசிரியர் அந்தக் கணக்கைக் கரும்பலகையில் உள்ளவாறே எழுதிச் செய்யும்படி வற்புறுத்தினார். நான் அப்படியே செய்யாது நின்றேன். அவருக்குக் கோபம் பொங்கியது. பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை உண்டாமே? நான் மசியவில்லை. பிற கென்ன? சரியான வெளுவை. நான் அழவில்லை. அதனால் ஆசிரியருக்கு மேலும் ஆத்திரம் பொங்கியது. என்னைப் பிடித்துப் பாடசாலைக் கேற்றதைத் திறந்து வெளியில் தள்ளிட்டார். நான் வீதியில் விழுந்தேன்.

அந்த நேரம் பார்த்தா அப்பா வீதியால் செல்லவேண்டும்.? நான் பயத்துடன் எழுமுயன்றேன் அப்பா என் முன்னே காட்சியாகி விட்டார். பாடசாலை ஆசிரியர்களும், பிள்ளைகளும் எழுந்து நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள். இன்று ஆசிரியர் பாடு அதோ கதிதான். என மற்றைய ஆசிரியர்கள் ஆளையாள் பார்த்தபடி நின்றார்கள். ஆசிரியர் அப்பாவைக் கண்டுவிட்டார். அவருக்கு தைரியம் பிறந்து விட்டது.

“என்ன பிள்ளை வளர்ப்பு? சரியான முட்டளாக இருக்கிறான்.” என்றார்.

அப்பா என்னைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“ஐயா என்ன நடந்தது?” ஏதும் நடக்காததுபோல் அப்பா கேட்டார்.

“சரியான முரடனாக இருக்கிறான். கணக்குப் பாடத்தில் ஒரு கணக்குக் கொடுத்தேன் அவன் செய்ய மறுத்து அடம்பிடிக்கிறான். கூட்டிக் கொண்டுபோய் மாடு வாங்கிக் குடுங்க” என்றார். அப்பா ஆத்திரத்தின் உச்ச கட்டத்தில் நின்றார். ‘மாடு வாங்கிக் குடுங்க’ என்ற சொல் அப்பாவின் இதயத்தைத் துளைத்தெடுத்து விட்டது. இதனைப் பின்னர்தான் அறிந்தேன்.

அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. ஒரு பேச்சும் இல்லை. என்னைத் தன் கையில் பிடித்தார். பக்கத்தில் கிடந்த தடியினால் அடிமேல் அடி. அதனை ஆசிரியருக்கே பொறுக்க முடியவில்லை.

“அவனை அடிக்க வேண்டாம்”

என்று ஆசிரியரே என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார். “டேய். அவர் குரு. அவரை நீ மதிக்க வேண்டும். அவர் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக்

கேள்.” என்றார். நான் அவர் சொன்னதுபோல் ஆசிரியர் காலில் விழுந்து மன்னித்துக் கொள்ளும்படி கோரினேன். மேலும் அடிவிழாமல் ஆசிரியர் என்னைத் தழுவிக்கொண்டார்.

“ஐயா! இவன் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கு வருவான். சொல்லுவதைக் கேக்காட்டி கண்ணை மட்டும் விட்டு உரியுங்க தோலை”. என்றார். அன்ற்தான் அப்பாவின் கோபத்தைக் கண்டேன்.

நான் ஒரு ஏழை விவசாயியின் மகன். எனக்கு மனத்துணியை எனது பெற்றோர் தந்திருந்தனர். எனது குடும்பத்தின் வாழ்க்கைமுறை தைரியத்தைத் தந்தது. அம்மாவின் வளர்ப்பு முறை பண்பாட்டைக் கற்றுத் தந்தது. தாத்தாவின் உழைப்பு எனக்குப் பல பாடங்களைக் கற்றுத் தந்தது. ஆச்சியின் அன்பு கலந்த பாசம் எனக்கு உலகை உணரத் தூண்டு கோலாயிற்று. அப்பாவின் கண்டிப்பான அனுபவ அறிவுசார் சிந்தனை வாழ்வைப் புரிய வைத்தது. அம்மாவினதும் ஆச்சியினதும் அன்பு கலந்த அமைதியான பார்வை ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தைத் தந்தது.

நான் படிக்கவேண்டும் என்று ஆச்சி மிகவும் விரும்பினார். ஆச்சியின் ஆவலும் பேராசையும் எனக்குக் கல்வியில் நாட்டத்தைத் தந்தது. அந்த உந்து சக்தி அப்பாவைத் தூண்டியது. என்னை மட்டக் களப்புக்குத் துரத்தியது. என்னைப் பெற்ற தந்தை இருந்தால்கூட இப்படியான சந்தர்ப்பத்தை எனக்குச் தந்திருப்பாரா? என்று வியக்கின்றேன். அம்மாவுக்குக் கொடுத்த அந்த உறுதிமொழியை வேதவாக்காகக் கொண்டு எந்தக் கஸ்டம் வந்தாலும் முகங்கொடுத்து மட்டக்களப்பில் உள்ள சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சேர்த்தார். விடுதியில் விட்டு மாதாமாதம் பணம் அனுப்பிக் கற்க வசதி செய்தவர் எனது அப்பா கணபதிப்பிள்ளை. நான் எத்தனை பிறவி எடுத்து உழைத்துக் கொடுத்தாலும் அவரது பேருதவிக்கு ஈடாகாது. என்றும் நன்றியோடு நெஞ்சிருக்கும் வரை நினைவு கூருவேன்.

சிவானந்தாவில் எனது கல்வி

திரு.சின்னத்தம்பி ஆலங்கேணிப் பாடசாலைக்குத் தலைமை யாசிரியராக வந்தார். அவர் எனது தந்தையாருக்கு அன்புக்கட்டளைகளை வழங்கினார். பின்னர்தான் நானும் சிவானந்த வித்தியாலயத்துக்கு அனுப்பப்பட்டேன்.

நான் மட்டக்களப்பில் உள்ள சிவானந்த வித்தியாலயம் என்ற ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கற்றேன். சிவானந்த வித்தியாலயம் சுவாமி

விபுலானந்தரினால் நிறுவப்பட்டது. சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் விடுதி வசதி இருந்தது. விடுதி வாழ்க்கை பலவற்றைக் கற்கத் துணையாகியது. அந்நேரம் தமிழ் ஒரு பாடமாகவே கற்பிக்கப் பட்டது. தமிழ்ப் பாடவேளையில் பழந் தமிழ் இலக்கியத்தை வித்துவான் வி.சி கந்தையா கற்பித்தார். அவரது கற்பித்தலில் பழந்தமிழர்களது வாழ்க்கை முறையினைக் கண்டேன். அக்கால வாழ்க்கையினை எங்களது கிராமங்களில் கண்டேன். கலையார்வம் கொண்ட மக்கள் எங்கள் கிராமங்களில் வாழ்ந்தார்கள். நான் படித்த சிவானந்தா வித்தியாலயம் கலையார்வம் மிக்க மக்கள் வாழும் சூழலில் அமைந்திருக்கிறது. அத்துடன் மட்டக்களப்பு கிராமியக் கலையை வளர்க்கும் களமாகத் திகழ்கிறது.

மட்டக்களப்பு இயற்கை வனப்பு பொருந்திய பிரதேசம். 'ஆண்கள் தோளிலும் கா, பெண்கள் வாயிலும் கா' என்று மட்டக் களப்பை வர்ணிப்பார்கள். விடுதி வாழ்க்கையும், மட்டக்களப்புக் கிராமங்களின் கலை பண்பாட்டியலும் எங்கள் மனங்களைக் கொள்ளையிட்டன. மட்டக்களப்பு கூத்துக் கலையில் பிரசித்தி பெற்றது. ஒவ்வொரு மாணவனும் கூத்தைக் கற்றிருந்தார்கள். ஓய்வு நேரங்களில் கூத்தாடிக் காட்டுவார்கள். சிவானந்தாவின் முன்னால் சித்திவினாயகர் ஆலயம் உள்ளது. அப்போது அது பெரும் வெளியாக இருந்தது. வெள்ளை மணல் விரிந்து கிடக்கும் திருவிழாக் காலங்களிலும், பொது நிகழ்ச்சிக் காலங்களிலும் அந்த வெளியில் பல்வேறு கூத்துக்கள் நடைபெறும். அவற்றைச் சென்று பார்ப்போம்.

தமிழ் மன்றங்கள் வகுப்பு ரீதியாக வெள்ளிக் கிழமைகளில் நடைபெறும். அம்மன்றங்களில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். கிண்ணியாவில் இருந்து சென்றவர்களில் ஜனாப். எம்.எச். எம். கரீம் நன்றாகப் பாடுவார். ஜனாப். இல்லியாஸ் சினிமாப்பாடல் இசைகளுக்கு ஏற்றவாறு பாடல்களை எழுதித் தருவார். நான் அவற்றைப் பாடுவேன். தமிழ், ஆங்கில நாடகங்களை அரங்கேற்றுவோம். குறுமன்வெளியில் இருந்து அருளையா என்றொரு மாணவர் எங்களோடு கல்வி கற்றார். அருமையான குரல் வளமுடையவர். அவருக்கு மெல்லிய குரல். அழகாகப் பாடுவார். அருளையா பெண்குரலில் பாடுவார். நான் ஆண்குரலில் பாடுவேன். மாணவர்கள் 'வண்ஸ்மோர்' என்பார்கள். தப்பமுடியாது. பாடுவோம்.

பாடசாலைத் தவணை முடிவில் பரீட்சைகள் நடக்கும். விடுமுறைக்கு முதல்நாள் கலைநிகழ்ச்சிகள் விஷேடமாக இடம் பெறும். மாலை ஏழு மணிக்குத் தொடங்கும். முடிவதற்குப் பத்து மணியாகும்.

பெரும்பாலான மாணவர்கள் ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றி அவர்களைப் போல் செய்வார்கள். ஆசிரியர்களும் அவற்றை வரவேற்று ஆரவாரம் செய்து மகிழ்வார்கள். எங்கள் கூட்டம் சுறுசுறுப்பானது. பல நிகழ்ச்சிகளைத் தயார்ப்படுத்தி விடுவோம். பெரும்பாலானவை திரு.சுந்தரலிங்கம் ஆசிரியரின் நெறிப்படுத்தலில் நடைபெறும். 'மேச்சன்ற ஒவ் வெனிஸ்'. 'ஒலிவர் ருவிஸ்தர்' 'யூலியஸ் சீசர்' நாடகங்கள் இடம்பெறவே செய்யும்.

அப்போது ஏதோ ஒரு சினிமாப் படத்தில் 'அனார்கலி' நாடகம் இடம்பெற்றது. அனார்கலியாக பத்மினி நடித்திருந்தார். சலீம் என்ற பாத்திரத்தில் சிவாஜி நடித்திருந்தார். கவிஞர் கண்ணதாசன் கதைவசனம் எழுதிய அந்தப்படத்தின் அனார்கலி நாடகம் மாணவர்களது உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டிருந்தது. அனார்கலி, சலீம் பாத்திரங்களை நான் ஒருவனே ஏற்று நடிக்கவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது. அதேபோல் மனோகரா படத்தின் முக்கிய காட்சியை நடித்தேன். நாடகம் நடக்கும் போது சுவாமி நடராஜானந்தாவும் கடைசி வரிசையில் வந்திருந்ததை யாரும் கவனிக்க வில்லை. எனது திறமைகளையெல்லாம் சேர்த்து நடித்தேன்.

கலைநிகழ்வுகள் முடிந்தபின் உணவினை உண்டோம். உணவின்பின் வழமையான ஒன்று கூடல் இருந்தது. ஒவ்வொரு தவணை முடிவிலும் நிறைவு நாளன்று விடுதி மாணவர்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதற்காக சுவாமி. நடராஜானந்தா வருவார். பல அறிவுரைகளைத் தருவார். பாராட்டுக்களைத் தெரிவிப்பார். சுவாமி நடராஜானந்தாவும் ஒரு கலாரசிகர் என்பதை அன்றுதான் அறிந்து கொண்டேன். ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் மாறி மாறிப் பேசி நடித்ததைப் பாராட்டினார். அதேபோல் ஆணுக்குரிய குரலில் பேசியதையும், பெண்ணுக்குரிய குரலில் பேசியதையும் ஒப்பிட்டுப் பாராட்டினைத் தெரிவித்தார்.

சுவாமி விபுலானந்தர் மணிமண்டபம் கட்டும் திட்டம் முன்வைக்கப்பட்டது. சிவானந்த வித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவர்களும். புதிய மாணவர்களும் சேர்ந்து 'வீரபாண்டியக் கட்டப் பொம்மன்' நாடகத்தை அரங்கேற்றினோம். சுவாமி விபுலானந்தருக்கு மணிமண்டபம் கட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. சில பழைய மாணவர்கள் சேர்ந்தனர்.

"மாணவர்களாகிய நாங்களும் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும். என்ன செய்யலாம்? நாங்கள் நாடகம் போடுவோமா?" அலசினார்கள். பழைய மாணவர்களைக் கண்டுபிடிப்பது முடியாத செயல். இப்போது

படிக்கும் மாணவர்களையும் சேர்ப்போம். முடிவெடுத்தார்கள். 'வீரபாண்டிய கட்டப் பொம்மன்' நாடகத்தை பழைய மாணவர் கனகலிங்கம் தேர்ந்தெடுத்தார். அவரே கதை வசனம் எழுதினார். பழைய மாணவன் நேசராசா நெறியாள்கை செய்தார். ஆனைப்பந்தி மாணவியர் ஒத்துழைப்புத் தந்தனர். சண்முகம், திலகரத்தினம், திருநாவுக்கரசன் அத்துடன் என்னையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். பலநாட்கள் பயிற்சி பெற்றோம்

நாடகத்தின் இடையில் ஒரு விறுவிறுப்பான காட்சியைக் காண்பித்தால் நல்லது என ஆலோசித்தார்கள். அப்போது 'மின்னல் வீரன்' படம் நினைவுக்கு வந்தது. அதில் வாள் சண்டை நடைபெறும். வாள்கள் மோதும் போது மின்சாரப் பொறிகள் பறக்கும். கனகலிங்கம் அதனை விளக்கினார். "நேரில் செய்தால் கவர்ச்சியாக இருக்கும். செய்வோமா?" எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். நாங்கள் விடுதியில் தும்புத் தடிகளைச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்வோம். அவை எங்களுக்கு 'எம்.ஜி.ஆர் தந்த வாள்' என நினைத்துக் கொள்வோம்.

திலகரத்தினம் எனது நண்பன். திருகோணமலை கடற்காட்சி வீதியில் அவனது வீடு இருந்தது. அவனது தந்தை அப்போது அம்பாறை கல்லோயா பள்ளத்தாக்கு அபிவிருத்திச் சபையில் உயர் பதவி வகித்தவர். அடிக்கடி நான் திலகரத்தினத்துடன் அவனது பெற்றோரிடம் அம்பாறை செல்வேன். எங்கள் இருவரையும் தெரிந்தெடுத்தார்கள். கனகலிங்கம் வாள்சண்டை எப்படி அமையவேண்டும் என்பதை விளக்கினார்.

பெரிய கார் பெற்றறிகள் மின்னேற்றம் பெற்றன. பெற்றறியில் நீளமான வயரைப் பொருத்தி வாள்களோடு இணைக்கப் பட்டிருந்தன. வாள்சண்டையின் போது மேடையில் மங்கலான வெளிச்சம் இருக்கும். வாள்கள் வீசி மோதும்போது மின்சாரப் பொறிகள் பறந்தன. இதற்கான பயிற்சிகளைப் பெற்றோம்.

மட்டக்களப்பு கோட்டைமுனைப் பாலத்தில் எங்கள் 'கட் அவுட்' போடப்பட்டது. பல இடங்களில் விளம்பரங்கள் ஒட்டப்பட்டன. மட்டக்களப்பு நகர மண்டபத்தில் 'வீரபாண்டியக் கட்டப் பொம்மன்' நாடகம் நடந்தது. பத்து நிமிடங்கள் மின்சார வாள்சாண்டை நடந்தது. பார்வையாளர்களிடம் இருந்து பாராட்டுக்கள் கிடைத்தன. மக்களிடையே வரவேற்பிருந்தது.

கல்முனை நகரமண்டபத்திலும் நாடகத்தை அரங்கேற்றினார்கள். சேர்ந்த நிதியை சுவாமி விபுலானந்த மணிமண்டபம் கட்டும் குழுவினரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். சுவாமி நடராஜானந்தா மாணவர்களாது இந்தச்

செயலைப் பாராட்டினார். மணிமண்டபம் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது. எங்களுக்கு அந்தக் கட்டிடத்துக்கு எங்களாலான பங்களிப்பினைச் செய்த மனநிறைவு ஏற்பட்டது.

அப்போதைய எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சை முடிந்ததும் பள்ளி வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தது. வீடு வந்து சேர்ந்ததும் பொறுப்புக்கள் சேர்ந்து கொண்டன. வாழ்க்கையின் தத்துவங்களை மெல்ல மெல்லப் புரிந்து கொள்ளும் சூழல் ஏற்பட்டது. உழைத்து வந்தால்தான் உணவு என்ற நிலை ஏற்பட்டது. பத்திரிகைகளில் வேலை வாய்ப்புக்களைப் படிப்பது விண்ணப்பத்தினை அனுப்புவது எனக்காலம் கழிந்தது.

எங்கள் ஊரில் பத்திரிகைகள் படிக்கக் கூடிய வசதிகள் இருக்கவில்லை. படித்த இளைஞர்கள் கூடி ஒரு படிப்பகத்தை உருவாக்கும் திட்டத்தில் ஈடுபட்டோம். அப்போது எங்கள் ஊரில் தன்னை அர்ப்பணித்துச் சேவை புரியும் அதிபர் திரு. சி. சின்னத்தம்பி கடமையாற்றினார். கல்வியறிவற்ற கிராமத்தை மாற்றி அமைக்கும் திட்டத்தில் எங்களை வழிநடத்தினார். ஒரு வாசிகசாலையைக் கட்டத் திட்டமிட்டோம். காட்டுத் தடிகளைக் கொண்டும், களிமண் சுவரினையும் வைத்து வாசிகசாலை தொடங்கப்பட்டது. பாரதி படிப்பகம் தொடங்கினோம். அதனுடாக வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தினோம். எனினும் எங்களை வறுமை துரத்தியது. வறுமையினைப் போக்கும் வழிகளைத் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. வயலில் வேலை செய்வது, தோட்டப்பயிர் செய்வது எனக் காலம் விரைந்து கடந்தது. பரீட்சை முடிவுகள் வந்ததும் வேலைதேடும் படலத்தில் இறங்கி ஊரைவிட்டு மீண்டும் வெளியேறினோம். எனது நண்பர்கள் தமிழ் படித்தார்கள். நான் ஆங்கிலத்தில் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சை சித்தியெய்தியதன் பலன் அவர்களுக்கு முன் எனக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது. ஆனால் மனநிறைவான வேலை கிடைக்க வில்லை.

எனக்குச் சிவானந்த வித்தியாலயம் 'ஏழையின் கண்ணீரில் இறைவனைக் காணும்' கல்வியனுபவத்தைத் தந்து விட்டது. எனது ஊரை மாற்றி அமைத்தால்தான் மலர்ச்சி உருவாகும் என்பதில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனால் வேறு வேலைகளைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். முயற்சி திருவினையாக்கும். 'நீ எப்படி வரவேண்டும் என்று நினைக்கின்றாயோ அப்படியே ஆகுவாய்' எனத் தத்துவ ஞானிகள் கூறுவர். நான் எனது நண்பர்களைப்போல் ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்பதையே முழுமூச்சாய் விரும்பினேன். 1958 முதல் 14-07-1964 வரை வனத்திணைக்களத்திலும், சுகாதாரத் திணைக்களத்திலும்

வேலை செய்தேன். இதனிடையில் காதலித்துத் திருமணமும் செய்து கொண்டேன். ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையும் ஆகிவிட்டேன். நான் செய்த வேலையைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு ஆங்கில ஆசிரியராக எனது கிராமத்தில் நியமனம் பெற்றேன்.

அன்றும் இன்றும் உலகப் போர்கள்

நான் சிறுவனாக இருக்கும் போது வானில் அடிக்கடி விமானங்கள் வட்டமிடும். திருகோணமலை பிரித்தானியர் வசம் இருந்தது. முதலாம் உலகப் போர் 1814 தொடக்கம் 1818 வரை நடந்த வரலாறு பதிவிடப் பட்டுள்ளது. 1940 தொடக்கம் 1942 வரை இரண்டாம் உலகப் போர் நடைபெற்றது. அதனை என்னால் மறக்க முடியாதுள்ளது. அது எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. பசுமரத்தாணி போல் மனதில் பதிந்து விட்டது. கல்லில் செதுக்கிய சித்திரங்களாக காட்சியாகும். சில நினைவுகள் இன்றும் நிழலாடும். வானில் திடீரென விமானங்கள் வட்டமிடும். எச்சரிக்கை ஒலி எழுப்பப்படும். பதுங்கு குழிகளை நோக்கி அம்மா எங்களை இழுத்துக் கொண்டு ஓடுவது இன்றும் நிழலாடுகிறது. கொட்டியாபுரக் குடாக்கடலைச் சூழவுள்ள கடற்கரை ஓரமாகக் காவல் அரண்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அந்த அரண்களில் பிரித்தானியப் படையினர் காவலிருந்தனர்.

கடற்கரையைச் சூழவுள்ள கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கதிகலங்கி வாழ்ந்தார்கள். கிராமங்களில் வீட்டு வளாகத்தின் பாதுகாப்பான ஒதுக்குப் புறத்தில் பதுங்கு குழிகளை அமைக்குமாறு பணிக்கப்பட்டது. ஆபத்தை உணர்த்தும் சங்கு ஒலி கேட்டதும் பதுங்கு குழிகளில் பதுங்கவேண்டும். திருகோணமலை நகரில் உள்ள பலர் பாதுகாப்பைத்தேடிக்கிராமப் புறங்களுக்கு நகர்ந்தனர். திரள்திரளாக, கிராமங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் வயல் நிலங்களிலும், சேனைகளிலும் குடியேறி வாழ்ந்தனர். வாழுமிடங்களில் பதுங்கு குழிகள் இருக்கும். வயல் நிலங்களிலும், சேனைகளிலும் வேலை செய்பவர்கள் பதுங்கி அஞ்சியஞ்சியே வாழ்ந்தனர். எனினும் போரின் போது எவரும் பாதிக்கப்பட்டதாக நான் அறியவில்லை.

ஒருநாள் திருகோணமலை பதறிக் கொண்டிருந்தது. யப்பானியர் சீனக்குடா எண்ணெய்த் தாங்கிகளை நோக்கிக் குண்டுகளை வீசினர். எங்கும் தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கியது. திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை அண்டி வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். திருகோணமலை மாவட்டக் கிராம மக்கள் அஞ்சியஞ்சிக் கிடந்தனர். எங்கள் ஊர்மக்கள் பயந்து பயந்து பதுங்கு குழிகளில்

இருந்தனர். மரங்களில் ஏறித் தீ பற்றி எரிவதை வேடிக்கை பார்த்தனர். பயமறியாத சிறுவர்களாகிய நாங்கள் மரங்களில் ஏறிப் பார்த்தோம். வானத்துச் சூரியன் கிழிறங்கி வந்ததுபோல் தீ பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

எண்ணெய்க் குதங்கள் தீப்பற்றியதால் திருகோணமலை மாவட்டம் ஒளிமயமாக இருந்தது. கடலை அண்டிய கிராமங்களில் தீப்பிளம்பு துல்லியமாகத் தெரிந்தது. எங்கள் வீட்டில் திருகோணமலை நகரில் வாழ்ந்த எமது உறவினர்களும் இருந்தனர். போர் முடிவுக்கு வந்தபின் மக்கள் தமது இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று வாழ்ந்தனர். போரின் பின்னர் கடற்கரை ஓரமாகக் கட்டப்பட்ட கொங்கிறீற் பதுங்கு குழிகள் கைவிடப் பட்ட நிலையில் கிடக்கின்றன. சிலவற்றை கடல் விழுங்கிவிட்டது. அப்பதுங்கு குழிகளை வைத்து 'பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா' என்ற சிறுவர் நாவலை எழுதினேன். அந்த நாவலுக்கு இலங்கை அரசின் அகில இலங்கை சாஹித்திய விருது கிடைத்தது.

ஆலங்கேணியில் கிராம முன்னேற்றச் சங்கம்

இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் உள்ள கிராமங்களில் கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்களை நிறுவி அவற்றின் எழுச்சிகளை அரசு தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. 1950 களில் ஆலங்கேணியிலும் இச் சங்கத்தை நிறுவினார்கள். எங்கள் கிராமத்தில் பல ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கள் இருந்தார்கள். கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தை நிறுவப் பாடுபட்டு உழைத்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சிலர் ஆர்வத்தோடு செயற்பட்டதைக் குறிப்பிட வேண்டும். திரு.நாகேந்திரம், சின்னான் என அழைக்கப்பட்ட கணபதிப்பிள்ளை, கோ.சபாரத்தினம், சீ. கந்தசாமி, வீ.கணபதிப்பிள்ளை, பெ.மயில்வாகனம், சொக்கர் மயில்வாகனம், பே.வல்லிபுரம், மு.வேலும் மயிலும் ஆகியோர் குறிப்பிடக் கூடியவர்கள். இவர்கள் அனைவரையும் இயங்க வைத்த பெருமை தலைமை ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி அவர்களையே சாரும்.

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுற்றதும் வெள்ளைக்காரப் படைகள் தோட்டத்தை விட்டு படிப்படியாக வெளியேறினர். எங்கள் கிராமத்திலும், சூழவுள்ள ஈச்சந்தீவு, கண்டலடியூற்று, உப்பாறு, நீரோட்டுமுனை போன்ற கிராமங்களிலும், அயலில் உள்ள தென்னந் தோட்டங்களிலும் தென்னங்கள் இறக்குவார்கள். திருகோணமலை நகரத்தில் இருந்த திரு. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் 'தென்னங்கள்' இறக்குவதைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தார். தென்னந் தோட்டத்திலேயே

'கள்' இறக்கும் தொழிலாளர்கள் வாடிகளை அமைத்துத் தங்கி இருப்பார்கள். தென்னந் தோட்டத்தின் தெற்குப் புறமாக ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, தாமரைவில், சின்னத் தோட்டம், கண்டலடியுற்றுக் கிராமங்களைச் சேர்ந்த பல தமிழர்களுக்கும் ஏக்கர் கணக்கான தென்னந் தோட்டங்கள் இருந்தன.

திருகோணமலை நகரின் சேமனாக இருந்த திரு. தாமோதரம்பிள்ளை, ஆலங்கேணியைச் சேர்ந்த திரு. ஆறுமுகம், திரு. முத்துக்குமார், திரு. கந்தையா (திரு.தங்கராசா அவர்களின் தந்தை) திரு. சின்னத்தம்பி, தாமரைவில்லைச் சேர்ந்த திரு. மாறிமுத்து போன்றோரின் தோட்டங்களும் இருந்தன. இத்தோட்டங்களை ஊடறுத்து ஒரு மணல் செறிந்த பாதை இருந்தது. அப்பாதை ஈச்சந்தீவில் இருந்து தாமரைவில் ஊடாக கண்டலடியுற்று, ஊடாக உப்பாற்றைச் சென்றடையும். ஈச்சந்தீவில் இருந்து சுமார் மூன்றரைக் கிலோ மீற்றர் தூரம் வரை சென்று முழங்கை முடக்கு சந்தியில் திரும்பி தாமரைவில் செல்ல வேண்டும்.

நமது கையை உயர்த்தி முழங்கை வரை மடக்கினால் ஏற்படும் கோணத்தைப் போல் தெரு இருந்தது. முழங்கையை மடக்கினால் ஏற்படும் வளைவு போல் அந்த தெரு அமைந்திருந்தது. அதனால் அந்த இடம் முழங்கை முடக்கு என அழைக்கப்பட்டது. அந்த முடக்கில் ஆங்காங்கே சிறு கொட்டில்கள் இருக்கும். அக் கொட்டில்களை அண்மித்து தொட்டுக் கொள்ளவும், கடித்துக் கொள்ளவும் சுவையான 'சைட்டில்' இருக்கும். தட்புடலாக வியாபாரம் நடக்கும். அந்த இடம் மதுப் பிரியர்களுக்கு சொர்க்கபுரிதான். காலை பத்து மணிக்குக் கடை திறந்தால் மாலை ஏழு எட்டு மணிவரை பம்பலாக இருக்கும். ஒரே களியாட்டம். அந்த இடம் பெரிய நாடகமேடையாக ஜொலிக்கும். தெருவில் பலவித கதாபாத்திரங்களைத் தரிசிக்கலாம்.

அந்த நாடக மேடையில் பல நாடகங்கள் மேடையேறும். இராமர்களையும், இராவணர்களையும், சிவனையும், சக்தியையும், வள்ளி, தெய்வயானை, வேல் முருகனையும், அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, நளன், தமயந்தி என அனைத்துப் பாத்திரங்களும் உலா வருவார்கள். சிறுவர்களாகிய எங்களுக்குக் கொண்டாட்டமாக இருக்கும். தெருக்கள் எல்லாம் நாடக மேடையாக மாறும். பாடல்களும், ஆட்டங்களும் என பம்பலாக இருக்கும். இவையெல்லாம் பின்னர் எங்கள் இலக்கியப் பயணத்துக்கு உதவின.

கண்டற்காடு, தீனேரி, சாந்தாப் பணிக்கன், இறவடிச் சேனை, சாவாறு, சுங்கான்குழி போன்ற வயற்காடுகளில் இருந்து கிழமையில் ஒரு சில நாட்கள் வந்து மகிழ்வார்கள். வருபவர்கள் தேர்தல் காலத்தில்

உலா வருவதுபோல் சேர்ந்து வருவார்கள். வந்து கள்ளினைச் சுவைப் பார்கள். 'பாளை வெள்ளையன் வயிற்றுக்குள் போனால் பலதும் பத்தும் வெளிப்படும். உண்மை விளம்பி' என்றும் சொல்வார்கள். அதிகாலையில் கள்ளு இறக்கும் தொழிலாளர்கள் சுறுசுறுப்பாகி விடுவார்கள். மரமேறி 'கள்' இறக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். மரங்களில் இருந்து பாளையைச் சீவி பின்னர் பாளையில் தட்டுவார்கள். அந்த ஒலி தோட்டமெங்கும் ஒலிக்கும்.

உற்றுக் கேட்டால் ஒருவித ஒழுங்கிசையில் ஒலிக்கும். அவர்கள் ஒருமரத்தில் இருந்து இன்னொரு மரத்துக்குக் கயிற்றில் நடந்து போவார்கள். சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு அதிசயமாக இருக்கும். மரத்தில் இருந்து கள்ளினைக் கொண்ட பாத்திரங்கள் கயிற்று வழியே கீழிறங்கும். கள்ளின் மணத்தைக் கடற்காற்று அள்ளி வந்து ஊரெங்கும் பரவிவிடும். காலையில் திருகோணமலையில் இருந்து லொறிகள் வெற்றுப் பீப்பாக்களுடன் ஆலங்கேணியை நோக்கி வரும். லொறிகள் ஊர்ந்து போகும்.

இரண்டு மணிக்கு திருகோணமலை நோக்கிப் பயணிக்கும் இதேபோல் நிலாவெளி, சாம்பல்தீவு சல்லி போன்ற பகுதிகளில் இருந்தும் கள்ளு வந்து சேரும். பின்னர் திருகோணமலை, நாலாம் கட்டைச் சந்தி போன்ற இடங்களில் உள்ள தவறணைகளில் விற்பனையாகும். நாலாம் கட்டைச் சந்தி 1980வரை கள்ளுச் சந்தியாகவே இருந்தது. அங்கு திருகோணமலை நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள் குவிவார்கள். இரண்டு மணிக்குப் பின் நாலாம் கட்டைச்சந்தி திருவிழாவாக இருக்கும். ஆண்கள், பெண்கள் எனச் சமமாக இருந்து குடிப்பார்கள். பிள்ளை குட்டிகளும் குடிப்பார்கள்.

பகலெல்லாம் உழைத்து விட்டு பகலிரவாகக் குடித்து அழியும் மக்களைப் பற்றிக் கவலை கொள்வோர் இல்லை என்றே கூறலாம். எனினும் சில இடதுசாரி நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் இச் செற்பாடுகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தனர். திருகோணமலை நாலாம் கட்டைச் சந்தியில் வந்து குடிப்பதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். அதற்கு நண்பன் தா.சீ. வில்வராசா தலைமை தாங்கினான். அவன் பிரபல கவிஞன். கவிதை எழுதுவதிலும் பாடுவதிலும் சிறந்து விளங்கியவன். திருகோணமலை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராக திரு.பொ. சிவசேவகரம் விளங்கினார். அவரின் அனுசரணையுடன் பல எழுத்தாள நண்பர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். என்னோடு நண்பர் க.தங்கராசா, கு.கோணாமலை, கருணாகரன் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர்.

ஈற்றில் வெற்றியும் கண்டோம். தொழிலாளர்கள் எங்கள் நல்ல எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டனர். நாலாம் கட்டைச் சந்திக்கு வருவதைக் குறைத்துக் கொண்டனர். வருபவர்கள் கள்ளினை வாங்கித் தங்கள் இடங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று பருகினர். இது பரவலாக எங்கும் பரவியது. எங்கள் கிராமத்திலும் பலர் கள்ளைக் குடித்து குட்டிச் சுவராசுவதைத் தலைமை ஆசிரியர் கண்டித்தார். குடியைக் கெடுக்கும் குடியை அகற்றத் திட்டம் தீட்டினார். கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் உதவியாக இருந்தது. சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் குடிவகைகளுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பத் துணிந்தார்கள். எங்கள் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தில் 'குடியாமல் இருப்பது' என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை கோயிலில் சங்க உறுப்பினர்கள் 'குடிப்பதில்லை' என்று சத்தியப் பிரமாணம் செய்தனர். 'மதுபான வகையைக் குடிப்பதில்லை' என்று சத்தியம் செய்தார்கள். அத்துடன் புகை பிடிப்பதில்லை என்றும் தீர்மானித்தார்கள். இது எங்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும். அதன்படி சுமார் ஒரு வருடம் எவரும் மதுபானம் பாவிக்கவில்லை. அதேபோல் புகை பிடிப்பதையும் தவிர்த்தார்கள். நாங்கள் விடுமுறையில் வீடுகளுக்கு வந்தால் சில புரட்சிகரத் திட்டங் களை நடைமுறைப் படுத்துவோம். பாடசாலை சென்று மீண்டும் வந்தால் எல்லாம் தலைகீழாக மாறியிருக்கும். மாற்றமாம் வையகம் அல்லவா? அப்படித்தான் இருக்கும்.

இச்சங்கம் சிலகாலம் இயங்கியது. எனினும் சங்கத்தைத் தொடர்ந்து இயங்க வைக்க அவர்களால் முடியவில்லை. இளைஞர்கள் தமது விவசாய வேலைகளில் ஈடுபடுவதால் நேரம் கிடைப்பதில்லை. கூட்டங்களைக் கூட்டுவதற்கு அவகாசம் கிடைப்பதில்லை. தலைமை ஆசிரியரும் ஏனைய ஆசிரியர்களும் விடுமுறை காலத்தில் தமது வீடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள். நாங்கள் விடுமுறையில் வீடுகளுக்கு வந்தால் 'குடியாதவன் வீடு விடியாது' என்று தெருவால் பெருங்குடி மக்கள் சத்தமிட்டுச் செல்வார்கள்.

ஆலங்கேணியில் வாசிகசாலை தொடங்கல்.

இக்காலங்களில் நாங்கள் சிலர் வெளி மாவட்டங்களில் கற்றுக் கொண்டிருந்தோம் அல்லவா? விடுதிகளில் தங்கியிருந்து கற்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. விடுதியில் உள்ள ஏனைய மாணவ நண்பர்கள் ஊர்களுக்கு சனி. ஞாயிறு நாட்களில் போய்வரும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. பல ஊர்களில் இயங்கும் பல சங்கங்களைக் காணும் சந்தர்பங்களும் கிட்டின. நல்லன வற்றை எங்கள் ஊரிலும் நடைமுறைப் படுத்தும் சிந்தனைக்கு வழிவகுத்தது.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் இயங்கத் தொடங்கியதும் ஒரு படிப்பகத்தைத் தொடங்கத் திட்டம் தீட்டினோம். அதற்கேற்ப கிராம முன்னேற்றச் சங்க மண்டபத்தில் படிப்பகத்தைத் தொடக்கினோம். கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் ஓலைக் கொட்டிலில்தான் இயங்கியது. தெரிந்தவர்களிடம் பல உதவிகளைக் கேட்டோம் உதவியைப் பணமாகக் கேட்கவில்லை. பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள், படித்து முடித்த புத்தகங்கள் எனக் கேட்டோம். எங்கள் கோரிக்கைகளைப் பலர் ஏற்று உதவினார்கள். படிப்பகம் செயற்படத் தொடங்கியது. ஆலங்கேணிப் பாடசாலையிலும், ஈச்சந்தீவு பாடசாலையிலும் பாவிக்க முடியாத தளபாடங்கள் கிடந்தன. வருட முடிவில் அவற்றை ஏலத்தில் விற்பார்கள். அவற்றைப் பணத்தினைச் செலுத்தி வாங்கினோம். அவற்றைத் தெரிவு செய்து சில அலுமாரிகளைச் செய்தோம். தம்பியையாவும், கருணாகரனும் உதவினார்கள். தலைமை ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி சகலகலா வல்லவர் அவருக்குத் தெரியாத வேலைகளே இல்லை எனலாம். தச்சு வேலை, மேசன் வேலை என அனைத்திலும் வல்லவர்.

படிப்பகத்துக்கு வேண்டிய மேசை, வாங்குகள், அலுமாரிகளை அவரது மேற்பார்வையில் செய்வித்தார். படிப்பகம் தலைமை ஆசிரியரின் தலைமையில் தொடங்கப்பட்டது. நாங்கள் பாரதியின் பித்தர்களாக இருந்தோம். அதனால் படிப்பகத்துக்கும் “பாரதி படிப்பகம்” என்ற பெயர் சூட்டினோம். படிப்பகத்துக்கு வருபவர்கள் தங்களின் கையெழுத்தினை அதற்காக வைக்கப்பட்ட கொப்பியில் இடும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். அவ்வாறே பலரும் செய்யத் தொடங்கினார்கள். நாங்கள் கல்வியைத் தொடர்ச் சென்றோம்.

ஆலங்கேணியில் பாரதி விளையாட்டுக் கழகம்.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தை நிறுவப் பாடுபட்டு உழைத்தவர்களில் பல முக்கியமானவர்கள் இருந்தார்கள். திரு.சி.சின்னத்தம்பி, ஆங்கில ஆசிரியர் க.பத்மநாதன், வீ. நாகேந்திரம், சின்னான் எனும் கணபதிப்பிள்ளை, கோணாமலை, தங்கராசா, சபாரத்தினம், சீ. கந்தசாமி, வீ.கணபதிப்பிள்ளை, பெ. மயில்வாகனம், கு. நாகபிள்ளை, சொக்கலிங்கம், மயில்வாகனம், பே. வல்லிபுரம், மு.வேலும் மயிலும், க.முருகுப்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடக் கூடியவர்கள். முதலாவது விளையாட்டரங்காக எங்கள் கிராம முன்னேற்றச் சங்கமே ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் விளையாட்டுக் கழகம் உருவாக வழிசமைத்தது. விடுமுறைக் காலங்க

ளில் நாங்கள் வீடுகளுக்கு வருவோம். அக்காலங்களில் சங்கத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு வடிவம் கொடுப்போம். திரு.சின்னத்தம்பி தலைமை ஆசிரியராகச் சேவையில் இருந்தார். கிராமங்களை எழுச்சி பெற வைப்பதில் அவருக்கு அலாதி விருப்பம். அவரது தலைமையில் பாரதி விளையாட்டுக் கழகத்தைத் தோற்றுவித்தோம். மாலையில் கரப்பந்தாட்டம் நடக்கும். இளைஞர்கள் ஆவலாக வருவார்கள். திரு.ஞானப்பிரகாசம் என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் இருந்தார். அவர் இளைஞர்களைக் கவர்ந்து செயற்பட வைத்தார். பல போட்டிகளில் பங்கு கொண்டு வெற்றி பெற்றோம்.

பின்வருவோர் விளையாட்டுக் கழகத்தில் வீரர்களாக விளங்கினார்கள். திரு.சி.சின்னத்தம்பி, வீ.நாகேந்திரம், க. பத்மநாதன், மு. வேலும்மயிலும், வ.சண்முகலிங்கம், ச.அருளானந்தம், க. செல்வநாயகம், க.தங்கராசா, கு.கோணாமலை, இன்னும் பலர் விளங்கினார்கள்.

கிண்ணியா பிரிவுக் காரியாதிகாரி அலுவலகத்தில் ஆர்வமுள்ள சில அலுவலர்கள் இருந்தனர். அதேபோல் சீனக்குடாப் பொலிஸ் நிலைய அலுவலர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் போட்டிகளை ஒழுங்கு மைப்பார்கள். அப்போட்டிகளில் பங்கு கொண்டு வெற்றிகளை ஈட்டினோம். தம்பலகாமத்தில் பல விளையாட்டுக் கழகங்கள் இருந்தன. தம்பலகாமத்துக்கும் ஆலங்கேணிக்ம்தான் போட்டி வலுவாக இருக்கும். மாறி மாறி வெற்றி தோல்வி வரும். ஒரு முறை ஆலங்கேணி வென்றால் அடுத்துவரும் போட்டியில் தம்பலகாமம் வெல்லும். தம்பலகாமத்துக்கு சைக்கிளில் செல்வோம். விளையாடி முடிந்ததும் அங்குள்ள ரூறிங் சினிமாக்கொட்டகையில் படம் பார்த்து விட்டு வருவோம்.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் மூலம் செயற்பாடுகள்.

எங்கள் கிராமத்தின் தெருக்கள் விரிந்து கிடந்தாலும் அழகாக இருக்கும். ஆனாலும் ஓரங்களில் பற்றைகள் முளைத்துப் பசுமையாக இருக்கும். வாகனங்கள் இல்லை. எனினும் மாட்டு வண்டிகள் செல்வதால் இவற்றைப் பற்றிய சிந்தனை எவருக்கும் இருக்கவில்லை. தெருக்களை இணைத்துப் பல ஒழுங்குகள் உள்ளன. ஒற்றையடிப் பாதைகள் தெரியும். பற்றைகள் வளர்ந்து ஒழுங்குகளை மூடியிருக்கும். வெளி மாவட்டங்களில் கற்கும் எங்களுக்கு இந்த நிலை கவலையை ஏற்படுத்தும். பாடசாலை மாணவர்களை அழைப்போம். பாடசாலையும் விடுமுறைக்காக மூடியிருக்கும். ஏதாவது விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்வோம். மாணவர்களையும் பாடசாலையை விட்டு இடைவிலகல் செய்தோரையும் அழைப்போம். அவர்கள் அனைவரும் வந்து சேருவார்கள்.

விளையாடுமுன் அவர்களுக்கு அறிவுரை செய்வோம். அவர்களின் முகத்தை அளவிடுவோம். அவர்களிடமே தலைமைப் பொறுப்புகளைக் கொடுப்போம். அவர்கள் ஆர்வத்தோடு ஈடுபடு வார்கள். உதைபந்து அல்லது கால்பந்து அவர்களுக்கு மிகவிருப்பமான விளையாட்டு. தலைமை ஆசிரியர் திரு.சின்னத்தம்பி விடுமுறை காலங்களில் பாடசாலைத் திறப்புகளில் சிலவற்றை எங்களிடம் தருவார். எங்களுக்குத் தேவையான விளையாட்டுப் பொருட்கள் வெளியில் இருக்கும். பாடசாலைக் 'கேற்' திறப்பு எங்களிடம் இருக்கும்.

சிரமதானம் பற்றிய விழிப்புணர்வு வழங்கப்படும். பின்னர் சிரமதான வேலைகளில் ஈடுபடுவோம். குழுக்களாகப் பிரிந்து தெருக்களின் ஓரங்களில் துப்பரவு நடைபெறும். அடுத்து ஒழுங்கைகளைத் துப்பரவு செய்வோம். இரவு நேரத்தில் நிலவொளியில் செப்பனிட்ட தெரு, ஒழுங்கைகளை அழகு பார்ப்போம். விடுமுறை முடியுமுன் தலைமை ஆசிரியர் வந்துவிடுவார். பார்த்துவிட்டுப் பாராட்டுவார். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கல்விச் சேவை செய்ய வந்தவர் எங்கள் கிராமத்தில் எழுச்சிக்காகப் பாடுபடுவதை எண்ணிப் பார்ப்போம். அவரை எங்களது வழிகாட்டியாகக் கொண்டோம். எங்கள் கிராமத் தெருக்கள், ஒழுங்கைகள் அழகான காட்சியாகும். ஊர்ப் பெரியவர்களும் பாராட்டுவார்கள்.

வீதிச் சந்திகளில் விளக்குகள்

ஒரு முறை எங்கள் ஊர்ச் சந்திகளில் தெரு விளக்குகளை நிறுவ திட்டம் தீட்டினோம். தலைமை ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி அனைத் துக்கும் தலைவராகச் செயற்பட்டார். நாகேந்திரம், அருளானந்தம். தங்கராசா, கோணமலை, சின்னான் எனப்படும் கணபதிப்பிள்ளை, சபாரத்தினம், முருகுப்பிள்ளை, இராமச்சந்திரன், சண்முகலிங்கம் போன்ற பலர் இச்செயலணியில் செயற்பட்டவர்கள். தலைமை ஆசிரியர் என்ன சொன்னாலும் நல்லனவற்றிற்கு ஊர்ப் பெரியவர்களின் ஒத்தாசை கிடைக்கும். ஊர்ப்பெரியவர்கள் சிலர் அறிக்கை லாம்புகள் தந்துதவினர். ஆலங்கேணிச் சந்தியில் வைக்க வேண்டிய விளக்கினைச் சந்தியில் தேநீர்க் கடை வைத்திருந்த திரு.வீ.இராசேந்திரம் தந்துதவினார். இராசேந்திரம் சிறந்த நாடக நடிகர். அதிலும் நல்ல நகைச்சுவை நடிகராக விளங்கியவர். அவரை விகடகவி என்றும் அப்பந்தின்னி என்றும் அழைப்பார்கள்.

அறிக்கை லாம்புகளை உயரமுள்ள தடிகளை நட்டு அதில் வைப்போம். அவை எரியும்போது அழகாகவும் வெளிச்சத்தைத் தருவனவாகவும்

இருந்தன. பெரிய தடிகளைக் காடுகளுக்குச் சென்று வெட்டி வந்தோம். அவற்றை அளவாக வெட்டி லாம்புகளைப் பொருத்தினோம். இதற்கு தம்பையா உதவியாகச் செயற்பட்டார். மாலையானதும் ஒரே நேரத்தில் விளக்குகளைக் கொழுத்தினோம். அவை ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்து எரிந்தன. அவற்றைப் பார்த்து சந்தோசித்தோம். எங்கள் ஊர் இருளில் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. ஆனாலும் அடுத்த நாள் காலையில் அந்த விளக்குகளில் சிலவற்றைக் காணவில்லை.

அவற்றைப் பொறாமையினால் சிலர் உடைத்து அழித்து விட்டனர். ஆனாலும் நாங்கள் கவலைப் படவில்லை. அடுத்த நாள் அதே இடத்தில் விளக்குகளை ஏற்றினோம். இவ்வாறு பல முறை செய்தார்கள். ஈற்றில் இவற்றுக்குப் பொறுப்பானவர்களை எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் கண்டு பிடித்துவிட்டார். 'கள்ளனிடம் பொலிஸ் வேலை கொடுத்தால் அனைத்தும் நன்றாக நடக்கும்' என்று சொல்லுவார். அதேபோல் அவர்களிடமே விளக்குகளை ஏற்றும் கடமையை ஒப்படைத்தோம். நாங்கள் இருக்கும் வரை விளக்குகள் எரிந்தன. விடுமுறை முடிந்து பாடசாலைகளுக்குச் சென்றதும், விளக்குகளும், விளையாட்டும் உறக்கம் கொண்டன.

பாரதி படிப்பகம் உருவாதல்

பாரதி படிப்பகத்தை நிறுவினோம். காட்டுக்கு சென்றோம். அது ஒருவகைப் புது அனுபவம். அந்நிகழ்வுகளை நினைத்தாலே ஆச்சரியமாகவும், அதிசயமாகவும் இருக்கும். யானைகளின் பிளிறல், வண்ணாத்தி பாலத்தில் தூண்டில் போட்டு மீன் பிடித்து கறிசமைத் தோம்.. அன்று இரவு உறக்கமே இல்லை. விடியலைத் தெரிவித்து மயில் அகவின. காட்டுச் சேவல்கள் கூவின. காட்டில் மரங்களை வெட்டிக் கொண்டு வந்தோம். அவற்றைச் செப்பளிட்டுக் கொட்டில் அமைத்தோம். களிமண்ணினால் இரவு வேளைகளில் சுவர்களை வைத்தோம். பலரது உதவிகளைப் பெற்று நூல்களைப் பெற்றோம். படிப்பகத்தில் பல நூல்கள் இருந்தன. அனைவரும் வாசிக்கத் தொடங்கினர்.

1964ல் பாடசாலையும், ஊரும் ஏற்றம் பெறத் தொடங்கியது. 1964ல் நான் ஆங்கில ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று வந்தேன். ஆலங்கேணி கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் புதுப் பொலிவைப் பெற்றது. ஊரில் பாரதி படிப்பகம் நிறுவப்பட்டது. பத்திரிகைகளும், நூல்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. மாணவர்களிடையே வாசிக்கும் கலராசாரம் வேர்விடத் தொடங்கியது. வாசித்தவற்றை பாடசாலை முத்தமிழ் மன்றத்தில் வெளிப்படுத்தும்

திட்டம் அறிமுகமாகியது. 'கேணிச்சுடர்' கையெழுத்துப் பத்திரிகை மாதந் தோறும் வெளியிடப்பட்டது. பல இளம் எழுத்தாளர்கள் உருவாகினார்கள்.

வ.கருணாகரன்

கௌரிதாசன், மு.வே.யோகேஸ்வரன், செ.துரைநாயகம், ஆலையூரன், கேணிப்பித்தன், ச.தவராசா, தாமரைத்தீவான், குலமணி, ஆலிங்கன் (மகாலிங்கம்) வ.கருணாகரன் இன்னும் பலர் எழுதினர். வ.கருணாகரன் எழுதிய சாக்குக் கட்டில் சிறந்த சிறுகதை என எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டது.

மாதாந்தம் இலக்கிய வட்டம் கூட்டினோம். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகளை எழுதிவந்து வாசித்துக் காட்டப்பட்டது. அவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் விமர்சிக்கப்பட்டன. அந்த இலக்கிய வட்டக் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்டவை கேணிச்சுடரில் பிரசுரமாகின. நாடகங்கள் எழுதுவதில் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டன. பல விழாக்கள் நடந்தேறின. எனினும் பாரதி விழாவே மிகுந்த சிறப்பாக நடந்தேறியதாகும்.

பாரதி படிப்பகத்தில் பாரதிவிழா

பாரதி படிப்பகத்தில் பாரதிவிழா வெகுவிமர்சியாக நடப்பதற்குத் திட்டமிட்டேன். பலரின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டேன். ஆதரவு கிடைத்தது. பலரும் போற்றும் வண்ணம் நடாத்துவற்குத் திட்ட மிட்டேன். ஆலங்கேணியின் வீதிகள் மாவிலை தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. வீடுகளுக்கு முன்னால் வீட்டுக்காரர்களே சோடனையில் ஈடுபட்டு சோடித்தனர். பாடசாலை மாணவர்கள் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டனர். இளைஞர்கள் மத்தியில் பேச்சுப் போட்டிகள், கவிதைப் போட்டிகள் நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கினோம்.

**அன்றே விழா வெடுத்தான்
அருள் ஈயும் ஆனந்தன்
இன்றும் நினைக் கின்றோம்**

அறுபத் தைந்தா மாண்டில்
ஆம் ஆலங் கேணியிலே
கருவாம் கலையின் விழா
'கவிஞன்' படிப் பகத்தில்

பேச் சென்ன பாட்டென்ன
பெருநா டகம் என்ன?
ஒச்சிய கை ஒலி யென்ன
ஒன்றும் மறந்தறி யோம்

அருள் ஆற்று பணிகட்கு
அவ் விழா வே சான்றாம்
இருள் போக்கி ஒளி தந்தோன்
இருக் கின்றான் வாழியவே!

என கவிஞரேறு கலாபூஷணம் தாமரைத்தீவான் அவர்கள்
எழுதியதை என்னால் மறக்க முடியுமா? இந்நிலை நீடிக்கவில்லை.

அடுத்த ஆண்டு நான் பயிற்சிக் கல்லூரிக்குச் சென்றேன். திரு.
தங்கராசா வேறு பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச்சென்றார்.
இரண்டாண்டுகளின் பின்னர் பயிற்சி முடிந்தது. என்னை சேனையூர்
பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் செய்திருந்தார்கள். நாட்டில் சற்று அமைதி
நிலவியது. சுமார் மூன்று ஆண்டுகள் சேனையூரில் கடமையாற்றினேன்.

1990 களின் போது கலவரங்களினால் ஊர் மக்கள் சிதறி ஓடினர்.
பலர் இல்லாது ஒழிக்கப் பட்டனர். வெளி மாவட்டங்களிலும் தஞ்சம்
புகுந்தனர். பலர் காடுகளில் மறைந்து உயிர்தப்பினர். பலர் இந்திய
மண்ணில் தஞ்சமாகி முகாம்களில் உள்ளனர். எனினும் கலவரத்தின்
உச்ச கட்டத்தினால் அகதிகளாக்கப் பட்டு திருகோணமலை மாவட்டத்தின்
சீனக் குடாவில் அகதிமுகாமில் தஞ்சமாகினர். வீடு, வாசல், ஆடு, மாடு,
சொத்துக்கள், கோயில் அனைத்தும் சூறையாடப்பட்டன. ஆலங்கேணி,
ஈச்சந்தீவு, உப்பாறு ஆகிய கிராமங்கள் பாழடைந்தன. மக்கள் அகதி
முகாம்களில் அல்லலுற்றனர்.

ஆலங்கேணியில் ஒரு துயரமான நாள் 28-12-1955

கொட்டியாரக் குடாக் கடலில் பெட்டிகள், பலகைத் துண்டங்கள்
என மிதந்து வரும். சனங்கள் அவற்றைத் தங்கள் வீடுகளுக்கு எடுத்துச்
செல்வார்கள். மாறிகாலத்தில் கடல் கொந்தளிப்பாக இருக்கும். மகாவலி

கங்கை பெருக்கெடுத்தால் கடல் நிறம் மாறி பயங்கரமாக அலைகள் வீசும். அக்காலங்களில் கடலில் குளிப்பது ஆபத்தானது. நான் அப்போது ஜே.எஸ்.சி வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அது ஒரு மார்கழி மாதம். பத்தாவது நாள் திருவெம்பாவைப் பூசை முடிந்தது. நாங்கள் பதினேழு சிறுவர்கள் கடலுக்குக் குளிக்கச் சென்றோம்.

எங்களை யாரும் எச்சரிக்கவும் இல்லை. எங்களுக்கு நீந்தத் தெரியும். நாங்கள் கடலில் இறங்கும்போது சாதாரணமாகவே அலை வீசியது. நீந்தி விளையாடினோம். தூரத்தே கப்பல்கள் துறை முகத்தினுள் நுழைந்து கொண்டிருந்தன. சில வெளியேறின. திடீரென அலைகள் ஆர்ப்பரித்தன. கரையை நோக்கிச் சிலர் நீந்தி வந்தனர். அவர்களை வரும்படி சைகை செய்தோம். சிலர் வெகுதூரம் நீந்திச் சென்றனர். அவர்களை அழைத்தோம். கடல் கொந்தளித்துப் பயங்கரமாக இருந்தது. அலைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எழுந்து சுருண்டு மடிந்து வீசின. ஒருவாறு கரைக்கு வந்தவர்களைக் கணக்கிட்டோம். பலரைக் காணவில்லை.

நீந்திக் கொண்டு இருந்தவர்களையும் காணவில்லை. இங்கும் அங்குமாகக் கரையில் ஓடியோடித் தேடினோம். எண்ணிக் கணக் கிட்டோம். மூன்று பேரைக் காணவில்லை. கரையேறியவர்கள் ஒவ்வொரு வராகத் தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று ஓடிவிட்டனர். நான் செய்வ தறியாது தவித்தேன். என்னுடன் நண்பன் வைரமுத்து மட்டும் நின்றார். வீதியால் சீனக்குடா நோக்கி வாகனம் செல்வதைக் கவனித்தேன். வாகனத்தை நிறுத்தி நிலைமையை விளக்கினேன். செய்தி பரவி மீட்புப் பணிக்காகப் பலர் ஓடோடி வந்தனர். தேடல் தொடங்கியது.

அன்று மாலை ஒருவருடைய உடலை மீட்டார்கள். அடுத்த நாள் மற்றவர்களின் உடல்களையும் மீட்டார்கள். எனது கிராமம் துக்கத்தில் சோர்ந்து துவண்டு கிடந்தது. சந்தோசம் தொலைந்து பல நாட்களாகத் தவித்தேன். அந்த நாளை நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது.

மெல்லென மறைந்து போகும் பழைய ஊர்ப் பெயர்கள்

வயல்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களை அடப்பனார் என அழைத்தார்கள். அவர்களுக்கு நிலம் நிவந்தமாகக் கொடுபட்டது. 'அடப்பனார் வெட்டை' நிவந்தமாகக் கொடுப்பட்டு அவர்கள் அங்கு வாழ்ந்தார்கள். சலவைத் தொழிலாளர்களான வண்ணார் வாழ்ந்த பகுதி 'வண்ணாரவெட்டை' ஆனது. இப்பெயர்கள் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. அக்காலத்தில் அம்மன் கோயில்கள் அதிகமாக இருந்தன. அரிய புகழ்பெற்ற கோயில்கள் அந்நிய படையெடுப்பாளர்களால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

அவ்வகைக் கோயில்கள், இடிபாடடைந்த நிலையில் அழிந்து அவற்றின் எச்சங்கள் புதையுண்டு போய்க்கிடக்கின்றன. ஆனாலும் அந்த இடங்களில் இன்றும் கோயில்களை அமைத்து மக்கள் வழிபடுகின்றனர். ஆலங்கேணி, நீரோட்டுமுனை, உப்பாறு, தாமரைவில், மாகாமம், கல்லடி வெட்டுவான், சுங்கான்குழி, தீனேரி, பாண்டியனூற்று, கற்சனை, சாவாறு, சாந்தாப்பணிக்கல், சண்டங்காடு, கீரைத்தீவு, பெட்டைக்குளம், கண்டல்காடு, போன்ற இடங்களில் இன்றும் அச்சிதைவுகள் உண்டு. சிவன்கோயில், அம்மன்கோயில், விநாயகர் கோயில் நாகதம்பிரான் கோயில்களும் இருந்தன.

உள்நாட்டுப் படை எடுப்புக்களால் தாங்கள் வாழ்ந்த உள்நாட்டைக் கைவிட்டுக் கடற்கரைப் பக்கம் குடி அமர்ந்தார்கள். அதேபோல் அந்நிய படை எடுப்புக்களால் கடற்கரைகளைக் கைவிட்டு மக்கள் உள் நாட்டுக்குள் நகர்ந்தனர். அந்நியரின் ஆட்சியின்போது காணிகள் அவர்களது ஆள்புலத்தினுள் வந்தன. அரசுக்குச் சொந்தமான காணிகளில் வெளியார் தென்னந்தோட்டங்களை உருவாக்கினார்கள்.

அந்நியர் ஆண்டாலும் கிராமங்களில் வாழ்க்கை வழமைபோலவே இருந்தது. நீரோட்டுமுனை தொடக்கம், ஆலங்கேணி, தாமரைவில், உப்பாறு, கொட்டியாபுரம், சம்பூர், சேனையூர், கட்டைபறிச்சான், தோப்பூர், கிளிவெட்டி. ஈச்சிலம்பற்று, வெருகல்வரையும், தம்பலகாமம் தொடக்கம் கந்தளாய் வரையும் தமிழர் பிரதேசமாக இருந்தது. கடற்கரை யோரமாக ஏலவே இருந்த மக்கள் கடற்கரையை விட்டுக் குளங்களையண்டி ஒதுங்கினார்கள்.

மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் தமது கலைகளை மறக்க வில்லை. கிராமங்களில் கிராமியக் கலைகள் வளர்ச்சியுற்றுத் திகழ்ந்தன. நாட்டார் பாடல்கள் வாய்களில் வலம்வந்தன. சேனைப் பயிற்சி செய்கையும், நெற்செய்கையும் மற்றும் வாழ்வாதாரத் தொழில்களும் மக்களுக்கு நல்ல ஓய்வைக் கொடுத்தன. அதனால் நாடகக்கலை ஆங்காங்கே விமரிசையாக வளர்ந்து வந்தது.

பாரிய தமிழ்பிரதேசத்தில் முத்தமிழ் வளர்ச்சி நன்றாகவே இருந்தது. எட்டுச் சுவடிகளில் எல்லோராலும் எழுதமுடியாது. அதிகமாக வாய்மொழி வழக்காக தமிழ் வளர்ச்சி கண்டது. அண்ணா விமார்களிடம் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இருந்தன. அவை ஏடுகளாகவே இருந்தன. நாடகம் பழகுபவர்கள் அண்ணாவிமார் சொல்லிக் கொடுப்பதைக் கவனமாகக் கேட்டு மனப்பாடம் செய்வார்கள். நல்ல பயிற்சிகள் மூலம் நடிகர்கள் தமது திறமையைக் காட்டினார்கள்.

எங்கள் பிரதேசத்தில் கலை வளர்ச்சி

ஒரு நாடகம் அரங்கேற்றம் பெறுவதற்குக் குறைந்தது ஆறு மாதங்கள் தொடக்கம் ஒரு வருடமேனும் தேவை. நாடகம் பழகுவதற்கென்றே ஒரு கொட்டகையை அமைப்பார்கள். அரங்கேற்றத்துக்காக சிறப்பான மேடையுடன் கூடிய கொட்டகையை அமைப்பார்கள். ஆலங்கேணியில் நாடகம் பழகுவதற்காகச் சிறு கொட்டகை பத்தினியப்பாவின் வீட்டுக்கு அண்மையில் இருந்தது. அந்தக் கொட்டகைக்குள்ள்தான் சாரங்கதாரா, சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகங்கள் பழக்கப்பட்டன.

சமாவைத்தீவில் பொன்னையாவின் பெரிய வளவினுள் போடப்பட்ட கொட்டகையில் பழக்கப்பட்டது. நான் சிறுவனாக இருந்த போது இராமநாடகம் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் சீதையாக வடிவேலர் நடித்தார். அவரது ஆட்டம் இன்றும் என் கண்முன் நிற்கிறது. பொன்னையரின் வீட்டுக்கு அண்மையில் நாடகம் அரங்கேறியது. சமாவைத்தீவில் 'சத்தியவான் சாவித்திரி' நாடகமும் பழக்கப்பட்டது. பகல் முழுவதும் தொழிலில் ஈடுபட்ட இளைஞர்கள் மாலையானதும் ஒன்று கூடுவார்கள். நாடகம் பழகுவார்கள்.

அண்ணாவி தாமோதரம் சரியான கோபக்காரர். திருத்தமாகச் செய்யும் வரை விடவே மாட்டார். எனது மாமா மயில்வாகனம் கடும் கோபக்காரர். எடுத்ததற்கெல்லாம் கோபப்படுவார். ஆனால் நாடகம் பழக வந்தால் அண்ணாவியார் முன்னால் பெட்டிப்பாம்பாகி விடுவார். சாரங்கதாரா நாடகம் அரங்கேறும் நாள் குறிக்கப்பட்டது. கிராமத்தின் மத்தியில் உள்ள எங்களது காணியில் பெரிய கொட்டகை போடப்பட்டது. பலரும் பங்குகொண்டு உழைத்தனர். எடுபிடி வேலைகளைச் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் செய்தோம்.. அதில் எங்களுக்கு ஒரு சந்தோசம் கிடைத்தது. பெரிய தென்னங் குற்றிகளை நட்டுக் குறுக்காகப் பெரிய கைமரங்கள் பரப்பினார்கள். அதன்மேல் பலகைகள் பரத்தி அடுக்கிக் கட்டினார்கள்.

மேடைகள் தென்னங்குற்றி, பனங்குற்றிகளால் உறுதியானதாக அமைத்தார்கள். அதனைச் சுற்றிக் கிடுகினால் மறைத்தார்கள்.

அரண்மனைக் காட்சிகள் அற்புதமாக இருந்தது. அரசனின் சிங்காசனம் அழகானதாக இருக்கும். அந்த சிங்காசனத்தில் எனக்கு இருந்து பார்க்க ஆசை. அண்ணாவியாருக்கு வேண்டியபோது ஒத்தாசை செய்வதால் எனது விருப்பம் நிறைவேறியது. இருந்து பார்ப்பேன். பூங்காவனம் கனகச்சிதமாக இருக்கும். நடிகர்கள் தாமே பாடி நடிப்பார்கள். இருள் சூழ்ந்த கிராமம் பெற்றமக்ஸ் வெளிச்சத்தில் ஜொலிக்கும். சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை நாடகத்தைப் பார்த்து ரசிப்பார்கள். சிறுவர்கள்

பெரியவர்கள் போல் வேசமிட்டு நடித்துப் பழகுவார்கள்.

பார்வையாளர்கள் பாய்களை விரித்துத் தமக்கு விருப்பமான இடங்களில் அமர்ந்து கொள்ளுவார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் ஒலிபெருக்கி வசதிகள் இல்லை. நடிகர்கள் தங்கள் குரல்வளத்தால் உரத்துப் பாடி, உரையாடி மக்களை மகிழ்விப்பார்கள். மக்கள் ஆரவாரம் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்து ரசிப்பார்கள். கிராமத்து மக்கள் நாடகம் நடக்கும் இடத்துக்கு வந்து சேரும் நேரம் அண்ணாவியாருக்குத் தெரியும். தங்களது வேலைகளை முடித்துவிட்டுத்தான் வருவார்கள். அவர்கள் வந்ததும்தான் நாடகம் தொடங்கும். தொடக்கத்தில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தில் தோன்றுபவர்களது அறிமுகம் நடக்கும். கட்டியக்காரன் அறிமுகம் செய்வார். அப்போது சொந்தபந்தங்கள் மாலை, பொன்னாடை, பொன்முடிச்சு முதலியவற்றால் நடிகர்களுக்கு மரியாதை செய்வார்கள்.

ஒரு நாடகம் அரங்கேறினால் கிராமங்களில் இரண்டு மூன்று திருமணங்கள் நடைபெறும். பெரும்பாலும் நாடகத்தில் பங்கேற்று நடித்தவர்களுக்கே திருமணம் நடைபெறுவது வழக்கம். நாடகத்தில் பாத்திரம் ஏற்று சிறப்பாக நடிப்பவர்களை அப்பாத்திரங்களின் பெயராலேயே அழைப்பார்கள். அப்படியானவர்கள் எங்கள் கிராமத்திலும், ஏனைய கிராமங்களிலும் இன்றும் உள்ளனர். நாடகம் முடிந்தபின் நடிகர்கள் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் கிராமங்களில் பரவி, திருமணப்பேச்சு வார்த்தைகள் தொடரும். அதே வேளை ஆண்பெண்கள் சந்திக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களும் உருவாகும். இதற்கு சான்றாக எனது மாமா. அண்ணன் முதலானோரின் திருமணங்களைக் கூறலாம்.

சாரங்கதாரா நாடகத்தில் ஒரு காட்சி வரும். அந்த நாடகத்தில் மாமா மயில்வாகனம் நடித்தார். அண்ணன் கந்தசாமியும் நடித்தார். பிற்பகுதியில் இராசகுமாரனைக் கொலைக்களம் கூட்டிச் செல்லும் காட்சி நடைபெறும். எனது சின்ன உள்ளத்தில் அன்று பதிந்த காட்சி இன்றும் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து விட்டது. அண்ணன் இளவரசனாக நடித்தார். அண்ணனுக்கு நல்ல குரல்வளமிருந்தது. அண்ணனின் சிவந்த மேனிக்கு பச்சை நிறத்தில் அரசு உடை அழகாகத்தான் இருந்தது. நாடகம் முடிந்து அடுத்தநாள் வீடுவீடாக நாடக நடிகர்கள் செல்வார்கள். வீடுகளில் நல்ல வரவேற்புக் காத்திருக்கும். நன்கொடைகளும் கிடைக்கும். அதில் கிடைக்கும் அன்பளிப்புக்கள் அண்ணாவியாரிடம் ஒப்படைக்கப்படும். அவர் தன்னோடு ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும் ஒவ்வொரு பங்கு கொடுப்பார்.

அண்ணனின் காதல் வாழ்வும் நாடகமுடிவில் உருவாகியது. சில நாட்களின் பின் சங்ககாலத் திருமண முறைபோல் நடந்தேறியது.

வள்ளியாச்சி கந்தசாமிக்கு நல்ல பொருத்தமானவர் என்று எங்கள் தாத்தா ஏற்றுக் கொண்டார். அதேபோல் அவரது தங்கை தில்லையம்மா, அண்ணனோடு கணபதிப்பிள்ளை சாரங்கதாரா நாடகத்தில் சித்திராங்கியாக நடித்தார். அக்காவுக்கும் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் திருமணமாகியது.

இந்தத் திருமணத்தில் கணபதிப்பிள்ளையின் மாமா வைரமுத்துவைத் தவிர ஏனையவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லை. விஸ்வநாதர், காளியப்பு குடும்பத்தாருக்கு விருப்பமே இல்லை. திருமணமாகி இரண்டு நாட்களின் பின் காளியப்பு கூட்டத்தினர் படையெடுத்து வந்தனர். திருமணத்தை நடத்திவைத்த வைரமுத்து கணபதிப்பிள்ளையிடம் எங்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார். காளியப்பு வந்ததும் அவர்களோடு சேர்ந்து வைரமுத்தரும் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார். தில்லையக்காவும் அத்தானும் சுமார் இரண்டு ஆண்டுகள் எங்களோடு வாழ்ந்தார்கள். அம்மாவுக்கு அக்கா உதவியாக எல்லா வேலைகளையும் செய்வார். சந்தோசமான நாட்கள் அவை. அக்கா எங்களுக்கு அருமையான கதைகளையெல்லாம் சொன்னதை மறக்கமுடியாது.

சிவானந்தாவில் எனது கல்வியும் வாழ்வும்

திரு.சின்னத்தம்பி ஆலங்கேணிப் பாடசாலைக்குத் தலைமை ஆசிரியராக வந்தார். அவர் எனது தந்தையாருக்கு அன்புக் கட்டளைகளை வழங்கிக் கொண்டே இருந்தார். கல்வியின் மகிமையை எடுத்துரைத்தார். அப்பாவின் மனதில் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து விட்டது. எனது ஆச்சியின் நெருக்கு வாரம் அப்பாவை பெரிதும் ஆட்கொண்டது. மட்டக்களப்பில் அப்பாவின் நண்பர் கணபதிப்பிள்ளை இருந்தார். அவரிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது. ஒரு நாள் மட்டக்களப்புக்குப் புறப்பட்டோம். சீனாக்குடாவில் இருந்து தொடர்வண்டியில் புறப்பட்டோம். அது எனது முதலாவது பயணமும் ஆகும். பயணிகள் இருந்தவாறே தூங்கி வழிந்தனர். இருளில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. கல்லோயாவில் இருளில் ஒரு பெட்டியில் கிடந்தோம். வீடியும்போது மட்டக்களப்புக்கான தொடர்வண்டி வந்தது. மட்டக்களப்பு எனக்கு புதியதே. நாவுற்குடாவில் அப்பாவின் நண்பர் வீட்டை அடைந்தோம்.

அன்று ஒரு திங்கட்கிழமை. என்னைச் சிவானந்த வித்தியாலயம் வா என்று அணைத்துக் கொண்டது. அது ஒரு ஆங்கில மொழி மூலப் பாடசாலை. அங்கு சுற்றித் திரியும் என்னை ஒத்த மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தில் உரையாடியது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் ஆங்கில எழுத்துக்களும், சில சொற்களும் பாடல்களும் தான். ஆனால் இவர்கள் என்ன மாதிரி உரையாடுகிறார்கள்?. எப்படிச் சமாளிப்பது என்று

நினைக்கையில் என் விழிகள் பிதுங்கின.

நான் எனது கிராமத்தில் ஆறாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் ஆறாம் வகுப்பில் மூன்றாவது பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டேன். அந்த வகுப்பில் நான் முப்பத்தைந்தாவது மாணவனாகச் சேர்க்கப்பட்டேன். அந்த வகுப்பும் ஆறுதான். ஆனால் ஆங்கிலத்துக்கு மூன்றாம் வகுப்பு. என்னைப் போல் பல மாணவர்கள் இருந்தனர். இவ்வாறு மூன்று பிரிவுகள் இருந்தன. அதிகமானவர்கள் விடுதி வசதி கிடைத்தமையால் சேர்ந்தனர். அவர்களில் பலர் ஏதோ ஒரு வழியில் தந்தை அல்லது தாயைப் பிரிந்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் விடுதிப் பணம் செலுத்தாத மாணவர்கள். சிவானந்த வித்தியாலயம் இந்த நோக்கத்துக்காகத்தான் கட்டப்பட்டதாக சவாமி விபுலானந்தரின் நூல்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

நான் மட்டக்களப்பில் உள்ள சிவானந்த வித்தியாலயம் என்ற ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கற்றேன். சிவானந்த வித்தியாலயம் சவாமி விபுலானந்தரினால் நிறுவப்பட்டது. சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் விடுதி வசதி இருந்தது. விடுதிப் பணம் கட்டுபவர்களுக்கு வேறான விடுதி இருந்தது. கட்டமுடியாத பிள்ளைகளுக்கு வேறாக விடுதி இருந்தது. விடுதி வாழ்க்கை பலவற்றைக் கற்கத் துணையாகியது.

அந்நேரம் தமிழ் ஒரு பாடமாகவே கற்பிக்கப் பட்டது. தமிழ்ப் பாடவேளையில் பழந் தமிழ் இலக்கியத்தை வித்துவான் வி.சி கந்தையா கற்பித்தார். அவரது கற்பித்தலில் பழந்தமிழர்களது வாழ்க்கை முறையினைக் கண்டேன். அக்கால வாழ்க்கையினை எங்களது கிராமங்களில் கண்டேன். கலையார்வம் கொண்ட மக்கள் எங்கள் கிராமங்களில் வாழ்ந்தார்கள். நான் படித்த சிவானந்தா வித்தியாலயம் கலையார்வம் மிக்க மக்கள் வாழும் சூழலில் அமைந்திருக்கிறது. அத்துடன் மட்டக்களப்பு கிராமியக் கலையை வளர்க்கும் களமாகத் திகழ்கிறது.

மட்டக்களப்பு இயற்கை வனப்பு பொருந்திய பிரதேசம். 'ஆண்கள் தோளிலும் கா, பெண்கள் வாயிலும் கா' என்று மட்டக்களப்பை வர்ணிப்பார்கள். விடுதி வாழ்க்கையும், மட்டக்களப்புக் கிராமங்களின் கலை பண்பாட்டியலும் எங்கள் மனங்களைக் கொள்ளையிட்டன. மட்டக்களப்பு கூத்துக் கலையில் பிரசித்தி பெற்றது. ஒவ்வொரு மாணவனும் கூத்தைக் கற்றிருந்தார்கள். ஓய்வு நேரங்களில் கூத்தாடிக் காட்டுவார்கள். சிவானந்தா வின் முன்னால் சித்தி விநாயகர் ஆலயம் உள்ளது. அப்போது அது பெரும் வெளியாக இருந்தது. வெள்ளை மணல் விரிந்து கிடக்கும் திருவிழாக் காலங்களிலும், பொதுநிகழ்ச்சிக் காலங்களிலும் அந்த வெளி

யில் பல்வேறு கூத்துக்கள் நடைபெறும். அவற்றைச் சென்று பார்ப்போம்.

விடுதியில் பல சட்ட ஒழுக்க விதிகள் இருந்தன. அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்திருக்க வேண்டும். ஒரு மணி நேரத்தில் யோகப்பயிற்சி, குளிப்பு முடித்து ஒன்றாகச் சேரவேண்டும். அணிவகுப்பு, பின்னர் வரிசையாகச் சென்று பொதுப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபடுதல். அது முடிந்ததும் சைவசமயப் பிள்ளைகள் ஸ்ரீஇராமக் கிருஸ்ண பரமஹம்சர் ஆலயத்தில் ஆராதனையில் ஈடுபடுதல். அதன் பின் விடுதி திரும்பி பாத்திரங்களோடு தேநீர் பெற்றுக் குடித்த பின் கற்றல் நடைபெறும். சரியாக ஆறு மணிக்குத் தொடங்கிய கற்றல் ஏழு மணிக்கு முடிவடையும். ஏழு மணிக்குக் காலை உணவு. ஏழரை மணிக்கு வகுப்புக்கள் தொடங்கி விடும். வகுப்புக்கள் பன்னிரண்டு மணி வரை நடைபெறும். பன்னிரண்டு மணிக்குப் பகல் உணவு. ஒரு மணிக்கு மீண்டும் வகுப்புக்கள் தொடங்கி விடும். நான்கு மணிவரை வகுப்புக்கள் நடைபெறும்.

நான்கு மணிக்கு சூழல் சுத்தம். விடுதியின் உள்ளும், புறமும் சுத்தம் செய்தல். தொடர்ந்து தேநீர் குடிப்போம். தேநீர் குடிப்பது ஒரு சந்தோசமான நிகழ்வு. வீடுமுறை காலத்தில் வைத்து விட்டுப் போகும் பொருட்கள் வரும்போது காணமால் போய்விடும். எங்கள் தேநீர் குடிக்கும் அழகான கோப்பைகளும் ஒளிந்து விடும். அழகாகத் துப்பரவு செய்த தேங்காய்ச் சிரட்டைகள் கோப்பைகளாக எங்கள் கைகளில் ஜொலிக்கும். கொள்ளளவும் அதிகமாக இருக்கும். விரைவில் ஆறியும் விடும். ஆறு மணிவரை விளையாட்டு. பின்னர் குளிப்பு, தொடர்ந்து பிரார்த்தனை அதன் பின் அமைதியாக கற்றல். எட்டரை மணிக்கு உணவு, நற்சிந்தனை, இரண்டாம் கற்றல் அதன் பின் பத்தரை மணிக்கு நித்திரை எனத் தொடரும்.

இவை எல்லாவற்றையும் ஒலிக்கும் மணியோசை தீர்மானிக்கும். வெள்ளிக்கிழமைகளில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தினுள் வாழும் பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குச் செல்வார்கள். நாங்கள் வெளி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரே எஞ்சியிருப்போம். சனி ஞாயிறு நாட்களில் பொதுச் சிரமதானம் நடைபெறும். இதில் விடுதியில் வாழும் மாணவர்கள் அனைவரும் கலந்து கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு விடுதிக்கும் ஒரு ஆசிரியர் பொறுப்பாக இருப்பார். மாணவர் தலைவர்கள் துணையாக இருப்பார்கள். எங்கள் விடுதிக்கு ஒரு சகோதரர் பொறுப்பாக இருந்தார். சகோதரர் சர்வானந்தா மிகவும் நல்லவர். அவர் எங்களை படம் பார்க்கச் செல்வதற்கு அனுமதி தருவதால் நல்லவராகத் தெரியும்.

அவரது அறையில் ஒரு வானொலிப் பெட்டி இருந்தது. இரவு

ஒன்பதரை மணியளவில் நேயர் விருப்பம் ஒலிபரப்பாகும் அதனைக் கேட்க விடுவார். எங்கள் விடுதி மணல் பரந்த வெளியில் இருந்தது. அவரது அறையின் வெளிப் புறத்தில் நிலவு ஒளியைப் பரத்தியிருக்கும். அதில் மாணவர்கள் ஒன்று கூடியிருந்தால் சந்தோசம் தானே ஓடி வந்து குந்திக் கொள்ளும் அல்லவா? பாடலைக் கேட்டுக் குதூகலிப் போம். நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க இனிக்கும் அற்புதங்கள்.

ஒரு நாள் விடுதி மேற்பார்வையாளரிடம் அனுமதி பெற்று தேவதாஸ் என்ற படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அதில் ஒரு பாடல் 'துணிந்த பின் மனமே துயரம் கொள்ளாதே' காட்சியாகிக் கொண்டிருந்தது. சடுதியாகப் படம் நிறுத்தப் பட்டு ஒரு அறிவித்தல் திரையில் விழுந்தது. 'சிவானந்தா மாணவர்கள் இருப்பின் உடன் விடுதிக்கு வரவும்.' வெளிச்சம் போடுமுன் வெளியில் வந்தோம். சகோதரர் சர்வானந்தா நின்றார். 'சுவாமி நடராஜானந்தா விடுதிக்கு வந்து மாணவர்களை விசாரிக்கிறார். என்னிடம் அனுமதி பெற்றதாகச் சொல்ல வேண்டாம். உடனே வாங்க' என்று சைக்கிளில் பறந்து விட்டார். நாங்கள் ஆறுபேர். எப்படி அவ்வளவு தூரம் சென்றோம் என்று எங்களுக்கே வியப்பாக இருந்தது.

அப்போது எங்கள் விடுதிக்குப் பின்புறமாக பற்றைக் காடுகளாக் காயான், நாவல், விராலிச் செடிகள் போன்றன புதர்களாக இருந்தன. நாங்கள் ஓட்டமாகப் பறந்து வந்தோம். எங்களுக்குக் கழிவறை வசதிகள் அப்போது இல்லை. பின்புறமாக வந்தோம். ஒருவர் கொல்லையினுள் இருந்து வந்தார். ஒருவர் வாளியைத் தூக்கிய படி வந்தார். எங்களைக் கண்டதும் சகோதரர் "என்னடாப்பா போனால் விரைவில் வரத்தெரியாதா"? சத்தமிட்டுச் சொன்னார். அப்போழுதுதான் சுவாமி நடராஜானந்தா விடுதியினுள் இருந்து வெளியில் வந்தார். "என்ன வயிற்றுக் கோளாறு? வீரையாட்டச் சொல்லி கறியில உள்ளி கொஞ்சம் கூடப் போடச் சொல்லுங்க. கவனம் பிள்ளைகள்". என்று கூறிச் சென்றார். சகோதரர் நிம்மதிப் பெருமூச்செறிந்தார்.

விடுதி வாழ்க்கை மாணவரிடம் தன்னம்பிக்கையை வளர்த்திருந்தது. ஒற்றுமை, கட்டொழுங்கு நேரந்தவறாமை போன்ற வாழ்க்கை முறைகள் கல்வியை ஊட்டிவிட்டது.

எங்கள் ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் மாணவர்களது கல்வியிலும், ஒழுக்கத்திலும் வல்லவராக உழைத்தார்கள். தாவரவியலையும், விலங்கியலையும் திரு. சாக்கோ என்ற ஆசிரியர் கற்பித்தார். அவரைப் போல் மாணவர்களை அறிந்து கற்பிக்க வேறு யாருளர்? என்று சொல்லும் வகையில் கற்பிப்பார். அவரது கண்கள் மாணவர்களைச் சுற்றி வலம் வரும். யாராவது கண்ணை மூடினால் அப்படியே பாடத்தை நிறுத்தி ஒரு

நகைச்சுவையை அவிழ்த்து விடுவார். நெப்போலியனின் கதைகள் துள்ளி வரும். மாணவர்கள் விழித்துக் கொள்வார்கள்.

எங்கள் அதிபர் அமரர் கணபதிப்பிள்ளை ஒரு அற்புதப் பிறவி. காலை மட்டக்களப்பு நகரில் இருந்து காத்தான்குடி நோக்கி வரும் பேருந்து ஆறு மணிக்கு சிவானந்த வித்தியாலயத்தின் வாசலில் தரிக்கும். அதிலிருந்து அதிபர் இறங்குவார். அப்படியே பாடசாலை வளாகத்தைச் சுற்றி அவரது விழிகள் துளாவிவரும். பேப்பர்த் துண்டுகள் கிடந்தால் அற்றை எடுத்துத் தனது சட்டைப் பொக்கற்றில் திணித்துக் கொள்வார். வெளியில் பிள்ளைகள் வந்தால் அவர்களை 'கம்மோன் சனா' என அழைப்பார். 'pick up the paper, pick up the paper and put them into our pocket' 'பிக்கப் த பேப்பர். பிக்கப் த பேப்பர்' போன்ற பாடல் களோடு அவர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு செயற்படுவார். பாட வேளைகளில் ஆசிரியர்கள் இல்லாத வகுப்புக்களைத் தேடி வருவார்.

எந்தப் பாடமென்றாலும் அந்தப் பாடங்களைக் கற்பிப்பார். அதிலுமோர் சிறப்பு காத்திருக்கும். ஆசிரியர் விட்ட இடத்தில் இருந்து கற்பிப்பார். ஆங்கில இலக்கிய பாடத்தை எங்களுக்குக் கற்பித்தார். அவர் கற்பித்தால் விடயம் படமாக ஓடும். எங்களை பாடத்தில்வரும் கதாபாத்திரங்களாக மாற்றிக் கற்பிப்பார். மெய்மறந்து பாடத்தில் லயித்திருப்போம்.

எங்களுக்கு எட்டாம் வகுப்பில் (Treasure Island) திரவியத் தீவு என்ற ஆங்கில நூல் பாடநூலாக இருந்தது. அதனை எங்கள் அதிபர் கற்பிக்கும் போது எனக்கு எங்கள் மடத்தடிச் (Little England) சந்தியும், மாலை நேரத்தில் அங்கு கூடும் நீர்கொழும்பு மீனவர்களும் எட்டிப் பார்ப்பார்கள். கொட்டியாரக் குடாக் கடலும், அதில் பயணிக்கும் கப்பல்களும் நினைவில் ஆடும். அதே போல் (The Highway man) பெருந்தெருக் கொள்ளைக்காரன் என்றொரு கவிதை. அவர் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அந்தக் கொள்ளைக்காரனின் குதிரை செல்லும் ஒலியை மேசையில் விரல்களால் தட்டி எழுப்பிய வாறே கற்பித்தார். உண்மையில் மாணவர் நாங்கள் அனைவரும் அந்தக் குதிரையில் சவாரி செய்த உணர்வினைப் பெற்றோம். எங்கள் அதிபர் ஒரு அற்புதப் பிறவிதான். அவரைப் போல் ஆசிரியராக வந்து கற்பிக்க வேண்டும், என்று அன்றே எங்களிற் பலர் தீர்மானித்துக் கொண்டோம்.

எங்கள் தாவரவியல் ஆசிரியர் திரு. சாக்கோ விடுமுறையில் இருந்தார். அவர் இந்தியா கேரளாவைச் சேர்ந்தவர். விடுமுறையில் சென்றால் ஒரு கிழமையின் பின்னரே வருவார். வந்தால் விடுமுறையே

எடுக்காது கற்பிப்பார். அவர் பாடசாலை தொடங்கியதும் மூன்று நாட்கள் விடுமுறை எடுத்திருந்தார். அதிபர் எங்கள் வகுப்பில் நின்றார். இன்று தாவரவியல் அல்லவா? சரி படிப்போம். என்று சில வினாக்களை எங்களிடம் வினவினார். சிலவற்றுக்குப் பதில் இறுத்தோம். சிலவற்றை அவரே விளக்கினார் ஈற்றில் ஒரு வினாவினைக் கொடுத்தேன்.

“உங்களுக்கு யார் எங்கு இந்தப் பாடங்களைக் கற்பித்தார்கள் சேர்? என்றேன்.

அவரது பதில் எங்களை வியக்க வைத்தது. “மட்டக்களப்பின் வயல் வெளிகளும். வளர் கொடிகளும், தாவரங்களும், மட்டக்களப்பு வாழியும், அதில் வாழ் உயிரினங்களும் எனக்குக் கற்பித்தன. இந்தச் சூழல்தான் எனது பேராசான்கள்.” என்று சொல்லிச் சிரித்தார். இதனை ஆங்கிலத்தில் அவர் வெளிப்படுத்திய லாவண்யம் அற்புதமானது. மறக்க முடியாத மாமனிதர்கள் எனது ஆசிரியர்கள்.

தமிழ் மன்றங்கள் வகுப்பு ரீதியாக வெள்ளிக் கிழமைகளில் நடைபெறும். அம்மன்றங்களில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். கிண்ணியாவில் இருந்து சென்றவர்களில் ஜனாப். எம்.எச். எம். கரீம் நன்றாகப் பாடுவார். ஜனாப். இல்லியாஸ் சினிமாப்பாடல் இசைகளுக்கு ஏற்றவாறு பாடல்களை எழுதித் தருவார். நான் அவற்றைப் பாடுவேன். தமிழ், ஆங்கில நாடகங்களை அரங்கேற்றுவோம். குறுமன்வெளியில் இருந்து அருளையா என்றொரு மாணவர் எங்களோடு கல்வி கற்றார். அருமையான குரல் வளமுடையவர். அவருக்கு மெல்லிய குரல். அழகாகப் பாடுவார். அருளையா பெண்குரலில் பாடுவார். நான் ஆண்குரலில் பாடுவேன். மாணவர்கள் ‘வண்ஸ்மோர்’ என்பார்கள். தப்பமுடியாது. பாடுவோம்.

விடுதியில் வாழ்க்கை

பாடசாலைத் தவணை முடிவில் பரீட்சைகள் நடக்கும். விடு முறைக்கு முதல்நாள் கலைநிகழ்ச்சிகள் விஷேடமாக இடம் பெறும். விடுதியில் எங்களது ஆட்சிதான். நிகழ்வுகள் மாலை ஏழு மணிக்குத் தொடங்கும். முடிவதற்குப் பத்து மணியாகும். பெரும்பாலான மாணவர்கள் ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றி அவர்களைப் பின்பற்றி (mimicry) போல் செய்வார்கள். ஆசிரியர்களும் அவற்றை வரவேற்று ஆரவாரம் செய்து மகிழ்வார்கள். எங்கள் கூட்டம் சுறுசுறுப்பானது. பல நிகழ்ச்சிகளைத் தயார்ப்படுத்தி விடுவோம். பெரும்பாலானவை திரு.சுந்தரலிங்கம் ஆசிரியரின் நெறிப்படுத்தலில் நடைபெறும். ‘மேச்சனர் ஒவ் வெனிஸ்’, ‘ஒலிவர் ரூவிஸ்ட்’ ‘யூலியஸ் சீசர்’ நாடகங்கள் இடம்பெறவே செய்யும்.

அப்போது ஏதோ ஒரு சினிமாப் படத்தில் 'அனார்கலி' நாடகம் இடம்பெற்றது. அனார்கலியாக பத்மினி நடித்திருந்தார். சலீம் என்ற பாத்திரத்தில் சிவாஜி நடித்திருந்தார். கவிஞர் கண்ணதாசன் கதைவசனம் எழுதிய அந்தப்படத்தின் அனார்கலி நாடகம் மாணவர்களது உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டிருந்தது. அனார்கலி. சலீம் பாத்திரங்களை நான் ஒருவேளை ஏற்று நடிக்கவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது. அதேபோல் மனோகரா படத்தின் முக்கிய காட்சியை நடித்தேன். நாடகம் நடக்கும் போது சுவாமி நடராஜானந்தாவும் கடைசி வரிசையில் வந்திருந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை. எனது திறமைகளை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து நடித்தேன்.

கலைநிகழ்வுகள் முடிந்தபின் உணவினை உண்டோம். உணவின்பின் வழமையான ஒன்று கூடல் இருந்தது. ஒவ்வொரு தவணை முடிவிலும் நிறைவு நாளன்று விடுதி மாணவர்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதற்காக சுவாமி. நடராஜானந்தா வருவார். பல அறிவுரைகளைத் தருவார். பாராட்டுக்களைத் தெரிவிப்பார். சுவாமி நடராஜானந்தாவும் ஒரு கலாரசிகர் என்பதை அன்றுதான் அறிந்து கொண்டேன். ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் மாறி மாறிப் பேசி நடித்ததைப் பாராட்டினார். அதேபோல் ஆணுக்குரிய குரலில் பேசியதையும், பெண்ணுக்குரிய குரலில் பேசியதையும் ஒப்பிட்டு என்னைப் பாராட்டினார். அதனை என்னால் மறக்க முடியாத இனிய நினைவாக இன்றும் உள்ளது.

நான் பாடசாலையை விட்டுப் பிரியும் அன்று எனக்கு ஒரு நற்சான்றிதழ் தந்தார். அச்சான்றிதழில் இவற்றை எல்லாம் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார். எவ்வளவு பெரிய மனது அவருக்கு. என்றும் பெரிய மனிதர்கள் பெரிய மனிதர்களே. இவ்வாறான பல நல்ல விடயங்களை விடுதியில் வாழ்ந்த மாணவர்களே பெறும் பாக்கியம் பெற்றவர்களாவர். அதனை எண்ணி புளகாங்கிதம் அடைகிறேன்.

சுவாமி விபுலானந்தர் இலங்கை பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தார். அவரைப் பலர் விமர்சித்தார்கள். சிறப்பாக ஒரு இராமக்கிருஷ்ண துறவியே அதனைச் செய்தார். நீர் ஒரு துறவியா? துறவிக்கு எதற்குப் பதவியும் பணமும்? ஆத்திரத்தோடு கேட்டார். அதற்குப் பதிலாகச் சுவாமி ஒரு புன்னகையை வீசிவிட்டு நடந்தார். அப்போது சுவாமி விபுலானந்தர் சிவானந்த வித்தியாலயத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அதே வேளை பல அனாதைச் சிறார்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து உணவு, உடை, உறைவிடம் கொடுத்துக் கல்வியையும்

வழங்கினார். அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வாறு தளம்பல் இல்லாது இவற்றை அளிக்கலாம் என்பதிலேயே ஆழ்ந்திருந்தார் சில நன்கொடைகள் வந்தாலும் அது போதாது.

சுவாமியின் வரவு செலவுகளை சுப்பிரமணியம் என்பவரே பார்த்துக் கொண்டார். கையெழுத்து வைப்பது மட்டுமே விபுலானநன் தரின் கடமையாக இருந்தது.

ஆலங்கேணியில் ஒரு திருப்புமுனை சிவானந்தாவுக்கு முற்றுப்புள்ளி

அப்போதைய எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சை முடிந்ததும் பள்ளி வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தது. வீடு வந்து சேர்ந்ததும் பொறுப்புக்கள் சேர்ந்து கொண்டன. வாழ்க்கையின் தத்துவங்களை மெல்ல மெல்லப் புரிந்து கொள்ளும் சூழல் ஏற்பட்டது. உழைத்து வந்தால்தான் உணவு என்ற நிலை ஏற்பட்டது. பத்திரிகைகளில் வேலை வாய்ப்புக்களைப் படிப்பது விண்ணப்பம் தயாரித்து அனுப்புவது எனக்காலம் கழிந்தது.

காலமாற்றம் எங்களை ஆட்டிப் படைத்தது. கடந்து சென்ற காலங்களில் வரட்சியும், அதற்கு மாறான வெள்ளமும் என பொருளா தாரத்தை முடக்கி விட்டது. அப்பா மிகவும் உடைந்து விட்டார். என்னை எந்தக் கூலித் தொழிலையும் செய்ய விடாது தடை போட்டவர் இன்று அமைதியாகத் தொழிற் படத் தொடங்கினார். எங்கள் வெற்றுக் காணி கிராமத்தின் மத்தியில் இருந்தது. அந்தக் காணியிலேயே நாடகங்கள் நடந்தன. அது பயன் படுத்தப் படாமல் கிடந்தது. எங்கும் பற்றைகள் வளர்ந்து இருந்தன. அதனை துப்பரவு செய்வதில் ஈடுபட்டேன்.

பாடசாலைக் கல்விக்கு முற்றுப்புள்ளி

வீட்டுக்கு வந்தபின் வாழ்க்கை கழுத்தை நசித்தது. ஒரு பகுதி வரட்சியினால் பயிர்கள் அழிந்தன. வெள்ளத்தினால் இன்னொரு பகுதி பாதிக்கப்பட்டது. சில பகுதிகள் பாதிக்கப்படவில்லை. நாகேந்திரம் கோயிலுக்கு மாலையில் வருவார். இளைஞர்கள் சூழ இருந்தனர். “உங்களுக்கு சம்மதம் என்றால் சொல்லுங்க. கன்னியாவில் வேளாண்மை வெட்ட ஆட்கள் தேவை என்று தபாலதிபர் செகான்னார். நாளைக்கே போகலாம். விருப்பமா?” என்றார். நாங்கள் பத்துப்பேர் இருந்தோம். கனகன். ஒப்பிலான், சித்திரன், கதிர்காமன், கந்தசாமி இப்படி இன்னும் சிலர் சரி என்றோம். ஏனக்கு அவ்வளவு பழக்கம் இல்லை. நான் பின்னிழுத்தேன். கனகன், கதிர்காமன், ஒப்பிலான், விடவில்லை. “நீயும் வா” என்று கூப்பிட்டார்கள்.

நானைக் காலை 7 மணிக்குக் கிண்ணியா துறையடிக்குக் கார் வரும். அங்கிருந்து கன்னியாவுக்கு உங்களை ஏற்றிப் போவார்கள். கன்னியாவில் வயலில் வேலைக்காரன் இருப்பார். பின்னர் தபாலதிபர் அங்கே வருவார்” நாகேந்திரம் விளக்கிவிட்டுச் சென்றார்.

விடிந்ததும் கிண்ணியாத் துறையடியை அடைந்தோம். நாகேந்திரம் நின்றார். காரையும், சாரதியையும் காட்டினார். சாரதி “ஒரே முறையில் எல்லோரும் போவது சிரமம். இரண்டு முறையில் போவோம். முதலில் போகக் கூடியவர்கள் ஏறுங்கள்”. என்றார். முதலில் நானும் கனகன், ஒப்பிலான், கதிர்காமன் இன்னும் இருவர் ஏறிச்சென்றோம். மற்றவர்கள் பின்னர் வந்து சேர்ந்தனர். காவலுக்கு உள்ளவர் தேநீர் தயாரித்துத் தந்தார். சரியாக பத்து மணிக்கு தபாலதிபர் வந்தார்.

நல்ல வேளாண்மை. விளைச்சலும் நல்லது. வயலின் எல்லை யைக் காட்டினார். எட்டு ஏக்கர் வயல். முதலில் நாள் கூலி தருவதாகச் சொன்னார். “மாலை வந்து மிகுதியைக் கதைப்போம்.. இன்றையச் சாப்பாடு எனது கணக்கு. இரவுக்கு நீங்கதான் சமைக்க வேணும். வேண்டிய சமையல் பொருட்கள் எங்கள் ஆள் தருவார். ஊங்கள் கூலியில் இருந்து கழிக்கலாம்.” என்றார். அவர் சென்றுவிட்டார். நாங்கள் வேலையைத் தொடங்கிவிட்டோம். முடிந்தளவு விரைந்து வேலை செய்தோம். என்னை நடுவில் விட்டு ஒப்பிலானும், கனகனும் எனது பங்கையும் சேர்த்து வேளாண்மையை வெட்டினார்கள். நன்றி கூறினேன்.

தொடர்ந்து குனிந்து வேளாண்மை வெட்டுவது கடினமான செயல். முதுகு, இடுப்பு உடலெல்லாம் வலி. சாக்கை விரித்து நிமிர்ந்து படுத்தேன். நண்பர்கள் சமைத்தபின் எழுப்பினார்கள். எழுந்து உண்டதும் அப்படியே அதே சாக்கில் சுருண்டு கொண்டேன். விடிந்ததே தெரியவில்லை. வாய்க்கால் தண்ணீரில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு தேநீரைக் குடித்தேன். சமையலுக்கான பொருட்களை காவலாளி ஒப்படைத்தார். அரிசியைக் கழுவிக்கல்லில்லாமல் சோறாக்கும் பொறுப்பை எனிடம் ஒப்படைத் தார்கள். அம்மா அரிசியினை அரிக் கஞ்சட்டியில் அரிச்சுவைப்பதைப் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். அப்படியே செய்தேன்.

கறிவகைகளை நண்பர்களே செய்தனர். அதிகமான வேலைகளை ஒரு சிலரே செய்தனர். ஆனாலும் சிலர் வேலைசெய்வதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. எங்களுக்குள்ளும் இருபிரிவினர் இருந்தனர். மூவர் வேறாகவே குழுமிக் கதைப்பார்கள்.

திருகோணமலையில் ஒரு படமாளிகையில் மகாதேவி படம் ஓடியது. அதனைப் பார்க்க விரும்பினோம். முதலில் ஒருபிரிவினரும்,

எங்கள் பிரிவு இரண்டாவது நாள் போவதெனவும் முடிவாயிற்று. அதற்கேற்ப முதற்குழுவினர் சென்று விட்டனர். அவர்கள் சென்றபின் தபாலதிபரும் மனைவியுடன். மகள்மாரும் வயலுக்கு வந்தனர். செய்த, செய்யும் வேலைகளையும் பார்த்து வந்தனர். தபாலதிபருக்குத் திருப்தியாக இருந்ததை அவரது முகம் காட்டியது.

“எங்க மற்றவர்களைக் காணல்ல”. தபாலாதிபரின் மனைவி கேட்டார். சில பொருட்கள் தேவைப்பட்டன. அவற்றை வாங்கிவரப் போயிற்றாங்க” என்றோம். வேலை செய்யவந்தால் இஞ்ச இருந்துதான் செய்யவேணும். அங்க இங்க அலையிற நேரம் வயல் வேலையை முடிக்கலாம்தானே?” அவரின் இளைய மகள் கூறினார். “வேலை செய்யிற வங்களுக்கு ஓய்வு வேண்டுந்தானே?” ஒப்பிலான் கூறினார். “தொழிலாளர் களுக்கும் வேலை செய்யும் நேரம் சட்டத்தில் இருக்கு. தபாலதிபருக்காக அதிகம் செய்கிறோம். அதற்கு நீங்க நன்றி சொல்ல வேண்டும்.” கனகன் மரியாதையாகச் சொன்னார்.

‘இது எங்கள் ஓய்வுநேரம். நன்றாகச் சாப்பிட்டு நித்திரை கொண்டு எழுந்தால் நாளை இன்னும் நன்றாக வேலை செய்யலாம்.’ ஒப்பிலான் உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

“அப்பா இவங்க இங்கதானே தங்குறாங்க. விடியவும் ஆறுமணி தொடக்கம் மாலை ஆறு மணிவரை செய்யலாம்தானே? தொழிலாளர் களை தொழிலாளர்போர் நடத்தவேண்டும்” இளைய மகள் ஆங்கிலத்தில் வெடுவெடுத்தாள். “சேர்! நீங்களும் அரசவிடுதியில்தான் தங்கி இருக்கிறீர்கள். எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கும். நீங்கள் காலை ஆறுமணி முதல் மாலை ஆறு மணிவரை வேலை செய்வீர்களா? Sometime you may get over time. Extra payment -We are not government servents மேலதிகக் கொடுப்பனவு கிடைக்கும். சும்மா யாரும் செய்யமாட்டார்கள். மேலதிகக் கொடுப்பனவு கொடுங்கள். நாங்கள் செய்கிறோம்.” நான் பதிலளித்தேன். தபாலதிபர் எதிர்பார்க்க வில்லை அவரது மகனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. தபாலதிபர் நல்லமனிதர். “தம்பி! மகள் சின்னப் பிள்ளைதானே? அதவிடுங்க உங்கட வேலையை செய்யுங்க. எனக்குத் திருப்தி. நீங்க வேலையை செய்யுங்க.” கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அவர்கள் சென்றபின் சமைத்தோம். நல்ல பசி. சாப்பிட்டோம். படம் பார்க்கச் சென்றவர்களுக்கு உணவை மூடிவைத்து விட்டு உறங்கி விட்டோம். படம் பார்க்கச் சென்றவர்கள் வந்து சாப்பிட்டு உறங்கி விட்டார்கள். விடிந்ததும் நேரத்தோடு வேலை தொடங்கினோம். மாலை மிகுதிப்பேரும் படம் பார்க்கத் திருகோணமலைக்குச் சென்றோம். நடந்த

களைப்போடு தூங்கி விழுந்து பார்த்தோம். படம் முடிந்ததும் நடக்க முடியாமல் ஆடியாடி நடந்தோம். ஒரு தேநீரும் குடிப்பதற்கு பணம் இல்லை. பசி வயிற்றை கிள்ளியெடுத்தது. தள்ளாடித் தள்ளாடி, களைத்து எங்கள் இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம்.

மூவரும் நல்ல உறக்கம். உணவு தயாரிக்கும் பாத்திரங்கள் எல்லாம் கழுவிக்க விழ்த்திருந்தன. தங்களுக்கு அளவாகச் சமைத்து உண்டுவிட்டு உறங்கி விட்டனர். என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்.? இப்படியும் மனிதர்களா? பசி விடுமா? விடிந்ததும் வேலை செய்ய வேண்டும். உடனே முடிவெடுத்து ஆளுக்கொரு வேலையைச் செய்தோம். சமையல் முடிந்ததும் உண்டதும் உறங்கிவிட்டோம். விடிந்ததும் ஒன்றும் நடக்காததுபோல் இருந்துவிட்டோம். எனக்கு நல்லதொரு பாடம்.

தபாலதிபரின் வேலையை திரு.நாகேந்திரத்துக்காகச் செய்து கொடுத்து விட்டு வந்தோம். கூலியை நாகேந்திரத்திடம் கொடுத்து அனுப்பினார்.

அரசு பாடசாலைகளாக அரசு பொறுப்பேற்றல்

1962ல் அரசு உதவி பெறும் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றது. ஆலங்கேணிப் பாடசாலையும் அரசாங்கப் பாடசாலையாக உள்வாங்கப் பட்டது. இந்த நடைமுறை உதவி பெறும் பாடசாலைகளில் கடமை ஆற்றிய ஆசிரியர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. அரசு உதவி பெறும் பாடசாலைகள் அரசின் உடமையானதும் அப்பாடசாலைகளில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களுக்கு சுதந்திரம் பெற்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. உண்மையில் சில ஆசிரியர்கள் இவ்வாறான கட்டமைப்பை விரும்பினார்கள். நல்ல ஆசிரியர்களும் நல்லனவற்றை ஏற்றனர். அதே நேரத்தில் அல்லனவற்றை எதிர்த்தனர். அடிக்கடி பரீட்சை வைப்பதால் பிள்ளைகளின் கல்வித் தரம் நன்றாக இருந்தது.

பகல் உணவு வழங்கும் திட்டம் கட்டாயக் கல்வி முறைக்கு ஆணிவேராக இருந்தது. அத்துடன் உணவு வழங்கும் திட்டம் நடைமுறையில் இருந்ததால் பிள்ளைகள் வரவு அதிகரித்த வண்ணம் இருந்தது. பிள்ளைகளின் வரவினைத் தினவரவு இடாப்பு காட்டும். வகுப்புக்களும் பிள்ளைகளால் நிரம்பிக் காணப்படும். வீட்டில் பிள்ளைகள் நிற்கமாட்டார்கள். இடைவிலகல் நடைபெறாதிருக்கவும் வழிகோலியது. திரு. செல்லத்தம்பி தலைமை ஆசிரியராக வந்த பின் பிள்ளைகளின் வருகை அதிகரித்தது. அவர் காட்டிய கரிசனை மக்களைக் கவர்ந்தது. கற்பித்தலுடன் கலை நிகழ்ச்சிகளும், விளையாட்டுப் போட்டிகளும் இடம் பெற்றன. சில கிராமங்கள் விழித்துக் கொண்டன.

பாடசாலைகளில் வெற்றிடங்கள் உருவாகின. பலர் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றனர். தாமரைவில் றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலையில் ஆங்கில ஆசிரியருக்காக வெற்றிடம் இருந்தது. நான் றோமன் கத்தோலிக்கராக இல்லை. அந்த இடம் வேறு ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

திரு.சின்னத்தம்பி பல காலம் அர்ப்பணிப்போடு சேவை செய்தார். பாடசாலைக்கு பிள்ளைகளை நேரத்துக்கு வரச் செய்யச் சில வழிகளைச் செய்தார். அதில் ஒன்று கடலில் கப்பல்கள்களை நங்கூரமிடும் போது மோதுண்டு அடிபடாதிருக்க சில மிதப்புக்களை வைத்திருப்பார்கள். அவை உருக்கிரும்பினால் செய்த தாங்கிகள் போன்று பெரிதாக இருக்கும். பலர் சேர்ந்து இழுக்க வேண்டும். அவ்வளவு பாரம். அதற்குள் வெறுமையாக வெற்றிடம் இருக்கும். கடலில் மிதக்கும். அவை பழுதுபட்டால் கடலில் வீசிவிடுவார்கள்.

அவைகளுள் சில கடற்கரையில் அடைந்து வந்திருக்க வேண்டும். தோட்ட உரிமையாளர் சிலவற்றை கரைசேர்த்துத் தனது பங்களாவில் வைத்திருந்தார். திரு.சின்னத்தம்பி அதில் ஒன்றை பெற்றுவிட்டார். அதனை உருட்டிக் கொண்டு வந்தோம். நாங்கள் 'எறும்புப்படை'யினர். அப்படித்தான் எங்களை எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி அழைப்பார். அந்தப் பெரிய பீப்பாயை உருட்டித் தள்ளிக் கொண்டு பாடசாலை வளாகத்தில் விட்டோம். தலைமை ஆசிரியர் ஆலமரத்தின் கீழ் விடும்படி கூறினார். அப்படியே அதனை உருட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டு, 'எறும்புப் படை' மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அடுத்த நாள் புதிதாக 'டாங்...டாங்...டாங்..' என்று பெரிய ஒலி கேட்டது. அந்த ஒலி கிராமம் எங்கும் பரவி எதிரொலித்தது. பிள்ளைகள் பலருக்கு என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாது. பாடசாலைக்கு வராது நின்ற பிள்ளைகளும் ஓடி வந்து விட்டார்கள். தலைமை ஆசிரியர் விளக்கினார். முதலாம் மணி அடிக்கும். 'அது பாடசாலைக்குப் புறப்படு' என்று அர்த்தம். 'இரண்டாம் மணிக்கு எல்லாரும் வந்து விடவேண்டும்'. வற்புறுத்தப்பட்டது. பெற்றோரும் அதனைப் பின்பற்றினார்கள்.

துணியே துணை

காலையில் வீட்டில் பழைய சேறும் தயிரும் எனது உணவாகும். அது பசியை நன்கு தாங்கும். சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் அதிகாலையோகப் பயிற்சி செய்வது வழக்கம். வீட்டுக்கு வந்தபின் அதனைச் செய்வது சிரமமாக இருந்தது. வளவுக்குள் வந்து பற்றைகளை வெட்டி நீக்குவேன். அவற்றை ஒன்று சேர்த்துத் தீயிட்டுக் கொழுத்துவேன். மரங்களின்

பகுதிகளை அளவாக வெட்டி வேலியைச் செப்பளிடுவேன். இப்போது வேலை செய்வது சந்தோசத்தைத் தந்தது. எதையும் நாம் விருப்போடு செய்தால் அது விளையாட்டாகத் தெரியும். சந்தோசத்தைத் தரும்.

திரு.முத்துக்குமார் தனது மகனுக்குப் பாடங்களை கற்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். மாலை ஆறு மணிதொடக்கம் எல்லாப் பாடங்களையும் கற்பித்தேன். நான் பணம் கேட்கவில்லை. ஆனாலும் அவர் மாதம் பதினைந்து ரூபாய் தந்தார். எனக்குப் பெரிய உதவியாக இருந்தது. அதனைப் பயன்படுத்தி வேலிக்கு உரிய முட்கம்பியை வாங்கினேன். வளவினை உழுது தருவதற்கான பணத்தினையும் கொடுத்தேன். அண்ணனின் வண்டில் மாடுகளைப் பயன் படுத்தி மாகாமம் குளத்தை அண்டிய காட்டுக்குச் சென்று உரிய கட்டைகளை வெட்டி ஏற்றி வந்து வேலி கட்டினேன். தம்பி இடைக்கிடை வருவான். வந்ததுபோல் ஓடி விடுவான்.

பகல் முழுவதும் வளவினுள் வேலை. மாலை கற்பித்தல் என நாட்கள் நகர்ந்தன. மழைக்காலம் வந்ததும் கச்சான் நட்டேன். இடையிடையே சோளன் பயிரிட்டேன். சில பகுதிகளில் மரவெள்ளி நட்டேன். கச்சான் முளைத்துப் பயிரான போது சந்தோஷமாக இருந்தது. வளவுக்குள் சிறு குடிசை அமைத்து அங்கேயே தங்கினேன். படிக்கும் காலத்தில் சாரணர் பயிற்சி பெற்றேன். ஆலங்கேணிப் பாடசாலையிலும். சிவானந்த வித்தியாலயத்திலும் சாரணியத்தில் இருந்தேன். அப்போது பெற்ற பயிற்சிகள் எனக்கு இப்போது கைகொடுத்தன.

எனது குடிசையில் காட்டுத் தடிகளைக் கொண்டு மேசைபோல் சிறாம்பி அமைத்தேன். சிறியதாய் இன்னுமொரு சிறாம்பி எனது கதிரையாகப் பயன்பட்டது. அப்படியே மேடைபோல் தடிகளால் அமைத்து அதனை எனது கட்டிலாகப் பயன்படுத்தினேன். என்னிடம் வருபவர்கள் இருப்பதற்காக வாங்குகள் போல் இரண்டு சிறாம்பிகள் செய்தேன்.

இரவு னேளையில் ஒரு அரிக்கன் லாம்பு எனது வாசலில் எரிந்து கொண்டிருக்கும். 'திரவியத் தீவு' நூலை நன்கு படித்திருந்தேன். அதன் அனுபவம் எனக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. பல இளைஞர்கள் எனது குடிசையை நோக்கி வருவார்கள். பாராட்டுவார்கள். நான் அவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருப்பதாகக் கூறுவார்கள். இந்த இடத்தில் இருந்துதான் எங்கள் கிராமத்தின் எழுச்சிக்காகத் திட்டமிட் டோம். இந்நூலில் தருபவை வெறும் கற்பனை அல்ல. இது நான் பெற்ற அனுபவங்கள். இதனை சிறுவர்கள் முதல் இளைஞர் என அனைவரும் படிக்க வேண்டும். பயன் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத் துக்காக எழுதுகிறேன்.

கச்சான் நிலத்தைக் கீறி நிலத்துக்குள் கீழிருந்து முளையரும்பி வெளி வருதல் அற்புதமாக இருக்கும். அதேபோல் சோளனும் தெரியும். பூக்கள் அழகாகக் காற்றில் கண் சிமிட்டி ஆடும். எனது மனமும் பாடி ஆடும். அச்சிறிய பூக்கள் வாளைப் பார்த்து மலர்ந்து சிரிக்கும். அச்சிறிய அழகான பூக்கள் மகரந்தச் சேர்க்கை முடியும் வரை நிமிர்ந்து ஆடும். மகரந்தச் சேர்க்கை பற்றி எங்கள் தாவரவியல் ஆசிரியர் அருமையாக் கற்பித்திருந்தார். அதனை அனுபவரீதியாகப் புரிந்து கொண்டேன். மகரந்தச் சேர்க்கை முடிந்ததும் வளைந்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி இருக்கும். பின் நிலத்தின் உள்ளே புகுந்து விடும். வெளியில் தெரியாதபடி அவற்றை மணல் கொண்டு அழகாக மூடவேண்டும்.

வெளியில் தெரிந்தால் காகம் கொத்தி உண்டு விடும். கச்சான் விதைகள் முற்றும் வரை காவல் தேவை. இரவு வேளைகளில் கட்டாக்காலி மாட்டின் தொல்லை இருக்கும். எலிகள் கச்சானை விரும்பி உண்ணும். முயல் சோளன் குருத்துக்களை உண்டு விடும். அதேபோல் மரவெள்ளித் தளைகளையும் உண்டு விடும். நான் இரவிலும் வெளிச்சத்துடன் உலாச் செல்வேன். சந்தோசமாக இருக்கும். நம்மோடு பயிர்கள் பேசும்.

சோளம் வளர்ந்து தலையில் கொத்தாகப் பூசுசூடி ஆடும். பக்கங்களில் சோளக் குலைகளை எந்தி நிற்கும். இந்தக் காட்சிகள் இன்று வரை என் நெஞ்சை விட்டு அகலாதவையாக உள்ளன.

வேலை தேடும் படலம்.

பரீட்சை முடிவுகள் வந்ததும் வேலைதேடும் படலத்தில் இறங்கி ஊரைவிட்டு மீண்டும் வெளியேறினோம். எனது நண்பர்கள் தமிழ் படித்தார்கள். நான் ஆங்கிலத்தில் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சை சித்தியெய்தியதன் பலன் அவர்களுக்கு முன் எனக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது. ஆனால் மனநிறைவான வேலை கிடைக்கவில்லை.

எனக்குச் சிவானந்த வித்தியாலயம் 'ஏழையின் கண்ணீரில் இறைவனைக் காணும்' கல்வி அனுபவத்தைத் தந்தது. எனது ஊரை மாற்றி அமைத்தால்தான் மலர்ச்சி உருவாகும் என்பதில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனால் வேறு வேலைகளைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். முயற்சி திருவினையாக்கும். 'நீ எப்படி வரவேண்டும் என்று நினைக்கின்றாயோ அப்படியே ஆகுவாய்' எனத் தத்துவ ஞானிகள் கூறுவர். நான் எனது நண்பர்களைப்போல் ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்பதையே முழுமூச்சாய் விரும்பினேன். 1958 முதல் 14-07-1964 வரை வனத்திணைக் களத்திலும், சுகாதாரத் திணைக்களத்திலும் வேலை செய்தேன். இதனிடையிலும்

காதலித்துத் திருமணமும் செய்து கொண்டேன். ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையும் ஆகிவிட்டேன். நான் செய்த வேலையைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு ஆங்கில ஆசிரியராக எனது கிராமத்தில் நியமனம் பெற்றேன்.

எனது மனைவி ஒரு அற்புதப் பிறவி

எனக்கு வாய்த்த மனைவி லூர்துமேரி. ஒரு அற்புதப் பிறவி. றோமன் கத்தோலிக்க சமயம். சமயத்தில் நல்ல ஈடுபாடு. ஒழுக்கத்திலும், வீட்டுக்கு வருபவர்களை உபசரிப்பதிலும் சிறந்தவர். என்னைப் பற்றிக் கூறியதும் நமது மனம்தான் எல்லாம். எனக்கு எம்மதமும் சம்மதம்தான். கவலையை விடுங்கள். ஒன்றிய மனத்தோடு இன்ப துன்பங்களை எதிர் கொள்வோம் என்று என்னைக் கைப்பிடித்தார். எனக்குக் கணவன் என்ற பட்டத்தை தந்த முதல் பல்கலைக்கழகம். தலைமகனாய் அருள்பாஸ்கரனை 'ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனை சான்றோன் எனக் கேட்ட தாயாக' பெருமையைத் தேடிக் கொண்டார். பல உயிர்களைக் காக்கும் டாக்டராக இளைய மகன் அருள்முரளியை ஈன்று சேவைக்காக தந்து என்னோடு நாற்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பூவோடும் பொட்டோடும் பூவுலகம் விட்டுப் போய்விட்டார்.

உயிருக்கு உயிராக என்னை நேசித்து, தாயாகத், தாரமாக இணைந்திருந்தவர். அவரை எவரும் வெறுத்ததில்லை. எல்லோருக்கும் உதவுபவர். அன்பு காட்டுபவர். ஊன்றுகோலாய் இருந்தார். உதிர்ந்துவிட்டார்.

கொழும்பில் பிறந்து வளர்ந்து, படித்து வாழ்ந்தவர் நான் போகும் இடமெல்லாம் என்னோடு வந்து சந்தோசமாக வாழ்ந்தார். தன் பிள்ளை களுக்காக கௌரி விரதமும் பிடித்துக் காப்பும் கட்டுவார். கற்பூரம்போல் குடும்பத்துக்காக உருகிக் கரைந்தவர். நான் 100 ரூபா சம்பளத்தை எடுத்துக் கொடுக்கும்போது எனது முகத்தின் வாட்டத்தைக் கண்டு ஆறுதல் அளித்த தேவதை. பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெற்றதும் அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. நாடு வன்செயலில் சிக்கியபோது ஆலங்கேணி மக்களோடு காடுகளில் கல்லிலும், முள்ளிலும் திரிந்தவர். இன்னும்

எத்தனையோ உண்டு. எனது குடும்பத்துக்காக உழைத்த பெருமாட்டி. அவர் புகழை இந்த நூலில் விரிவாக எழுதமுடியவில்லை.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் ஆசிரியப்பணி

எனது வாழ்வில் ஒரு திருப்பு முனையாக 15-07-1964 விளங்குகிறது. நான் எனது ஊர்ப்பாடசாலையில் ஆங்கில ஆசிரியராகக் கடமை ஏற்றேன். இதனை மாணவ ஆசிரியர் (Pupil Teacher) என்றனர். இந்த வேலைக் காகத்தானே நான் காத்திருந்தேன். எனது மனைவி முதலில் எனது இந்தச் செயலை விரும்பவில்லை. எனினும் எனது மன அமைதியை பெரிதும் விரும்பினார். அதனால் நடப்பது நல்லதாகவே இருக்கும் என்று அமைதியானார். இன்று நான் இந்த நிலைக்கு உயர்ந்ததற்கு எனது மனைவியே காரணமாவார். அவர் ஒரு அற்புதப் பிறவியே.

நான் முதல் பார்த்த வேலையில் 450 ரூபாய் எனது மாதச் சம்பளம். ஆனால் ஆசிரியப் பணியில் வெறும் நூறு ரூபாய் மட்டுமே. எனது நண்பர் தங்கராசா பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். நான் ஆசிரியராகச் சென்ற சமயம் திரு. V.T. வைரமுத்து அவர்கள் தலைமை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். இப்போது அதிபர் என்று அழைக்கப்படுவோர்தான் அன்று தலைமை ஆசிரியர்கள் என அழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு சமூகத்தில் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. அவர்கள் கடமையாற்றும் கிராமங்களில் அவர்களே தலைவர்களாக விளங்கினார்கள்.

திரு. வைரமுத்து அவர்கள் குட்டிக்கராச்சியில் இருந்து அதிகாலை ஆறுமணிக்குப் பாடசாலை வாசலில் நிற்பார். நானும் திரு.தங்கராசாவும் எங்கள் பாடசாலையிலேயே படுத்துறங்குவோம். நாங்கள்தான் பாடசாலையின் காவலாளிகள். தொழிலாளர்கள். நாங்களே யாவுமாகி நின்றோம். அப்போதெல்லாம் ஒரு பெண் ஆசிரியரை எங்கள் பாடசாலைக்கு நியமித்துத் தரும்படி கல்வி அலுவலகத்தைப் பலமுறை கேட்டும் பயனில்லை. என்னோடு ஊந்து ஆண் ஆசிரியர்களே கற்பித்தனர். கல்விப் பொது தராதர (சா/த) வகுப்புக்கள் வரை இருந்தன. ஒரு ஆசிரியருக்கு ஒரு நேரத்தில் இரண்டு வகுப்புக்கள் எனக் கடமையாற்ற வேண்டும். சில சமயங்களில் மூன்று வகுப்புக் களிலும் கடமையாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கிட்டும்.

பாடசாலையில் மாணவ மன்றங்களை ஏற்பாடு செய்தோம். திரையிசைக்கு ஏற்பப் பாடல்களை இயற்றி மாணவர்களைப் பாடவைத்தோம். மிக நன்றாகப் பாடக்கூடிய மாணவ மாணவியர் இருந்தனர். மைனாவதி, குணரத்தினம், தங்கராணி, பல நாடகங்களைத் தயாரித்து

நடிப்பித்தோம். சும்மி கோலாட்டங்களை நாங்கள் இருவரும் பழக்கி அரங்கேற்றினோம். வாணிவிழா, கோயில் திருவிழாக்களில் நாடகங்களை எழுதி மாணவர்களுக்குப் பழக்கி அரங்கேற்றினோம். ஈச்சந்தீவில் கவிஞர் தாமரைத்தீவான் திரு.சோ. இராசேந்திரம் அதிபராக கடமையாற்றினார்.

பாடசாலைத் தேவைகளை மக்களுக்குத் தெரிவிக்கவும், பாடசாலையில் மக்களது கவனங்களை ஈர்க்கவும் நாடகங்கள் பெரிதும் உதவின. ஒருமுறை 'நெற்றிக்கண்' நாடகத்தை எழுதி மாணவர்களைப் பழக்கி அரங்கேற்றினோம். திருவிளையாடற் புராணத்தில் வரும் காட்சியது. திரைப்படமாக வராத காலத்தில் 1964 ல் தயாரித்து மேடையேற்றினோம். பாண்டிய மன்னன் தனது சந்தேகத்தைத் தீர்க்கும் புலவருக்கு பரிசுத் தொகை தருவதாக அறிவிக்கப்படும். தருமியாக க.நரேந்திரன் அற்புதமாக நடித்தார். அவரது நடிப்பை மக்கள் அனைவரும் போற்றிப் பாராட்டினார்கள். அவர் இப்போது மட்டக்களப்புப் பாடசாலையில் அதிபராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு நிலையில் உள்ளார்.

தருமி பாடலைப் பாடி பரிசு பெறும்நேரம். புலவர் நக்கீரர் வந்து தடுக்கிறார். நக்கீரராக சு.செல்வராசா அற்புதமாக நடித்தார். அவர் இப்போது இல்லை. அவரை 1990 வன்செயல் பலிகொண்டுவிட்டது. தருமியின் மூலம் செய்தியறிந்த பாடலை எழுதிக் கொடுத்த புலவர் வந்து வாதிடுகிறார். அந்தப் பாத்திரத்தை எனது தம்பி விஜயகுமார் ஏற்று நடித்தார். நக்கீரருக்கும், புலவருக்கும் நடக்கும் விவாதத்தை மக்கள் வெகுவாக ரசித்தனர். அவரையும் 1990 இனக்கலவரம் காவு கொண்டு போயிற்று. புலவர் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டித் தன்னை யாரெனக் காட்டுவதாகவும் காட்சியமைப்பு. சிவனாக வரும் புலவருக்குச் சடாமுடியினுள் ஒரு சிறிய மின்குமிழைப் பொருத்தி, அவரது இடுப்பில் பெற்றறிகளை வைத்துக் கட்டியிருந்தேன்.

வாக்குவாதம் தொடங்கியதும் "நக்கீரா என்னைப் பார்..." என்று பெரும்புலவர் கூறும்போது தனது இடுப்பில் கையை வைப்பார். மின்குமிழ் வெளிச்சத்தை வீசும். சபையில் பிரமிப்பு. பாமர மக்களுக்கு என்றும் கண்டிராத அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட உணர்வு. பக்திப் பரவசமாகப் பார்த்திருந்தனர். பெற்றமகன் வெளிச்சத்தைப் பயன்படுத்தினோம். முக்கியமான காட்சிகளுக்கு நிற ரிசுத்தான்களைப் பெற்றமகனைச் சுற்றிப் பயன்படுத்தினோம். இவையெல்லாம் பாமர மக்களுக்கு உவகையூட்டின. அதிசயமாகப்பட்டன.

ஒலிபெருக்கி மற்றும் இதர செலவுகளுக்குப் பணமில்லை. நாடகம் முடிந்ததும், பாத்திரமேற்று நடித்த மாணவர், மணவியரிடம் ஒரு தட்டினைக் கொடுத்துவிட்டேன்.

“உங்கள் பிள்ளைகள் திறமை படைத்தவர்கள். அவர்கள் உங்களை நாடி வருகிறார்கள். பொருள் நிறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்” என்று ஒலி பெருக்கினோம். களத்தில் பிள்ளைகள் இறங்கினார்கள். பாத்திரமேற்று நடத்த பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் மட்டும் உதவினர்.

தந்திரத்தை மாற்றினோம். முதலில் ஒருவரது பெயரைச் சொல்லி இன்னார் இவ்வளவு தந்தார் என்று வாசித்துவிட்டேன். தங்கள் பெயர் ஒலிபெருக்கியில் வரவேண்டும் என்பதற்காகப் பலர் பணத்தைத் தந்து தங்கள் பெயரை வாசிக்கச் சொன்னார்கள். அவர்கள் கொடுத்த தொகையையும் வாசித்தோம். ஒருவர் கொடுத்த தொகையைவிட மற்றவர் அதிகம் கொடுத்தார். எங்களது செலவைவிட மேலதிகமாகவே வருவாய் வந்தது. தலைமையாசிரியர் வைரமுத்து எங்களைப் பாராட்டினார்.

வரட்சி-வெள்ளம், வேறு அனர்த்தங்களும்.

1956-1957 களில் நிலவிய வரட்சியின் காரணமாக விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டது. அனைத்து விவசாயிகளும் ஏழ்மையாக்கப்பட்டனர். தென்னைகள் வட்டுத் தெறித்து அடிமரங்களாக காட்சியளித்தன. வறுமை தாண்டவமாடியது. வரட்சி காரணமாக பலரது ஆடு மாடுகள் இறந்துவிட்டன. எங்களுக்குரிய பல மாடுகளும் இறந்தன. கேணியினுள் தண்ணீர் இருந்தமையினால் கிணறுகளில் சிறிதளவு தண்ணீர் கிடைத்தது. வரட்சி முடிந்தது. மாறி மழை பெய்யத் தொடங்கியது. தொடர் மழையினால் வெள்ளம் ஏற்பட்டு பேரிடர் உருவாகியது. உணவுத் தட்டுப் பாடும் பிடித்தாட்டியது. எங்கள் வீட்டு வளவு வேலிகளில் பலவித கிழங்குக் கொடிகளை அப்பா வளர்த்திருந்தார். கிராம மக்களின் வீட்டு வளவுகளில் இவ்விதம் கிழங்குக் கொடிகள் வேலிகளில் வளர்ப்பார்கள். அவை அம்மக்களுக்கு சிறந்த உணவாகப் பயன்படும். எங்கள் அனைவருக்கும் இந்தக் கிழங்குக் கொடிகள் பசிபோக்கும் கற்பகப் பசுக்களாகி உதவின. அப்பா கிராம மக்களுக்கும் கொடுப்பார்.

ஆதி மனிதர்கள் காடுகளில் கிடைத்த காய், கனி, கிழங்குகளைத் தேடித்தானே உணவாக்கினர். அறிவும், அனுபவமும் பெற்று இவ்வளவு வளர்ச்சி கண்டனர். இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கையைத் துறந்து செயற்கையான வாழ்க்கையை நம்பி மனிதன் நாகரிகம் வளர்கிறது. இது எங்கே போய் முடியுமோ?

எங்கள் ஊர் மக்கள் நெற்செய்கையில் ஊறியவர்கள். சேனைப் பயிர்ச்செய்கையிலும் நாட்டம் உள்ளவர்கள். பலவேறு உப உணவிப் பயிர்களைப் பயிரிடுவார்கள். அப்பயிர்கள் மக்களுக்கு அவ்வப்போது

உதவிவரும். சோளம், இறுங்கு, குரக்கன், பயறு, எள்ளு, மரவெள்ளி, வற்றாளை, பூசினி, எனப் பல்வேறு பயிர்களையும் செய்கை பண்ணு வார்கள். ஒருமுறை பஞ்சம் ஏற்பட்டது. எங்கள் சேனையில் விளைந்த முற்றிப் பழுத்த பூசினிக் காய்கள் இருந்தன. ஆச்சி அவற்றில் ஒன்றை வெட்டி அவித்துத் தந்தார். பசி ருசி அறியாது என்பார்கள். எங்களது பசியை அது போக்கியது. எப்படியாவது எங்களுக்குச் சிறிதளவான பால் கிடைக்கும். அது பேருதவியாக இருந்தது.

ஊரைச் சுற்றி உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் ஓடுவதால் மீன், இறால். நண்டு போன்ற கடல்வாழ் உயிரினங்கள் பிடிபடும். கறிக்குப் பஞ்சம் இருந்ததில்லை. மாலை வேளைகளில் ஊர் மக்களில் பாசுபாடு இல்லாமல் ஆற்றில் இறங்கி அவற்றைப் பிடிப்பார்கள். இளைஞரின் பொழுது போக்காகவும் மீன் பிடித்தல் அமையும்.

எங்கள் பொழுது போக்கு

நிலவு காலத்தில் ஆற்றில் நண்டு பிடிக்கப் போவது குறைவு. அக்காலங்களில் நண்டு சதையைக் கரைத்து விடுமாம். அதனால் இருள் காலத்தில்தான் போவார்கள். மக்கள் காய்ந்த தென்னோலைகளை சேர்ப்பார்கள். இரண்டு மூன்று தென்னோலைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துச் சுருட்டி கட்டுவார்கள். அது தீவட்டி போல் இருக்கும். அதனைச் சூள் என்று கூறுவார்கள். நாங்களும் இவ்வாறு பல சூள்களைக் கட்டித் தோள்களில் சுமந்து ஆற்றுக்குச் செல்வோம். சில சமயங்களில் பாடசாலை ஆசிரியர்களும் சேருவார்கள். சூளைத் தூக்குபவர் அதனை நன்றாக உயர்த்திப் பிடிக்க வேண்டும். வெளிச்சம் நாலா பக்கமும் பரவி ஒளிவீசும். அனைவரது கைகளிலும் பல்வேறு ஆயுதங்கள் இருக்கும். மெல்லிய இரும்புக்கம்பி, தாழ்க்கத்தி, கத்தி, தடி முதலியன இருக்கும். சிலரின் கைகளில் நீண்ட மெல்லிய இரும்புக் கம்பி இருக்கும். அதன் ஒருமுனை கூராக இருக்கும். மறுமுனை கொக்கைத் தடிபோல் வளைந்து இருக்கும்.

நண்டுப் பாளிகளைக் கண்டால் வளைந்த பக்கத்தை அதனுள் விடுவோம். நண்டு பாளியினுள் இருந்தால் கம்பியில் கடிக்கும். நண்டு இருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். அதனை, கம்பியை லாவகமாகச் செலுத்தி கம்பியின் கொக்கியில் விழுத்த வேண்டும். அது ஒரு கலைதான். கொளுக்கியில் அகப்பட்டால் மெதுவாக வெளியில் இழுத்து எடுப்பார்கள்.

சூள்வெளிச்சத்தில் நண்டு, மீன்வகை நீந்திச் செல்வதைக் காணலாம். கம்பியால் ஒரு அடி. நண்டு ஓடினால் அதனைக் குறி பார்த்து ஒரு குத்து. கம்பியை வெளியில் எடுத்தால் கால்களை படபடத்து அடித்துக்

கொண்டு நண்டு வெளிவரும். சில நேரம் மீன்கள் சிறிதும் பெரிதுமாகப் பிடிபடும். தண்ணீருக்குள் மீனோ, நண்டோ இருக்கும் போது பெரிதாகத் தெரியும். வெளியில் எடுத்தால் சிறிதாக இருக்கும். சிறிய வகைச் சாக்கு ஒருவரிடம் இருக்கும் பிடிபடும் அனைத்தும் அந்தச் சாக்கினுள் நிறையும். கடற் பாம்புகளும் நீந்தி ஓடும். சில நேரங்களில் அவற்றையும் அடிப்பார்கள். அப்படியே விட்டு விட்டுப் போவார்கள். இவ்வாறு போவது சந்தோசமாக இருக்கும்.

பிடிபடும் மீன் நண்டு முதலியவற்றைப் பங்கு பிரிப்பார்கள். வீடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்று அன்று இரவே சமைத்து உண்பார்கள். அப்படிச் சமைத்து உண்பது சுவையான உணவாக இருக்கும். சந்தோசமாகவும் இருக்கும். இவற்றை அனுபவித்தால் அதன் ஆனந்தமான சுகம் புரியும்.

வீட்டைத் திருத்தும் முயற்சி

மழையினாலும், வெள்ளத்தினாலும் சிதைந்த வீட்டைத் திருத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டேன். அண்ணனிடம் வண்டிலும் மாடுகளும் இருந்தன. அவரிடம் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டேன். மாடுகளை வண்டியில் கட்டி வண்டில் விடப் பழகிக் கொண்டேன். வண்டில் ஓட்டுவது ஒரு கலை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். வண்டிலைப் பூட்டி ஈயக்குண்டான்மடு நோக்கிச் செலுத்தினேன். வண்டில் சென்று கொண்டிருந்தது. சுற்று நேரத்தால் வண்டில் அசையாது நிற்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். என்ன அதிசயம். இடையில் மாடுகள் இரண்டும் தனியே முன்னால் சென்றன. வண்டியில் நான் மட்டும். மாடுகள் சுதந்திர உணர்வோடு விரைந்து நடந்தன. எதிர்பாராத நிகழ்வு. வண்டியில் விழுந்து பிடித்துக் கொண்டேன். எனது அதிர்ஸ்டம் வண்டில் என்னை விழுத்த வில்லை. சுற்றிவரப் பார்த்தேன். யாரும் இல்லை. மனிதன் தனக்கு என்ன நடந்தாலும் முதலில் பார்ப்பது தன்னை யாராவது கவனிக்கிறார்களா என்பதை மட்டுமே. என்னைச் சதாகரித்துக் கொண்டு வண்டிலை விட்டு இறங்கினேன். மாடுகளின் பின்னால் தூரத்திச் சென்று பிடித்துக் கொண்டேன்.

மீண்டும் அவற்றை வண்டிலில் பூட்டி நுகத்தடியில் பூட்டாங் கயிற்றைச் சரிசெய்தேன். எனது கவனயீனப் பிழையை உணர்ந்து கொண்டேன். ஈயக்குண்டான் மடுவுக்குச் சென்று களியைக் கவனித்தேன். வண்டிலை களிமண் ஏற்றும் இடத்தில் விட்டேன். மாடுகளை அவிழ்த்து நல்ல புல்லுள்ள இடமாகப் பார்த்து விட்டேன். அவை மேயத் தொடங்கின. நான் களியை வண்டியில் ஏற்றி முடித்ததும் மாடுகளைப் பார்த்தேன். அவற்றைக் காண

வில்லை. தேடத் தொடங்கி ஓடினேன். போகும்போது எனது கண்கள் வழியை நோக்கின. அவற்றின் காலடித்தடம் தெரிந்தது. விரைந்து ஓடினேன்.

அவை மெதுவாக வழிநெடுகிலும் மேய்ந்து கொண்டு நடந்தன. மெல்லச் சென்று அவற்றின் தலைக்கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டேன். அவற்றை வண்டிலை நோக்கி விரட்டிச் சென்றேன். வண்டிலில் பூட்டிப் பூட்டாங்கயிற்றை இறுக்கிக் கட்டினேன். சரி பார்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன். வீட்டை நோக்கி வண்டிலைச் செலுத்தினேன். அந்தக்களி மண்ணைக் கொண்டுதான் எனது வீட்டைச் செப்பனிட்டேன். அண்ணியை மச்சாள் என்றுதான் அழைப்போம். வள்ளியாச்சி மச்சாள் இதனைக் கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். நான் விடுமுறையில் வந்தால் பத்து மணியளவில் அண்ணன் வீட்டுக்குச் செல்வேன். மச்சாள் பெரிய கிளாஸ் நிறையக் காய்ச்சிய பால் தருவார். எனக்காக பால் காத்திருக்கும். எங்களோடு அவ்வளவு பாசமாக இருந்தார்.

களிமண் ஏற்றி இறக்குவதற்குப் பணம் கொடுக்க என்னால் முடியாது. அப்பொழுதுதான் எனது படிப்பை முடித்து வீடு வந்தேன். என்ன படிப்பு எங்களுக்கு எஸ்.எஸ்.சி பெரிய படிப்பு. அதுவரை படித்தாலே போதுமானது. எங்காவது ஒரு வேலை கிடைத்து விடும். வீட்டிலும் வறுமை விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஒருவன் படித்தால் மட்டும் போதாது. படிப்பு வாழ்வதற்கு வழிகாட்டக் கூடியதாக அமைய வேண்டும். பரீட்சை முடிவு வந்த பின்னர்தான் ஒரு வேலையைத் தேடலாம். அதுவரை வாழ வேண்டும். வீட்டுக்குப் பாரமாக இருக்கலாமா? ஏதாவது வீட்டுக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும். ஒரு மனிதன் இவ்வுலகில் மனிதனாக வாழவேண்டும் என்றால் அவனுக்கு நல்லவர்களின் ஆசி கிடைக்க வேண்டும்.

ஆலங்கேணியில் கலை வளர்த்தோர்

எனது கிராம மக்கள் கலையார்வம் மிக்கவர்கள். ஆடல், பாடல், அபிநயம் போன்ற கலைகளில் வல்லவர்கள். அத்துடன் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு சுவைப்பவர்கள். பலர் நாடகம், கூத்து எனப் பழகி அரங்கேற்றம் செய்பவர்கள். பல அண்ணாவிமார்கள் இருந்தனர். மாலையாகியதும் கிராமிய இசை எங்கும் ஒலிக்கும். வீடுகளில் தாலாட்டின் இனிமையான ஒலி பரவி இதமாக்கும். விளக்கொளியில் இருந்து கதைகளைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கூறுவார்கள். சில இடங்களில் ஹார்மோனியம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். சிலர் பாடிக்கொண்டு இருப்பார்கள்.

இசமர் வைரமுத்து, விகடகவி, அப்பந்தின்னி இராசேந்திரம், சாரங்கதாரா-மயில்வாகனம், கோசலை நாகபிள்ளை, சித்திராங்கி

கணபதிப்பிள்ளை, கடோற்கசன் தாமோதரம், சகுனி நல்லையா, அனுமார் நல்லையா, சடையர் காளியப்பு, மண்டோதரி அருணாசலம், சீதை -கைகேயி வடிவேல், பரதன்- சொக்கர் மயில்வாகனம் இன்னும் பலர் கலையார்வம் மிகுதியால் மக்களிடையே பாத்திரங்களின் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். வடிவேலர் அண்ணாவியாகப் பிரபலமானவர். அவர் ஒரு கவிவாணர். பல நாடகங்களை எழுதியவர். அவரிடம் நாடக ஏடுகள் இருந்தன. எல்லாம் அழிந்தொழிந்து போயின. இன்னும் பலரின் பெயர்கள் நினைவில் இல்லை.

எங்கள் கிராமங்களில் வழங்கிய பட்டப் பெயர்கள்.

கிராமங்களில் மக்கள் தம்மோடு வாழ்பவர்களை நன்கு இனங்கண்டு, அவர்களின் குணம்சக்களுக்கு ஏற்ப பெயரினை இட்டு அழைப்பார்கள். அப்படியான பெயர்களைப் பட்டப் பெயர் என்பார்கள். எங்கள் கிராமத்தில் இவ்வாறான பெயர் கொண்டோர் பலர் இருந்தனர். இவர்களைக் கிராமங்களில் சொந்தப் பெயர்களைச் சொல்லிக் கேட்டால் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் பட்டப் பெயர்களைச் சொன்னால் உடனடியாகச் சொல்வார்கள்.

பட்டப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். முத்துக்குமார் என்று பலர் இருந்தனர். அவர்களைக் காரணப் பெயர்களால் அழைத்தார்கள். தலையாட்டி முத்தர், தோட்டத்து முத்தர், நாநாப்பா முத்தர், நம்மடையர் நாகராசா, குடும்பி நாகராசர், நம்பினால் நம்புங்க மயில்வாகனம், வைரமுத்து என்ற பெயரில் பலர் இருந்தார்கள். அதில் ஒருவர் ஏதாவது பொய் சொல்லி நழுவுவதில் வல்லவர். அப்படிப் பட்டவர்களைக் 'கீவிட்டார்' என்பார்கள். கீவிட்டார் என்பது காலகதியில் கீவட்டர் என்றாயிற்று. வைரமுத்து போய் கீவட்டர் என்பது நிலைத்து விட்டது. குடும்பியர் தம்பிமுத்து, உருண்டயன் கணபதி, புளுகர் பொன்னம்பலம், புளுகினியர், வாச்சர் மணியத்தார், பஞ்சமியர் கந்தையா, நெடுவல் கந்தையா, சவளிக் கந்தையா, வெள்ளக் கந்தன், கட்டக் கந்தன், மூலைகுந்தியர், செவிட்டுச் செல்லையர், கட்டக் காளியர், அமுண்டுறு செல்லையா, உளியன் வேலுப்பிள்ளை, கணிக்கோலர், கங்காணியார் கதிராமத்தம்பி, ஆனைவள்ளி, அள்ளுவாயர், வைக்கல் சப்பி, சளப்பி நாதன், தாடியர், மீசைக்காரன், கீரையாணத்தார், கிளிக்குஞ்சர் இவை போன்ற இன்னும் பல பட்டப் பெயர்களைக் கொண்டவர்கள் பலர் இருந்தனர். இன்று அவை குறைந்து விட்டன.

கிளப்பன்பேரக் அகதி முகாமில் வாழ்க்கை

சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாக முகாம்களில் வாழ்வது கொடுமையிலும் கொடுமை. 1990 ஜூலையில் இராணுவ அட்டகாசம் தலைவிரித்து ஆடியது. கிராமங்கள் தோறும் சுற்றி வளைப்புக்கள் மக்களைத் தூரத்தின. வீடு வீடாகத் தேடுதல் வேட்டை. தமது கண் களுக்கு எவரேனும் சந்தேகமாகப் பட்டால் அவரின் கதி அதோ கதிதான். இளைஞர்கள் பலர் இல்லாதொழிக்கப் பட்டனர். அதனால் இளைஞர்கள் காடுகளில் தஞ்சமானார்கள் தமிழர்கள் வாழும் கிராமங்களில் பயங்கரமான கெடுபிடிகள் கட்டவிழ்த்துவிடப் பட்டிருந்தன.

தவித்த முயலடிக்கும் மனிதர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். பிறரின் துன்பங்களைப் பற்றிக் கவலைப் படாதவர்கள் இருந்தார்கள். வீடுகளில் சமையல் நடைபெறும். அயலூரில் முஸ்லிம் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். எந்தச் சமூகமாயினும் பல்வேறு மனம் படைத்தவர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். அந்தக் கிராமங்களில் உள்ள சில விசமம் பிடித்த இளைஞர்கள் சைக்கிளில் எங்கள் கிராமத்தின் ஊடாகப் பயணிப்பார்கள். அந்த நேரம் “ஆமி வருது”. “ஆமி வருது”. என்று கூறியபடி விரைவார்கள். மக்கள் வெளியே வந்து எங்கே? எங்கே என்று பார்க்குமுன் போய்விடுவார்கள். ஊர் அல்லோல கல்லோலப் படும்.

எங்கள் ஊரின் மேற்காக ‘பாசி ஆறு’ என்ற உப்புநீர் சிற்றாறு ஓடுகிறது. அந்த நிலப்பரப்பு கண்டல் தாவரங்கள் நிறைந்த பகுதி. வெண் கண்ணா புதர் புதராகப் பரந்திருக்கும். கண்டல்கண்ணாவும் புதர் புதராகப் பரவியிருக்கும். வெண்கண்ணா மரங்களுக்கு அடியில் மூச்சுவேர் வெளிக் காட்டி எட்டிப் பார்க்கும். அடர்த்தியாக வளர்ந்த மிருக்கும். கண்ணா மரங்களுக்கு அடியிலும், வேர்களை அண்டி நண்டுப் பொந்துகள் காணப் படும். அவற்றை பாளி என்றழைப்பார்கள். ஆற்றில் வெள்ளம் ஏறும்போது நண்டுகள் இரைதேடிப் புறப்படும். அப்படியே பொந்துகளில் பதுங்கிவிடும்.

நிலம் சதுப்பாக இருக்கும். கால் வைத்தால் புதையும். சில இடங்களில் முழங்கால் வரை புதையும். அந்தச் சேற்றிலும் கண்டற் தாவரங்கள் செழித்து வளரும். கண்டற் கண்ணாவின் கிளைகள் செழித்து நேராக வளரும். முற்றியவைகள் வைரம் பாய்ந்ததாக இருக்கும். மக்களுக்கு அவை பயனுடையதாக உள்ளன. வீட்டுக் கூரைக்கு மேல் பூட்டாகப் பயன்படுத்துவார்கள். வேலிகளில் கதியாலாகப் பயன்படும். அதன் பட்டையைத் தோணிகளுக்குப் பூச்சாகவும் பயன் படுத்துவார்கள். சேற்றில் பெரிய மட்டிகள் இருக்கும். அவை கறிக்குச் சவையாக இருக்கும்.

கரைகளில் 'தில்லை' எனும் ஒருவகைத் தாவரம் வளர்ந்திருக்கும். அதனைப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். அத்தாவரத்தின் தடித்த பால்போன்ற திரவம் பொல்லாதது. உடலில் பட்டால் அப்படியே புண்ணாகும். தீயினால் சுட்டதுபோல் இருக்கும். கண்களில் பட்டால் எரிவு தாங்க முடியாதிருக்கும். அப்படிப் பால் பட்டால் அதற்குரிய மருந்தாகப் பக்கத்திலேயே வெல்லஞ்செடி இருக்கும். அதன் ஒரு கிளையை வெட்டி எடுப்பார்கள். அதனை பிளந்து நாரை உரித்தெடுப்பார்கள். அந்த நாரில் உள்ள வழுவழுப்பான திரவத்தை வழித்தெடுத்துப் பூசுவார்கள். தில்லை யினால் ஏற்பட்ட துன்பம் பறந்தோடி விடும்.

அழிந்து வரும் உயிரினங்கள்.

அந்தக் கரைகளில் குதிரை முகத்துடன் சிறு மீன்கள் போல் ஒருவகை உயிரினம் துள்ளித்திரியும். அதனைக் குதிரைப் பாய்ச்சான் என்று சொல்வார்கள். அந்த உயிரினம் அழிந்து வருகிறது.

ஊரி என்றொரு உயிரினம் எங்கள் கரச்சை எங்கும் நிறைந்து கிடந்தது. எங்கள் ஊரில் உள்ள சிலர் அவற்றை அள்ளி எடுத்து காளவாய் அமைத்துச் தீயிடுவார்கள். ஊரெங்கும் ஒரே ஒரு கெட்ட மணம் பரவும். கிராம மக்களுக்கு பழகிவிட்டது. கண்டு கொள்ளமாட்டார்கள். விடியும்வரை தீயிடுவார்கள். காலையில் அவை எரிந்து சுண்ணாம்பு ஆகிவிடும். கட்டிடம் கட்டுவதற்கு சுண்ணம் உதவுகிறது. இப்போது அத்தொழிலைக் கைவிட்டுவிட்டனர். ஊரியினமும் அழிந்து போகிறது.

பாசியாற்றின் எழில்

எங்கள் கிராமங்களுக்கு பாசியாறும், கட்டையாறும் அழகூட்டும். ஆலங்கேணியில், எங்கள் வயலுக்கு அப்பால் பாசியாறு என்ற உப்பு நீர்ச் சிற்றாறு உள்ளது. அத்துடன் ஆலங்கேணியின் மேற்கு எல்லையாகவும் இருக்கிறது. எங்கள் வயல் வளாகத்தின் எல்லை வரம்புதான் பாசியாற்றின் எல்லையும் ஆகும். அந்த பாசியாறு கண்டற் தாவரங்களை கொண்டமைந்தது. மாலை நேரத்தில் செக்கச் சிவந்த வானம் கோலம் போடும். அப்பிரதேசம் பறவைகளின் சரணாலயமாக இருந்தது. நன்றாக உற்றுக் கேட்டால் கண்ணாக்களின் மூச்சு வேர்கள் சேற்று நிலத்தைக் குததிக் கிழித்துக் கீறிக் கொண்டு வெளிவரும். அப்போது 'சதக் ஸ்ஸ்' என்ற ஒலி எழும்பும். மூச்சு வேர்களின் மேல் கானாங் கோழிகள் சர்க்கஸ் காட்டும்.

கண்ணாக்கிளைகளில் புறாக்களின் கூடுகள். அவை இருந்து அழகாகக் கூவுதைக் கேட்டு ரசிப்போம். கண்டற் கண்ணாக்களில் கொக்குகள்

கூடுகட்டிக் குஞ்சுகள் பொரிக்கும். வெயிலில்காய அவை கூட்டின் வெளியே எட்டிப்பார்ப்பதைப் பார்த்துக் களிப்போம். கண்ணாக்களில் வெள்ளநீர் மோதி உடைவதால் ஏற்படும் ஒலி "சலக் சலசல, சலக் சலசல" எதிரொலிக்கும். சிலவேளைகளில் அமைதியாகக் கண்ணாக் காடு கிடக்கும்.

பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் இருப்பதற்கு இந்தக் கண்டல் தாவரங்கள் எங்களுக்கு உதவும். கண்டல் கண்ணாவின் கிளைகள் தடித்த கடின பச்சை இலைகளைக் கொண்டிருக்கும். தாங்கு வேர்கள் நெருக்கமாகவும் இருக்கும். ஏறுவதற்கும், இறங்கி வேறு கண்ணாவில் ஓளியக் கூடியதாகவும் இருக்கும். இலகுவில் யாராலும் கண்டு பிடிக்கவும் முடியாது. பாடசாலைக்குக் 'கட்' அடித்து மறைந்து இக்கும்போது எங்கள் கண்கள் கண்டல் கண்ணா வேரின் அடிகளைத்துளாவும். சில சமயங்களில் பெரிய நண்டுகள் ஊர்ந்து வரும். அதனை சேர்ந்து பிடிப்போம். எப்படியும் நான்கு அல்லது ஐந்து நண்டுகள் படும். சந்தோசமாக இருக்கும். சில சமயங்களில் வெறுங்கையோடும் போவோம்.

ஏறு வெள்ளம் ஏறிவந்து சூழும் - அதை

எதிர்கொண்ட மீனிமும் நீந்தும்

வேர்முனைகள் மூச்செறிந்து வெடிக்கும் - பயந்து

வெருண் டெழுந்து குஞ்சலறி நடுங்கும்

கண்ணாவில் வக்கா வந்து கூடுவைக்கும் - பார்த்த

கொக்கு வந்து கூடிநல்லாக் கூத்தடிக்கும்

கண்ணாவின் வேரடியில் நண்டுநும் - ஓடியோடி

கிண்டிப் பாளியென்னும் வீடமைக்கும்

வலை கையில் ஏந்திப் பலர் வருவார் - அதை

வண்ணம் பார்த்து வீசி மீன் பிடிப்பார்

வளைந்து பெண்கள் கைசேர்ப்பார் - பாய்ந்து

துள்ளும் இறால் நண்டைப் பிடிப்பார்.

1983 ம் ஆண்டு தொடக்கம் அரசியல் பிரச்சினைகள் தொடங்கி விட்டன. தமிழ் இளைஞர்கள் இலங்கை இராணுவத்தால் வேட்டையாடப்பட்டனர். அப்போதெல்லாம் எங்கள் ஊர் இளைஞர்களுக்கு அபயம் கொடுத்துக் காத்த பெருமை இந்தக் கண்டல் கண்ணாக்களுக்கு உண்டு.

ஆலங்கேணியைச் சூழவுள்ள தீவுகள்

ஆலங்கேணியைச் சூழ பல தீவுக்கூட்டங்கள் உள்ளன. அவை காற்றின் தின்னற் செய்லினால் ஏற்பட்டவை. சமாவைத்த தீவு, சுள்ளிமுறிச்சான் தீவு, பொன்னாவரந் தீவு, நெடுந்தீவு, கோவிந்தன் தீவு, பூவரசந்தீவு, பொன்னையர்சேனை (தீவு) போன்றன சூழ்ந்துள்ளன. இத்தீவுகளை உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் வளைத்து வைத்திருக்கும். ஒரு காலத்தில் பரந்திருந்த நிலப்பரப்பு பல்வேறு தின்னற் கருவிகளால் அரித்தல் அல்லது தின்னற் செயல்களுக்கு உட்பட்டு இவ்வாறு நிலவுருவங்களைப் பெற்றுள்ளது. இப்பிரதேசத்தில் வீசும் கச்சான் காற்றும், பெய்யும் பருவக்காற்று மழைநீரும், வெள்ளமும் தீவுகள் உருவாக உந்து சக்திகளாக இருந்துள்ளன.

இத்தீவுகளில் நானறிந்தவரை ஆதிகாலந் தொட்டு தமிழ் மக்களே வாழ்ந்தனர். இன்று படிப்படியாக முஸ்லிம் மக்கள் குடியேறினர். தமிழர்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்களே இப்போது கிடைக்காது. ஆனால் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர். பேசும் மொழியால் அவர்கள் தமிழரே. இதனை அமரர் அப்துல் மஜீது 'அன்னை தமிழ் எங்கள் மொழி. இஸ்லாம் எங்கள் வழி' எனக் கூறுவார்.

இன்று சமாவைத்த தீவுப் பாடசாலை இருக்கும் இடத்தில்தான் எங்கள் வீடும், வெள்ளைக் குட்டிச் சித்தப்பாவின் வீடும் இருந்தது. அந்த இடத்தில்தான் அம்மாவுக்குப் பாம்பு கடித்தது. வெள்ளைக்குட்டிச் சித்தப்பாவின் வீடு தீப்பற்றி எரிந்ததும் அந்த இடத்தில்தான். இத்தீவுகளில் 'ஆவாரம்' என்று அழைக்கப் படும் பொன்னாவரந் செடிகள் செழித்து வளர்ந்திருக்கும். அச்செடிகள் மஞ்சள் நிறப்பூக்களால் தங்களை அலங்கரித்து நிற்கும். தைப்பொங்கல் வந்தால் போதும். அதனைத் தொடர்ந்து பட்டிப் பொங்கல் வரும். பொன்னாவரம் பூக்களால் பட்டி தொடடிகள் அலங்காரம்

❖ கேணிப்பித்தன். ச.அருளானந்தம்

பெறும். ஆநிரைகள் பொன்னாவரம் பூச்சுடி வலம்வரும்.

எங்கள் கிராமத்தில் தைப் பொங்கல், பட்டிப் பொங்கல், குப்பிப் பொங்கல் போன்ற பண்டிகைகள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும்.

கோவிந்தன் தீவு

பாசியாற்றுக்கு அப்பால் கோவிந்தன் தீவு உள்ளது. அதனை நரசிங்க வைரவர் தீவு என்றும் கூறுவார்கள். உள்ளது. அத்தீவில் நரசிங்க வைரவர் கோயில் இருக்கிறது. கோயிலைச் சுற்றிப் பொன்னாவரஞ் செடிகள் பூத்துத் தலையசைத்து ஆடும். அக்கோயிலில் விஷேட பூசைகள் நடைபெறும்.

கோயிற் பூசைக்காக சம்பூரில் இருந்து பூசகர் வருவார். அவருக்கு ஊரில் பெரிய மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. அந்த விஷேட பூசை ஆண்டுக்கு ஒருமுறையே நடைபெறும். செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் அப்பகுதியில் சனநடமாட்டம் இருக்காது. அக்கோயில் பலமுறை அழிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் மக்கள் அந்த இடத்தில் மடை, பொங்கல் வைத்து வழிபாடுகளைச் செய்து வந்தனர். இன்றும் செய்து வருகின்றனர். பன்னீர் செல்வம் சிலகாலம் பூசை செய்து வந்தார். இன்றும் மாலையானதும் அந்தப்பக்கம் போவதில்லை,

பொன்னாவரம் தீவு

முனைச்சேனையின் ஊடாக ஆலங்கேணிக்கு வரலாம். தம்பலகாமத்தில் இருந்து ஆலங்கேணிக்கு வருவோரும், போவோரும் இத்தீவின் ஊடாகவே பயணம் செய்வார்கள். இத்தீவில் தம்பலகாமத்து வன்னிமையின் தளபதிகளில் ஒருவரான மாப்பன்ன வீரகத்தி வன்னியசிங்க வன்னிமையின் மாளிகை இருந்தது. போர்த்துக் கேயரின் கபடத்தனத்தால் அவர் கொல்லப்பட்டார். அத்தீவின் மத்தியில் ஒரு பாலை மரம் இருந்தது. அதற்கு அண்மையில் அவரது மாளிகையின் இடிபாடுகள் இருந்தன. காவலரண்களின் இடிபாடுகளும் இருந்தன. இந்திய அமைதிப்படைகள் இலங்கையில் நிலை கொண்டபோது அவர்களின் ஒரு படைப்பிரிவு அங்கிருந்தது. பல கட்டிட இடிபாடுகளும் இருந்தன. அவற்றை இன்று காணமுடியாதுள்ளது. அழிக்கப்பட்டு விட்டன.

அத்தீவு பாழடைந்து விட்டது. பொன்னாவரந்தீவை சல்லிக்களப்பு என்ற உப்புநீர் சிற்றாறு சூழ்ந்து ஓடுகிறது. வெள்ளம் பரவும் நேரத்தில் வண்டிலில் சென்றால் தண்ணீர் வண்டிலைப் பரவிப் பாயும். குளிர்ந்த

நீர் சலசலத்து ஓடும். வண்டில் மாடுகளை அப்படியே நிற்பாட்டிக் குளிப்பாட்டுவார்கள். சிறுவர்கள் நீச்சலடித்து விளையாடுவார்கள். வெண்மணல் பரந்திருக்கும். அந்த இடத்தைத் தட்டுத்துறை என்பார்கள். பொன்னாவரந்தீவில் ஈச்சம்புதர்கள் நிறைந்து இருந்தது. நாங்கள் ஈச்சம் பழம் ஆய்வதற்குப் படையெடுத்து வருவோம். ஈச்சம் பழம் நல்ல சுவையும் சத்தும் நிறைந்தது.

காய் பச்சை நிறத்தில் இருக்கும். காய் முற்றியதும் செம்மை படர்ந்து கண்சிமிட்டும். பழமாகியதும் கருமை நிறத்தில் காட்சியாகும். ஒவ்வொரு பருவத்திலும் வெவ்வேறு சுவையைத் தரும். பழங்களைக் கவனமாகப் பறிக்க வேண்டும். ஈச்சை நிறைந்து முள்ளிருக்கும். முள் தாக்காதவாறு தடிகளைப் போட்டு ஈச்சோலைகளை மடக்கிப் பிடித்துப் பழங்களைப் பறிப்போம். அவற்றைக் குலைகளாக வெட்டியும் எடுப்போம். ஒருவன் பாடுவான் நொடியை.

ஈச்சம் பற்றையில் ஒளிந்து

ஈட்டி முள்ளைக் காட்டி

ஈச்சம் இன்றி கறுப்பி

கண்ணைக் காட்டி நிற்பாள்.

அவள் யார் சொல்? (விடை- ஈச்சம் பழம்)

சிவப்பி உதட்டை விரிப்பாள்

சிரித்து நின்று முறைப்பாள்

பாலைமரமும் வீரமரமும், கிளாப் புதரும் பழங்களை நிரப்பி நிற்கும். பழங்கள் நல்ல சுவையைக் கொடுக்கும். ஒவ்வொரு பருவத்துக்கும் ஒவ்வொரு வகையான பழங்கள் கிடைக்கும். வசந்த காலங்களில் இவ்வகைப் பழங்கள் கிடைக்கும். அதனால் பாடசாலைக்கு டிமிக்கி கொடுத்துத் தீவுகளை வலம் வருவோம்.

சுள்ளிமுறிச்சாந்தீவு

ஆலங்கேணியில் இருந்து மேற்காக இத்தீவு உள்ளது. அத்தீவு வடக்குத் தெற்காக நீண்டு கிடக்கிறது. இதனைக் குமாரரின்தீவு என்றும் கூறுவார்கள். குமாரசாமிக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. அத்தீவின் ஒரு பகுதிதான் அவருக்கு உரியது. பலர் அங்கு குடியிருந்தனர். தம்பி முத்துப் பூசாரியாரின் சோழன்சேனை அங்கிருந்தது. நாங்கள் ஒப்பிலான் தலைமையில் பலமுறை சோழங்குலை களவெடுத்துள்ளோம். அவற்றை கிளிக்குஞ்சர்

வளவினுள் அவித்து உண்டது இன்றும் நிழலாடுகிறது.

குமாரர் இல்லாத வேளை பார்த்து அவரது ஆட்டுப் பட்டிக்குள் நுழைந்து பால் கறந்து காய்ச்சிக் குடித்து விட்டு அவருக்கும் மிச்சம் வைத்துவிட்டுப் போனதை எண்ணிச் சிரித்துக் கொள்வோம். கணபதியர் எங்கள் சின்னத் தாத்தா. அவரின் தென்னந் தோட்டம் அங்கிருந்தது. அவரிடம் சென்றால் இளநீர் கிடைக்கும். மிக நல்ல மனிதர். அவரது குடும்பி அழகாக இருக்கும். அவர் நல்ல கறுப்பு. அவர் சிரித்தால் மீசைக்குள் பளீச் என்று மின்னலடிக்கும். வெண்முத்து உதிர்வதுபோல் சிரிப்பு. இன்று அவர்களைப் பற்றிய நினைப்பு மட்டும் மனம் நிறைந்து உள்ளது.

அவரின் மகள் நாகம்மா திருமணமாகி ஈச்சிலம்பற்றில் வாழ்ந்தார். அவர் ஆலங்கேணிக்கு குடும்பத்துடன் மீண்டும் வந்து உறவினரோடு வாழ்ந்தார். அவரது கணவர் நல்ல உழைப்பாளி. பக்திமான். வெள்ளி தோறும் வீட்டில் விநாயகப் பெருமானுக்குப் பூசை நடக்கும். வீட்டில் பெரிய மணியை கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தார்கள். அதன் ஒலி கிரமத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் ஒலிக்கும். மணிகட்டி ஒலி எழுப்பிய காரணத்தால் 'மணிக்காரன்' என்ற பெயர் நாகம்மாவின் கணவருக்கு கிடைத்தது. பூசை நேரத்தில் பாடசாலையில் இருந்து களவாக ஓடிவிடுவோம். அங்கு பிரசாதம் கிடைக்கும். அவரது மருமகன் அருணாசலம் சிறந்த வைத்தியராக விளங்கினார். அவர்களின் பிள்ளைகள் இன்று திருகோணமலையில் நல்ல பதவிகளில் உள்ளனர். ஒருவர் சிவானந்தம். அவர் கிராம சேவையாளராகக் கடமை புரிகிறார். அவர் சிறந்த கவிஞராக விளங்குகிறார்.

பொன்னையர் சேனை

பொன்னையர் சேனை இயற்கை அரணைக் கொண்டுள்ளது. அதற்குள் இலகுவாக நுழைய முடியாது. வீரகத்தி வன்னியசிங்க வன்னிமையின் தம்பி குமாரவன்னியன் அந்தப் பிரதேசத்தின் தண்டநாயகானாக இருந்தார் என்று ஊர்ப் பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். அவரது சேனை அதாவது படைகள் அங்கே இருந்தன. அதனால் 'பொன்னையர் சேனை' என்ற பெயர் வந்ததாகவும் கதையுண்டு. நான் அந்த இடத்துக்குப் பலமுறை சென்றிருக்கிறேன். எங்களிடம் ஆடுகள் இருந்தன. அவற்றைச் சனி, ஞாயிறு நாட்களில் மெய்ப்பதற்கு சாய்த்துச் செல்வேன். என்னைப் போல் பல சிறுவர்கள் சேர்ந்து செல்வோம். அது ஒரு சந்தோச காலம்.

பொன்னையர் சேனையைச் சூழ்ந்து ஆழமான உப்பு நீர் சிற்றாறு ஓடுகிறது. அதன் ஒரு கிளை மிகவும் ஆழமானது. அக்கிளையாற்றில்

'வைரவர் தாண்ட ஓடை' உள்ளது. அந்த இடத்தில் வைரவன் ஆற்றைக் கடக்க முற்பட்டார். அவர் உயரமானவர். அவரை ஆறு இழுத்துக் கொண்டது. அவர் தாண்டு மூழ்கிப் போனார். எனினும் அவரைக் கண்ணா வேர்கள் காப்பாற்றி விட்டன. இன்றும் அந்த இடம் வைரவர் தாண்ட ஓடை என்றே அழைக்கப்படுகிறது. ஆந்தப் பகுதியில் மீன், நண்டு அதிகம்.

இந்த ஆறு அகலம் குறைந்தது. கண்டல் நெருக்கமாக வளர்ந்திருக்கும். கிளைகளைப் பிடித்தபடி பாய்ந்து நீந்துவோம். சிறுவர்கள் சேர்ந்தால் எப்படி இருக்கும்?. குரங்குகளாகிப் பாய்ந்து நீந்தி விளையாடுவோம். நேரம் போவதே தெரியாது. இதில் உள்ள சந்தோசம் படிப்பில் இல்லையே. நீந்தவும், கிளை விட்டுக் கிளைக்குத் தாவவும் நாங்களே கற்றுக் கொள்கிறோம்.

அத்தீவு பரந்தது. சுமார் இரண்டு கிலோமீற்றர் விட்டம் கொண்டது. அதன் நடுவில் 'மக்கிழ் மரம்' இருந்தது. அந்த மரந்தான் எங்கள் சிம்மாசனம். அதன் கீழ் அடுப்பு மூட்டி தேநீர் தயாரிப்போம். ரொட்டி கொண்டு செல்வோம். ரொட்டியை உண்டு தேநீரைக் குடிப்போம். அதற்குரிய பொருட்களை நண்பர்கள் கொண்டு வருவார்கள். அத்தீவில் யாரும் இல்லை. எங்களுக்குப் பயமில்லை. மரத்தின் உச்சிக் கொப்பில் இருந்து கதையளப்போம்.

1951 ம் ஆண்டுக்கு முன் சில தமிழ்க் குடும்பங்கள் வாழ்ந்தன. வண்ணான் வயலில் விமானம் விழுந்த பின்னர் குடிபெயர்ந்து சென்று விட்டனர். 1952ம் ஆண்டளவில் அச்சிலான், செயிலான் என்ற இரண்டு முஸ்லிம்கள் குடும்பத்தோடு குடியேறி வாழ்ந்தார்கள். மீன் பிடி அவர்களது வாழ்வாதாரமாக இருந்தது. பின்னர் மீண்டும் தமிழர்தம் வாரிசுகள் இத்தீவில் வாழுகிறார்கள்.

செயிலான் பிறவிக் கவிஞராவார். அவர் பாடசாலைப் பக்கமே செல்லவில்லை. ஆனால் கவிபுனைந்து பாட வல்லவர். அவர் என்னிடம் வருவார். ஒரு தலையங்கம் சொன்னால் அதைப் பற்றி அருமையாகப் பாடுவார். அவரை அமரர் ஏ.எல்.ஏ மஜீது தனது அரசியல் மேடைகளுக்கு அழைத்துச்சென்று பிரசாரப் பீரங்கியாகப் பயன்படுத்தினார். அனால் அவருக்கு ஏதும் உதவி செய்யவில்லை. அவரது புகழை ஓங்கச் செய்திருக்கலாம்.

எங்களுக்கு அக்காலத்தில் வாய்ப்பும் வசதிகளும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட பிறவிக் கவிஞர்கள் எத்தனை பேர் வாய்ப்பும் வசதியும் அற்ற நிலையில் காணாமல் போயுள்ளார்கள். அருமையான தமிழ்ப் புலவர் பலருக்குத் தெரியாமல் வாழ்ந்து மறைந்து போனதை இட்டு எனது மனம் கனக்கிறது.

பொன்னையன் சிறந்த போர் வீரன். கண்டி மன்னன் போர்த்துக் கேயரை எதிர்த்துப் போர் தொடுத்திருந்தான். கொட்டியாரப் பற்று வன்னிமை இளஞ்சிங்களின் உதவியைக் கோரியிருந்தான். இளஞ்சிங்கள்தம்பலகாமம் பற்று வன்னிமையின் ஆதரவைக் கோரியிருந்தான். தம்பலகாமம் பற்று வன்னிமை தனது படையணியின் ஒரு பிரிவை அனுப்பினார். பொன்னையன் தலைமையில் படையணி சென்றதாக கதைகள் உள்ளன. அந்தப் போரில் போர்த்துக்கேயர் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். இந்த வரலாறு மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இது மட்டுமல்ல அந்நியரை நம் நாட்டை விட்டு விரட்டப் போராடி மடிந்த பண்டார வன்னியன் போன்ற தமிழ் வீரர்களின் வரலாறுகளும் மறைக்கப் பட்டுள்ளது. ஆனால் புரன் அப்புவின வரலாறு போற்றப்படுகிறது. இவற்றைப் புதிதாக வரலாறு எழுதும் ஆசிரியர்கள் கவனத்தில் கொண்டு எழுதவேண்டும்.

பூவரசந்தீவு

வண்ணான் வயலுக்கு மேற்காகப் 'பூவரசன் தீவு' அமைந்துள்ளது. பொலன்நறுவ இராசதானி காலத்தில் இப்பிரதேசத்தின் வன்னிமையாக பூவரசன் நியமனம் பெற்றிருந்ததாக எங்களுர் பெரியவர்கள் கூறியதைக் கேட்டுள்ளேன். அவன் காலத்தில் வெட்டுவித்த குளம்தான் 'ஈயக்குண்டான் மடு' என்பார்கள்.

அந்தக் குளத்தின் தண்ணீர் என்றும் குளிர்ந்ததாக இருக்கும். அக்குளத்தில் நாங்கள் நீந்தி விளையாடியது உண்டு. தவிரவும் அக்குளத்தின் அடியில் உள்ள மண் நல்லவகைக் களிமண்ணைக் கொண்டுள்ளது. அது உருக்கிய ஈயம்போல் இருக்கும். அந்தக் களிமண்ணைக் கொண்டு மக்கள் வீட்டுச் சுவர்களை அமைத்தனர். மட்பாண்டங்களையும் செய்தனர். எனது ஆச்சியின் தங்கை ஆச்சிமுத்து மட்பாண்டம் செய்வதில் வல்லவர். அவர் அண்ணாவியார் பத்தினியரின் மனைவி. தனக்கு வேண்டிய மட்பாண்டங்களைத் தானே செய்வார். எங்கள் ஊர்ப் பிள்ளைகளுக்கும் செய்முறை மூலம் கற்பிப்பார். பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் கைப்பணிக்கான பொருட்களையும் செய்து காட்டுவார். நான் பலவித உருவங்களையும் செய்து பழகினேன்.

எங்கள் ஊரிலுள்ள பல வீடுகள் வெள்ளத்தினால் சேதமடைந்தன. அவ்வீடுகளை இந்தக் களி மண்ணைக் கொண்டே சுவர்களைச் செப்பனிடலாம். எங்கள் வீடும் 1957ல் மழை வெள்ளத்தினால் சேதமடைந்தது. அதனையும் நான் இக்களி மண்ணினால்தான் செப்பனிட்டேன்.

1950ஆம் ஆண்டளவில் கிண்ணியாவில் மொகமட் சுலுத்தான் வாழ்ந்தார். சுலுத்தான் மலே இனத்தைச் சேர்ந்தவர். வெள்ளைக்காரன் போல் தோற்ற முடையவர். எந்த நேரமும் அவர் முகத்தில் ஒரு புன்னகை இருக்கும். அவர் பின்னர் புவரசன்தீவில் குடியேறி வாழ்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து சில முஸ்லிம் குடிகள் வாழ்ந்தனர்.

மொகமட் சுலுத்தான் கிண்ணியாவில் இருந்து ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் புவரசன்தீவுக்குச் செல்வார். அவர் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் வேலை செய்தவராம். அதனால் தற்காலிகமாக கிராம விதானை நியமனம் பெற்றிருந்தார். அவரை எனக்கு நன்கு தெரியும். “நல்லாப் படியுங்க தம்பி” என்று அறிவுரை கூறுவார். இன்று புவரசன் தீவில் முஸ்லிம்களே வாழ்கின்றனர். இவை தவிரவண்ணான் வயல், மண்ணெடுத்த கிடங்கு போன்ற இடங்களும் உண்டு.

வண்ணான் வயல்

கோயில்களில் தொழும்பில் ஈடுபடுவோருக்கு கீரைத்தீவு, பெட்டைக்குளம், தீனேரி, மாகாமம் போன்ற இடங்களில் உள்ள அம்மன் கோயில்களில் தொழும்பில் ஈடுபட்டிருந்த சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு நிவந்தமாகக் கொடுத்த வயலை ‘வண்ணான் வயல்’ என்று அழைப்பார்கள். வண்ணாரத் தொழில் அதாவது சலவைத் தொழில் செய்பவர்களின் வாழ்விடமாகவும் விளங்கியது. போர்த்துக் கேயரின் பின் பிரித்தானியரின் வருகை சங்கடத்தை உருவாக்கியது.

வண்ணான் வயலில் வாழ்ந்த சலவைத் தொழிலாளரின் உறவுகள் ஆலங்கேணியில் வடக்காக உள்ள இடிமண் பகுதியில் வாழ்ந்தனர். தமது உறவினரோடு சேர்ந்து வாழ்ந்தனர். அவர்களின் நிலங்கள் சொத்துக்கள் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின் பறிபோயிற்று. 1972ல் ஏற்பட்ட நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தைச் சாட்டாக வைத்து அவர்களின் உடமைகள் குறையாடப்பட்டன. அவர்களைச் சிதற வைத்தனர்.

ஈயக்குண்டான் மடு

வண்ணான்வயல் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக புவரசன் வன்னிமை கட்டுவித்த குளமாக விளங்கியது. மழைகாலத்தில் நீரோடு கலந்து வரும் மண்டி சேர்ந்து களியாகிப் படியும். இந்தக் களி, முருங்கனில் உள்ள களியை ஒத்தது.

முருங்கன் களி காங்கேசன்துறை சிமென்ற் தொழிற்சாலைக்கு உதவுகிறது. இப்பிரதேசத்தில் காணப்படும் களியை மூலப்பொருளாகக்

கொண்டு செங்கல், ஓட்டுத் தொழிற்சாலைகளை அமைக்கலாம். இக்களி பூவரசன்தீவு, கல்லடிவெட்டுவான் தொடக்கம் சுங்கான்குழிக்கு அப்பாலும் பரவலாக உள்ளது.

'என்ன வளமில்லை எங்கள் திருநாட்டில் - ஏன் கையை ஏந்த வேண்டும் வெளி நாட்டில்'

என்று ஒரு சினிமாப் பாடல் உள்ளதை நமது ஆட்சியாளர்கள் உணரப் போவதில்லை. ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் நமது நாட்டின் வளங்களை அறிந்தவர்களாக, அவற்றைப் பயன்படுத்தும் வழிகளை உணர்ந்தவர்களாக, திட்டங்கள் தீட்டக் கூடியவர்களாக செயற்படுத்தும் ஆற்றல் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஜனநாயக நாட்டில் யாரும் தேர்தலில் போட்டியிடலாம் என்றிருந்தாலும், அந்த ஜனநாயக முறையும் ஒருவகையில் ஒரு கட்சியின் முடிவைத்தான் செயற்படுத்துகிறது.

கட்சிகளில் உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் போது அரசசேவையில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கான போட்டித் தேர்வு நடத்தித் தெரிவு செய்து சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போட்டிப் பரீட்சையில் நாட்டின் வளம், அவற்றின் பயன்பாடு, உள்ளூர் பொருளாதாரம், நிதிமுகாமைத்துவம் பற்றிய அறிவு கொண்டதாகவும் பரீட்சை அமைய வேண்டும். அத்துடன் ஒரு பட்டதாரியாகவும் இருக்கவேண்டும். நல்லறிவு கொண்ட வல்லுனர்கள் ஆட்சியில் இருக்க வேண்டும். நாடு முன்னேறும்.

நமது நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் இனரீதியான சிந்தனையில் இறங்கியது. தொடர்ந்து மொழியை முன்னிறுத்திச் செயற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து மதத்தை முன்னிலைப் படுத்தியதாக திமிரோடு செயற்பட்டது. நாடு சின்னபின்னமாகி, பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்களையும், அப்பாவிர்களையும் பலிகொண்டு, குட்டிச்சுவராகிக் கிடக்கிறது. சுதந்திரம் இன்று 'சு. தந்திரமாகப்' போய் விட்டது.

இந்நிலை இலங்கையில் மாறவேண்டும். அதற்கு நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும், நேசிக்கும் நல்லதொரு தலைவன் உருவாக வேண்டும். அத்துடன் இங்கு வாழும் அனைத்து மக்களும் இலங்கையர் என்ற ஒருமைப்பட்டு உணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும்

வண்ணான்வயல் விமான விபத்து

எங்கள் ஊரில் இருந்து சுமார் ஆறு, ஏழு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் 'வண்ணான் வயல்' உள்ளது. அங்கு ஒரு விமானம் விழுந்து நொருங்கியது. அது இரண்டாம் உலகப்போர் காலத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த காலம்.

அந்த விமானத்தைப் பார்க்க நானும் நண்பர்களோடு சென்றேன். ஊர் சனங்கள் திரண்டு ஓடினார்கள்.

முதலில் பல வாகனங்கள் வந்தன. அவற்றைப் பார்த்துப் பிரமித்தோம். எங்களது உடைகளைப் பார்த்துப் படை வீரர்கள் சிரித்தார்கள். நாங்கள் கோவணம் சகிதம் காட்சியாகினோம். கைகளில் ஈச்சம் பழக் குலைகள். கழுத்தில் சுண்டுவில் (உந்துவில்) நாங்கள் அவர்களுக்குக் காட்சிப் பொருளாகினோம். அவர்கள் எங்களுக்குக் காட்சிப் பொருளாக இருந்தனர். வெள்ளைக்காரப் படைவீரர்கள் சீருடையில் இருந்தனர். அவர்களது கைகளில் துப்பாக்கிகள் இருந்தன. விழுந்த விமானத்தில் இருந்த படைவீரர் இருவரை வாகனத்தில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்தனர்.

விபத்துக்கு உள்ளாகி விழுந்த விமானத்துக்கும் சில படையினர் காவல் இருந்தனர். திருகோணமலையில் இருந்து வேறு படையணியினர் பெரிய வாகனங்களில் வந்து இறங்கினார்கள். அந்த பெரிய வாகனத்தில் விமானத்தைக் கட்டி ஏற்றி இழுத்துச் சென்றார்கள். ஒரு புறம் மக்கள் எப்போது திருகோணமலை மீண்டும் பற்றியெரியும் என்று பயந்த வண்ணம் கிடந்தனர்.

அது விழுந்த இடம் 'வண்ணான் வயல்' ஆகும். அதனை அன்று வாழ்ந்த சலவைத் தொழிலாளருக்கு நிவந்தமாகக் குளக்கோட்டு மன்னனால் வழங்கப் பட்டது என்பார்கள். இதனை எனது பாட்டனாரும், எங்கள் ஊரில் வாழ்ந்த முதியோர்களும் கூறினார்கள். வண்ணான் வயல் இன்றும் இருக்கிறது. ஆனால் அது போர்த்துக்கேயரின் வருகையின் பின் உரிமம் மாறிவிட்டது. காலங்காலமாக உரிமையோடு வாழ்ந்த மக்கள் அந்நியரின் வருகையின் பின் அனைத்தையும் இழந்து வேறு இடங்களுக்குச் சென்றனர். பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போது இலங்கை அவர்களின் பிடிக்குள் வந்தது. நிலம் அவர்களுக்கு உரிமம் ஆகியது. இன்று அவர்களிடம் இருந்து எங்கள் பணத்தைக் கொடுத்து நிலம் படிப்படியாக எம் மக்களுக்குக் கைமாறிவிட்டது.

மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் காலாசாலையில்...

1966 தொடக்கம் 1967 வரை ஆசிரிய பயிற்சிக் காலாசாலையில் பயிற்சியினை மேற்கொண்டிருந்த காலம். இந்தக் காலத்தில்தான் போயா நாட்களை விடுமுறை நாட்களாக அன்றைய அரசாங்கம் அறிவித்தது. காலையில் ஒவ்வொரு பயிற்சி ஆசிரியர்களும் நற்சிந்தனை சொல்வது வழக்கம். பெருந்தொகையான பயிற்சி ஆசிரியர்கள் மேடையேறி நற்சிந்தனை சொல்வதற்குப் பயந்தார்கள். அவர்களுக்காக நானே சொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே கிடைத்தன. மாதமொருமுறை முத்தமிழ் மன்றம் நடைபெறும். கவிதை, கதை. இலக்கியச் சொற்பொழிவு, நடனம், கிராமியக்கூத்து, நாடகங்கள் என இடம்பெறும். போயா நாடகமன்றம் என்ற பெயரில் நாடகங்களை மேடையேற்றினோம்.

நாடகங்களை எழுதி இயக்கி மேடையேற்றுவோம். பொதுவாக பெண்கள் ஆண்களுடன் சேர்ந்து நடிப்பதில்லை. அதனால் ஆண்களே யாவுமாகி நிற்பார்கள். கூத்தாடுவதில் மட்டக்களப்பு கிராமத்தில் இருந்து வந்த ஆசிரியர்கள் அசத்துவார்கள். 'நெற்றிக்கண்' நாடகத்தை ஒருமுறை மேடையேற்றினேன். நெற்றிக்கண்ணுக்காக உரிய மின்குமிழை நெற்றியில் தலைப்பாகையின் நடுவில் வைத்து பெற்றறியை இடுப்பில் மறைத்து வைத்து ஏற்பாடு செய்தாசிவிட்டது. இந்த நட்பம் யாருக்கும் தெரியாத வகையில் கையாண்டேன். "நக்கீரா என்னைப் பார்.." புலவர் கூறி பெற்றறி இருக்கும் இடத்தில் கையை வைத்து அழுத்துவதற்கு மறந்துவிட்டார். நெற்றியில் இருந்து ஒளி வரவில்லை. அந்த நேரம் ஒளியணைக்கப்படும். அணைத்து விட்டார்கள். மேடையில் இருட்டாக இருந்தது. நான் சட்டென்று திரையை இழுத்து விட்டேன்.

பார்வையாளர்களுக்குக் கோபம். நாடகத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் திரை மூடினால் யாருக்குத்தான் ஆத்திரம் வராது? புலவராக நடித்த பஞ்சாட்சரம் பதறிப்போனார். அவர்தான் நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டும் புலவர். அவரை இழுத்து அறிவுறுத்திக் காட்சியை தொடக்கினேன். காட்சி தொடங்கியது. எங்கே விட்டார்களோ அங்கிருந்து தொடங்கியது. என்னைப் பார் என்றதும் ஒளி அணைக்கப்பட்டது. நெற்றிக்கண் ஒளிவீசியது. பார்வையாளர்களுக்கு ஆச்சரியம். எப்படி நெற்றியில் இருந்து வெளிச்சம் வந்தது?

நாடகம் முடிந்ததும் எங்கள் மன்றத்துக்குப் பொறுப்பான பேராசிரியர் திருமதி. கங்கேஸ்வரி. கந்தையா அவர்கள் மேடையில் ஏறிப் புகழ்த் தொடங்கிவிட்டார். “இவ்வாறான புதுமைகளைப் புகுத்தி நாடகத் தமிழை வளருங்கள்” என்று பாராட்டினார்கள்.

திரு.ச.தவரத்தினம் என்றொரு ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றார். அவர் சிறந்த கவிஞன். கற்கையாளன் என்பது அவரது புனைபெயர். மூதுார் புனித அந்தோனியார் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். நல்ல நாடக நடிகன். அவர் நாடகமணி திரு.வரமுத்து அவர்களின் ‘மயான காண்டத்தை’ தனி ஆளாக நடித்தார். நான் நெறியாள்கையைச் செய்தேன். அவரது நடிப்புப் பார்வையாளர் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்தது. ஆசிரியைகள் பலர் அழுது கொண்டிருந்தனர். அவ்வளவு அற்புதமாக நடித்தார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு விபத்தில் இறந்து விட்டார். அவரது மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டு கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தினோம்.

பயிற்சிக் காலத்தில் மாதிரிக் கற்பித்தல்...

கற்பித்தல் பயிற்சிக்காலம் சிரமமானது. கற்பிக்கும் வகுப்புக்கு பொருத்தமான கற்பித்தல் குறிப்பு , கற்பிக்கும் முறை, கற்பித்தலுக்கான சாதனங்கள், ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் தயாரித்து பேராசிரியர்களிடம் ஒப்புதல் பெறவேண்டும். அப்படி இருந்தும் கற்பிக்கப் போகும் பாடசாலைகளில் பயிற்சி ஆசிரியர்களை சில ஆசிரியர்கள் மதிப்பதில்லை. வகுப்பு மாணவரும் மதிப்பதில்லை. இதனை நான் முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தேன். அதற்கேற்ப மாணவர்களை ஈர்த்தெடுக்கும் விளையாட்டு முறைக் கற்பித்தலை தேர்ந்தெடுத்தேன்.

நான் கற்பித்த வகுப்பு மாணவர்கள் குழப்படியானவர்கள். திரு. கபிரியேல் ஆசிரியர் சொல்லியிருந்தார். நான் வகுப்பினுள் மாணவர்கள் சிலர் எழும்பவே இல்லை. நானே வணக்கம் சொன்னேன். வணக்கம் சொன்ன பிள்ளைகளை அமரச்சொன்னேன். என்னைப் போல் செய்யச் சொன்னேன். எல்லோரது இரு கைகளையும் விரித்துக் காட்டச் சொன்னேன்.

எனது உள்ளங்கைகள் அவர்களைப் பார்த்தவாறே இருந்தன. “எனது உள்ளங்கையில் ஏதும் துளை தெரிகிறதா? உங்கள் கைகளில் தெரிகிறதா? பார்த்துச் சொல்லுங்கள்.” பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன். தங்கள் கைகளை விரித்து பார்த்துப் பார்த்து நின்றனர்.

“உங்கள் உள்ளங்கைகளில் துளை இருப்பதைக் காட்டவா? ஆர்வமா?” நான் முடிக்குமுன் “காட்டுங்கள்”. ஒருமித்து எல்லோரும் சத்தமிட்டனர்.

“சரி உங்கள் கொப்பி ஒன்றை எடுங்கள். நான் செய்வதுபோல் சுருட்டுங்கள்”. செய்து காட்டினேன். செய்தார்கள். காட்டினார்கள். வெளியில் வாருங்கள். போய் பார்ப்போம். வெளியில் விரும்பியதை குழல் ஊடாகப் பாருங்கள். கையில் துளை தெரியும். செய்தார்கள். பலர் திண்டாடினார்கள். என் உதவியை நாடினார்கள்.

“சுருட்டிய கொப்பியை இடக்கையில் பிடியுங்கள். அப்படியே இடக்கண்ணில் வையுங்கள். வலக்கையை விரித்து சுருட்டிய கொப்பியின் அருகில் இணையுங்கள். இரண்டு கண்களையும் திறந்து சுருள் ஊடாகப் பாருங்கள்”.

“தெரியுது... தெரியுது.. பூக்கள், வகுப்பறை எல்லாம் உள்ளங்கைத் துளையூடாகத் தெரியுது.” சந்தோசத்தில் துள்ளினார்கள்.

சிலர் என் பக்கத்தில் வந்து காட்டித் தருமாறு கேட்டனர். உதவினேன். மற்றக் கண்ணிலும் வைத்து பார்க்கச் செய்தேன். பாடசாலைச் சூழலை பார்த்தார்கள். பார்த்தவற்றை எழுதிக் காட்டுமாறு கூறினேன். “யார் அதிகம் எழுதுகிறார்களோ அவர்கள்தான் வெற்றி பெற்றவராவார்” என்றேன். எல்லோர் கைகளிலும் சுருள் கொப்பி. வேடிக்கை. ஓடுவதும், பாடுவதும், மகிழ்ச்சியாக பாடம் நடந்தது. சைகை செய்தேன். புரிந்து கொண்டு வகுப்பில் இருந்து எழுதினார்கள். குழப்படி வகுப்பு மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியான கற்றலில் ஈடுபட்டனர். பாடினார்கள். ஆடினார்கள். பாடசாலை அதிபர் வந்து பாராட்டினார். அப்பாடசாலை ஆசிரியர்கள் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்கள்.

கவிதை அரங்கு

புலவர்மணி. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களின் தலைமையில் கவிதை அரங்கில் பங்கு கொண்டேன். புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை எனக்குப் பெரியப்பா முறையானவர். கவிதை அரங்கினை செவ்வனே நடத்தும் பண்பினர். ஒருமுறை வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா தலைமையில் கவிதையரங்கு நடைபெற்றது. கவிஞர்கள் கவிதை பாடும்

போது தலைவர் சற்று கண்ணயர்ந்ததைக் கவனித்தேன். பாடிய கவிஞர் தனது கவிதையை வாசித்து முடித்ததும் தலைவர் ஒரு தொடர்பும் இல்லாது ஏதோவெல்லாம் கூறினார். எனது சந்தர்ப்பம் வந்தது. நகைச் சுவையாக அதனைச் சுட்டிக் காட்டினேன். நண்பர்களும் ஏனையோரும் பாராட்டினார்கள். பண்டிதர் வி.சீ கந்தையா அவர்கள் சற்று வித்தியாசமானவர். ஒவ்வொரு கவிஞரும் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்து நல்ல விடயங்களை எடுத்துக் கூறி உற்சாகப்படுத்தும் பாங்கைக் கொண்டவர். அவரது தலைமையில் கவிதை பாடுபவர்கள் உற்சாகமாகப் பாடுவார்கள். பாராட்டுவார்.

எங்களோடு திரு. கபிரியேல் என்றொரு ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றார். அவர் ஒரு கிறிஸ்தவர் அவரைப்போன்ற உண்மையான கிறிஸ்தவரை நான் இதுவரை கண்டதில்லை. பொய்யே பேசமாட்டார். தான் ஒரு தவறைச் செய்தால் உடனடியாக மன்னிப்புக் கேட்பார். அவரது மனைவி கறுவப்பங்கேணியில் உள்ள பாடசாலையில் ஆசிரி யையாகப் பணிபுரிந்தார். அவரது பாடசலைக்கு நாடகம் எழுதித் தருமாறு கேட்டார். எழுதிக் கொடுத்தேன். பிள்ளைகள் வசனங்களைப் பாடமாக்கியதும் பழக்கிவிடுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். செய்து கொடுத்தேன். வில்லுப் பாட்டும், அருவி வெட்டும் நிகழ்ச்சியையும் எழுதிக் கொடுத்து பழக்கியும் விட்டேன். அந்த ஊர் மக்களின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றேன்.

ஆலங்கேணிக்கு மீளல்

இரண்டு வருடப் பயிற்சியின் பின் மீண்டும் ஆலங்கேணிக்கு மீண்டேன். எனது பாடசாலையில் சேவை செய்வதே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். திரு. க. தங்கராசாவும் ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் இல்லை. இந்த இரண்டு வருடங்களும் எங்கள் பாடசாலையில் குறிப்பிட்ட முன்னேற்றங்கள் இல்லை. பயிற்சி முடிந்ததும் நான் சேனையூர் தமிழ் வித்தியாலயத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தேன். திரு. தங்கராசாவும் அங்கேயே கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். மாவட்டக்கல்வியதிகாரியாக திருமதி. பாமர் இருந்தார். அவரிடம் சென்று எங்கள் கிராமத்தின் நிலையை விளக்கி இருவரையும் ஆலங்கேணிக்கே இடமாற்றம் செய்துதரும்படி கேட்டேன்.

இறுதியில் ஒருவரையாவது இடமாற்றம் செய்யும்படி விடாப் பிடியாக நின்றேன். அது எனக்குப் பெரு வெற்றியைத்தந்தது. திரு. தங்கராசாவை ஆலங்கேணிப் பாடசலைக்கு இடமாற்றம் பெறச்செய்தேன். நான் தொடர்ந்து மூன்றரை ஆண்டுகள் சேனையூரில் கடமையாற்றினேன்.

சேனையூரில் கடமை.. கலை வளர்ச்சி.

கட்டைபறிச்சான், சேனையூர், சம்பூர் போன்ற கிராமங்கள் கலைவளர்க்கும் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள். குளக்கோட்டு மன்னன் காஞ்சிபுரத்தில் சிவாலயத்தில் சிவதரிசனம் செய்யும்போது ஈசனைப் போற்றி சிவதோத்திரம் பாடிய புலவனைக் கண்டார். அவரிடம் சிவதோத்திரம் பண்ணோடு பாடக்கூடிய குடிமகனை தந்துதவுமாறு வேண்டினார். அவ்வாறே சிவசித்திரப் பெருமாள் ஓதுவார் குடும்பத்தை திருகோணமலைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவர்களுக்குக் கொட்டியாரப் பற்றில் சமுத்திரக் கரையோரமாக உள்ள சம்பூரையும், பள்ளவெளியில் இரண்டவண விதைப்புத் தரையும் வழங்கி அதற்குரிய செப்பேட்டையும் கொடுத்ததாக கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இசைவல்லார்கள் சம்பூரில் நிறையவே உள்ளார்கள்.

அண்ணாவிமார் நிறையவே இருந்தார்கள். இயற்கையாகவே இசையில் வல்லவர்களாகவும், கலையார்வம் மிக்கவர்களாகவும் மக்கள் திகழ்ந்தார்கள். எனது ஆர்வத்துக்குத் தீனிபோடும் இடமாகக் கண்டேன். மாணவர் மன்றங்கள், தமிழ்மொழித் தினம் என தமிழ் இயலிசை நாடகம் வளர்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே கிடைத்தன. மூதூர் வட்டாரத்தில் நாடகத்தில் சேனையூர் மகாவித்தியாலயம் முதலிடங்களைத் தட்டத் தொடங்கியது. 'பழிக்குப்பழி,' 'சாமியாட்டம்,' 'புரட்சித் துறவி,' 'யமதரிசனம்,' 'மாதவி' 'கைகேயி', 'இரண்டு வரம்', 'சூதாட்டம்' போன்ற நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றினேன்.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் பண்பாட்டுத்துறைத் தலைவர் திரு. பாலசுகுமார் அப்போது எட்டாந்தரத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தார். திரு. நாகேஸ்வரன் க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்தார். பாலசுகுமார், நாகேஸ்வரன் ஆகியோர் நடிக்கிறார்கள் என்று அறிந்தால் மூதூர்ப் பாடசாலைகளுக்கு ஒரு கலக்கமாகவே இருக்கும். மூதூர் மகா வித்தியாலயத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்த கட்டைபறிச்சான் கனகசிங்கம் சேனையூர் மகாவித்தியாலயத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். இயற்கையாகவே அவர் கவிதை ஆற்றல் வாய்ந்தவர். அவருக்குத் தீனி கிடைக்கும் வண்ணம் சேனையூர் வழிகாட்டியது. அவரது கவிதைகளை தினபதி கவிதா மண்டலத்தில் அறிமுகம் செய்தேன். தமிழ்ப்பித்தன் என்ற புனைபெயரோடு கவிதை உலகில் பிரகாசமடைந்தார். பல கவிதை அரங்குகளைக் கண்டவர் அவர்.

அவர் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் நான் ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராக இருந்தேன். நாங்கள் ஒருமுற பாலாலி

- கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் இரண்டு கிழமைகள் மத்திய கல்வி அமைச்சினால் 'இந்து பண்பாடு' பயிற்சிக் கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. வடக்குக்கிழக்கு மாகாணத்தில் க.பொ.த (உ/த) வகுப்புக் களில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு நடத்தப்பட்டது. அது ஒரு சுகமான அனுபவம். நிறைவுநாளன்று கவிதை அரங்கு நடைபெற்றது. நண்பர் சொக்கன் தலைமை தாங்கினார். தமிழ் பித்தன் கனகசிங்கம் அருமையாகக் கவிதை மழை பொழிந்தார். அவரது கவித்திறனைக் கண்டுகொண்டேன்.

அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்கு ஆலங்கேணியில் இருந்து சேனையூருக்குச் சைக்கிளில் புறப்படுவேன். உப்பாற்றுத்துறையில் தாமரைத்தீவான், ஆலையூரன் தங்கராசா, இலாக், தாகீர் இன்னும் சிலர் வருவார்கள். கங்கைத் துறை, மூதூர்த் துறை. கட்டைபறிச்சான் துறை என நான்கு துறைகளைக் கடந்து ஏழுமணிக்குச் சேனையூர் மகாவித்தியாலயத்தில் நிற்பேன். மகாவலி கங்கை கொட்டியபுரக் குடாக்கடலில் கலக்கிறது. அந்தக் கழிமுகத்தை அண்மித்துதான் துறை இருந்தது. இப்போது அழகான பாலம் வந்துவிட்டது. சிலவேளைகளில் தோணி அக்கரையில் கிடக்கும். அப்போது கங்கையின் இயற்கை அழகு கவிதையைப் பொங்கச் செய்யும். எப்போதும் ஒரு கொப்பி கவிதைக்காக இருக்கும். கவிதையை எழுதிக்கொள்வேன். வீடு வந்தபின் அதனைப் பிரதி செய்து சிந்தாமணிக்கு அனுப்பி விடுவேன். இரண்டு கிழமைகளால் சிந்தாமணியில் கவிதை வெளிவரும்.

கங்கைக் கழிமுகம் எனது கற்பனைக்குத் தீன் கொடுத்தது. அதில் முளைவிட்ட கவிதை இதோ.

ஏன் நதியே ஓடுகிறாய்
என் நிலையே உன்நிலையா?

பிறந்தேன் புவி மீதே
பெரிய குறை யதுவே
நறுந்தேன் மலர்ப் பொய்கை
நாடும் வாழ் வல்ல
வெறுப்பும் வெறு துயரும்
வீணை பழிச் சொல்லும்
பொறுப்பாய் பெறு கின்றேன்
போகாது கேள் நதியே

இனிக்கும் மண வாழ்வும்
எரிக்கும் மணத் துணர்வும்

பிணிக்கும் பெரும் ஆசை
பிடியில் மயக் குண்டு
தணிய வழி யில்லாச்
சதியில் சிக் குண்டு
நனையும் என் வாழ்க்கை
நீயும் பெற் றாயோ ?
வாழ்க்கை இதில் சிக்கி
வாடித் துடித்து நிதம்
போக்கை நினைந் துருகி
பேயாய் நட மாடும்
தாக்கம் பெற்று விட்ட
தவிப்பை எனக் கீந்த
வேட்டை வெறி இறைவன்
விதியில் பட் டாயோ...?

பிள்ளைகள் என்னைக் கண்டதும் வந்து விடுவார்கள். பாடசாலை தொடங்கு முதலே ஒரு பாடத்தை நடத்தி விடுவேன். அதன் பின்னர்தான் உள்ளூர் ஆசிரியர்கள் வருவார்கள். பாடசாலை விட்டபின் பிள்ளைகள் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்ததும் நாடகம் பழக்கிவிட்டு வீடு செல்வேன். மாலை வேளையில் செல்லும்போது துறைகளில் வெறும் தோணி மட்டுந்தான் இருக்கும். அதனை வலித்துச் செல்வதற்கான சவள் அல்லது துடுப்பும் இருக்கும். சைக்கிளை ஏற்றிக்கொண்டு வள்ளத்தை வலித்துக் கொண்டு செல்வேன். கங்கைத் துறையில்தான் சிக்கல். கச்சான்காற்றுக் காலத்தில் மேற்கிருந்து வீசும் காற்று தடுக்கும். கங்கை நீரோட்டமும் கடலை நோக்கியதாக இருக்கும். கவனமாக தோணியைப் பிடித்து செலுத்தாவிட்டால் கடலுள் சென்று விடுவோம். வீடு செல்லும்போது மாலை ஆறுமணி ஆகிவிடும்.

மாரிகாலங்களில் துறைகள் எங்களைப் பயம்காட்டும். கரைகளை வெள்ளம் இடித்து நிலப்பரப்பைக் காவுகொள்ளப் பார்த்திருக்கும். காலை யில் தயாராகும் வெள்ள மட்டம் நாங்கள் திரும்பும் போது அதிகரித்திருக்கும். உப்பாற்றுத் துறையில் பல இடங்கள் உடைப்பெடுக்கக் கூடிய அமைப்பைக் கொண்டவை. என்னுடன் ஜனாப். இலாக் என்பவர் சேர்ந்து பயணிப்பார். அவர் மூதூர் மத்திய கல்லூரியில் கற்பித்தார்.

ஒருநாள் பாடசாலை முடிந்து திரும்பினோம். ஒருவாறு இரண்டு துறைகள்த் தாண்டிவிட்டோம். உப்பாறு பல துறைகளாகத் தெரிந்தது. வெள்ளம் உடைப்பெடுத்து வீச்சாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. நாங்கள் அடைபட்டுக் கிடப்பதைச் சொல்லி அனுப்ப யாரும் இல்லை... உடைப் பெடுத்த இடம் ஆழமானது. ஆபத்தில் ஆண்டவன் யார் மூலமாவது உதவுவாராம். ஒரு மனிதர் தெரிந்தார். எங்களைக் கண்டதும் தனது தோணியைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தார். எங்களை அண்மித்ததும் தோணியில் ஏறும்படி கூறினார்.

எங்கள் சைக்கிள்களை ஏற்றிக் கொண்டு நாங்களும் ஏறினோம். “உங்களுக்காகத்தான் காத்திருந்தேன். உப்பாற்றுக் கமுர் நீங்க வருவீங்க. ஏற்றிக் கரைசேர்க்கச் சொன்னார்.” என்றார். இலாக் பெருமூச்செறிந்தார். அவர் மட்டும் வாராதிருந்தால் நாங்கள் இருவரும் பொறியில் அகப் பட்ட எலிகளாகக் கஸ்டப்பட்டிருப்போம். கரையை அடைந்ததும் அவர் கேட்கு முதலே அவர் கைகளில் காசைத் திணித்தேன். அது ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டு. அவருக்கு கைகால் ஓடவில்லை. “ஐயா! என்னிடம் மிச்சம் தர மாற்றின காசில்லை” என்றார்.

“பரவாயில்லை. இந்த உதவிக்குத்தான் இது”. என்றேன். எத்தனை கும்பிடு போட்டார் அந்த மகன். ஏழைகள் என்றும் பெருமக்களே. உப்பாற்றுத்துறையில் கமுர் காத்திருந்தார். மழைநீர் வடிந்து சாக்கினை ஒருவாறு மடித்துத் தலையை மறைத்து மூடியிருந்தார். அதனை கொல்லணி என்பார்கள். கமுறுக்கு நன்றி கூறினோம். கொல்லணிக்குள் ‘பளிச்’ என்று அவரது பற்கள் தெரிந்தன. கரையை அடைந்ததும் கமுறுன் கைகளுள் இஸாக் பொத்தினாற்போல் வைத்தார். கமுர் “ஐயா இது என்ன? சம்பளத்துக்கு இன்னும் நாள் கிடக்கே” என்றார்.

“இது மாதக்காசில் சேராது”. கூறிவிட்டுச் சென்றோம். நாங்கள் சாதாரண மக்களிடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் நிறையவே கிடக்கு. அவற்றை நாம் கரிசனை கொண்டு பார்ப்பதில்லை.

சேனையூரில் நாடகங்கள்

நாடகங்களில் பெண்பிள்ளைகளும் சேர்ந்தும் நடித்தார்கள். ‘யம தரிசனம்’ என்ற நாடகத்தை எழுதித் தயாரித்தேன். நாடகத்தில் யமனாக மாறிமுத்து என்றொரு மாணவி நடித்தார். அவர் யமனாக மேடையில் எறியதும் எனக்கே பயமாக இருந்தது. கலப்படம், சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான கருத்துக்களைக் கொண்ட அந்த நாடகம் நல்ல வரவேற்பைக் கொடுத்தது. ‘சாமியாட்டம்’ நாடகத்தில் ராகினியும் சந்தானலக்ஷ்மியும் ஆடி நடித்தார்கள். அவர்களது நடிப்பு நினைவினில் இன்றும் நிழலாடுகிறது.

‘புரட்சித் துறவி’யில் நாகேஸ்வரனும், பால.சுகுமாரும், கிருஸ்ணராஜ் போன்றோர் நடித்தார்கள். மற்றவர்களின் பெயர்கள் நினைவில் இல்லை. ‘பழிக்குப்பழி’ நாடகத்தில் பால.சுகுமார், நாகேஸ்வரன். கிருஸ்ணராஜ் இன்னும் பலர் நடித்தார்கள். நல்லவரவேற்புக் கிடைத்தது.

‘ஜூலியஸ் சீசரின்’ கதையை நாடகமாக்கினேன். சீசரைச் சதித் திட்டத்தால் கொல்லும் காட்சியில் ஜூலியஸ் சீசராக நாகேஸ்வரன் நடித்தார். பழிக்குப்பழி நாடகம் காசியப்பனைக் கதாபாத்திரமாகக் கொண்டது. வட்டாரநிலை மாவட்ட நிலைவரை சென்று வெற்றியீட்டியது. வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் ‘அருமையான நாடகம்’ எனப்புகழ்ந்தார். அதற்கான விமர்சனத்தையும் எழுதி அனுப்பினார்.

பால.சுகுமார் கிழக்குப் பல்கலை கழகத்தில் நுண்கலைத்துறையின் தலைவராகச் சேவைசெய்தார். இன்று சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையால் வெளிநாட்டில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்கிறார். திரு.நாகேஸ்வரன் கிழக்கு மாகாணசபையின் உறுப்பினராக சேவைசெய்தார். இன்று முழுநேர விவசாயியாகி விட்டார்.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையை தரமுயர்த்தத் திட்டமிட்டு உழைத்தவர்கள்.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையை எல்லாவகையிலும் தரவரிசையில் வைப்பதற்காக பாடுபட்ட அதிபர்களாக பலர் உழைத்தார்கள்.

அந்த வரிசையில் ச.அருளானந்தம், க.தங்கராசா, கு.கோணமலை, சோ.சச்சிதானந்தம், க.ரவிதாஸ், க.இராஜசேகர், நா.காளிராசா, கா.செல்வராசா, க.சிறிகந்தராசா போன்றோர் அதிபர்களாகச் சேவைசெய்து பாடசாலைக்காக உழைத்தார்கள். அத்துடன் பல வழிகளில் கிராமத்தை முன்னேற்றவும் பாடுபட்டார்கள். இன்று திருமதி. நிர்மலாதேவி அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

திரு.சின்னத்தம்பி எவ்வாறு சிரேஸ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை (எஸ்.எஸ்.சி) வகுப்புக்களுக்கு அனுமதி பெற்று வகுப்புக்களை நடத்தினாரோ, அவ்வாறே நானும் (ச.அருளானந்தம்) கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்பு (க.பொ.த-உயர்தரம்) வகுப்புக்களை வைப்பதற்கான அனுமதியைப் பெற்று ஆலங்கேணியில் இருந்தே பல்கலைக் கழகம் செல்லும் வாய்ப்பினை, அன்றைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த அமரர் அ.தங்கத்துரை அவர்களின் உதவியோடு உயர்தர வகுப்பினை வைப்பதற்கான அனுமதியை பெற்றேன். அத்துடன் உயர்தரப் பரீட்சையை எடுப்பதற்கும் மின்சார வசதிகளற்ற வேளையில் பாடசாலைக்கான மின்சார வசதிகளையும் ஏற்படுத்தி அன்றைய திருகோணமலை மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.ஜயசிங்க அவர்களுடன் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் அ.தங்கத்துரை அவர்களும் கலந்து திறந்து வைத்தனர். பெரியதொரு விழவாக அமைந்தது.

அதற்கான நிதியைப் பெறுவதற்காக என்னோடு, திரு. கனகராசா, திரு.பாராசிங்கம், திரு.சோ.சச்சிதானந்தம் ஆகியோர் பல கிராமங்களுக்கும் சைக்கிள்களிற் சென்று நிதி உதவியினைப் பெற்றோம். எனினும் மெயின்

ஸ்விச், அதற்குரிய மெயின் வயரும், பாடசாலைக்கும், மின்கம்பத்தோடு தொடுக்கும் மெயின் வயரும், மின்சாரசபைக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகைக்கும் நிதி இல்லை. ஈற்றில் 'மில்க்வை அன்றைய கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.விஜயசிங்க அவர்களும் எல்லா வகையில் இந்தக் கிராமத்துக்கு உதவிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் அ. தங்கத்துரையும் கலந்து கொண்டார்கள்.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையை மகாவித்தியாலயம் என்ற தரத்துக்கு உயர்த்தும் திட்டம் 1968 ஜனவரி மாதம் உதயமாகியது. சேனையூர் மகாவித்தியாலயத்தில் திரு.க.தங்கராசாவும், நானும் கடமையாற்றிக் கொண்டு இருந்தோம் அப்போது சேனையூர் பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயரவில்லை. அமரர் சி.நடராசா அவர்களின் அயராத முயற்சியும், ஆர்வமும் மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்வுக்கு வழிகோலியது. அன்று அன்றைய வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்த ஏ.வி. எம்.மொகமட் அவர்களினால் சம்பிரதாயப்படி பெயர்ப்பலகை திறக்கப் பட்டது. அன்று நானும் திரு.தங்கராசாவும் பேசிக் கொண்டோம்.

“நமது கிராமத்தில் என்று மகாவித்தியாலயம் வரும்” என்று திரு.தங்கராசா கேட்டார். அதற்கு நான் “அது தானாக வராது. நாம்தான் செயற்பட வேண்டும். அதற்கான செயற்திட்டத்தை இன்றிலிருந்தே தொடங்குவோம்” என்று கூறினேன். அன்றுதான் இந்தச் செயற்திட்டம் உதயமாகியது.

1968ல் திரு.தங்கராசா ஆலங்கேணிப் பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெறுவதற்கான முயற்சியில் இறங்கினோம். நானும், தங்கராசா, நாகேந்திரமும் அன்றைய கல்வி அதிகாரி திருமதி. பாமர் அவர்களைச் சந்தித்து இருவருக்கும் மாற்றம் வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாக நின்றோம். ஈற்றில் ஒருவருக்கு இடமாற்றம் தர ஒப்புக் கொண்டார். தங்கராசா முதலில் சேனையூரில் சேவை செய்தவர். அவருக்கே தரும்படி கேட்டோம். தந்துவிட்டார். தங்கராசா பல முயற்சிகளையும் செய்தார்.

அந்நேரம் ஆலங்கேணியில் மாணவர்களின் தொகை குறைந்திருந்தது. இடைவிலகல் அதிகமாக இருந்தது. பிள்ளைகளைச் சேர்க்க அன்றிருந்த தலைமை ஆசிரியர் திரு.சந்திரசேகரம் விரும்பவில்லை. அவரை அகற்றினால்தான் பாடசாலையை நிமிர்த்தலாம். அதற்கு என்னை வரும்படி நாகேந்திரம் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். அதற்கும் காலம் கணிய வேண்டுமல்லவா? ஒருவாறு சந்திரசேகரம் அவர்களை இடமாற்றம் பெறச் செய்தோம். அவருக்கு அடுத்ததாக இருந்த திரு. நடேசன் பாடசாலைக்குப் பொறுப்பாக வந்தார்.

அவரிடம் எங்கள் திட்டத்தை விளக்கினோம். அவர் பிள்ளைகளைச் சேர்க்க மறுத்துவிட்டார். வில்லங்கமாகி விட்டது. அமரர் தங்கத்துரை மாணவர் தொகையைக் கூட்டும்படி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். எங்களின் நெருக்குவாரத்தால் திரு.நடேசன் இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றுவிட்டார். அந்த இடத்துக்கு திரு.வெற்றிவேல் அவர்களைச் சிபார்சு செய்தோம். அவர் பெருமனது கொண்டவர். கிராமங்களின் மக்கள் துயர்களை அறிந்தவர். “பாடசாலை இருப்பதே பிள்ளைகளின் கல்வியை வழங்குவதற்கே. பிள்ளைகள் வந்தால் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பேன்” என்றார். அவர்காலத்தில் வீடு விடாகச் சென்று பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் சேர்த்தோம்.

பொதுத்தேர்தல் நடந்தது. முதல் வேலையாக எனக்கு தங்கத்துரை அண்ணர் ஆலங்கேணிக்கு இடமாற்றம் பெற்றுத் தந்தார். அடுத்த மூன்றாவது நாளே எனக்கும் தங்கராசாவுக்கும் வெவ்வேறு பாடசாலைகளுக்கு இடமாற்றம் வந்தது. நாங்கள் சென்று விட்டோம். அடுத்த கிழமை மீண்டும் இருவருக்கும் ஆலங்கேணிக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது. எங்கள் ஊரிலும் எங்களுக்கு வேண்டாதவர்கள் உள்ளார்கள்தானே? அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க மீண்டும் வேறு பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் வந்தது.

இவ்வாறு கடிதம் வருவதும் போவதுமாய் நெருக்குவாரம். மனதில் விரக்தியோடு ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம். நாங்கள் அன்றைய பிரதம கல்வி அதிகாரி அக்குறணை செரீப் அவர்களிடம் முறையிட்டோம். அவர்தான் எங்களுக்கு இடமாற்றம் தந்தவர். அரசியல்வாதிகளின் கைப் பொம்மைகளாக ஆடிக் கொண்டிருப்பவர்கள். பாவம் அரசாங்க அலுவலர்கள். அவர்கள் பாம்பாட்டிகளின் மகுடிகள்.

“நாங்கள் எந்தப் பாடசாலைக்குப் போகவேண்டும் என்று சொல்லுங்கள். போகிறோம். இப்படி தாயக்காய்களாக எங்களை ஏறிய வேண்டாம்.” என்று ஒருமித்துச் சொன்னோம். “இனி உங்களுக்கு இடமாற்றம் வராது. உங்கள் ஊர் பாடசாலையில் தொடருங்கள்” என்றார். தொடர்ந்தோம். நான் வருமுன்னர் சந்திரசேகரம் இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றார். அந்த இடத்துக்கு திரு இ. வெற்றிவேல் வந்தார். பாடசாலை பச்சை வெளிச்சத்தோடு செயற்படத் தொடங்கியது.

நாங்கள் இருவரும் பம்பரமாகச் சுழன்றோம். விளையாட்டுப் போட்டி கலைவிழா எனத் துணைப்பாட திட்டங்களை விருத்தியாக்கினோம். அனைத்து ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பினையும் திரு.வெற்றிவேல்

பெற்றார். அவர் ஒரு அற்புத மனிதர். நீங்கள் எத்தனை பிள்ளைகளைக் கொண்டு வந்தாலும் அத்தனை பிள்ளைகளையும் சேர்த்துக் கொள்வேன் என்பார். படிக்க ஆர்வமுள்ள பிள்ளைகளைத் தேடிப் பிடித்துப் பாடசாலையை நாடி வரச்செய்தோம். மூன்று மாதங் களில் 117 பிள்ளைகளைக் கொண்ட பாடசாலை பிள்ளைகளின் தொகை 450 ஐ தாண்டியது. வெற்றிவேல் ஒரு மாமனிதராக, கல்விக்கு ஒளிகொடுக்கும் விளக்காக விளங்கினார்.

கல்வியின் தரம் உயர்ந்தது. க.பொ.த சாதாரண தரப்பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் உயர்ச்சியை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. அதேவேளை எங்கள் தரத்தினை உயர்த்தவேண்டிப் படிக்கவும் தொடங்கினோம். இரவு பகலாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கினோம். க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினோம். நான் ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாக எடுத்தேன். ஆங்கில பாடத்துக்கு (Study leave) படிப்பு விடுகை கிடைக்கும். தங்கராசா வரலாற்றை எடுத்தார். மற்றப் பாடங்கள் இருவருக்கும் பொதுவான தமிழ், புவியியல், அரசறிவியல் ஆகும். அவருக்கு 4 சீ கிடைத்தன. எனக்கு 3 சீயும் ஆங்கிலத்தில் சித்தியின்மையும் கிடைத்தது. அவர் பல்கலைக் கழகம் சென்றார்.

எல்லாம் நன்மைக்கே என்று திரு.வெற்றிவேல் ஆறுதல் அளித்தார். எனது மனைவி என்னைத் தளரவிட வில்லை. அடுத்தமுறை முயற்சியுங்கள். பாடசாலையை முன்னேற்றுங்கள். என்றார். எனக்கு வாய்த்த மனைவி பலநேரங்களில் வலிதீர்க்கும் மருத்துவருமானார். குடும்பத்தின் துயர் தெரியாமல் பார்த்துக் கொண்டார். பாடசாலைக்குப் புதிய அதிபராக திரு.ம.ஸ்ரானிஸ்லாஸ் வந்தார். அருமையானவர். அமைதியான முறையில் பாடசாலையை நடத்தினார். அவருக்கு உதவியாக நாங்கள் இருந்தோம். அவர் மூதுரில் இருந்து மூன்று துறைகளைத் தாண்டிக் களைத்து வருவார்.

அதிகமாக அவருக்கு வேலைகள் இருக்காது. என்னுடன், தம்பி மயில். மகாலிங்கம், சோ.கேசவராசா, வரதலெச்சுமி பொன்றோர் உள் ஊராசிரியர்கள். திரு.நந்தகுமார், திரு.பிலிப் சேவியர், ஒரு வீட்டில் இருந்தனர். திரு.திருச்செல்வம் என்றொரு ஆங்கில ஆசிரியரும் கற்பித்தார். பேராறு பரமேஸ்வரா ம.விதில் திரு.கோணாமலை கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார் இருந்தார். அவரிடம் விருப்புக் கடிதம் பெற்று ஆலங்கேணி பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றோம். ஒரு சிங்கள ஆசிரியர் வந்தார். அவர் மலை நாட்டைச் சேர்ந்த மிக நல்ல மனிதர். அவரிடம் இருந்து எனது ஊர் மக்கள் பலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டார்கள்.

அவரிடம் நாங்கள் கற்க வேண்டிய விடயங்கள் ஏராளம் உண்டு. பழந்தமிழர் பண்பாடு அவரிடம் குடிசொண்டிருந்தது. அணைத்து வீடுகளுக்கும் போய் பிள்ளைகளைப் பற்றி விசாரிப்பார். குடும்பத்துத் தலைவரை கீழே விழுந்து கும்பிட்டு வருவார். அற்புதமான மனிதர்.

திரு.ஸ்ரீனிஸ்லாஸ் ஆலங்கேணியிலே பாடசாலை விடுதியில் தனது குடும்பத்துடன் இருந்தார். அவருக்கு நேரமும் சக்தி விரயமும் மன உளைச்சலும் நீங்கியது. ஆசிரியர்கள் அதிகரித்தனர். விளையாட்டுப் போட்டி களைகட்டியது. பூந்தோட்டம் பேராதெனிய பூங்காவாக பிரகாசித்தது. திரு.ஸ்ரீனிஸ்லாஸ் திரு.கோணாமலையிடம் அடிக்கடி தனது அனுபவத்தில பல ஆசிரியர்களின் பின்னால் திரிந்து வேலகளை செய்வித்திருக்கிறேன். ஆனால் அருளானந்தம் வித்தியாசமானவர். நான் நினைக்கமுன் வேலைகளை செய்து விடுகிறார். நான் அவரின் பின்னால் ஓடியோடி வேலைசெய்ய வேண்டியுள்ளது என்பார். இதனைக் கோணாமலையே என்னிடம் கூறிச் சிரிப்பார்.

மகா வித்தியாலயமாகத் தரமுயர்வு

1964ல் மனதினில் போட்ட திட்டம் செயல்வடிவம் பெறத் தொடங்கியது. பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம் செயல்படவேண்டும். அதற்கான செயலாளர் திரு. நந்தகுமார் செயற்பட்டார். நான் யாருக்கும் வேலை வைப்பதில்லை. உரிய தரவுகளை நானே தயாரித்து விடுவேன். உரிய கடிதங்களையும் கூட்டக் குறிப்புகளையும் எழுதிவிடுவேன். தலைவரும் செயலாளரும் வாசித்து வீட்டுக் கையொப்பம் இடுவது மட்டுந்தான்.

அண்ணன் தங்கத்துரை கேட்ட தரவுகளை உரிய நேரத்தில் ஒப்படைத்தேன். திடீரென ஒருநாள் கடிதம் 'தரமுயர்வுக்கான பாடசாலைக் கூட்டக் குறிப்பு, அதற்கான வேண்டுகல் விண்ணப்பம், தரமுயர்வுக் கடிதத்தை கையில் ஒப்படைத்தலுக்கான தனியான வேண்டுகோள் கடிதம் போன்ற வற்றைத் தயாரித்து எடுத்துக் கொண்டு கல்வி அமைச்சுக்கு வரும்படி' எழுதிய கடிதம் கிடைக்கிறது. அது ஒரு விடுமுறைக் காலம். கடிதங்களைத் தயாரித்து எடுத்துக் கொண்டு திருகோணமலையில் நந்தகுமார் வீட்டில் கையெழுத்தை பெற்றுக்கொண்டு இரவு தொடர் வண்டியில் கொழும்பு சென்றேன்.

அமரர் தங்கத்துரை வந்தார். என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு திரு.ஜோர்ஜ் மென்டிஸ் அறையினுள் நுழைந்தார். கடிதங்களை அவரிடம் கொடுத்தார். அவர் கடிதத்தில் குறிப்புரை எழுதி உரிய எழுதுவினைஞரிடம் அனுப்பினார். வெளியில் வந்தோம். அவர் பம்பரமாக அலுவலகம்

எங்கும் நுழைந்து வந்தார். பகல் கன்றினில் உணவு, பகல் மூன்று மணிக்கு அவரது கைகளில் தரமுயர்வுக் கடிதம் கிடைத்தது. என் மனம் துள்ளியது. அவசரப் படாமல் ஜனவரி வரைக்கும் அமைதி காக்கும்படி கூறினார். அத்துடன் என்னிடம் சுங்கான்குழி பாடசாலை திறப்பதுபற்றி விளக்கினார்.

“தம்பி நாங்க சில தியாகங்களைச் செய்தால்தான் சாதனை செய்யலாம். இப்படியான செயல்களைச் செய்யக்கூடியவர்கள் நமது சமூகத்தில் இல்லை. நீங்க மனம் வைத்தால்தான் அது வெற்றியாகும். இந்த நாங்க இந்த படிவங்கள். இவற்றை நிறைத்து உங்கள் விருப்பக் கடிதத்தையும் இப்பவே தாங்க. ஜனவரிக்குச் சுங்கான்குழிப் பாடசாலை திறக்கப்படும். இல்லையென்றால் அப்படியே கிடக்கும். இனி ஆலங்கேணி மகாவித்தியாலயம் வளர்ந்துவிடும். பயப்படாமல் சுங்கான்குழியைக் கவனிப்போம்” என்றார்.

அவர் ஏலவே தம்பி மகாலிங்கத்திடம் சுங்கான்குழிப் பாடசாலை யைத் திருத்தி அமைக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். நான் யோசித்தேன். நாம் இதற்காகத்தானே பிறந்தோம்.

அவரின் வேண்டுகோள் நியாயபூர்வமானது. ஏற்று விருப்புக் கடிதத்தைக் கொடுத்தேன். சுங்கான்குழி கோவை தயாரானது. ஒரு ஏறியில் இரண்டு விடயங்கள் முடிந்தன.

அவரிடம் எனது இன்னொரு முன்மொழிவை வைத்தேன். “நான் பல்கலைக்கழகம் இம்முறை செல்வேன். கண்டிக்கு இடமாற்றம் செய்து தரவேண்டும். தங்கராசா வந்துவிடுவார்” என்றேன்.

“ச்ச...இவ்வளவுதானா? வேண்டும்போது சொல்லுங்க.” என்றார் அதுதான் தங்கத்துரை. நான் திருகோணமலை புறப்பட்டேன். திரு. இ.நந்தகுமாரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தேன். தங்கத்துரை அண்ணர் சொன்ன வற்றையும் கூறினேன். செய்தி மெல்ல மெல்ல கசிந்தது. திருகோணமலை கல்வி அலுவலகம் எங்கும் பரவிவிட்டது. அன்றைய அதிகாரத்தில் இருந்த பிரதி அமைச்சரின் காதுகளுக்கு எட்டியது. அவர் அமைதிக்காக முனைந்தார். எனினும் அவரது தம்பிமார் அவரைத் துளைத் தெடுத்தார்கள். புத்தாண்டு பிறந்தது. பாடசாலை தொடங்கியது. நான் எதிர்பார்த்து போல் கல்வி அலுவலகத்தில் இருந்து அனுமதிக்கான கடிதத்தை திருகோணமலைக் கல்வித் திணைக்களம் அனுப்பவில்லை. பதிலுக்கு இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது எனக் கடிதம் வந்தது. என்னுடன் இருந்தவர்களே என்னை ஏளனமாகப் பார்த்து சிரித்தார்கள்.

“என்ன மகாவித்தியாலம் வந்திற்றா? கல்லில் மோதி மூக்கு உடைபடுற வேலை உங்களுக்கு எதுக்கு? போய் உங்கட வேலையைப் பாருங்க”. என்றார்கள். மனம் வலித்தது. நாசேந்திரத்துடன் கூறி கவலையை

போக்கினேன். “சங்கான்குழி பாடசாலையைப் பொறுப்பெடுக்கப் போகிறேன். அங்கிருந்துதான் உங்கள் மகாவித்தியாலயம் திறப்புவிழாவுக்கு வருவேன்.” என்று கூறினேன்.

எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தம்பி விஜயகுமாரிடம் சங்கான்குழிப் பாடசாலைத் திருத்த வேலைகளை முடிக்குமாறு ஒப்படைத்துவிட்டு வேறு வழியின்றி கொழும்பு சென்றேன். திரு. தங்கத்துரை அண்ணரிடம் முறையிட்டேன். அவர் நேரே கல்வி அமைச்சர் பதியதீன் மொகமட் அவர்களைச் சந்தித்தார். தங்கத்துரை அண்ணருக்குச் சகல தரப்பிலும் தனிப்பட்ட மதிப்பும் மரியாதையும் உள்ளது. அவர் தான் கடமையாற்றும் காலத்தில் அனைவரையும் அனுசரித்துச் சேவை செய்தவர். அதனால் இந்த மரியாதை.

அமைச்சரின் அறையினுள் சென்றதும் “தங்கா வாங்க. என்ன அவசரமாக” என்றார். அவர் விசயத்தைச் சொன்னதும் திருகோணமலை பிரதம கல்வி அதிகாரி ஷெரீப் அவர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். உடனடியாக ஆலங்கேணி மகாவித்தியாலத்துக்கான தரமுயர்வுக் கடிதத்தை அனுப்பி அதன் பிரதியைத் தனக்கு அனுப்பும்படி கூறினார். என்னைப் பார்த்தார். “உங்களுக்குரிய கடிதம் உடனே வரும். போய்வாங்க” என்றார். நன்றிகூறி வெளியில் வந்தேன். சிறிது நேரங்கழித்து திரு.தங்கத்துரை அண்ணர் வெளியில் வந்தார். பாவம் அவரிடம் வாகன வசதிகளே இல்லை.

“தம்பி நீங்க வந்தது நல்லதாகிவிட்டது. சங்கான்குழி விடயமும் சரியாகி விட்டது. கடிதம் இவ்வாரம் வரும். அதனையும் தீர்த்தாகி விட்டது. பொங்கல் கழிய பாடசாலை திறக்கலாம். ஆயத்தப்படுத்துங்கள்.” என்றார். அவரிடம் விடைபெற்று திருகோணமலைக்கு புறப்பட்டேன். கொழும்பு செல்வது எனது சொந்த அலுவலுக்காக இல்லை. பாடசாலைக்காக. எவ்வளவு செலவு ஆகும் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் சிலர் பாடசாலைப் பணத்தினை குறையாடுகிறான் என்றே கூறினார்கள். எத்தனை மொட்டைக் கடிதங்கள். என்னவர்களே எழுதி ஒட்டினார்கள். அவர்களுக்கு நன்றி. அவர்களால்தான் எனக்கு போராடத் துணிவும் வந்தது.

ஆலங்கேணி விநாயகர் மகா வித்தியாலயம் உருவாக்கியோர்

ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து முதன் முதலாகக் க.பொ.த. (உ/ த) பரீட்சை எடுத்து மூன்று மாணவர்களான திரு.க.ரவிதாஸ், திரு.க.மகேஸ்வரன், திரு.க.இரகுநாதன் ஆகியோர் பல்கலைக் கழகம் செல்லும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். திரு.க.ரவிதாஸ் முதன்முறையாக பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவானார். கற்ற மாணவர்

களில் முதலாவது ஆசிரியராகவும் ஆலங்கேணி விநாயகர் மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபராகவும் கடமையாற்றினார். அவரது காலத்தில் பௌதீக வளம் விருத்தி கண்டது. இன்று உவர்மலை விவேகானந்தா கல்லூரியின் அதிபராகச் சிறந்தமுறையில் சேவை செய்கிறார். திரு.க.மகேஸ்வரன் மன்னார் கச்சேரியில் திட்டமிடல் பணிப்பாளராகச் சேவை செய்கிறார்.

ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கற்ற அ.அருள்முரளி, விஞ்ஞானக் கல்வி கற்க திருகோணமலை ஸ்ரீகோணேஸ்வரா இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்றார். பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவாகி யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவ பீடத்தில் பயின்றார். ஆலங்கேணியின் முதலாவது டாக்டராக அருள்முரளி விளங்குகிறார். லண்டனில் இருவருட மேல் படிப்பை முடித்து இன்று அனஸ்தீசியா நிபுணத்துவ ஆலோசகராக (Consultant Anaesthetist) யாழ்ப்பாணம் போதனா மருத்துவ மனையில் சேவை செய்கிறார். அத்துடன் அவர் தென்னாபிரிக்காவில் உள்ள தென் சூடானில் ஐ.நா. படையணியின் டாக்டராகவும் சேவை செய்துள்ளார்.

யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தின் கலைப்பீடாதிபதியாக (Dean) பேராசிரியர் கருணாகரன் சதாகர் விளங்குகிறார். முதலமைச்சுப் பணியகத்தில் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய திரு.இரா. நெடுஞ்செழியன் எறிபொருள் மின்சக்தி அமைச்சில் பணிப்பாளர் நாயகமாகப் பதவி உயர்வு பெற்று மத்திய கல்வி அமைச்சின் பணிப்பாளர் நாயகமாகக் கடமையாற்றி தற்போது கிழக்கு மாகாண சுகாதார அமைச்சின் பணிப்பாளராக உள்ளார் கந்தசாமி ராஜசேகர், லதா சுப்பிரமணியம், ஆகியோர் அதிபர் ஆசிரியர்களாகவும் உள்ளனர். திரு.மு.மோகனேந்திரன் திருகோணமலை வலயக் கல்விப் பணிமனையில் பிரதிக்கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றுகிறார். திரு.ஏ.புலேந்திரன் செயற்திட்ட அதிகாரியாகப் புத்தளம் கச்சேரியில் சேவை செய்கிறார். திரு.ஜெகன் பிரதி அதிபராக கோணேஸ்வரா இந்துக் கல்லூரியில் கடமையாற்றுகிறார். திரு.சி.விநாயகமூர்த்தி கந்தளாய் சித்தி விநாயகர் வித்தியாலயத்தின் அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறார். இவர்களைப் போலவே நடராஜா தமிழ்செல்வன் (பிரதி செயலாளர், திட்டமிடல், கிழக்கு மாகாணம்) ச.பவானந்தன் ஆசிரியர் கல்வியியல் கல்லூரி உப அதிபராகவும், தா.சிவானந்தம் அதிபராகவும், இ.அன்பழகன் அதிபராகவும், க.அன்பழகன் கலாசார உத்தியோகத்தராகவும், இன்னும் பலர் ஆசிரியர்களாகவும், அரசு உயர் பதவிகளிலும் பதவி வகிக்கின்றனர்

இன்று ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தின் மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகங்களில் பேராசிரியர்களாகவும், வைத்திய சாலைகளில் சிறந்த வைத்தியர்களாகவும், நிர்வாக அதிகாரிகளாகவும். கல்வி அதிகாரிக

ளாகவும். அதிபர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும், அவுஸ்திரேலியா போன்ற வெளிநாடுகளில் பொறியியலாளர்களாகவும் சேவையாற்றுகிறார்கள். நாங்கள் கண்ட கனவு வீணாகவில்லை.

நாங்கள் படிக்கும் போதும், ஆசிரியராக எங்கள் பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் போதும் ஆசிரியர்கள் பற்றாக் குறை நிலவியது. உயர் கல்வியைத் தொடர முடியாது மாணவர்கள் தமது படிப்பை நிறுத்தியது எங்கள் மனங்களைக் குடைந்து கொண்டது. இதனைத் தொடரவிடக் கூடாது. எங்கள் காலத்தோடு இதற்கு முடிவுகட்ட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தோம். அதற்காக உழைப்பது என ஒரு சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டோம். என்னோடு திரு.நாகேந்திரம், திரு.தங்கராசா, திரு.கு.கோணாமலையும் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டோம்.

அதன் பயனை நாங்கள் கண்டு கொண்டோம். இன்று ஆலங்கேணி, ஈச்சந்தீவு, உப்பாறு கிராமங்களில் உருவாகியவர்களே நமது பாடசாலையையும், வேறு பல பாடசாலைகளையும் வழிநடத்துகின்றார்கள். ஆனால் அவற்றைப் பார்த்து மகிழ்வோ என்னோடு உழைத்தவர்கள் இன்று உயிரோடு இல்லை. அவர்களது உழைப்பை இன்று உள்ளவர்கள் அறிய மாட்டார்கள். அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை எழுதி வைக்க வேண்டியது எனது கடமை என உணர்கிறேன். அதனை எனது மகன் டாக்டர். அருள்முரளி வற்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தார். திருகோணமலை விவேகானந்தாக் கல்லூரியின் இன்றைய அதிபரும், ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலய மாணவரும், முன்னைநாள் ஆசிரியரும், அதிபருமான திரு.ரவிதாஸ் அவர்களும், எனது மதிப்புக்குரிய மாணவன் இரா.நெடுஞ்செழியன் பணிப்பாளர் நாயகம், மத்திய கல்வி அமைச்சு, பத்தரமுல்ல அவர்களும் இன்னும் பலரும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

நீங்கள் அனைவரும் அவசியம் இந்த நூலை வாங்கி வாசிக்க வேண்டும். அதுதான் நீங்கள் நமக்காகப் பாடுபட்ட வழிகாட்டிகளின் அர்ப்பணிப்புகளை உணரலாம். அவர்களை சற்று நேரம் உங்கள் மனதில் நினைத்தாலே போதும்.

சங்கான்குழி பாடசாலை திறத்தல்

ஆலங்கேணி பாடசாலை வளரும் நிலைக்கு வந்து விட்டது. இப்போதுள்ள நிலையில் நல்லதொரு அதிபர், உதவிக்கு கோணாமலை மற்றும் பல நல்ல ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். திருகோணமலை கல்வித் திணைக்களத்தில் இருந்து மகாவித்தியாலயம் தரமுயர்வுக்கான கடிதம் வந்து விட்டது. எனக்குரிய கடிதமும் கிடைத்து விட்டது.

சங்கான்குழியில் ஒரு ஓலைக்கொட்டில் ஏலவே திரு.மகாலிங்கம் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனை மெழுகித் துப்பரவு செய்தோம். பாடசாலை திறப்பதைப் பற்றி சங்கான்குழி மக்களுக்கு தெரியப் படுத்தி அவர்களது ஒத்துழைப்புடன் பாடசாலை திறக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக ஜனாப் ரி.எம். இலாக் கடமையாற்றினார். அவரை திறந்து வைக்குமாறு அழைத்தேன். முறைப்படி அவர்தான் திறக்க வேண்டும். நேரடி அலுவலர் அவர்தான். கல்வி வட்டாரத்தின் தலைவர் அவர்.

21-07-1971 அன்று 'சங்கான்குழி கலைமகள் தமிழ் வித்தியாலம்' சம்பிரதாய முறையாக ஜனாப். இலாக் அவர்கள் புதிய விபரத்திரட்டு புத்தகத்தில் எழுதித் திறந்து வைத்தார். முதலில் சங்கான்குழி சிவன் கோவிலில் பூசை நடந்தது. "எவ்வளவு பிள்ளைகள். இவர்களுக்குக் கல்விக் கண்ணைத் திறக்க வழி சமைத்தவர்களுக்கு நன்றியினைக் கூறிக் கொள்கிறேன். அதற்காக இந்தப் பாடசாலையை திறக்க வசதி செய்த இறைவனுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன். இவ்வளவு காலமும் தொண்டு அடிப்படையில் கற்பித்த ஆசிரியர்களுக்கு உண்மையில் நன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றேன். உங்களுக்கு ஒரு காலத்தில் இந்த இறைவன் அருள் கூட்டுவார்". எனவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

ஆலங்கேணி பாடசாலையில் இருந்து ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் வருகை தந்து வாழ்த்தினார்கள். 115 பிள்ளைகளை கலைமகள் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் சேர்த்துக் கொண்டேன். தொண்டர் ஆசிரியர்களாக 08பேர் வருகை தந்திருந்தனர். வந்தவர்களை பாடசாலை திறக்கும் படிவத்தில் பதிந்து கல்வி அமைச்சுக்கு அனுப்புவதற்காக எடுத்துக் கொண்டார். இன்னும் இரண்டுபேர் உள்ளனர். அவர்களையும் பதியும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். வருகை தந்தவர்களை மட்டுமே தன்னால் பதிய முடியும். என மறுத்து விட்டார். ஒரு பிரதியை பாடசாலையில் பேணுவதற்காக தந்தார். பெற்றாரின் நன்றியுரைகள் தொடர்ந்தன. திரு.கு.தம்பிராசாவின் அயராது முயற்சியினால் சங்கான்குழியில் ஒரு அரசு பாடசாலை திறக்கப்பட்டது.

ஜனாப். இசாக் அவர்கள் நிகழ்சிகள் முடிந்தபின் எழுந்தார். "இந்தப் பாடசாலையைத் திறக்க முன்னோடியாக இருந்து அலைந்து இன்று 'கலைமகள் தமிழ் வித்தியாலயத்தின்' முதல் அதிபராகக் கடமையேற்றுள்ள திரு.ச.அருளானந்தம் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். நாங்கள் மூதுரில் கற்பித்தோம். காலை ஆறு மணிக்கு உப்பாற்றுத் தறையைக் கடந்து ஏழுமணிக்கு மூதுார் சென்று விடுவோம். கடமை உணர்ச்சி கொண்டவர். அதே வேளை அவர் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளும்

வாய்ப்பினையும் பெற்றுள்ளார். அதற்கான கடிதம் வந்துள்ளது. அதனை தபால் அலுவலகத்தில் பெற்றுக் கொண்டு வந்துள்ளேன். அவரது முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். கூறிக்கொண்டே பல்கலைக் கழக அனுமதிக் கடிதத்தையும் தந்தார். ஜனாப். இஸாக் மற்றவர்களின் உயர்ச்சியிலும் மகிழ்பவர் என்பதை அறியலாம்.

சங்கான்குழி பாடசாலையில் கடமை

காலை அறு மணிக்குச் சங்கான்குழி நோக்கிய பயணம் தொடங்கும். கால் நடைபயிலும். இயற்கைக் காட்சிகள் விரிந்து கோலம் காட்டும். உள்ளத்தில் ரசனை உருளும். பாசியாறு கடந்து, சுள்ளி முறிச்சான்தீவு தாண்டினால் புளிச்சக்கேணி வரும். அக்கேணியில் குளிர்ந்த நீர் தளம்பல் இல்லாது கண்ணடிபோல் மின்னும். அல்லிப்பூக்களின் வாசம் குப் என்று வீசும். கேணி நிறைந்து குருவிக் கூட்டம். அவற்றின் கூச்சல். இன்பமாக இருக்கும். நடை தொடரும். இயற்கையின் விநோதங்கள் அற்புதம்.

வயல்வரம்புகளில் கால்கள் தொடரும். வயல் நிறைந்த புந்தரையில் மந்தைகள் மேயும். சுதந்திரத்தை இவைதான் அனுபவிக்கின்றது போல் தெரியும். எனது இளைய மகன் முரளி என்னோடு வரவேண்டும் என்று அடம்பிடிப்பான். அவன் சிறிய பையன். துருதுருவென்று அனைத்தையும் ஆராயும் திறன் கொண்டவன். அவன் கேள்விகளுக்கு விடைகூறி அலுத்துவிடும். இயற்கையை இரசித்து இன்புறுவான். மாரியில் மழை தூறும். தூற்றல் மழையில் வரம்புகளில் ஓடித்திரிவான். நனைந்த வரம்புகளில் சுறுக்கி விழுந்தால் பாரத்துச் சிரித்தால் கோபம் வந்துவிடும். வேறுபக்கத்தினால் ஓடுவான். தெரியாததுபோல் இருந்தால் பின்னால் ஓடிவருவான். அவன் குணம் எனக்குத் தெரியும். மரியசெல்வம் எனது மனைவியின் தங்கை. அவர் முரளி விழுவதைப் பார்த்துச் சிரித்தால் போதும். ஏதோ ஒரு திசையில் கோபத்தோடு ஓடுவான். வயல் வரம்புகளால் ஓடி எங்களுக்கு முன்னால் விரைந்து செல்வான்.

மாகாமம் ஒரு காலத்தில் பொலன்னறுவ இராச்சியத்தின் ஆட்சியில் இருந்தது. இப்பிரதேசத்தில் பல குளங்கள் இருந்தன. மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்தனர்.

சோழப்பெரு மன்னர்களின் வீழ்ச்சியின் பின் அனைத்தும் சிதைந்தன. மன்னன் வலிகுன்றினால் மக்களும் வலிமை குன்றுவார்கள். குளங்கள் சிதைந்து துவர்ந்து கவனிப்பார் இன்மையால் பாழடைந்து கிடந்தன. தவிரவும் மலேரியா, அந்நிய படையெடுப்புகளால் மக்கள்

அழிந்தும், இடம்பெயர்ந்தும் போயினர். மாகாமக் குளப்பக்கம் யாரும் செல்வதும் இல்லை. சிறப்பாக வெள்ளி, செவ்வாய் நாட்களில் அந்தப் பக்கம் தலைகாட்டவே மாட்டார்கள்.

மாடுகளை மேய்ப்பதற்கு வருவார்கள். சென்று விடுவார்கள். தங்கள் பட்டிகளை பலர் அங்கு வைத்திருந்தார்கள். தம்பலகாமம் கிழக்கு மக்கள் தொகையில் பெருக்கத்தைப் பெற்றது. மக்கள் படிப்படியாகத் தங்கள் பழைய நிலங்களைத் தேடிச் சென்றால் அவை யாவும் சிலரின் கைப்பொருளாக மாறியிருந்தது. சிறப்பாக அமரர். ஏ.எல்.மஜீது அவர்களின் அரசியல் எழுச்சியால் காடுகள் அழிக்கப்பட்டன. குடியேற்றம் நடைபெற்றது. சங்கான் குழியைச் சூழ்ந்த பிரதேசம் தமிழ்மக்கள் வாழும் பகுதியாகியது.

வெல்லவெட்டுவான் ஆறு குறுக்கறுத்து ஓடும். உப்புநீர் களைத்த காலுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கும். நான் ஆற்றில் இறங்கி நடக்கும்போது முரளி பின்னால் தொடருவான். நடு ஆற்றைக் கடந்ததும் முன்னால் விரைந்து நடப்பான். மாகாமத்தைத் தாண்டி நடந்தால் பட்டியன் ஊற்று என்ற பாண்டியன் ஊற்று வரும். அது நாகப்பரின் வசமிருந்தது. அதனருகில் கோயில்தீவு உள்ளது. அங்கிருந்தும் பிள்ளைகள் வருகை தந்தனர். நாகப்பரின் வசமிருந்த இடத்தில் ஒரு ஊற்று இருந்தது. அதனைச் சுற்றி எவ்வளவு உயரத்துக்குக் கட்டுக் கட்டி உயர்த்துகிறோமோ அவ்வளவு உயரத்துக்குத் தண்ணீர் முட்டி நிற்கும். அதுவே அவரின் நீர்ப்பாசனத்தக்கு உதவியது.

அதனைத் தாண்டி நடப்பேன். குளக்கட்டால் சென்றால் சங்கான் குழி வாவா என்று வரவேற்கும். குளக்கட்டால் நடப்பது அற்புதமானதாக இருக்கும். கானாங்கோழி தாமரை இலைகளில் ஓடியும், நடந்தும் திரியும். தாமரையும், அல்லியும் மலர்ந்து காற்றில் ஆடும். தண்ணீரில் காற்று முட்டி மோதும்போது சிற்றலைகள் எழும். அவற்றின் அசைவினால் தாமரை. அல்லி மலர்களும், மொட்டுகளும், இலைகளும் ஆடும். அழகாக இருக்கும். குளக்கட்டால் நடந்து சென்றால் சிவன் கோயில் தெரியும். அது சிதைந்தவாறே இருந்தது. போர்த்துகேயரின் கொள்ளை இங்கெல்லாம் நடந்துள்ளது. முரளி வந்தால் குளக்கட்டில் இருந்து தாமரை இலைகளில் கானாங்கோழிகள் நடப்பதையும், பறவைகளின் ஒலியையும் இரசித்து மகிழ்வான்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலை சுமார் 10 கிலோமீற்றர் நடை. 8.00 மணிக்கு பாடசாலை தொடங்கும். 12. 30க்கு விடும். ஓரீரு கிழமைகள் பிள்ளைகளைப் பாடசாலையோடு இணைத்தலில் கழிந்தது. செல்வி. யோகமங்கலம், செல்வி.மரியசெல்வம் ஆகியோர் தவறாது உதவிக்கு

வந்தனர். இடைக்கிடை முரளி சேர்ந்து கொள்வான். அவர்களின் உதவியால் பாடசாலைக் கல்வி உருவாகியது. ஒரு மணிக்குப் புறப் பட்டால் மூன்றரை மணிக்கு வீடு. உணவு உண்டால் களைப்பு. ஒரு கோழித் தூக்கம். எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலை. பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் பல்கலைக் கழகத்தில் நண்பர்களிடம் குறிப்புக் களை பெற்று பிரதி பண்ணிக் கொண்டு படிப்பது. சனி. ஞாயிறு நாட்களில் கட்டுரை வகுப்புகளை நடாத்தும்படி பேராசிரியர்களைக் கேட்டுக் கொண்டேன். எனக்குப் பலர் உதவினார்கள். ஒருவாறு முதல் கலைத் தேர்வை முடித்துவிட்டேன். ஒரு வருடம் உருண்டோடியது.

பல்கலைக் கழகத்தில் கற்கை நெறி

இரண்டாம் வருடக் கற்கை நெறி முக்கியமானது. எப்படியும் இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்லவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பேராசிரியர்களது அறிவுறுத்தல்களும் அப்படியே இருந்தது. தங்கத்துரை அண்ணரிடம் சென்றேன். எனது நிலையை விளக்கிவிட்டு வந்தேன். அடுத்த கிழமை எனக்குக் கண்டி மாவட்டத்தக்கு இடமாற்றம் வந்தது. எனது முக்கிய கடமைகளாக இரண்டு இருந்தன. ஆலங்கேணி வித்தியாலயத்தை மகாவித்தியாலயம் ஆக்கும் கனவு. மற்றது சுங்கான்குழிப் பாடசாலையைத் திறப்பது. இரண்டும் பல நெருக்கு வாரத்துக்கு முகம் கொடுத்து தங்கத்துரை அண்ணரின் உதவியால் நிறைவேறியது. அடுத்து எனது முன்னேற்றம். நான் பட்டதாரியாதல். அது இன்னும் நிறைவேறவில்லை. அதற்காக நான் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்று இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளேன்.

அமரர் தங்கத்துரை அண்ணர் வேறு வழியின்றி திரு.கோணா மலையை சுங்கான்குழிக்கு இடமாற்றம் செய்வித்தார். அதேபோல் கேசவராசாவையும் இடமாற்றம் செய்தார். ஒருவரின் மனவியல்புகளை இவ்வாறான நேரங்களில்தான் உணரலாம். இரண்டு பக்கமும் அமரர் தங்கத்துரைக்கு ஏசுத்தான். பாவம். தங்கத்துரை அண்ணர். சுங்கான்குழிப் பாடசாலையை கைவிடுவதா? அவருக்காகப் பலர் ஏசினார்கள். நான் கண்டிக்கு இடமாற்றம் பெற்றதும் சென்று விட்டேன்.

சுங்கான்குழி, மாகாமம், தீனேரி, வெல்லங்குளம் போன்ற கிராமங்களில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் போரினாலும், கொடிய மலேரியா நோயினாலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து படிப்படியாகக் கரையோரத்தை நாடி இடம் பெயரத் தொடங்கினர். சுற்றில் தமிழ் மக்கள்

முற்றாக இடம் பெயர்ந்து விட்டனர். மக்களின் இடப்பெயர்வு களால் இப்பிரதேசங்கள் காடாகின. எனினும் இரண்டாம் உலகப்போரினால் பழைய இடங்களையே நாடினர். பிரித்தானிய அரசின் உடமையாக நாடு மாறியதால் காணிகள் யாவும் அரசுடமையானது. போர்த்துக் கேயரின் ஆட்சியின் போது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் முதன்முதல் குடியேறுகின்றதை அவதானிக்கின்றோம். அதுவரை முஸ்லிம்கள் இப்பிரதேசங்களில் இல்லை. இவர்களது குடியேற்றம் முதன்முதலாக தம்பலகாமம் முள்ளியடியிலேயே தொடங்குகிறது. இன்று திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மையாகி விட்டார்கள். இன்று இலங்கை அரசியலில் முக்கிய பங்கை வகிப்பது இஸ்லாமியரே.

கண்டி மாவட்டத்தில் கல்விச் சேவை

எனக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. ஜனாப்.இஸாக் அவர்கள் பாடசாலைக்கு வந்து வாழ்த்தினார். சுங்காங்குழிப் பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டு உழைத்த தொண்டர் ஆசிரியர்கள் இருவர். ஒருவர் செல்வி.மரியசெல்வம். மற்றவர் செல்வி.யோகமங்கலம். இவர்களுக்கு நிரந்தர நியமனம் கிடைத்தது. இவர்களுடன் மற்ற ஆறுபேருக்கும் ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. எல்லோருக்கும் மன்னார் மாவட்டத்துக்கே நியமனம் கிடைத்தது. திரு.தங்கராசா அவர்கள் மன்னாருக்கு இந்த ஆசிரியர்களை கூட்டிச் சென்று பல வழிகளில் உதவினார். அவரது சேவையை இன்று நினைப்பவர்கள் இருப்பார்கள் என நினைக்கிறேன்.

நான் உள்ளக மாணவனாகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலச் சென்றேன். திரு.அ.தங்கத்துரை அவர்களின் உதவியினால் கண்டிக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்று 'இந்து சீனியர் பாடசாலையில்' கடமையாற்றினேன். எங்கு சென்றாலும் பாடசாலையில் தங்குவதற்கான வசதி கிடைத்தது. இந்து சீனியர் பாடசாலை இரண்டு மாடிகளைக் கொண்டது. கீழ் பகுதியில் இரண்டு அறைகள். ஒன்று அதிபர் அலுவலகத்துக்கு உரியது. மற்றது வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி அலுவலகம். மேல் மாடியில் மனையியல் அறை உள்ளது. முதலுதவிக்கான கூட்டில் உள்ளது. அதனை ஒருநாள் பயன் படுத்தினேன். பாடசாலை இட நெருக்கடி காரணமாக இரு நேரப் பாடசாலையாக இயங்கியது. காலையில் சில வகுப்புக்கள் நடைபெறும்.

அதற்கான ஆசிரியர்களும் வருவார்கள். ஒரு மணிக்கு ஏனைய வகுப்பு ஆசிரியர்களும், பிள்ளைகளும் வருவார்கள். இது எனது

பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது. மாலை நேர வகுப்புக்கு ஏற்கனவே ஒரு ஆசிரியர் பொறுப்பாக இருந்தார். அவரையே தொடர்ந்து இயக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

(butterfruit) பட்டர்புருட் பழத்தை எனக்குத் தெரியாது. ஒரு நாள் ஒரு மாணவன் பல பழங்களை பாடசாலை மரத்தில் இருந்து விழுந்தவற்றை எடுத்துச் செல்ல அனுமதி கேட்டான். இது என்ன பழம் என்று கேட்டேன். அவன் விளக்கினான். எனக்கு பாலைக் காய்ச்சியும் தருவான். பாலுடன் பட்டர் புருட்டையும் கரைத்துத் தந்தான். சுவையாக இருந்தது. நான் இருக்கும் வரை பட்டர்புருட் கரைத்துத் தருவான்.

பிற்பகல் வேளையில் பல்கலைக்கழகம் சென்று வந்தேன். நமக்கு எல்லோரும் நண்பர்களாக இருப்பார்கள் என்பதை நம்பவே கூடாது. நான் பல்கலைக்கழகம் செல்வதை மோப்பம் பிடித்து பின்னால் குழிதோண்டிக் கொண்டிருந்தார் ஒரு நண்பர். ஏப்பிரல் விடுமுறை நாட்களில் உயரதிகாரி ஒருவரின் உதவியுடன் எனக்கு இடமாற்றத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டார். கண்டியில் பல்வேறு அரச அலுவலர்களை கோயிலில் சந்திக்கலாம். நண்பர்களாகலாம். ஆளுக்காள் உதவுவார்கள். பல டாக்டர்கள், பொறியியலாளர், அரச அலுவலர்களும் நண்பர்களா யினர். பல் டாக்டர் உக்கிரப்பெருவழுதிப் பிள்ளையை மறக்கமுடியாது. அதேபோல் கதிரியக்க தொழில்நுட்ப அலுவலர் மகேந்திரனை எப்படி மறக்க முடியும்.?

‘இந்து சீனியர் பாடசாலையில்’ மாணவர் மன்றங்களை புரட்சிகரமாக நடத்தினேன். ஆனால் அங்கு என்னால் நிலைத்திருக்க முடியாது போயிற்று. கட்டுகலை பிள்ளையார் கோவிலில் சிவராத்திரி விழா நடந்தது. அதில் ‘பட்டணத்தில் அம்மான்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு வில்லுப் பாட்டு பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து நடத்தினேன். அது ஒரு நகைச்சுவை நிறைந்த வில்லுப் பாட்டு. நல்ல வரவேற்பிருந்தது.

கண்டியில் சைவமகாசபையின் அங்கத்தவர்களில் ஒருவராகச் செயற்பட்டேன். கண்டியில் நடக்கும் தமிழ்விழாக்களிலே கவிதை அரங்கு இருக்கும். என்னையும் அழைப்பார்கள். ஒருமுறை ‘சைவமா? தமிழா? என்ற தலைப்பில் ஒரு பட்டிமன்றம் நடந்தது. அது கவிதையிலேயே நடந்தது. குறிஞ்சிநாடன் வெள்ளைச்சாமியும் கலந்து கொண்டார். எனது கவிதையில் ஒருவரி வரும். ‘நல்லவர்க்கு நாலு மயிர்’ என்பது அந்த வரி. பிரபல தமிழறிஞரும், சொல்லின் செல்வரும், அசோகா வித்தியாலய அதிபருமான நண்பர் அமரர் நடராஜா அவர்கள் இடையில் “வட் எபெவுட் யூ (what about you?) என்றார். ‘அதில் நான் விதி விலக்கு’

என்று கவிதையைத் தொடங்கினேன். ஏனென்றால் எனக்கு அப்போது அடர்த்தியான தலைமுடி. அந்த விழாவினுக்கு சிறப்பு விருந்தினராக ஒரு அம்மணி வந்திருந்தார். எனக்கு முன்பின் தெரியாது. நான் கவிதை படிக்கும்போது ஓடிவந்து பூமாலையைப் போட்டார். “பூமாலை போட்ட புண்ணியவதிக்கு நன்றி” என்றேன். சபையில் ஒரே கைதட்டல் ஓங்கி ஒலித்தது.

உன்னாஸ்கிரியில் கடமையேற்றல்

உன்னாஸ்கிரி என்னை ‘வா’ என்றழைத்தது. போனேன். ‘உன்னாஸ்கிரியில் உயிர்பிடுங்கும் காற்று’. வீதியில் நடக்கமுடியாது. காற்றுத் தள்ளிக் கொண்டு போகும். மலைச் சரிவுகளில் ஓங்கி வளர்ந்த ஒருவகைப்புல் தொட்டந் தொட்டமாகக் காணப்படும். அதனை ‘மானாப்புல்’ என்பார்கள். காற்று அவற்றைத் தலைவிரித்தாட வைக்கும். எனக்கு எங்கள் தமிழ்க்கிராமங்களில் பெண்கள் கலைவந்து சாமியாடும் போது தலையைச் சுற்றி வீசியாடும்போது அவர்களது தலைமுடி சுழன்று வருவது போலிருக்கும். பார்ப்பதற்கு மனதைத் தைரியப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மழைநீர் நேராக விழாது. சமாந்தரமாக விழும். அத்துடன் கடும் குளிரடிக்கும். பற்கள் ‘ரைச்செற்றிங்’ செய்யும்.

இரவில் காற்றில் மின்சாரக் கம்பிகள் ஒன்றோடு ஒன்று உரையும். அப்போது ஒரு சத்தத்தோடு மின்னல் பொறிகள் பறக்கும். படுபயங்கரமாக இருக்கும். எனக்கு எங்கள் கிராமங்களில் பேசப்படும் ‘கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுகளின்’ எண்ணம் தலைக்கேறும். எனினும் தனிமையில் இருக்கும் எனக்கு ஒருவித மனத்தைரியம் உருவாகியது. பாடசாலைக்கென ஒரு கட்டிடம் இல்லை. ஒரு பழைய வீட்டில் பாடசாலை பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. அதில் கடமையாற்றிய அதிபர் பொன்னையா இடமாற்றம் பெற்றுப் போய்விட்டாராம். பூட்டாத சதவு. கயிற்றினால் கட்டப்பட்டிருந்தது. வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியாக ஜனாப். கலீல் என்பவர் புதிய நியமனம் பெற்று வந்திருந்தார். அவருக்கு நான் புதிது. எனக்கு அவர் புதிது. இருவருக்கும் பாடசாலை புதிது. வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியுடன் போய் கதவைத் திறந்து பாடசாலைக்குள் சென்றேன். அங்கு சில தினவரவு இடாப்புகள், மதிய உணவுக்கான பில்கற் பெட்டிகள் இருந்தன. பிள்ளைகள் இல்லை.

புது அதிபர் வந்துள்ள செய்தியைச் சலூன்காரர் மூலம் தெரியப் படுத்தினேன். தினவரவு இடாப்பிலுள்ள பதினேழு பிள்ளைகள் வந்தார்கள். சலூன் செய்திபரப்பும் நிலையமாக இயங்குவதை ‘இரு நகரங்களின்

கதை' (The tale of two cities) என்ற ஆங்கில நாவலில் படித்திருந்தேன். இந்த உன்னாஸ்கிரியில் நேரடியான அனுபத்தைப் பெறலாம் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் பிஸ்கர் கொடுபடும் என்று அறிவிக்கப் பட்டது. ஒரு கிழமைக்குள் நூற்றிப் பதினேழு பிள்ளைகள் வந்தார்கள். அதிபரும், ஆசிரியரும் நானாகவே இருந்தேன்.

கண்டி வட்டாரக் கல்வியதிகாரியாக இருந்த திரு. இராசையா இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்லவிருந்தார். அவரைக் கௌரவிக்கவும், புதிதாக வந்த வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியை வரவேற்பதற்காகவும் அதிபர்கள் ஒரு கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தனர்.

எனக்கும் பேசும் சந்தர்ப்பத்தைத் தந்தார்கள். புதிதாக வந்த வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியைப் பார்த்தேன். ஒரு கவிதையை எழுதி வாசித்தேன்.

“பொன்னையா பூட்டிவிட்டுப்

போய்விட்ட கதவு தன்னை

உன்னாஸ் கிரி வந்து

உடைத்துத் தந்த பெருமகனாம்

பொல்கா வலைப் பெரியார்

கண்ணியமுள்ள கல்லீ

நம் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி”

என்று கவிதையில் தொடங்கினேன். அதிபர்கள் மெய்மறந்து சிரித்து ரசித்தார்கள்.

எனக்கு உன்னாஸ்கிரி என்ற ஊருக்கு இடாற்றம் விடுமுறை காலத்தில் வந்துவிட்டது. கடிதம் எனக்கு கிடைக்கவில்லை. நான் முதலில் கடமையாற்றும் பாடசாலைக்கே அனுப்பப்பட்டிருந்தது. விடுமுறை முடிந்ததும் ஒரு கிழமை விடுமுறையின் பின்னர் சேவை யாற்றிய பாடசாலைக்கே சென்றேன். அந்தப் பாடசாலையில் நான்தான் அதிபர். எனக்கு மேல் பதில்கடமையாற்றும் அதிபராக வேறொருவர் நியமனம் பெற்றிருந்தார். பாடசாலைக்குச் சென்றதும் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவர் கடிதத்தை ஒரு நக்கலோடு நீட்டினார். விடுமுறை மாதத்துக்கான சம்பளமும் கிடைக்கவில்லை. கல்வித் திணைக்களத்தில் சம்பளப் பட்டியல் திருப்பிக் கொடுத்தாகிவிட்டது. எனினும் சம்பளத்தைப் பெற்றுவிட்டு மீண்டும் அதேபாடசாலைக்குச் சென்றேன். என்னை ஆசிரியர் களும் சூழ்ந்து கொண்டனர். நீங்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றி என்றேன்.

ஒரு நாட்டின் அரசியல் அதிபர் வெளிநாடு செல்லும்போது நாட்டைக் கைப்பற்றுதல் யாவரும் அறிந்த விடயம். அதனை மனங்கொண்டேன். எல்லாம் நன்மைக்கே. ஒரு கெட்டதிலும் ஒரு நன்மை இருக்குமாமே. புதிய பாடசாலையில் கடமையேற்க உன்னாஸ்கிரி தேடிப் புறப்பட்டேன். மினிப்பே பேருந்தில் ஏறிப் புறப்பட்டேன். பேருந்து மலைப்பாதையில் நகர்ந்தது. ஒவ்வொரு வளைவிலும் திரும்பும்போதும் பேருந்து கவிழ்ந்து விடும் உணர்வு. ஒருபுறம் உயர் மலை தாவரப் போர்வை. மறுபுறம் அதளபாதாளமுமாக இருந்தது. இங்குதான் நமது வாழ்க்கை முடியுமோ? இப்படி எட்டு வளைவுகள். சாரதியைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. ஈற்றில் உன்னாஸ்கிரியை கண்ட மகிழ்ச்சி. அமெரிக்காவை கண்ட கொலம்பஸ் போல் நான் பேருந்தில் இருந்து இறங்கினேன். பற்கள் தட்டச்சு செய்தன. எதிரே இருந்த கடையில் தேநீர் குடித்தேன். தெம்பாயிருந்தது. பாடசாலை பற்றிக் கேட்டேன். தெரியாது என்ற பதிலே கிடைத்தது. அங்குள்ள கடைகளின் முதலாளிகள் தோட்ட மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சும் அட்டைகள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். வீதியில் நடந்தேன். சரிவான பள்ளத்தாக்கில் உன்னாஸ்கிரி மழையில் குளித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒருபுறம் தேயிலைத் தோட்டம். நீண்ட குடியிருப்புக்கள். அதனை 'லயம்' என்று சொல்வார்கள். என்னை காற்றுத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடவைத்தது. ஒரு வளைவில் திரும்பி நடந்தேன். காற்று முன்னேறவிடாது தடுத்தது. அஞ்சல் அலுவலகம் இருந்தது. உள் நுழைந்து விசாரித்தேன். அங்கிருந்தவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது. எனக்கு சிங்களம் தெரியாது. பக்கத்தில் தேநீர் கடை. அங்கே கேட்டேன். அவர் ஒரு முஸ்லிம். பாடசாலை வரலாற்றை சொன்னார்.

அதுதான் பாடசாலை என்று ஒரு வீட்டைக் காட்டினார். சென்று பார்த்தேன். முன்புறமாக கடைபோல் தெரிந்தது. கீழ்நோக்கிப் படிகள் இருந்தன. அவற்றின் வழியே இறங்கிச் சென்றேன். கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. 'திறந்திடு சீசே' என்று தள்ளினேன் திறந்து கொண்டது. ஆட்டுப் பட்டியின் மணம் அடித்தது. அந்த அறைக்குள்ளும் சிறிய அறை இருந்தது. அந்தக் கதவைத் தள்ளினேன். திறந்து கொண்டது. சில தினவரவுப் பதிவேடுகள். பிஸ்கற் பெட்டிகள் பல அழகாக அடுக்கியிருந்தன. ஒன்றைத் திறந்தேன். புதிய பெட்டிகள். பிஸ்கட் எனது பசியைப் போக்கியது. ஆசிரியர் வரவுப் பதிவேட்டைப் பார்த்தேன். பொன்னையா தலைமை ஆசிரியராக பல ஆண்டுகள் தனியொருவராகக் கடமையாற்றியுள்ளதை அறிந்தேன். பிள்ளைகள் தொகை கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பாகி

உள்ளதை அவதானித்தேன். 17 பிள்ளைகள் புதிய தினவரவு பதிவேட்டில் இருந்தது. என்னிடம் நேரம் பார்க்க மணிக்கூடு இல்லை. கதவை மூடிவிட்டு வந்த வழியே நடந்தேன். வரிசையாகப் பெண்கள் தேயிலைக் கொழுந்தை ஒப்படைக்கும் இடத்துக்கு நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். உன்னாஸ்கிரிமலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அங்குதான் கண்டி மன்னன் வந்து தங்குவாராம்.

ஒரு சலுவான் தெரிந்தது. உள்ளே சென்றேன். “வாங்க சேர்.” கூறிக்கொண்டே தனது வேலையில் கவனம் செலுத்தினார். நான் பாடசாலை பற்றி விசாரித்தேன். எனக்கு சலுவான்காரர் இராமனுக்குக் கிடைத்த குகனாகி விட்டார். பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உதவி செய்வதாகக் கூறினார். உணவுக்குரிய கடைகள் இல்லை. பாடசாலையை பற்றி பெற்றாரிடம் அறிவிக்க முடியுமா என்றேன். “முடியுமாவா இனி அதுதான் எனது கடமை”. ஏன்றார். விடைபெற்று வெளியில் வந்தேன். கடை பூட்டும் நேரம். பெரிய மெழுகுவர்த்திகள் 10 வாங்கினேன். தீப்பெட்டி 2 வாங்கிக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக பாடசாலையை அடைந்தேன். திறந்தேன். உள்ளே ஆடுகள். என்னைக் கண்டதும் மூலைகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டன. மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அஞ்சல் அலுவலகத்துக்குப் பக்கத்தில் கடை வைத்திருந்தவர் வந்தார். “சேர் உள் அறையில் படுக்கலாம். பணிய பீலியில குளிக்கலாம். காய்ச்சிய பாலும், வாழைப்பழமும் தரட்டுமா? கொண்டுவாறன். பயப்படாமல் இருங்க பக்கத்திலதான் ஒரு அறையில் குடும்பமாய் இருக்கிறன்”. என்றார்

சற்று நேரத்தால் கொண்டு வந்தார். “இரவில் ஆடுகளை யாரோ கொண்டுவந்து விடுகிறார்கள். துரத்திவிடலா? என்றார். வேண்டாம். இந்த மழையில் எங்கே போகங்கள்” என்றேன். “சேர், வாளியில தண்ணீர் இருக்கு. சின்ன வாளியும் இருக்கு. ஏதும் என்றால் றகீம் என்று ஒரு சத்தம் போட்டால் போதும். உடனே வருவேன்”. அவர் போய் விட்டார். உள் அறையினுள் நுழைந்து மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றினேன் பயங்கரக் காற்று. மின்கம்பிகளில் வீணைவாசித்தன. பயங்கர சத்தம். வெற்று பிஸ்கற் பெட்டிகளைக் கிழித்துச் சிறுதுண்டுகளாக்கி எரியூட்டி அறையை வெப்பமூட்டினேன். பாலும், பழமும், பிஸ்கற்றும் புதிய இரவு உணவாகியது. வீட்டில் சோறுதான் எங்கள் உணவு. இன்று புதுவகை உணவு.

பெரியமேசையில் துவாயை விரித்தேன். கிடந்த கோவைகள் தலையண ஆகின. உறக்கம் ஆட்கொண்டுவிட்டது. பெரிய முழக்கமும் மின்னலும் உறக்கத்தை கலைத்தது. வெளியில் வந்து பார்த்தேன். காற்று

வேகமாக வீசும்போது கொள்ளிவாய் பிசாசுகள் படையெடுத்து வந்து விளையாடுதல் போல் தெரிந்தது. வாய்குள் மண்ணெண்ணையை அடக்கி எரியும் தீக்குச்சியை பிடித்துக் கொப்பளித்த தால் வேகமாக தீப்பிளம்பு வெளிப்பட்டு எரிவதுபோல் இருக்கும். தூரத்திலும், பக்கத்திலும் என எங்கும் கொள்ளிவாய் பிசாசுகள். அந்தக் குளிர் இரவில் மேலும் பயத்தையும் நடுக்கத்தையும் அதிகரிக்க வைத்தது. மனதில் ஒரு முரட்டுத்துணிவு. இரவு முழுவதும் உடல் குளிரில் விறைத்து வலிதந்தது.

மின்சாரக் கம்பிகளில் காற்று வேகமாக வீசி அவைகளை ஒன்றோடு ஒன்று உராய வைக்கிறது. அதனால் எழும் தீப்பிளம்புதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். கொள்ளிவாய் பிசாசுகளைக் காணவில்லை.

விடிந்ததும் றகீம் தேநீரோடு நின்றார். ஆடுகள் வெளியேறி விட்டன. அந்தக் குளிரைப் போக்கிச் சூடான தேநீர். “சேர் அதோ தெரிகிறது பீலி. குளிக்கலாம். அலுப்புப்பறந்து விடும்”. றகீம் போய் விட்டார். அட்டைகள் என்னைத் தேடிப் படையெடுத்தன. தப்பித்துப் பீலியை அடைந்தேன். ஆண்கள், பெண்கள் குளிப்பதற்கு வெவ்வேறான இடங்கள். தண்ணீர் சில்லென்று குளிர்ந்து ‘வா வா’ என்றழைத்தது. துணிந்து நின்றேன். முதலில் குளிர்ந்த தண்ணீர் பின்னர் அதனை விட்டு விலகினால் குளிரத் தொடங்கியது. நன்றாகக் குளித்தேன். குளிர் பறந்துவிட்டது. புது உற்சாகம் வந்த உணர்வினைப் பெற்றேன்.

சற்று நேரத்தால் “சூட் மோனிங் சேர்” குரல்கள் கேட்டது. சில மாணவர்களை கண்டதும் சந்தோசம் பொங்கியது. சலூன்காரர் வந்தார். “நான் பெற்றாரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் சேர். முதல் இருந்த சேர் மாற்றம் எடுத்துப் போய் பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டது. பிள்ளைகள் பாடசாலையை மறந்துட்டாங்க. நீங்க கடவுள் மாதிரி வந்திருக்கிறீங்க. கைவிட்டு போயிடாதீங்க”. வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

வந்திருந்த பிள்ளைகளை மகிழ்விக்கும் கலை அவர்களை இயங்க வைப்பதே. பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகளுக்கு பிஸ்கட் கொடுபடும் என்று அறிவித்தேன். சில வளர்ந்த மாணவர்களை கூட்டிக் கொண்டு லயம் பக்கம் சென்று பிள்ளைகளுக்கு பிஸ்கட் வழங்கி பாடசாலைக்கு வரச்சொன்னேன். மாலை நேரத்தில் என்னுடன் சலூன்காரரும் சேர்ந்து கொண்டார். Tale of two cities என்ற ஆங்கில நாவல் பாட நூலாக இருந்தது. அதில் ஒரு சலூன் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. சலூனுக்கு வருபவர்களிடம் பாடசாலை பற்றிய விளம்பரம் பரவியது. மினிப்பே நாடாளுமன்ற உறுப்பினரிடம் உதவி கோரினேன்.

அவர் மூலம் ஒரு சிங்களமொழி தொண்டர் ஆசிரியர் கிடைத்தார். அவர் உயர்தர வகுப்பு சித்தியடைந்த பெண். அவருக்குச் சிறிது தமிழ் தெரியும். எனக்குப் பெரிய உதவியாகியது. பாடசாலை தொடர்ந்து நடந்தது.

சலுன்காரின் ஒத்துழைப்பினால் ஒரு கலை நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்தேன். சனங்கள் திரண்டு வந்து பார்த்தனர். காலம் உருண்டோடியது. இப்போது தினவரவுப் பதிவேட்டில் 117 ஆகிவிட்டது. இடநெருக்கடி. திரியாய் திரிந்து ஒரு ஆசிரியரையும் பெற்றுவிட்டேன். பாடசாலைக்கென காணியும் கிடைக்க வழிகோலினேன். ஒரு வருடம் உருண்டோடியது. உன்னாஸ்கிரியில் உயிர்பிடுங்கும் காற்று. அங்கு இருந்த காலம் முழுவதும் மூன்று நேர உணவும் பிஸ்கட்டுந்தான். பாடசாலைக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பு இறுக்கமாயிற்று. வெள்ளிதோறும் பிள்ளைகள் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழக்கம் வந்து விட்டது.

இயங்காது மூடிக்கிடந்த பாடசாலை இன்று உயிர்பெற்று இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. நான் ஒவ்வொரு இரவும் சுற்றிவர பிஸ்கட் பெட்டிகளை எரித்து நடுவில் மேசைமேல் சவம்போல் கிடப்பன். இதை ஒரு ஒருவகைத் தவமாக ஏற்றுக் கொண்டேன். நான் முனிவரா? தவம் வெற்றி பெற்றது. இடமாற்றம் கிடைத்துவிட்டது. துணை ஆசிரியரிடம் பொறுப்பினைக் கொடுத்து விட்டு உன்னாஸ்கிரிக்கு நன்றி கூறிப் புறப்பட்டேன்.

கலஹாவுக்குப் பயணம்....

கலஹாவுக்குப் புறப்பட்டேன். அடுத்த நாள் கலஹாவை நோக்கிச் சென்றேன். ஒப்பீட்டளவில் வளைவுகள் குறைவு. பேருந்து மலை வளைவுகளில் ஏறும்போது மெதுவாகவே சென்றது. கலஹா பேருந்து நிலையத்தை அண்டியே பாடசாலை இருந்தது. இறங்கிக் கொண்டேன். பக்கத்தில் இருந்த தேநீர்கடையுள் புகுந்தேன்.

ஒரு தேநீருக்குச் சொன்னேன். அருமையான பால்தேநீர் தந்தார். புதுவிதமான ருசியுள்ளதாக இருந்தது. மெதுவாகப் நேரே இருந்த பாடசாலைக் கட்டிடத்தினுள் நுழைந்தேன். இரண்டு வகுப்புக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு அறையுடன் குசினியும் இருந்தது. முன்னிருந்த அதிபர் இதற்குள்ள்தான் தஞ்சமாகியிருப்பார் என்று யூகித்துக் கொண்டேன். எப்படி மின்சாரமில்லாது காலங்கழித்தார். வகுப்பறைகளைச் சுற்றி வலம் வந்தேன். நான் யாரென்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஒரு ஆசிரியர் முன்னால் வந்தார். யாரைத் தேடுகிறீர்கள்? என்றார். “அழகான இடமாக இருக்கிறது. ஒருதரம் சுற்றிப் பார்க்கலாம் என்று வந்து பார்க்கிறேன்”. என்றேன்.

“இங்கிருந்த அதிபர் மாற்றத்தில் சென்றுவிட்டார். ஒரு ஆசிரியர் தான் அதிபரின் கடமையையும் செய்கிறார். அவரும் இன்று லீவில் நிற்கிறார். பிள்ளைகளின் துயரங்களைப் பாருங்கள். கட்டிட வசதியோ, தளபாட வசதிகளோ இல்லை. பிள்ளைகளின் தொகை அதிகம். இரு பகுதிகளாகப் பிரித்து காலையில் சில வகுப்புக்களும், மத்தியானம் சில வகுப்புக்களும் நடக்கும். அதிபராக இருப்பவருக்குத்தான் கஸ்டம். புது அதிபரைப் போட்டிருக்கிறார்கள். முழுநாளும் அவருக்கு வேலையி ருக்கும். அவர் வந்து பார்த்துவிட்டு ஓடினாலும் ஓடிவிடுவார்.” என்று விளக்கினார்.

இரு நேரப் பாடசாலை. முழுநேர வேலை. எனக்குத் தலை சுற்றியது. சரி எதற்கும் வந்து பார்ப்போம். என்று துணிந்தேன். “அதோ பணியத் தெரிவதும் இப்பாடசாலையின் ஒரு பகுதிதான். அங்கு ஐந்து வகுப்புக்கள் நடக்கின்றன. பொதுவாக இந்த நிலை அதிகமான மலையகப் பாடசாலைகளில் உள்ளதுதான்.

“அந்தக் கட்டிடத்தையும் பார்ப்போமா?”

“பார்க்கலாம். வாங்க போய்ப் பார்ப்போம்.” என்றார். அவர் முன்னால் நடந்தார். நான் பின்னால் அவதானிப்புடன் சென்றேன். கருமேகக் கூட்டம் எங்களைச் சுற்றிப் பிடித்துத் தழுவிச் சென்றது.

“இங்கு இப்படித்தான் சேர்” என்றார். சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு அவருடன் பஸ் நிலையத்துக்கு வந்தேன். மீண்டும் இரண்டு தேநீருக்குச் சொன்னேன். எனக்கு உதவிய ஆசிரியருக்கும் தேநீரைக் கொடுத்தேன். நன்றியுடன் பஸ் ஏற்றிவிட்டார்.

கலஹாவில் கடமை

அன்று ஒரு புதன்கிழமை. எனது சிறிய பொதியுடன் கலஹாவை அடைந்தேன். ஆரியின் கடையில் ஒரு தேநீரைச் சுவைத்துவிட்டு உண்மையை ஆரியிடமே கூறினேன். ஏனென்றால் உணவும் அவரது கடையிலேயே கிடைப்பதால். எனது பொதியை ஆரியிடமே கொடுத்து விட்டுப் பாடசாலை முதல் கட்டிடத்துக்குள்ளேயே நுழைந்தேன். அங்கே பாடசாலைக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர் இருந்தார். நேரே அவரிடம் சென்று என்னை அறிமுகம் செய்தேன். “சேர்! உங்களை எதிர்பார்த்தே இருக்கின்றோம். இந்தச் சமையை என்னால் சுமக்க முடியாது. வாங்க சேர்” கூறியதும் அதிபருக்குரிய இருக்கையை விட்டு எழுந்து என்னை அமரச் சொன்னார். எனினும் நான் அதிபருக்கு உரிய கதிரையில் இருக்கவில்லை. பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களின் கண்கள் எங்களையே நோக்குவதை அவதானித்தேன்.

பாடசாலைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த ஆசிரியர் ஜனாப். தாசிம். மிகவும் கீழ்ப்படிவுள்ள ஆசிரியர். பத்து மணிக்கு ஆசிரியர்கள் கூட்டம் நடைபெறும் என்று ஆசிரியர்களுக்கு அறிவித்தும் விட்டார். எனது கையொப்பத்தினை இட்டுப் பாடசாலைப் பொறுப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டேன். தாசிம் ஆசிரியர் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்துவிட்டார். ஆசிரியர்கள் வந்து விட்டார்கள்.

நடப்பதை எட்டியிருந்தே அவதானித்தேன். ஜனாப். தாசிமையே கூட்டத்தைத் தொடங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். தாசிம் பாடசாலையின் புதுத்திட்டங்களைப் படிப்படியாக முன்வைத்தார். ஈற்றில் “இவற்றை இன்று வந்திருக்கும் புதிய அதிபர் நடைமுறைப்படுத்துவார். நமது ஒத்துழைப்பைக் கொடுப்போம் எனக்குத் தந்த ஒத்துழைப்பை அவருக்கும் கொடுங்கள். வணக்கம்” கூறி அமர்ந்தார்.

நான் நடைமுறைப்படுத்தவுள்ள திட்டங்களின் பிரதிகளை ஆசிரியர்களிடம் கொடுத்தேன். இரண்டு ஆசிரியர்கள் அமைதியாக இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் வரவேற்றார்கள். திட்டங்கள் பற்றிய விளக்கத்தை கொடுத்தேன். திரு.தனராஜ் தானும் உதவுவதாகச் சொன்னார். ஜனாப். தாசிம் தனக்கு அடுத்த கிழமை இடமாற்றம் கிடைக்கும் தன்னை மன்னிக்கும்படி கூறினார். கண்டி நகரில் இருந்து இவ்வளவு கஸ்ட்பட்டுப் பாடசாலைக்கு வருவதில் உள்ள சிரமத்தை உணர்ந்தவன். ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் தங்குவோம். ஒன்றாகச் சமைத்து உண்போம். ஆசிரியைகள் பக்கத்தில் உள்ள வசதியான வீடுகளில் விசாரித்துத் தங்கலாம். மேலதிக வகுப்புக்களை இந்த ஏழை மாணவர்களுக்கு நடத்தலாம்” என்றேன்.

மழையில் நனைந்து வெயிலில் உலர்ந்து, காற்றிலும், குளிரிலும் வருந்தும் பிள்ளைகளைக் கண்டேன். உள்ளம் கொதித்தது. ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கிறார்கள். ஆனால் கற்கும் குழல் இல்லை. இவர்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும். மாலையாகியது. பிள்ளைகள் சென்று விட்டார்கள். உன்னாஸ்கிரிபோல் தனிமை. களைப்பைப் போக்க குளிர் தண்ணீர் ஒரு மருந்துதான். இங்கு குழாய் மூலம் தண்ணீர் வரும். தொடடியில் நிறைத்து வைப்போம். குளிர் தண்ணீர் குளித்து ஆடை மாற்றி ஆரியின் கடையில் தேநீர் குடித்தேன். அழகான கலஹா நகரில் உலா வந்தேன். முக்கியமான பெரியவர் கடைக்குள் சென்றேன். முன்பின் அறிமுகம் இல்லை. சில பொருட்களைப் பார்வையிட்டேன். “என்ன சேர் வேணும்” அங்கே நின்றுவர கேட்டார். “உங்க பெரிய முதலாளியை பார்க்கணும்” அவர் சிரித்து “அதோ அவர்தான்” என்றார். அவர் ஓய்வாக இருந்தார். நான் முன்னே சென்று நின்றேன்.

“ஏய் ஆக்கள் வந்தால் கவனிக்கிறதில்லையா? அங்கே நின்றவரிடம் கேட்டார்.

“அவர் உங்களைப் பார்க்க வேணுமாம்”

‘நான்தான் உங்கள் பாடசாலைக்கு வந்திருக்கும் புதிய அதிபர்.’
என்றேன்.

அவர் “எழுந்து வணக்கம் வாங்க சேர்”. பதில் வணக்கம் கூறினேன். “அந்தக் கதிரையை கொண்டுவந்து கொடு” என்றார். கதிரை வந்தது. “உக்காருங்க சேர்” நன்றி கூறி இருந்தேன். நான் இருந்த பின்பே அவர் இருந்தார். எப்படி யாருடன் கதைக்கிறோம் என்பதில் கவனமாக இருந்தேன். அவர் வயதாலும், அனுபவத்தாலும் முதிர்ந்தவர். யார்தான் புகழை விரும்பமாட்டார்கள். அவருடைய தந்தை கட்டிக் கொடுத்த கட்டிடத்தில்தான் தமிழ் பாடசாலை உருவாகி இயங்குகிறது.

அதனை பழந்தமிழ் கொடை வள்ளல்களோடு ஒப்பிட்டு உரையாடினேன். எனது உரையாடல் அவரைக் கவர்ந்து விட்டது. எனது திட்டங்களை விளக்கினேன். வேண்டிய ஒத்துழைப்புத் தருவதாக உறுதி தந்தார். அருமையான தேநீர் கிடைத்தது. இவர்களை இயக்க வேண்டிய வழிகளில் இயக்கினால் சாதனை படைக்கலாம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். “எங்கே தங்கி இருக்கிறீங்க”? கேட்டார். “பாடசாலையில்தான்” பதிலளித்தேன். “அந்த அறை இருள்மயமாக இருக்கும்.. ரெங்கசாமி! சேருக்கு நமது அரிக்கன் லாம்பையும், தீப்பெட்டியும் கொடுங்க” என்றார். யாவும்கிடைத்தது.

அன்றே பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கத்தின் செயலாளர், பொருளாளர், இன்னும் உறுப்பினர் சிலரையும் கூட்டி விளக்கினேன். மாலை கலஹா இந்து இளைஞர் சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்களை அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் சந்தித்து விளக்கினேன். உடனடியாக முத்துசாமிப்பிள்ளை கட்டிடத்துக்கு மின்சாரம் வேண்டும். அதற்கு ஆவனசெய்வோம். இதுகாலவரை இதனை யாரும் கவனிக்கவில்லை. இந்தக்கட்டிடம் ஒளி பெற்றால்தான் பாடசாலையும், கலஹாவும் ஒளிமயமாகும். நாளையே மின்சாரம் பெறவேண்டும். கலஹாவில் பெரிய முதலாளி என அழைக்கப்படும் எஸ்.எம்.கந்தசாமி அவர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்.

என்னுடன் தனராஜ், மொலானா, கபிரியேல், இந்து இளைஞர் மன்ற உறுப்பினர்கள், பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கச் செயலாளர் முருகேசு, மற்றும் செல்வாக்குள்ள இளைஞர்களும் கூடவே வந்தனர். முருகேசு முதலில் புதிதாக வந்திருக்கும் அதிபரை அறிமுகம் செய்தார். முதலில்

சென்ற கடை முதலாளி எழுந்து வணக்கம் சொல்லி “உக்காருங்க சார்” என்றார். அனைவரும் பாடசாலையின் நிலையை விபரித்தனர்.

“நமது பாடசாலைச் சங்கத்துக்குப் பெருந்தலைவர் நமது பெரிய முதலாளிதான்” என்றேன். கணேசன்தான் பொருளாளர். நிதி பெறுவதற்கான விபரம் அடங்கிய கொப்பியைக் கொடுத்தார். அந்த முதலாளி ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை. மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர் போல் 1001 ரூபாய் எழுதி கையெழுத்திட்டு பணத்தை எனது கைகளில் திணித்தார். நாங்கள் யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் பெற்றுக் கொண்டு கணேசனிடம் கொடுத்தேன். எல்லோருக்கும் பசும்பால் தேநீர் வந்தது. மாலை 7 மணிக்குத் தொடங்கினோம். 12 கடைகளுக்குச் சென்றோம். கடைகள் பூட்டும் நேரம் பாடசாலை திரும்பிக் கணக்குப் பார்த்தோம். முதல்நாளே 15,000/= ரூபாய் சேர்ந்திருந்தது.

கலஹா தோட்டத் துரைமார்களுக்கு பாடசாலை நிலையை விளக்கிக் கடிதங்கள் தயாரித்தோம். கொழுந்து பாரம் கொடுக்கும் மடுவத்தில் தொழிலாளர்களோடு பாடசாலையின் நிலையை விளக்கி உரையாட அனுமதி கேட்டிருந்தோம். கிடைத்தது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு தோட்டமாக ஏறி இறங்கி விளக்கி வந்தோம். அத்துடன் ஆளுக்கு ஒரு ரூபா வீதம் ஒரு மாதச் சம்பளத்தில் தோட்ட்துரைமாரிடம் ஒப்படைக்க சம்மதம் பெற்றுவிட்டோம். அடுத்த கிழமையே மின்சாரம் பெற்றுவிட்டோம்.

ஒவ்வொரு சனி ஞாயிறு நாட்களிலும் மலையகத்தின் ஒவ்வொரு நகரங்களுக்கும் போய் நிதி சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டோம். கலஹா இளைஞர்கள் அனைத்து ஒழுங்குகளையும் செய்தனர். ஒரு கிழமையில் 50,000 ரூபாய் சேர்ந்ததும் அப்படியே பெரிய முதலாளியிடம் சென்றோம். அவரிடம் கையளித்தேன். “முதலாளி உங்கள் அப்பா பொன்னுசாமிப் பிள்ளை, கலஹா பிள்ளைகள் படிப்பதற்காக ஒரு கட்டிடத்தைக் கொடுத்து பாடசாலையைத் தொடங்கி வைத்தார். உங்களை முதலாவது மாணவனாக சேர்த்தார். அது இன்று வளர்ந்து அதிக பிள்ளைகளைக் கொண்டுள்ளது. கற்பதற்கு இடமில்லை. மழையிலும், வெயிலிலும், வாடி வதங்குவதை எங்களால் தாங்கமுடியாதுள்ளது. அவர்களுக்கு வாழ்வளிப்பது உங்களது கடமை.” என்றேன்.

அவர் எழுந்து எனது கைகளைப் பற்றி நா தழுதழுக்க “தலையில் பெரிய பொறுப்பைச் சமத்திவிட்டீங்களே. எப்படி முடியும் என்னால்”? என்றார். “உங்களால் மட்டுந்தான் முடியும். வரும் ஞாயிறு சிரமதானம் நடக்கும். அதற்கு நீங்கள்தான் தலைமை தாங்கவேண்டும். நீங்க வந்தால்

போதும்” கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தோம். அவரது மகன் பின்னால் ஓடிவந்து அழைத்தார். பால்தேநீர் காத்திருந்தது. குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டோம். அடுத்த நாளே முத்துசாமி பிள்ளைக் கட்டிடத்துக்கு மின்சாரம் வந்துவிட்டது.

சிரமதானம்.

முதல் நாள் இந்து இளைஞர்ளில் தகுதியானவர்கள் பத்துப் பேரைத் தெரிந்து தலைவர்களாக்கினேன். செய்ய வேண்டியவற்றை முதல் நாளே விளக்கினேன். மலைச்சரிவை வெட்டிச் சரித்து மட்ட மாக்க வேண்டும். தேவமனோகரி, ருக்மணி, செந்தில்ராணி, பூமணி. றொட்றிக்கல், திருமதி.தாஜுதீன் இன்னும் சில ஆசிரியைகளும் மாணவிகளும், பெண்களும் சேர்ந்து தேங்காய் துருவி சம்பல் செய்தனர். இடைவேளை நேரத்தில் பாண், தேநீர் வழங்கும் ஏற்பாடு. ஆசிரியைகள் மேற்பார்வை செய்ததால் குறைகள் ஏற்படவில்லை.

அதிகாலை மாடுகள் வளர்ப்போர் பால் அனுப்பினர். தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளில் இருந்து தேயிலை, கடைமுதலாளிகள் சீனி, தேங்காய், பாண் என அனுப்பினர். அனைத்தும் வந்து குவிந்தவண்ணம் இருந்தன. பல திசைகளில் இருந்தும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வந்து விட்டனர். ஆசிரியர்கள் பெற்றோர்களை வரவேற்றுக் கொண்டி ருந்தனர். இந்து இளைஞர்கள் வந்த மக்களைப் பிரித்து வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினர். மக்களும் விரைந்து செயற்பட்டனர். தனராஜ், சுபிரியேல், மௌலானா, ஓடியோடி மேற்பார்வை செய்தனர். இடையிடையே நானும் மக்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்தேன். மக்கள் என்னையும் மற்ற ஆசிரியர்களையும் வேலை செய்ய விடவில்லை.

சுந்தர்சிங், கணேசன், ஜெய்சிங், கந்தசாமி, தர்மலிங்கம், நுஃமான், இன்னும் எத்தனையோ இளைஞர்கள் தலைமை தாங்கி வேலை செய்தனர். சிரமதானம் ஒன்பது மணிக்குத் தொடங்கியது. பெரிய முதலாளி கந்தசாமி வந்தார். பாடசாலைக்காக இவ்வளவு மக்களா? நான் வாழ்க்கையில் இதுவரை காணாத காட்சி இது. இந்த அதிபரால் எப்படி இவ்வளவு மக்களையும் அணிதிரட்ட முடிந்தது.? “எல்லோரும் சேர்ந்து பாடசாலையைக் கட்டி நமது தோட்டப்பிள்ளைகளின் கல்விக்கு உரம் கொடுப்போம்.” என்று கூறி சிரமதானத்தைத் தொடக்கி வைத்தார். பாடசாலைப் பிள்ளைகளும், நலன்விரும்பிகளும் வேலை செய்தனர். ஒரு மாணவன் முள்மண்வெட்டியினால் இன்னொரு மாணவனின்

காலில் தவறுதலாக வெட்டிவிட்டான். இரண்டு முள் காலைப் பதம் பார்த்து விட்டது. ஒருவர் தனது காரைக் கொண்டு வந்தார். தனராஜிடம் வேலையை ஒப்படைத்து நான் தெல்தோட்டை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்று மருந்து கட்டி வந்தோம்.

வந்ததும் அதிர்ந்தேன். ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. சுமார் நூறு மீற்றர் நீளமும் ஐம்பது மீற்றர் அகலமும் கொண்ட சமதரை செங்கம்பளம் விரித்தது போல் மலைச் சரிவு காட்சியாகியது. கிறேவல் தரைக்குள் எட்டிப்பார்த்த கருங்கற்கள் வேறாகக் குவிந்து கிடந்தன. இடைவேளைக்கே இடமில்லை. பாணும், சம்பலும், பால்தேநீரும் வழங்கப்பட்டது. பன்னிரெண்டு மணிக்கு பெரிய வெளி மலைச்சரிவில் உருவாகிவிட்டது. இதை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கலஹா மலைச்சரிவில்

அப்புறமி அற்புதமான மனிதர். இனவாதம் அற்றவர். சிறந்த கட்டுமான மேசன். பெரிய முதலாளியின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர். கட்டிடம் கட்டவேண்டிய இடத்தினைப் பார்த்துச் சந்தோசப்பட்டார். அருமையான இடம். அடுத்த கிழமையே கட்டிடம் கட்டத் தொடங்கலாம். அத்திவாரத்துக்கு மேலதிகமான கருங்கற்கள் அந்த நிலத்திலேயே கிடைத்தது.

கட்டிடம் கட்டத்தொடங்குதல்

அத்திவாரத்தின் முதற்கல்லை அதிபரே வைக்கவேண்டும் என்று ஆசிரியர்கள் ஒரே மனதாகக் கூறினர். ஆனால் 'இதனை இதனால் இவன் முடிப்பன் என ஆய்ந்து அதனை அவன் கண் விடல்' என்று வள்ளுவர் ஏலவே சொல்லி வைத்துள்ளார். அதனை பின் பற்றுவதால் வெற்றி வந்து சேரும். பெரிய முதலாளி வேண்டிய பொருட்களை உரிய இடங்களில் சொல்லியிருந்தார். லொறிகளில் செங்கற்கள் வரும். மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் பாடம் நடக்காதபோது வரிசையில் நிற்பாரர்கள். வீதியில் செங்கற்கள் ஏற்றிய லொறிகள் நிற்கும். பாடசலை கட்டிடம் கட்டும் இடம் கீழே 40 அடி பள்ளத்தில் இருக்கும். லொறியில் இருந்து ஒருவர் கற்களை எடுத்து மற்ற வரிடம் கொடுக்க, அவர் பக்கத்தில் உள்ளவரிடம் கொடுப்பார். கற்களை பெரிய முதலாளியின் வேலையாள் பெற்று அடுக்குவார். மாணவியர் வரிசையில் ருக்மணி, செந்தில்ராணி, பூமணி றொடற்றிக்கல் நின்று உதவினர்.

மாணவர்கள் உற்சாகமாக செயற்படுவதைக் காணும்போது அவர்கள் உள்ளத்திலும் உற்சாகம் பிறந்தது. மாணவர்கள் நடுவில்

நானும் நின்று கற்களை வாங்கிக் கொடுப்பேன். தனராஜ், கபிரியேல் மௌலானா இடையிடையே என்னைப் போல் உதவுவார்கள். கட்டிடம் கட்டுவதற்கான அனைத்துப் பொருட்களையும் பெரிய முதலாளியின் கையில் ஒப்படைத்தேன். அத்திவாரத்துக்கான பூசை நடந்தது. முதற்கல்லை எடுத்து பெரிய முதலாளியின் கையில் கொடுத்து “உங்கள் அப்பா தொடக்கி வைத்த கட்டிடத்தை மகன் முடித்து வைப்பார். இந்தப் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக நாம் அனைவரும் உழைப்போம். பெரிய முதலாளியே முதற்கல்லை வைத்துத் தொடங்கி வைப்பார்.” என்று அவர்கைகளில் திணித்தேன். அவர் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஒருநாள் திகைத்து நின்றார். “கல்லைப் பிடிங்கள்.” கண்ணைக் காட்டினேன். நான் சொன்னதுபோல் சில மணவர்கள் மாலைகளை அவர் கழுத்தில் போட்டார்கள். அவரின் கண்கள் கலங்கியதைக் கண்டேன்.

ஒன்றும் பேசாது சால்வையை எடுத்துத் தலைப்பாகைபோல் கட்டினார். நான் கொடுத்த கல்லை வாங்கி முதற்கல்லை வைத்தார். என்னிடம் அவரே ஒரு கல்லை வைக்கும்படி தந்தார். நான் சூழநின்ற பெரியவர்கள், ஆசிரியர்கள், மன்ற உறுப்பினர்கள். மாணவர்கள் எனப் பலரையும் கற்களை எடுத்து வைக்கச் சொன்னேன். மேசன் அப்புறாமிக்கு ஏலவே ஒரு மாலையைச் சூட்டினேன். அவர் வேலை முடியும்வரை அகற்றவே இல்லை. அவருக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. “இந்தப் பாடசாலைக் கட்டிடத்துக்கு முதற்கல்லை வைத்த பெரிய முதலாளியே விரைவில் கட்டிடத்தைத் திறந்து வைப்பார்” என்றேன். அனைவரும் கரகோசம் செய்தனர். எனக்கு முதல் கடமையாற்றிய கலைஞர் அதிபர் முருகவேள் வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்தவர். அவர் பிள்ளைகள் கொடுக்கும் வசதிக் கட்டணப் பணத்தினை அப்படியே வங்கியில் வைப்பில் இட்டிருந்தார். அந்தப் பணத்தினை சுற்று நிருபப்படி பாதீடு செய்து கல்வித் திணக்கள அனுமதியை பெற்றேன். அதனால் விகிதாசாரப்படி 100 மாணவர் கதிரை, மேசைகளை வாங்கினேன். வரவு செலவுகளை தனராஜ் தானே கையாண்டார். கொடுக்கல் வாங்கல் அத்தனையும் ‘செக்’ மூலம், இரண்டாம் ஒப்பம் தனராஜ் செய்து எல்லா வேலைகளையும் முடிக்க உதவினார்.

அதிகாலை அப்புறாமி தனது இரண்டு மகன்மாரோடு வந்து வேலை தொடங்குவார். நான் பாடசாலையைத் தொடக்கிவிட்டு வருதும்போது பெரியமுதலாளி தனது கட்டிட மேற்பார்வையில் நிற்பார். என்னைக் கண்டதும் ஒரு சிரிப்பு. நான் எனது கடமையில் மூழ்கிவிடுவேன். வேலைகள் நடைபெறும். சனி, ஞாயிறு நாட்களிலும் கட்டிட வேலைகள்

நடைபெறும். பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும் எங்கள் ஆசிரியர்களின் பாடங்கள் தொடர்பான சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பார்கள். அதேவேளை மாணவர்களுக்குப் பாடங்களைக் கற்பிப்பார்கள். ஆசிரியைகள் சமையலையும் முடித்திருப்பார்கள். நல்ல ருசி என்று பேராசிரியர்கள் சுவைத்துச் சாப்பிடுவார்கள்.

அது ஒக்ரோபர் மாதம் 30ம் திகதி. கலஹா மகாவித்தியாலயத்தின் புதிய கட்டிடத் திறப்பு விழா. 110 அடி நீளமான அழகான கட்டிடம் அரசநிதியின்றி மக்கள் நிதியில் மக்களின் பிரதிநிதிகளான மாணவர்களின் உழைப்பில் உருவாகி எழுந்துள்ளது. அந்த விழா மறக்கமுடியாததாக அமைந்தது. கலஹா மகாவித்தியாலயமாகியது. க.பொ.த(உ/ த) அனுமதி பெற்று வகுப்புக்கள் நடக்கின்றன. நானும், தனராஜும் தனியே நடத்திய உயர்தர வகுப்புப் பாடங்களை நடத்தப் புதிய ஆசிரியர்களும் கிடைத்து விட்டனர். இரு நேரமாக நடந்த பாடசாலை ஒருநேரமாகியது. புதிய தளபாடங்களை வாங்கி மாணவர்களின் வசதிகளைக் கூட்டிவிட்டேன். உன்னாஸ்கிரி காணாத வளர்ச்சியை கலஹா கண்டுவிட்டது. இனி கலஹா வளர்ந்துவிடும். விடுமுறைக் காலங்களிலும் வீடு போகாது கல்லுடைத்து, சிமென்ட் குழைத்து வேலை செய்ததை அப்பஹாமிதான் நினைவு கொள்வார்.

கலஹாவை விட்டுப் போகத் தீர்மானித்தேன். இதற்காக இரண்டு கிழமைகளாக என்மனம் அழுதது. நான் ஜூலியஸ் சீசர் படித்தேன். சீசரோடு ஒன்றாக இருந்தவர்கள் ஈற்றில் சீசரை கொலை செய்தனர். சீசர் கொலைஞர்களை எதிர்த்திருப்பார். நண்பனே இறுதியாகக் கத்தியை அவர் உடலில் செருகும்போது தடுக்கவில்லை. “எக் தஸ் பூருட்டஸ்” நீயுமா பூருட்டஸ் என்று, தான் ‘எடுத்த கத்தியை கைவிடும் காட்சி என் மனதில் இன்றும் வந்துபோகும்.’ நான் வெளியேறத் தீர்மானித்தேன்.

கண்டி கல்வித் திணைக்களம் சென்றபோது கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.பெத்தியாக்கொட இருந்தார். ஒருமுறை கலஹா மகாவித்தியாலயம் வந்துள்ளார். தோட்டத் தொழிலார்களை அணிதிரட்டி, விழிப்புணர்வூட்டி, மலைச்சரிவை மட்டப்படுத்தி, கட்டிடம் கட்டுவதையும், மாணவர்களின் ஆர்வங்களையும் நேரில் கண்டவர். அதனைப் பாராட்டியவர். என்னை வரச்சொன்னார். எனது விளக்கத்தை அவதானத்தோடு கேட்டார். “மஹியாவ பாடசாலைக்கு அதிபர் இல்லை. அங்கு உங்களை அனுப்ப மனமில்லை. என்ன செய்வது?” சற்று யோசித்தார்.

“சேர்! அங்கே என்னை அனுப்புங்க. அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு சேவை செய்ய ஒரு சந்தர்ப்பம் தாங்க:”

“சரி உங்க விருப்பம்.” உரிய எழுதுவினைஞரை அழைத்தார். விசயத்தை விளக்கினார். ஒரு பத்து நிமிடம் இருக்கச் சொன்னார். இருந்தேன். எழுதுவினைஞர் கடிதத்தோடு வந்தார். கல்விப் பணிப்பாளர் கடிதத்தில் கையெழுத்திட்டார். எனக்குரியதையும், நான் இருக்கும் பாடசாலைக்கு உரியதையும், நான் போகும் பாடசாலைக்கு உரிய கடிதத்தையும் தந்தார். நன்றி கூறி கலஹா மகா வித்தியாலயம் நோக்கி பயணித்தேன். வழமைபோல் ஆரியின் தேநீர் கடையில் தேநீர் குடித்துவிட்டு குளித்தேன். எந்தக் குளிர் என்றாலும் குளிப்பதால் உடலும் உள்ளமும் உற்சாகமடையும். முடிக்க வேண்டிய வேலைகளை எழுதிமுடித்து நிம்மதியற்ற உறக்கத்தை வலிந்து இழுத்துக் கொண்டேன்.

கலஹாவில் எனது நிறைவுநாள் இரவு கழிந்தது. கலஹாவில் முதல்நாள் தனிமையில் இருளிலும், குளிரிலும் கிடந்தேன். இன்று சோமு என்னோடு இருந்து உணவு தயாரித்து தருபவராக இருக்கிறார். விடிந்ததும் வழமைபோல் எனது கடமைகளில் மூழ்கினேன். பிள்ளைகள் சந்தோசமாக வணக்கம் சொல்லி மகிழ்ந்தார்கள். மேல்வகுப்புப் படிக்கும் மகேஸ்வரிதான் இன்றும் முதல் வந்து வணக்கம் சொன்னார். எங்கும் மல்லிகை மலர்ந்ததுபோல் பாடசாலை வளாகமெங்கும் பிள்ளைகள் பூக்களால் நிறைந்து மனதை மகிழவைத்தது. எனினும் இன்று என்னால் அப்படி மகிழமுடியவில்லை. வாழ்த்துடிக்கும் வஞ்சகம் இல்லாத பிஞ்சுகள். தங்களுக்கான பாடசாலைக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டனர். கலஹா மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து இந்தப் பிள்ளைகள் பல்கலைக் கழகம் சென்று படிக்கும் காலம் வரவேண்டும்.

கலஹாவில் எனது நிறைவு நாள்

தங்கள் கடமைகளை உணர்ந்து செய்யப் பழகிவிட்டனர். வகுப்புக்களைச் சுத்தம் செய்தார்கள். பாடசாலை மணியோசை அனைவரையும் இயக்கியது. ஒன்று கூடலுக்கான மணி ஒலித்ததும் வரிசையாக வகுப்பு ரீதியாகக் குழுமினர். சில ஆசிரியர்கள் ஒதுங்கி எங்கேயோ நிற்றனர். அதேபோல் சில மாணவர்களும் ஒதுங்கி வகுப்புக்களில் இருந்தனர். அவர்களிடம் இன்று மட்டும் ஒன்றுகூடலில் கலந்து கொள்ளுமாறு கெஞ்சினேன். அனைவரும் வழமைபோல் வந்து ஒன்று கூடலில் கலந்து கொண்டனர்.

ஜூலியஸ் சீசரில் அந்தனியின் பேச்சு அற்புதமானது. அது நாட்டு மக்களுக்கான ஒரு பேச்சு. அதனை மனதில் கொண்டேன்.. பேசத்தெடங்கினேன். “அன்பான மாணவ மணிகளே! உங்கள் அனைவருக்கும்

அடியேனின் பணிவான வணக்கம். இன்று மட்டுந்தான் உங்களோடு உரையாடப் போகின்றேன். இனிமேல் இப்படியான சந்தர்ப்பங்களை நான் தரமாட்டேன். நான் வந்த வேலை முடிந்து விட்டது. கற்பதற்கு உரிய கட்டிட வசதியில்லை. தளபாடங்கள் இல்லை. ஆசிரியர்கள் இல்லை. இவற்றைத் தீர்க்க உதவினேன். ஆசிரியர்களும் கற்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி கற்க வசதிகள் செய்யப்பட்டது. சிறந்தமுறையில் எடுத்துக் காட்டான விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்தி முடிக்க ஒத்துழைத்த ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி. இன்று க.பொ.த. (உ/த) வகுப்பு நடை பெறுகிறது. இனிமேலும் இங்கிருந்தல் முறையல்ல. மலையகம் எங்கும் திரிந்து நிதி சேர்த்து கட்டிடம் கட்டினோம். உங்களைக் கல்லெடுக்கவும், அவற்றை ஆளுக்காள் மாற்றி இறக்கியதையும் இனிமேலும் தரமாட்டேன். இவற்றை ஒரு கெட்ட கனவாக நினைந்து மறந்து விடுங்கள். இன்றோடு உங்களை விட்டுப் பிரிகின்றேன். நன்றாகப் படியுங்கள். நாளையில் இருந்து புதிய அதிபர் வழிநடத்துவார். நான் உங்களிடம் இருந்து விடைபெறுகிறேன். இதோ பாருங்கள் எனது இடமாற்றக் கடிதம். நன்றி. வணக்கம்.” கூறியதும் நான் அங்கிருந்து சென்றேன்.

பல ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் அதிர்ச்சி. அவர்களது கண்களில் கண்ணீர். நான் கலஹாவை விட்டுப் பிரிந்தேன். கண்டியை அடைந்தேன். முன்னர் கற்பித்த பாடசாலையில் நண்பர் பீற்றர் அதிபராக இருந்தார். நண்பர் சாபி வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்தார். ஒரு நிரந்தர இருப்பிடம் கிடைக்கும் வரை இரவில் தங்குவதற்கு பாடசாலையில் ஒதுங்குவதற்கு ஒப்புதல் தந்தனர். இரண்டு கிழமை தங்கினேன்.

கண்டி-தொடர்வண்டி நிலையத்தின் பின்புறமாக உள்ள தெய்யனாவள என்னும் இடத்தில் எனது நண்பர்கள் பலர் இருந்தனர். அது திரு. மூர்த்தி அதிபர் பல காலமாகக் குடியிருக்கும் வாடகை வீடு. இப்போது 'கல்யாணமாகியும் சந்நியாசிகள்' மடம். எனக்கும் ஒரு இடம் கிடைத்தது. இரவில் ஒன்றாகச் சமைத்து உண்போம். பகலில் அவரவர் வேலை செய்யுமிடத்தில் கடமை. உணவையும் தேடிக்கொள்வார்கள். அதிகமாக பணிஸூம் தேநீரும்தான் அவர்களது உணவாகும்.

மஹியாவ பாடசாலையில்

நாங்கள் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து தொடர்வண்டிப் பாதையோரமாக நடந்தால் பத்து நிமிடங்களில் பாடசாலையில் நிற்கலாம். காலையில் நடைப்பயிற்சி பத்து நிமிடம்.

மஹியாவ 'இரட்சணிய சேனைப் பாடசாலை' என இருந்தது. கொழும்பில் கொம்பெனித் தெருவில் பெரியதொரு கட்டிடத்தொகுதி இருப்பதை நினைவு கூர்ந்தேன். றெயில்வீதி ஓரமாக மக்கள் போவதும், வருவதுமாக இருந்தனர். அகலமான அந்த வீதியால் என் கால்கள் நடந்தன. தொடர்வண்டிகள் கூவிய வண்ணம் போய்க் கொண்டிருந்தன.

மஹியாவ தொடர்வண்டி நிலையம் தெரிந்தது. றெயில் நிலையத்தில் நின்றது. பயணிகள் சிலர் இறங்கினர். சிலர் ஏறிக்கொண்டனர். தொடர்வண்டி போய்விட்டது.. இடப்பக்கமாகப் படிகள் இருந்தன. ஏறிநடந்தேன். மஹியாவ பாடசாலை 'வா வா' என வரவேற்றது. பாடசாலை வளாகத்தினுள் நுழைந்தேன். அந்த இடத்தை நன்றாக அவதானித்தேன். உயரமான ஒதுக்குப்புறமாக இரண்டு கட்டிடத்தொகுதிகள் இருந்தன. க.பொ.த (சா / த) வகுப்பு வரை உள்ளது. பல ஆசிரியர்கள் இருந்தும் வகுப்புக்கள் வெறுமனே கிடந்தன. பிள்ளைகள் தங்கள் விருப்பம்போல் வெளியில் போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர். சில ஆசிரியர்கள் விருப்போடு கற்பித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பல வருடங்களாக தொடர்ந்து அதிபராகச் சேவையாற்றிக் கொண்டிருப்பவர் இன்னும் வரவில்லை. அதிபருக்காகத் தனியான அறை உள்ளது, அங்கே இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டேன். ஜனாப். தாஜுதீன் அதிபருக்கு உதவியாக இருந்தார், எப்போது வந்தாலும் ஆசிரியர்கள் 7.30 மணியைத் தவறாமல் பதிந்தார்கள். தாஜுதினோடு உரையாடிப் பாடசாலை நிலையை அறிந்து கொண்டேன். நானும் இங்கு ஆசிரியராக இடமாற்றம் பெற்று வந்திருப்பதாகக் கூறிவைத்தேன். அப்போதுதான் ஜேகதாசன் இன்னும் மூன்று மாதங்கள் மட்டுமே இருப்பார். பின் ஓய்வு பெற்றுவிடுவார் என்பது தெரிய வந்தது. இடைவேளை நேரம்.. பாடசாலையில் கன்ரீன் இருக்கிறது. தாஜுதீன் என்னையும் அழைத்துக் கன்ரீனுக்குக் கூட்டிச்சென்றார்.

தேநீர் குடித்தவாறே இவரும் நமது பாடசாலைக்கு வந்திருக்கிறார். என்றார். பல ஆசிரியர்கள் புதுவிதச் சிரிப்போடு என்னைப் பார்த்தனர். அவர்கள் அரட்டை அடித்தபடியே இருந்தனர். இவர்கள் இப்படித்தான். இடைவேளை முடியும் நேரம் அதிபர் வந்து சேர்ந்தார். பிள்ளைகள் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். அவர்களைப் பற்றி யாரும் சிந்திக்க வில்லை. ஒவ்வொருவராக, ஆறுதலாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். பிள்ளைகளின் வீடுகள் பாடசாலைக்கு அண்மையிலேயே இருந்தன. படிக்கட்டுகளில் ஏறிவந்தால் பாடசாலை. தோட்டத் தொழிலாளர்களின்

லயங்கள் போல் வீடுகள். பாடசாலையில் இருந்து பார்த்தால் அத்தனை வீடுகளும் ஒரே மாதிரியாக தொடராக அமைந்து உள்ளன. இவர்கள் அத்தனை மக்களும் நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள். அவர்கள் படித்தால் என்ன, படியாவிட்டால் என்ன என்ற நினைவில் ஆசிரியர்களும், அரச அதிகாரிகளும் நடந்து கொள்வது உள்ளத்தை குத்திக் கிளறியது.

நகரசுத்தித் தொழிலாளர் என்போர் தீண்டத் தகாதவர்களா? அவர்களை ஒதுக்குப் புறத்தில் குடியமர்த்தி, அவர்களின் கல்விக்கும் தடைபோடுவதா? ஓளவை, வள்ளுவர், காந்தி, பாரதி, விபுலானந்தர் போன்றவர்கள் இன்னும் பல சான்றோர்கள் எவ்வளவுதான் அறிவுரைகள் கூறினாலும் இந்த மனிதர்கள் திருந்தப் போவதில்லை. அதிபர் திரு ஜேசுதாசன் இருக்கையில் அமர்ந்தார். ஒரு பத்து நிமிடத்தால் அவரின் பக்கத்தில் சென்றேன். கடிதத்தையும், கடமையேற்ற கடிதப் பிரதிகளையும் கொடுத்தேன். கடிதத்தைப் பார்த்ததும் கண்ணீர் விட்டார். அறையில் வேறு யாரும் இல்லை.

“ஐயா! ஏன் கண்ணீர்.? உங்களைப் பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். இன்னும் மூன்று மாதங்கள் ஓய்வுக்கு இருக்கிறது. நீங்கள் ஓய்வு பெறும்படும் நீங்கள்தான் அதிபர். நான் உங்கள் உதவி அதிபர். இன்றே என்னோடு கல்வித் திணைக்களம் வாங்க. உரிய அனுமதியை பெற்றுத் தருகிறேன். இந்த தேநீரைக் குடியுங்கள்..” அவரின் முதுகில் தட்டி எழுப்பினேன். அவர் யோசித்தார். அவரிடம் தேநீரைக் கொடுத்தேன். வாங்கிக் கொண்டார். இருவரும் குடித்தோம். “கற்பித்தல், மேற்பார்வை, கட்டொழுங்கை நான் கவனிப்பேன்.” என்றதும் அவருக்கு என்மேல் நம்பிக்கை வந்தது, “புதிய அதிபர் வந்திருக்கிறார் என்பதை யாரிடமும் கூறாதீர்கள். எனது கடமையேற்றல் கடிதத்திலும் வெறுமனே பாடசாலை யில் கடமையேற்றேன். என்றே எழுதியுள்ளேன்.” என்று நம்பிக்கை ஊட்டினேன்.

இருவரும் பாடசாலை வகுப்புகளைப் பார்வையிட்டோம். என்னை வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு புதிதாக வந்திருக்கும் ஆசிரியர் என்று அறிமுகம் செய்தார். பிள்ளைகள் வணக்கம் சொன்னார்கள். நானும் அவர்களுக்கு வணக்கம் கூறினேன். வாழ்த்துடிக்கும் மாணவர்களாக இருப்பதை அவர்கள் கண்களும் முகங்களும் கூறுவதைக் கவனித்தேன். பாடசாலை முடிவுக்கு வந்தது. மணி ஒலித்ததும் மாணவர்களுக்கு முன் ஆசிரியர்கள் ஓடுவதை அவதானித்தேன். பிள்ளைகளும் ஆளையாள் தள்ளிக் கொண்டு ஓடினார்கள். ஒரு ஆசிரியர் பிள்ளைகளைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு நின்றுார். அவருக்கு மட்டுமேன்

அக்கறை? சிந்தித்தவாறே அதிபரின் பின்னால் நடந்தேன்.

அப்படியே கல்வித் திணைக்களம் சென்றோம். பணிப்பாளர் இரண்டரை மணிக்கு வருவார். சிற்றுாழியரிடம் ஒரு அனுமதி கேட்டு கொடுக்கும்படி கொடுத்தேன். அப்படியே கன்ரினில் அதிபருக்கும் சேர்த்து உணவுப் பொட்டலம் எடுத்து உண்டோம். முடிந்ததும் பணிப் பாளரைச் சந்திக்கச் சென்றோம். கல்விப்பணிப்பாளரை அவர் இன்று தான் சந்திக்கப் போகிறார். அவர் பயந்து கொண்டே வந்தார். பணிப்பாளர் இருந்தார். என்னைக் கண்டதும் அழைத்தார். “கம்..கம்.. கூஸ் இஸ் ஜென்ரில்மன்?” என்றார். நான் அவரை அறிமுகம் செய்து, விபரமாக விசயங்களை முன் வைத்து உதவுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்.

அவர் சிரித்தார். “யூ ஆர் எ வண்டபுல் மான்” என்றார். தான் இந்த அதிபரை இதுவரை சந்திக்கவே இல்லை. சிங்களம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்றார். அதிபர் “ஆம்” என்றார். நீங்கள் பயமில்லாது இவரை நம்பலாம். நீங்கள் ஓய்வு பெற்றபின் அவர் பொறுப்பேற்பார். அதுவரை அனுசரித்துப் போங்கள். போய்வாருங்கள்.” விடைபெற்று வெளியில் வந்தோம். அதிபர் எனது கைகளைப் பிடித்துத் தன் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார். நாளை பாடசாலையில் சந்திக்கலாம் என்று கூறி இருவரும் விடைபெற்றோம்.

இரவாகியதும் நண்பர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். சேர்ந்து சமைத்தோம். சமைக்கும்போதே எனது பாடசாலையைப் பற்றிக் கூறினேன். “ஏன் அந்தப் பாடசாலைக்கு போறீங்க”? பலரும் கேட்டார்கள். எனக்கு அதிர்ச்சி. எங்களோடு ஒரு பல்வைத்தியர் இருந்தார். அவர் ஒரு புரட்சியாளர். யாழ்ப்பாணம் இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒருமுறை தொடர்வண்டியில் சென்று வருவார். ரிக்கற் எடுக்காது பயணிப்பதில் வல்லவர். நான் அந்தப் பாடசாலைக்குப் போவதை ஆதரித்தார். நடராசா என்றொரு எழுதுவினைஞர் கல்வித் திணைக்களத்தில் சேவையாற்றினார். அருமையான மனிதர். நீங்க கட்டாயம் அந்தப் பாடசாலைக்குப் போங்க. அந்தப் பிள்ளைகளுக்குத்தான் கற்பிக்க வேண்டும். பாவம். நகரசகத்தித் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள். வேறு பாடசாலைகளுக்குப் போவதற்கு வசதியில்லை. தங்களுக்குள்ளேயே ஒரு தாழ்வுச் சிக்கல். ‘இராட்சனியசேனை’ அவர்களுக்காக ஒரு பாடசாலையைக் கட்டி நடத்தியமை ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். 1962ல் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றதால் அரசாங்கப் பாடசாலையாயிற்று. நடராசா அண்ணர் சைவமகாயசபையில் ஒரு உறுப்பினர். அவரோடு போயா தினத்தன்று கண்டி போகும்பரை சிறைச்சாலையில்

கைதிகளுக்கு சமய ஆராதனைகளும், அறிவுரைகளும் வழங்குவோம். அதனால் நடராசா அண்ணன் என்னைத் தன் தம்பியாகவே ஏற்றுக்கொண்டார்.

உணவின்போது இதைப் பற்றியே கதை தொடர்ந்தது. நான் அந்தப் பாடசாலைக்குப் போவதை அனைவரும் வரவேற்றனர். காலையில் முதலில் திரு.மூர்த்தியே எழும்புவார். அவர் தெல்தெனியா சிதம்பர மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறார். ஆறுமணிக்கு பேருந்தைப் பிடிக்க வேண்டும். போய்விடுவார். நடராசா அண்ணர் தேநீர் போடுவதில் வல்லவர். எல்லோருக்கும் பிள்ளைர் போட்டுத் தருவார். எனக்கு அரிசி களைந்து உலையிடுவது. நடராசா அண்ணர் கஞ்சி வடித்து அதில் துருவிய தேங்காயப் பூவைக் கலந்து வைப்பார். ஆளுக்கொரு சிரட்டையில் எடுத்துக் குடிப்போம்.. குடித்தவாரே ஒரு பெரிய கறி, அது பெரிய சட்டி நிறைந்த சாம்பாராக இருக்கும். பசி, ருசி அறியாது. சிலவேளைகளில் ஆளுக்கொரு பணிஸ். கடமைகளுக்குப் போய் விடுவோம்..

நான் றெயில் பாதையோரமாக அன்றைய வேலைத் திட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான முறைகளைத் திட்டமிட்டவாரே நடந்தேன். நான் போய் சேர்ந்ததும் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முத்துலிங்கம் மட்டும் பிள்ளைகளை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார். நானும் சேர்ந்து கொண்டேன். பாடசாலையின் உண்மை நிலையினைக் கற்றுக் கொண்டேன். அலுவலகத்தினைத் திறந்து ஆசிரியர் ஒப்பமிடும் வரவுப் புத்தகத்தில் முத்துலிங்கம் கையெழுத்திட்டார். அவர் ஏழு மணி எனப் பதிந்தார். அவர் பாடசாலைக்கு முதலில் வருவது வழக்கம். சரியான நேரத்தைக் கேட்டேன். எட்டு மணி. பாடசாலை 7.30 மணிக்குத் தொடங்கி 1.30 மணிக்கு விடும். என்றார். நான் கையெழுத்திட்டு எட்டு மணி எனப் பதிந்தேன். அதற்குக் கீழ் சிவப்புக் கோடும் இட்டேன். முத்துலிங்கம் பயந்து நின்றார். “மற்றவங்கள்ப் பகைக்க வேண்டிவரும்.” என்றார்.

“வருவதைச் சந்திக்கலாம். ஒன்றுகூடலை நடத்துவோம். மணியடிக்கச் சொல்லுங்க” முத்துலிங்கம் சந்தோசத்தோடு இயங்கினார். பிள்ளைகள் கூடிவிட்டனர். அவர்களை ஈர்க்கக் கூடிய கதையைக் கூறி சிந்தனைக்கு வினாக்களைக் கொடுத்தேன். இன்றிலிருந்து நடை முறைக்கு வரும் திட்டங்களை அறிவித்தேன். பாடசாலைப் பாடல் முடிந்ததும் வகுப்பு ஒழுங்கில் வரிசையாகச் சென்றனர். ஆசிரியர்கள் அலுவலகத்தில் கையெழுத்திட்டாது காத்திருந்தனர். நாங்கள் வகுப்புகளுக்குள் சென்றோம்.

நான் இருந்த வகுப்புக்குள் தேடி வந்தனர். நேற்று கடமையேற்ற உமக்கு சிவத்தக் கோடு அடிக்க அதிகாரம் தந்தது யார்? இவ்வளவு காலமும் நடக்காத புதினம் இது. அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “வகுப்புக்குள் நின்று சத்தமிடாமல் அதிபரிடம் போய் சத்தமிடுங்கள்.” என்றேன்.

அதிபர் களைத்து விழுந்து வந்து சேர்ந்தார். அவர் அலுவலகத்தினுள் சென்றதும் ஒப்பமிடும் புத்தகத்தைப் பார்த்தார். முகம் புன்முறுவல் பூத்தது. சரியான ஆளைத்தான் அதிபராய் நியமித்துள்ளார்கள். மனதில் நினைத்துக் கொண்டார்.

“என்ன சேர் இஞ்ச நடக்குது?” ஆசிரியர்களின் குரல் ஒன்றாய் ஒலித்தது.

“என்? ஒன்றுமில்லையே” ஒன்றும் நடக்காததுபோல் கேட்டார் “கையெழுத்துப் போடும் கொப்பியைப் பாருங்கள்” ஒரு ஆசிரியர் எடுத்து விரித்துக் காட்டினார். “சிவத்தக்கோட்டை நேற்று வந்த ஆசிரியர் கீறியுள்ளார். ஆர் அனுமதி கொடுத்தது” வினாக்கள் அதிபரின் ஒரு காதில் நுழைந்து மறுகாதால் சென்றன. அவர் சிரித்தவாறே நான்தான் கொடுத்தேன். நானும் வந்த நேரத்தைத்தான் பதிந்துள்ளேன். நேற்றோடு பழையன மறையட்டும். 7.30 தொடக்கம் 1.30 வரை பாடசாலை நடைபெறும். விரும்பிய ஆசிரியர்கள் இருக்கலாம். விருப்பம் இல்லையோ எழுதித் தாங்க. மாற்றம் எடுத்துத் தாறன். இன்றைக்கு நீங்க வந்த நேரத்தக்குறியுங்க. இல்லாட்டி லீவு மனுவைத் தாங்க” அதிபர் இறுக்கமாக இருந்ததை இதுவரை அவர்கள் காணவில்லை.

எல்லோரும் எட்டு மணி என்று கையெழுத்திட்டு வகுப்புக்குள் போகாது கன்ரீஸில் புகுந்தார்கள். வாக்குவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதிபர் கன்ரீனாள் சென்றார். உடனடியாக உங்கள் வகுப்புக்களுக்குச் செல்லுங்கள். மிஸ்டர்.சகாப்தீன் எங்கே? தேடினார். ஒரு மாணவனை அழைத்து சகாப்தீன் சேரையும் புதுசா வந்த சேரையும் வரச் சொல்” என்றார். சில ஆசிரியர்கள் தங்கள் பாடங்களை கற்பித்துக் கொண்டார்கள். அதிபர் அலுவலகத்துக்குள் போகுமுன் சகாப்தீனும் நானும் சென்றோம்.

“மிஸ்டர். சகாப்தீன் ‘ஸ்ராப் மீற்றிங்’ 11.30க்கு ஏற்பாடு செய்யுங்க” அவர் சென்றுவிட்டார். என்னைப் பார்த்து முதலாவது நாளே அதிரடியாக இருந்தது. நான் பெயரளவில்தான் அதிபர். நடத்துபவர் நீங்கதான். இந்தச் சமூகம் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டும். அதற்கு உங்கட தலைமைதான் சரி. அதற்காக உதவுங்கள்.” அதிபர் உறுதியாகக் கூறினார்.

ஆசிரியர்கள் வந்துவிட்டனர். இன்று நடந்த நிகழ்வையே எல்லோரும் கதைத்தனர். அமைதியாக இருங்கள். உங்கள் கேள்விகளுக்கு

ஒரே பதில்தான். பாடசாலையால் நீங்கள் பெற்ற நன்மைகளை எண்ணிப் பாருங்க. எத்தனை பிள்ளைகள் சித்தியடைந்திருக்கிறாங்க. பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காக வருவதைக் கவனிக்கிறீர்களா? நீங்கள் நேரத்துக்குப் பாடசாலைக்கு வருவதே இல்லை. பிள்ளைகள் வீடுபோய் சேருவதை விசாரிக்கிறீங்களா? நான் பேசாதிருந்தால் நீங்கள் உங்கள் விருப்பம்போல் நடப்பீர்களா? நான் எல்லாரையும் குறைகூறவில்லை..

இன்றிலிருந்து பாடசாலை தொடங்குமுன் வரவேண்டும். பாடக்குறிப்பு, திட்டம், இடைவேளை நேரம் முடிந்ததும் வகுப்புக்களில் பிள்ளைகளும், ஆசிரியர்களும் இருக்க வேண்டும். பாடசாலை விட்டபின் பிள்ளைகள் சென்றபின் அலுவலகத்தில் போகும் நேரத்தையும் பதிந்து செல்லவேண்டும். இவற்றை விரும்பாதவர்கள் இடமாற்றத்துக்கான கடிதம் தரலாம். பலருக்கு விரைவில் இடமாற்றம் வரலாம்.” அதிபர் கூறினார்.

பல ஆசிரியர்கள் வாயடைத்து நின்றார்கள். எரிக்கும் கண்களால் அதிபரையும் என்னையும் பார்த்தனர். நேற்று கல்விப்பணிப்பாளரைச் சந்தித்தேன். அவர் பாடசாலை நிலைபற்றிக் கவலையோடு உரையாடினார். தேவைக்கு அதிகமான ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். பல வருடங்களாக தொடர்ந்து சேவையாற்றுவதையும் சுட்டிக்காட்டினார். நான் சொல்லுறதைச் சொல்லிப் போட்டன். நான் ஓய்வில் போகமுன் பாடசாலையை நிமிர்த்த உதவுங்கள்” அவர் எழுந்து வெளியில் சென்றார். முத்துலிங்கத்துடன் மாணவரைச் சந்தித்து விளக்கினேன்.

“நாளைக்கு 7.30 க்கு பாடசாலை தொடங்கும். இடைவேளை நேரம் வகுப்பை விட்டுச் செல்பவர்கள் இடைவேளை முடிந்து மணி ஒலித்ததும் வகுப்பில் இருக்க வேண்டும். கால அட்டவணைக்கு ஏற்ப பாடங்கள் நடைபெறும்.. பாடசாலை தொடங்கும்போது கீழ்வகுப்பில் இருந்து வரிசைக்கிரமமாக நிற்கவேண்டும். எல்லாம் முடிந்தபின் வந்ததுபோல் வகுப்புக்களுக்குச் செல்ல வேண்டும்.பாடங்களுக்கு ஆசிரியர் வராவிட்டால் மொனிறர் அலுவலகத்தில் சொல்ல வேண்டும். விழாவில் விளையாட்டுப் போட்டி நடைபெறும். விருப்பமா? கூறிமுடிக்கு முன் பிள்ளைகள் ஆரவாரத்துடன் தங்கள் கைகளைத் தட்டி சந்தோசத்தைத் தெரிவித்தனர்.

பிள்ளைகள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிட்டனர். ஆசிரியர்கள் ஒரு சிலர் முகம் சுழித்து நின்றனர். பாடசாலை மணி ஒலித்தது. பிள்ளைகள் பதுமைகளாக வகுப்பு ரீதியில் வரிசையில் சென்றனர். வீதியில் போக்கு வரத்துக் காவலர்கள் கடமையில் நின்றனர். அதிபர் வெளியில் வந்து

பார்த்தார். அவர் தன்னைக் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டார். உண்மையாகவே இருந்தது. சந்தோசப் பட்டுக் கொண்டார். ஆசிரியர்களும் பிள்ளைகளின் பின் சென்றார்கள். பாடசாலை மாற்றம் பெறத்தயாராகி விட்டது. பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் வந்தார்கள். மாற்றத்தைக் கண்டு சந்தோசித்தார்கள்..

“பொலிஸ்காரர் நிற்கிறார்கள். பாடசாலையில ஏதும் அசம்பாவி தமோ என்று யோசித்தோம்.” என்றார்கள். “உங்களை வரச்சொன்னதற்குக் காரணம், நாங்கள் புதிய திட்டம் போட்டுள்ளோம். அதனை புதிதாக வந்த ஆசிரியர் விளக்குவார்” என்றார்..

“நீங்கள் ஒத்துழைத்தால் நமது பாடசாலை முன்னணியில் திகழும். பாடசாலை முடிந்ததும் வெளியார் நுழைந்து அசிங்கமாக்குவதை தடைசெய்வது உங்கள் கடமை. அதனை இன்றிலிருந்து தொடங்குங்கள். நமது சங்கத்தில் நிதியில்லை. பெற்றோர் உங்கள் சங்கத்தில் இருந்து இந்தப் பாடசாலைக்கு மின்சாரம் பெற உதவவேண்டும். அடுத்து விளையாட்டுப் போட்டி நடைபெறவுள்ளது. பரிசுப் பொருட்கள் போன்றன தேவை. நிறைவேற்ற உதவுங்கள். பிள்ளைகளின் கல்வியின் தரத்துக்கு நாங்கள் பொறுப்பு. வீட்டில் உங்கள் கவனிப்பும் தேவை. செய்வீர்களா? திரு.சாத்தையா தானே செயலாளர். அவர் நினைத்தால் சாதிக்கலாம். என்ன சொல்கிறீர்கள். நான் பாடசாலையிலேயே தங்குவேன்.” முடித்தேன். அதிபர் அவற்றை ஆதரித்தார். “நானைக்கே இவற்றை தொடங்க வேண்டும்.” என்று முடித்தார்.

தமக்குள்ளேயே உரையாடிக் கொண்டு சிலர் ஒதுங்கி இருந்தனர். முத்துலிங்கம் வந்தார். “சாப்பாடு எப்படி? என்னிடம் இரண்டு பார்சல் இருக்கு. சாப்பிடுவோம்” என்றார். அதிபர் நாளை சந்திப்பதாகக் கூறி சென்றுவிட்டார்.

பெற்றார் வீடுகளுக்குச் செல்லுதல்.

மோப்பம் பிடித்து மேல் வகுப்பு மாணவர்கள் வந்து விட்டனர். எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு செயல்படுகின்றனர். வாழ்த்துடிக்கும் பிள்ளைகள். வஞ்சகம் செய்யும் சமூகம். அரச அதிகாரிகள். விளையாட்டுப்போட்டி என்றதும் அவர்களின் உற்சாகம் அளவற்றது. கண்டி நுழைவாயிலில் பெரிய விளையாட்டுத் திடல் உள்ளது. உதவி அரசாங்க அதிகாரியை சந்தித்து உரையாட நினைத்தோம். சாத்தையா மின்சார வசதிக்கான உபகரணங்களோடும், அவற்றைப் பொருத்தும் ஆட்களோடும் வந்தார்.

மாணவர்கள் உதவினார்கள். யாரிடம் எதனை, எப்படிப் பெறவேண்டும் என்பதை அறிந்திருந்தேன். அவர்களிடமே பாடசாலைப் பெயர் மாற்றம் பற்றிக் கேட்டேன். பாசாலை வரலாறு தெரியாத மக்கள். காலையில் நகரசுத்தித் தொழிலை முடித்தால் மாலை மதுவோடு சந்தோசிப்பார்கள்.

அவர்கள் வாழ்க்கை முறை சந்தோசமானது. பாடசாலை ஒரு மலைத்தொடரின் இறுதியில் இருந்தது. பாடசாலையில் இருந்து பார்த்தால் கண்டியின் ஒருபகுதி சரிந்து படுத்திருப்பதுபோல் அழகூட்டும். மஹியாவ இரவில் ஜொலிக்கும். விண்ணில் மிதக்கும் லங்கா என்று அனுமான் கூறியதாகப் பேசுவர். பாடசாலையில் இருந்து படிகளில் இறங்கி இவர்களது வீடுகளுக்குச் செல்லவேண்டும். ஒரு வரிசையில் பல தொடர் வீடுகள். அத்தொடர் வீடுகளுக்குப் பின்னால் அடுத்த வரிசை வீடுகள். இப்படிப் பல தொடர் வீடுகள். மேலிருந்து பார்த்தால் தொடும் தூரத்தில் தெரியும். நடந்தால் இன்னும் கொஞ்ச தூரத்தில் பணிய இருக்கு என்பார்கள்.

முத்துலிங்கத்துடன் சென்றேன். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வரிசைக் கொட்டில்கள் 'லயம்' போல் தெரிந்தன. எங்களைக் கண்டதும் வீட்டுக்காரர்கள் விறைத்து நின்றார்கள். வீட்டு வாசலிலேயே நின்று பதிலளித்தார்கள். முத்துலிங்கம் அறிமுகம்செய்தார். நான் வீட்டினுள் நுழைந்தேன். "ஐயையோ" என்று பதறினர். முத்துலிங்கமும் என்னோடு உள்ளே வந்தார். அங்கே இருந்த இருக்கைகளில் இருந்தோம்.. "இதுவரை எங்கள் வீடுகளுக்கு யாரும் வந்ததே இல்லை. நீங்கதான் எங்களை பெரிதாக மதித்து வந்து இருக்கிறீர்கள். வாங்க சேர்". எங்களைக் கண்ட பிள்ளைகள் முகம் மலர வரவேற்றார்கள்.

இவர்களை ஏன் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று கதை கட்டிப் பிரித்து வைத்துள்ளார்கள். அழகாக கோயில்கள்போல் வீடு காட்சி யாகியது. பிராமணர் வீடுகள் குப்பையாக இருக்கும். சிறிய அறைகள்தான்.. ஆனால் மாளிகைபோல் சுத்தமாக வைத்துள்ளார்கள். "குடிப்பதற்கு ஏதாவது கிடைக்குமா?" கேட்டேன். "இதோ கொண்டு வருகிறேன்." கூறிச் சென்று அருமையான தேநீர் கொண்டுவந்து தந்தார்கள். நான் வாய் வைத்தே குடித்தேன். நமது தலைவர்கள் இவ்வாறான மக்களோடு பழகி உதவி செய்ய முன்வரவேண்டும்.

பாடசாலை பற்றி விளக்கினோம். எங்கள் பிள்ளைகளுக்காக எடுக்கும் செயல்களுக்கு ஆதரவு தருவதாக வாக்களித்தார்கள். பல வீடுகளைத் தரிசித்தோம். அவை எல்லாம் வீடுகள் அல்ல. உழைக்கும் தெய்வங்கள் வாழும் கோயில்கள். அவர்கள் செய்யும் தொழில்களால் ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். அதனால் அவர்கள் அடிமைகளாக

வைத்துள்ளனர். நமது கால்களைக் கழுவிக்கொண்டே அவர்களது வீடுகளுக்குள் கால்களை வைக்க மனம் சொல்லும். அவ்வளவு தூய்மையாக வீடுகள் உள்ளன. அதேவேளை நமது கோயில்களுள்ளே எட்டிப் பார்த்தால் அழுக்கடைந்து கிடக்கும். எனக்கு அதிசயமும் ஆச்சரியமும். இவர்களிடையே கல்வியை ஊட்டிவிட்டால் வாழ்க்கையில் மேன்மையடைவர்.

இப்போது பாடசாலையில் குதூகலம். பிள்ளைகள் நேரத்துக்கே வந்து பாடசாலையின் வகுப்புக்களையும், வெளிச் சுத்தங்களையும் செய்தனர். மாணவர் தலைவர்கள் நெறிப்படுத்தினார்கள். மாணவர்கள் ஒன்று கூடலில் நற்சிந்தனை வழங்கத் தொடங்கினார்கள். ஆசிரியர் சிலர் தடுமாறினர். இரண்டுபேர் இடமாற்றம் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார்கள். அதிபரிடம் கொடுத்ததும் பரிந்துரை செய்தார்.

தாஜுதீன் உள்ளே வந்தார். “சேர்! கண்டி உதவி அரசாங்க அதிபர் உங்களைச் சந்திக்க வந்துள்ளார். வெளியில் காத்திருக்கிறார்.” கூறினார். “அப்படியா வரச்சொல்லுங்க”. அவருக்கு வெயர்த்துக் கொட்டியது. அவர் உள்ளே வந்தார்.

விளையாட்டுப் போட்டிக்கான ஏற்பாடு

“வாங்க சேர்.. என்னை அழைத்தார். சேர் உதவி அரசாங்க அதிபர் வந்திருக்கிறார். அவரோடு நீங்க கதையுங்க” என்றார். நாங்கள் சந்தித்துக் கலந்துரையாட நினைத்தவரே எங்கள் முன்னால். அவரை வரவேற்றேன். ஆங்கிலத்தில் விசாரித்தேன். தனது இரண்டு மகர்களுக்கும் ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்துள்ளது. இருவரும் ஆங்கிலம். சிங்களம் கற்பிப்பார்கள். உங்கள் பாடசாலையில் கற்பிக்க விரும்புகிறார்கள் உங்கள் சம்மதம் இருந்தால். அனுப்பத் தயார் என்றார். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்த உணர்வினைப் பெற்றேன். அவரிடம் பாடசாலைத் திட்டங்கள் பற்றி விளக்கினேன் வேண்டியபோது வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதாக உறுதியளித்தார். அவரது மகள்மார் உடனேயே வந்தனர். கடமையேற்று வகுப்புக்களுக்குச் சென்றனர். கூடவே அதிபர் சென்று அறிமுகம் செய்தார். அன்றே மூன்று ஆசிரியர்களுக்கு இடமாற்றம் வந்தது. விளையாட்டுப் போட்டிக்குப் பிரதம அதிதியாக வரும்படி கேட்டுக் கொண்டேன்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும் மாணவர்களும் பாடசாலைக்கு வந்து உதவத் தொடங்கினர். பாடசாலை மாணவர்களும் தாங்களும் பல்கலைக்கழகம் சென்று படிக்கும் எண்ணங்களை உருவாக்க உதவியது. விளையாட்டுப் போட்டிக்கு நடுவர்களாக அவர்களே நிறைந்து நின்றனர்.

இரட்சணிய சேனைப் பாடசாலை 'கலைமகள் வித்தியாலயம்' ஆகியது. மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி. முதலாவது விளையாட்டுப் போட்டி சிறப்பாக ஏற்பாடாகியது. மாணவர்கள் கடும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டனர். பெற்றார் வேண்டிய ஒத்துழைப்பினை நல்கினர்.

பிரதம அதிதியாக உதவி அரசாங்க அதிபர் கலந்து கொண்டார். விளையாட்டுப் போட்டியின் தலைவராக அதிபரே இருந்தார். அவருக்கு உரிய மரியாதையைக் கண்டு பிரமிப்பும் சந்தோசமும் கொண்டார். உதவி அரசாங்க அதிபர் விளையாட்டுப் போட்டியின் ஏற்பாட்டினையும் பிள்ளைகளின் பங்குபற்றலையும், ஆற்றலையும் பாராட்டினார். அதிபரின் திறமையையும் போற்றினார். அவரை வெகுவாகப் பாராட்டினார். பெரியதொரு பெருமை பெற்ற உணர்வை அதிபர் பெற்றார். நன்றியுரையையும் நிறைவுரையையும் அதிபரே நிகழ்த்தினார். "இவ்வளவு காலமாக என்னால் பெறமுடியாத நற்பெயரை இந்த விளையாட்டுப் போட்டி ஊடாகப் பெற்றேன். இதற்கு ஆசிரியர்களும் எனது மாணவ மணிகளுமே காரணகர்த்தாக்கள். உங்களுக்கே எனது நன்றி. இதிலே எனது பங்களிப்பு மிக்க குறைவு. நமது புதிதாக வந்த ஆசிரியரின் வருகை நமது பாடசாலைக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமே. அடுத்த கிழமை நான் ஓய்வுபெறப் போகிறேன். அதிபராகவே ஓய்வு பெறவே விரும்பினேன். ஆனால் கல்வித் திணைக்களம் அதற்கு முதலில் ஒரு அதிபரை நியமித்தது. அந்த அதிபர் மிகவும் செல்வாக்குள்ளவர். என்னை ஓய்வு பெறாமட்டும் அதிபராகவே செயற்பட உதவினார். இன்று எனக்குக் கிடைத்த புகழுக்கு அவர்தான் காரணம். அவரை மனதார வாழ்த்துகிறேன்". என்றார்.

வழமைபோல் பாடசாலை இயங்கத்தெடங்கியது. எதிர்ப்புக் காட்டிய ஆசிரியர்கள் இப்போது இல்லை. பாடசாலை தொடங்கும் நேரம் மணி ஒலித்தது. பிள்ளைகள் சொன்னதுபோல் ஒன்றுகூடலுக்கு வந்துவிட்டனர். சஹாப்தீன், முத்துலிங்கம் ஒழுங்குகளைக் கவனித்தனர். ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளின் பின்னால் நின்றனர். அதிபர் முன்னால் நின்று பார்த்தார். பாடசாலையை இயக்க நல்லதொரு அதிபர் வந்து விட்டார். கலைமகள் வித்தியாலயம் வளர்ச்சியைக் காணும். மேல் வகுப்பு மாணவர் ஒருவரை அழைத்தார். இராமகிருஷ்ணன் வந்தார்.

"எங்கள் அதிபருக்கு முதல் வணக்கம். அதிபராக கடமையேற்ற காமலேயே அதிபருக்கு மதிப்பளித்து கௌரவித்துக் கொண்டிருக்கும் அதிபர் அவர்களே! மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர்களே! பாடசாலை சகோதரர்களே! சகோதரிகளே! வணக்கம். கடந்த ஓரிரு மாதங்களில் நமது பாடசாலையின் திருப்புமுனைகளைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இவ்வாறே நாம் தொடர்ந்தால் மஹியாவ மகா வித்தியாலயத்தில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டதாரிகளாக வெளிவருவார்கள். அதற்கு நமது முயற்சிதான் தேவை. நம்மூர் அதிபர் நாளை மறுநாள் ஓய்பெறவிருக்கிறார். நல்லதொரு பாராட்டினை அவருக்கு அன்றைய தினம் அளிப்போம். நமது அதிபர் சொல்வதுபோல் சதா நமது பாடசாலையைப் பற்றியே சிந்திக்கும் சிரேஷ்ட ஆசிரியர் திரு. ஞானோதயம் போல் நாமும் சிந்தித்துச் செயலாற்றுவோம். அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்வோம்." வணக்கம் கூறிச் சென்றார்.

அதிபரை அவரது வீட்டிலிருந்து கோலாகலமாக மாணவர்கள் வரிசையாக வர, ஊர்மக்கள் சேர்ந்து மாலை, மரியாதைகளுடன் வாழ்த்திவர பாடசாலைக்கு அழைத்து வந்தனர். அதிபர் மகிழ்ந்துபோனார். தனது உரையில் இங்கே வந்திருக்கும் புதிய அதிபர் வாய்மைமிக்கவர். நான் இவ்வாறு ஓய்வு பெறாமட்டும் அதிபராகவே இருந்து ஓய்வு பெறவேண்டும் என்று இருந்தேன். அதற்குள் ஒரு திறமையான அதிபரை கல்வித் திணைக்களம் மூன்று மாதங்களுக்கு முன் அனுப்பியது. நான் செய்வதறியாது கலங்கினேன். அந்த அதிபர் ஓய்வு பெறாமட்டும் நீங்கள்தான் அதிபர். என்னை கல்வித்திணைக்களம் அழைத்துச் சென்றார். கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்தித்து உறுதியுரை பெற்றுத் தந்தார். தன்னை இதுவரை காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இவ்வளவு கௌரவம் எனக்குக் கிடைக்கும் என்று எண்ணியிருக்கவில்லை. இது பிரமாண்டமான கௌரவம். இது போதும் எனக்கு. இப்பாடசாலையின் புதிய அதிபரை நாளை சந்திப்போம். என்று உரையை முடித்தார்.

பாடசாலை நன்றாக இயங்கியது. பழுதடைந்த கட்டிடம் திருத்தப் பட்டது. பாடசாலையை அடிக்கடி காவல்துறையினர் பார்வையிட்டுக் கண்காணித்தனர். அன்று அமரர் செளமியமூர்த்தி தொண்டமான் அமைச்சராக இருந்தார். அவரை அழைத்து பாடசாலை நிலைமையை விளக்கினோம். கட்டிடம் அமைக்க நிதி ஒதுக்குவதாக வாக்குறுதி தந்தார். சாத்தையா தலைமையில் குழு அமைக்கப்பட்டு அடிக்கடி அமைச்சரைச் சந்திக்க ஏற்பாடாகியது. வெளியாரின் நடமாட்டம் பாடசாலையில் இல்லை.

திருகோணமலை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர். தங்கத் துரையிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது. பிரித்துப் படித்தேன். கடிதம் கிடைத்ததும் புதன்கிழமை கல்வி அமைச்சில் தன்னைச் சந்திக்கும் படி எழுதியிருந்தார். கடிதம் செவ்வாய் கிடைத்தது. முத்துலிங்கத்திடம் அவசரமாகக் கொழும்பு நாளைக் காலை செல்லவேண்டியுள்ளது. வரும்வரை பாடசாலைப் பொறுப்பைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். சம்பவத் திரட்டுப்

புத்தகத்தில் எழுதிக் கொடுத்தேன். பாடசாலை முடிந்ததும் முத்துலிங்கத்திடம் விடைபெற்றுச் எங்கள் சந்நியாசிகள் மடத்துக்குச் சென்றேன். இரவு சமையலின்போது கொழும்பு செல்ல வேண்டியது பற்றிக் கூறினேன்.

அவசர அழைப்பு வந்தது.

அதிகாலை கொழும்புக்கான பேருந்தில் பயணித்தேன். கண்டியில் இருந்து மூன்று மணித்தியாலத்தில் கொழும்பை அடைந்தேன். கல்வி அமைச்சு அப்போது மலேவீதியில் இருந்தது. நான் கல்வி அமைச்சினுள் சென்றேன். அங்கே திரு.சிவராசா இருந்தார். என்னைக் கண்டதும் எழுந்து வந்தார். நீங்கள் வந்தால் இந்தப் படிவத்தில் கையெழுத்தை வாங்கச் சொன்னார். அது இடமாற்றத்துக்கான விண்ணப்பப் படிவம். கண்டியில் இருந்து திருகோணமலைக்கான இடமாற்ற விண்ணப்பம். கையெழுத்துப் போட்டுத்தாங்க" என்றார். கையெழுத்தைப் போட்டுக் கொடுத்தேன்.

ஒரு ராக்கியில் அமரர். தங்கத்துரை வந்தார். அதே சிரிப்போடு “வந்திட்டிங்களா? வாங்க. சிவா ஒரு படிவம் தந்தாரா? கையெழுத்துப் போட்டிங்களா?” அமைச்சுக்குள் நடந்து கொண்டே கேட்டார். நேரே சிவராசாவின் இருக்கைக்குச் சென்றார். சிவா எழுந்து கோவைகளை எடுத்துக் கொண்டு கல்விச் செயலாளர் அறைக்குச் சென்றார். அமரர், தங்கத்துரை சிவா சென்றதும் தாமதித்துக் கல்விச் செயலாளர் அறைக்குச் சென்றார். அரைமணித்தியாலத்தின் பின் வெளியில் வந்தார். நேரே சிவாவோடு கன்ரீனில் தேநீர் குடித்தோம். “அருள் நீங்க உடனடியாக ஆலங்கேணிப் பாடசாலைக்குப் போகவேண்டும். அங்கே எல்லாம் தலைகீழாகக் கிடக்கு. பிள்ளைகள் இரண்டரை மாதங்களாக ஸ்றைக் செய்கிறார்கள். நீங்க போனால்தான் தீர்த்து வைக்கலாம். அதனால் ஒன்றும் சொல்லாமல் இரவுக்கே திருகோணமலைக்குப் போங்க” விளக்கமாகச் சொன்னார்.

மஹியாவின் நிலையை எண்ணிப்பார்த்தேன். கவலைதான். ஆனாலும் வளர்ந்து வந்த பாடசாலை இடையில் சின்னாபின்னமாவதைக் கண்டும் காணாதிருக்கலாமா? “கண்டி மாவட்டத்தில் ஆறு வருடங்கள் பல சாதனைகளை செய்தது போதும். எனது இடமாற்றக் கடிதத்தைக் கையில் தந்தார்.” நாளை ஆலங்கேணியில் கடமையை மேற்கொள்ளுங்கள். இப்போது அதிபர் என்று சொல்ல வேண்டாம். அங்குள்ள பிரச்சனையை தீர்ங்கள். அடுத்த கிழமை கண்டி போய் பாடசாலையை பொறுப்புக் கொடுங்கள். பின் ஆலங்கேணியில் எடுக்க வேண்டியவற்றை செய்யுங்கள். மூவரும் கன்ரீனில் சாப்பிட்டோம். நான் ரெயிலில் திருகோணமலை புறப்பட்டேன்.

ஆலங்கேணிக்குச் சென்றேன். மனைவிக்கு ஆச்சரியம். ஒரு அவசரமான விசயமாக வந்தேன். “இப்ப பாடசாலைக்கு பிள்ளைகள் போவதில்லை. பெரும் பிரச்சினை.” கவலை மனைவியின் முகத்தில் தெரிந்தது. “எதற்கும் நான் போய் பார்த்துவிட்டு வாறன்.” புறப்பட்டுச் சென்றேன். பாடசாலைக்குள் நுழைந்ததும் உள்ளம் சுக்குநூறாகியது. நான் சங்காங்குழிக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்லும்போது இருந்த செழிப்பு எங்கேயோ ஓடிற்று. வகுப்புக்கள் அழுதுகொண்டிருந்தன. ஆலமரம் இலைகளைச் சொரிந்து இழுந்துவிட்ட சந்தோசத்தைக் காட்டியவாறு நின்றது. ஆசிரியர்கள் கூடிக்கூடி கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பிள்ளைகள் தெருக்களில் கட்டாக் காலிகளாக...

நான் சென்றதும் அதிபராக அமரர். ஞானமுத்து கடமையாற்றினார். என்னைக் கண்டதும் பல ஆசிரியர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். அதிபருடன் தகவல்களை அறிந்துகொண்டு அவர்களோடு கதைக்கலாம் என அலுவலகத்தின் உள்ளே சென்றேன். நான் அங்கு போனதை அவர் விரும்பவில்லை என்பதை அவரது முகம் காட்டியது.

“ஐயா! வணக்கம்.” என்னைப் பார்க்காமலே கீழே பார்த்தவாறே “வணக்கம், வணக்கம்” என்றார். இருக்கச் சொல்லவும் இல்லை. முன்னால் இருந்த கதிரையில் இருந்தேன். அவர் உற்றுப் பார்த்தார். “ஐயா! பிள்ளைகள் ஏன் பாடசாலைக்கு வருவதில்லை.? ஆசிரியர்கள் வந்து கூடிக்கதைக்கிறார்கள். அவர்களும் வீட்டில் நிற்கலாமே” என்றேன். அவரின் முகம் கறுத்தது.

“ஐயா இந்தாங்க எனது இடமாற்றக் கடிதமும், கடமையேற்றல் கடிதமும்” கொடுத்தேன். அதிர்ச்சியுடன் கடிதத்தை படித்தார். வெளியில் வந்ததும் திரு.வெற்றிவேல் அவர்களிடம் சென்றேன். அவர் கதிரையை விட்டு எழுந்து ஆரத்தமுவினார். அவரது முகம் மலர்ந்து புன்னகை பூத்தது. “நலம் நலமறிய ஆவல்”. அதே நகைச்சுவை உணர்வோடு கதைத்தார். பாடசாலை நிலைதான் வேதனையாக உள்ளது. “மக்களோடு யாரும் கதைக்கவில்லையா? திரு.கோணாமலையும் ஒன்றும் செய்யவில்லையா”? கேட்டேன்.

“அவரும் பெற்றோர் பக்கம்தான். அவர்தான் இங்கு இல்லையே. நான் பிள்ளைகளின் கல்வி பாதிக்கப்படும் என்று பலமுறை சொல்லிப் பார்த்தேன். நீங்க வந்தால்தான் இதற்குத் தீர்வு கிட்டும்”. என்றார். “வந்துவிட்டேன். கடமையேற்றும் விட்டேன். புதன்கிழமை வந்து கடமையைச் செய்வேன். உங்கள் ஆசிதான் தேவை.”

“அது என்றும் உண்டு.” கூறிவிட்டு நடந்த விசயங்களை ஒப்புவித்தார். மாலை திரு.நாகேந்திரத்தை சந்திக்கலாம் என்று எனது வீட்டுக்குச் சென்றேன். இரண்டு மாதங்களாக மனைவியின் கையால் சமைத்த உணவை சுவைத்ததே இல்லை. ஊர் பிரச்சினை பற்றிக் கேட்டேன். அவர் கதையாகவே சொன்னார். “நாம் இருவரும் காதலித்தோம்.. சமயங்கள் தடைபோட்டன. ஆனாலும் திருமணம் செய்தோம். இங்கேயும் அதுதான் பிரச்சனை. காதலித்தவர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். நமது சனங்கள் அதற்கு எதிர்ப்பு. திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் இருவரும் ஆசிரியர்கள். அதுதான் பிரச்சனை. இந்தப் பிரச்சினையை ஊர்மக்கள் வித்தியாசமாக நினைக்கிறார்கள். அவர்களின் நிலைப்பாடும் சரியானதே. பிள்ளைகளின் கல்வி தான் வீணாகிறது.” என்றார்.

எனக்கு விளங்கிவிட்டது.

ஆலங்கேணிப் பாடசாலையை நோமன் கத்தோலிக்க மிசனரிமார் தான் சமயம் பரப்பும் எண்ணத்தோடு கட்டினார்கள். ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை. ஆலங்கேணியைச் சூழ அண்மைக்காலமாக முஸ்லிம்களின் பரம்பல் அதிகரித்தது. வன்செயலினால் பல இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்தது. இஸ்லாம் சமயத்தை வலிந்து பலர் புகுத்தினர். ஒரு காலத்தில் முஸ்லிம் ஆசிரியர்களே பாடசாலையில் இல்லை. ஆனால் இன்று பல தமிழ் பாடசாலைகளில் முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் நியமனம் பெறுகிறார்கள். சில பாடங்களைக் கற்பிக்கத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் இல்லை. சில தமிழ் பாடசாலைகளை முஸ்லிம் பாடசாலைகளாக மாற்றி விடுகிறார்கள். தமிழ் பிரதேசங்களில் பல கிராமங்கள் முஸ்லிம் கிராமங்களாகி வருகின்றன.

ஆலங்கேணியில் கற்பித்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சைவசமய இசையாசிரியையும், உடன் கற்பிக்கும் முஸ்லிம் ஆசிரியரும் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். ஆலங்கேணி பாடசாலைப் பெற்றோர்கள் இதனை எதிர்த்தார்கள். இருவரும் வேறு பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்று சென்று திருமணம் செய்தால் இந்தப் பிரச்சினை வந்திருக்காது. எனினும் இசையாசிரியர் வேறு முஸ்லிம் பாடசாலைக்கே இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்று விட்டார். ஆசிரியரையும் மாற்றவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். யாராவது தலையிட்டுத் தீர்த்து வைக்கவில்லை. எனவே அமரர் தங்கத்துரை அண்ணர் எனக்கு இடமாற்றம் பெற்றுத் தந்தார்.

மாலையாகியது. குளித்துக் கோயிலுக்குச் சென்றேன். நாகேந்திரம் கண்டதும் சந்தோசத்தில் துள்ளினார். கோணாமலையும் வந்தார். பாடசாலை விடயம் பற்றி உரையாடல் நடந்தது. எப்படித் தீர்ப்பது? அந்த ஆசிரியரை

மாற்றும் வரை பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப் போகமாட்டார்கள். ஆனால் அதிலுள்ள பிரச்சினைகளை அறிந்தவன் நான். அதிலுள்ள அரசியல் செல்வாக்கை சமாளிக்க வேண்டியதற்கு அரசியல் சாணக்கியம் தெரியவேண்டும்.

“ஒரு அதிசயம் தெரியுமா? நான் இன்று ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தில் கடமை ஏற்றுள்ளேன்.” அவர்களுக்கு ஆச்சரியம்.. நான் ஞாயிறு கண்டிக்குப் போய் பாடசாலையை ஒருவரிடம் பொறுப்புக் கொடுத்து விட்டுப் புதன்கிழமை மீண்டும் ஆலங்கேணிக்கு வந்துவிடுவேன். இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவைக் காண்போம்.” என்றேன்.

“எப்படி தீர்க்கலாம்? நாங்க தங்கத்துரை அண்ணருக்கு அறிவித்துள்ளோம். கல்வித்திணைக்களத்தில் கதைத்துள்ளோம். பிள்ளைகளை முதல் பாடசாலைக்கு அனுப்புங்கள். பிறகு ஆசிரியரை மாற்றலாம் என்கிறார்கள். ஆசிரியரை மாற்றும்வரை பிள்ளைகள் போகமாட்டார்கள்.” கோணாமலை உறுதியாக இருந்தார். சரி புதன்கிழமை நான் வந்ததும் ஏதும் வழிகளைச் சிந்திப்போம்” என்றேன். அவர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை.

ஞாயிறு நான் கண்டி சென்றேன். எங்கள் சந்நியாசிகள் மடத்தில் நண்பர்களோடு அளவளாவி இரவு உணவை உண்டிபின் ஒரு உறக்கம். காலை வழமைபோல் றெயில் பாதையால் கால்கள் நடந்தன. எனது திட்டங்கள் செயல்படவும் நிறைவு பெறும் இறுதி நேரத்தில் ஏதோ ஒரு திடீர் திருப்பம் உருவாகிவிடும். கண்டியில் இந்துசீனியர் பாடசாலை, உன்னாஸ்கிரி, கலஹா, மஹியாவ எனப் பாடசாலைகளில் எனது நிறைவான சேவையை நான் காணவில்லை. பாடசாலை நன்றாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மஹியாவப் பாடசாலையுள் நுழைந்தேன். வழமைபோல் ஒவ்வொரு வகுப்பாகச் சென்று ஆசிரியர்களிடம் கலந்துரையாடினேன். எல்லோரும் சந்தோசமாகக் கடமை ஆற்றுவதாக ஒப்புக்கொண்டனர். திருமதி.சஹாப்தீன் என்றொரு ஆசிரியர். என்னைக் கண்டதும் எழுந்து வந்து வரவேற்றார். தானுண்டு, தனது கடமையுண்டு என்றிருப்பார். அவரிடம் நல்ல பண்புகள் இருந்தன. நல்லாசிரியராகவும் நேரந்தவறாமையும், மிக நல்லவராகவும் திகழ்ந்தார். அவரது கணவர் ஒரு பொலிஸ் சிரேஸ்ட அலுவலர். எனக்கு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட திருக்குறான் நூலைத் தந்தார். அதனைப் பலமுறை படித்துப் பார்த்தேன்.

“வாங்க சேர்! இருங்க. நான் வீட்டில் இருந்து கொண்டு வந்த தேநீர் இந்தாங்க குடியுங்க. ரம்ளரில் தந்தார். பிள்ளைகளோடு அளவளாவினேன். பிள்ளைகள் சந்தோசமாக உரையாடினார்கள். பாடசாலை விட்டதும்

சந்திப்பதாகச் சொன்னேன். மேல்வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுரை அவர்களுக்குப் பொருந்தும் வகையில் கூறினேன். முத்துலிங்கத்துக்குப் பகல் உணவு கொண்டுவருவர் மேலதிகமாக பார்சல்களோடு வருபவர். இன்றும் கொண்டு வந்தார். பாடசாலை விடும் அறிவிப்புக்கான மணி ஒலித்தது. மாணவர்கள் இயங்கினார்கள். ஆசிரியர்களும் கையெழுத்திட்டு சென்றனர்.

முத்துலிங்கம் உண்பதற்கான ஒழுங்கில் இருந்தார். திருமதி. சுவாப்தீன் வந்தார். “சேர்! இன்று கறி கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இந்தாங்க”. நீட்டினார். “நான் வந்த நாட் தொடக்கம் தேநீர் தருவீர்கள். இன்றும் தேநீரும், கறியும் தருகிறீர்கள். எனக்குப் பிரியாவிடையா”? ஒருமுறுவலோடு கூறினேன். “ஏன் சேர் அப்படிச் சொல்லுறீங்க. எனக்கு விளங்கவில்லை. அது பொய்யாகப் போகட்டும். நீங்க சாப்பிடுங்க. நாளை சந்திப்போம்.” என்றார்.

“இல்லை நாளை நான் வரமாட்டேன். பிள்ளைகளுக்கும், பெற்றோருக்கும் தெரிந்தால் பிரச்சினை. உங்களுக்கு மட்டுமே தெரிவிக்கிறேன். எனக்கு ஒரு இக்கட்டான நிலை. உங்களுக்கு விரிவாக பின்னர் தெரிவிப்பேன். உங்கள் அன்பிற்கு நன்றி.” கூறியதும் அவரது கண்கள் மாறி பொழிந்தன. “எனது சகோதரன் பிரிவது எவ்வளவு துயரம் என்று தெரியுது. கவனமாக இருங்கள். ஒரு குறையும் வராது. உங்களுக்காகத் தொழுவேன்” அவரது நா தழுதழுத்தது. சென்றுவிட்டார்.

முத்துலிங்கத்துடன் சாப்பிட்டேன். கதையோடு கதையாக “நாளை முதல் நான் வரமாட்டேன். இடமாற்றம் கல்வி அமைச்சில் இருந்து வந்துள்ளது. நீங்கள் பாடசாலைக்குப் பொறுப்பாக இருந்து உதவுங்கள்.” எனக்கூறி இடமாற்றக் கடிதத்தைக் கொடுத்தேன்.

சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகத்தில் விபரங்களை எழுதி கையெழுத்திட்டேன். முத்துலிங்கத்தையும் ஒருவாறு சமாளித்து ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்தேன் அவரும் எழுதி கையெழுத்திட்டார். அவரோடு எல்லா ஆசிரியர்களும் ஒத்துப்போவார்கள். வழமைபோல் திறப்புக்களும், ஏனைய ஆவணங்களும் அவரிடமே இருந்தன. இருவரும் கதைத்தவாறே ரெயில் பாதையோரமாக நடந்து சென்றோம். நான் எங்கள் மடத்தை நோக்கி நடந்து சென்றேன். நண்பர்களோடு இரவு கழிந்தது. விடிந்ததும் திருகோணமலை நோக்கிப் பயணித்தேன்.

ஆலங்கேணியில் கடமை

ஆலங்கேணியை மாலை அடைந்தேன். குளித்து விட்டு கோயிலுக்குச் சென்றேன். நாகேந்திரம் காத்திருந்தார். பாடசாலைப் பிரச்சினை பற்றிக் கலந்துரையாடினோம். இதில் அரசியலும், இரண்டு இனங்களும் கலந்துள்ளது. கவனமாக ஈடுபடவேண்டும். நாளை அந்த ஆசிரியருடன் கலந்துரையாடுவேன். அவரது பதில் சாதகமாக இருந்தால் அடுத்த நாளே தீர்வு. இல்லாவிட்டால் இரண்டு கிழமைகளுக்குள் தீர்வு வரும். பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப ஆயத்தப்படுத்துங்கள். தங்கராசா டிப்ளோமா படிக்க யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டார். இரண்டு வருடங்களின் பின்தான் வருவார். நாகேந்திரத்தைத் தவிர வேறு யாரும் உதவமாட்டார்கள்.

பாடசாலைக்குச் சென்றேன். பாடசாலைக்கு வெளியே எங்கும் குப்பைக் குவியல். ஆசிரியர்கள் வந்து கையெழுத்திட்டு கூடியிருந்து கதைத்தார்கள். குப்பை வாரியை எடுத்துக் குப்பைகளை குவித்து தீயிட்டேன். பின்னால் வெற்றிவேல் புன்னகையோடு நின்றார். “இது நமது ஏனைய ஆசிரியர்களுக்குத் தோன்றவில்லையே.” என்றார். வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு அதிபர் அறைக்குச் சென்றேன். “ஐயா! இந்தப் பிரச்சினைக்கு எப்படித் தீர்வு காணலாம்.” ஏதும் நடவடிக்கை எடுத்தீர்களா? மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம்”? அவரின் பதிலை எதிர்பார்த்தேன். எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தோம். ஆனால் ஏதுவும் நடக்கவில்லை.” நான் எதிர்பார்த்த பதில்தான். “பரவாயில்லை. தயவுசெய்து இப்போது ஆசிரியர்களைச் சந்திப்போமா? அழைக்கமுடியுமா”? ஒருவிண்ணப்பமாக வேண்டுகோள் விடுத்தேன். “வருவாங்க என்பது சந்தேகம்தான்.” என்று இழுத்தார். நான் விடவில்லை. “ஒரு ஆசிரியர் இடமாற்றம் பெற்று வந்தால் மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு அறிமுகப்

படுத்தவேண்டியது கடமை. அதனால் ஒரு கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.” என்றேன்.

அதிபர் தலைமையில் ஆசிரியர் சங்கம் கூடியது. பாடசாலையின் நிலை பற்றி அதிபர் எனக்குக் கூறியதையே இங்கும் கூறினார். பாடசாலையில் இருந்து குறிப்பிட்ட ஆசிரியரை மாற்றவேண்டும். அது நடந்தால் நாளைக்கே பிள்ளைகள் வருவார்கள். “ஏன் மாற்றவேண்டும்? நானும் இடமாற்றத்தை விரும்பவில்லை.” அந்த ஆசிரியர் எழுந்து பேசினார். நான் எழுந்து பல விசயங்களை மிகவும் ஆறுதலாகவும், தெளிவாகவும் விளக்கினேன். ஆனால் எதனை எவர் சொன்னாலும் நான் இடமாற்றத்தை ஏற்கமாட்டேன். அப்படிச் சொல்லும் ஆசிரியர்களை இப்பாடசாலையில் இருந்து என்னால் மாற்ற முடியும்.” கூறிவிட்டு இருந்தார். ஆசிரியர்கள் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

“உங்கள் குடும்பம் எனக்குப் பலவழிகளில் தெரிந்தது. உங்கள் மூத்த சகோதரர் என்னோடு சிவானந்தாவில் படித்தவர். நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள். அந்த உரிமையில் உங்களிடம் இடமாற்றம் பெற்று வேறு பாடசாலைக்குச் சென்று இந்தப் பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு உதவுங்கள்.”

“காதலித்தோம். கல்யாணமும் செய்து கொண்டோம். அவர் வேறு பாடசாலைக்கு மாறிச் சென்றுவிட்டார். இன்னும் ஏன் பிரச்சினை பண்ணனும்?” அவர் கேட்டார்.

அவர் சொன்னது நியாயமானதே. ஆனால் “பாடசாலைக்கு ஆசிரியர்கள் செல்வது காதல் செய்யவா?” என்று பெற்றார் கேட்பதும் நியாயமே. இது இரண்டு சமூகம் மட்டுமல்ல, இரண்டு இனங்கள், அயல் கிராமங்களும் சம்பந்தப்பட்டது. ஆகவே ஒரு சமாதானத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதற்கு உதவுங்கள். தயவு செய்து இடமாற்றம் பெற்று வேறு பாடசாலைக்குச் செல்லுங்கள்.” விளக்கமாகக் கூறினேன். “என்னை மாறிப்போகச் சொல்ல நீங்க யார்? என்னை மாற்ற உங்கள் யாராலும் முடியாது, நான் போகவும் மாட்டேன். நான் நினைத்தால் உங்களை இரண்டு நாட்களுள் இடமாற்றமுடியும்” என்றார்

“உங்களால் முடியுமானால் செய்யுங்கள். இரண்டு கிழமைகளுக்குள் உங்களை இங்கிருந்து மாற்றுகிறோம். பாருங்கள்.” கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தேன். நடந்த விவகாரங்களைக் குறிக்குமாறு சில ஆசிரியர்களிடம் அறிவுறுத்தியிருந்தேன். அவர்களிடம் அவற்றைச் சேர்த்து கல்விச் செயலாளருக்கு ஆசிரியர் பற்றிய மாற்றத்துக்கான காரணங்களை விளக்கி எழுத எண்ணினேன். “அடுத்து என்ன திட்டம், இவருக்கு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்?” வெற்றிவேல் திட்டவாட்டமாகக் கூறினார்.

அடுத்த நாள் செவ்வாய் இரவு அமரர் தங்கத்துரை அண்ணரைச்

சந்திக்க கொழும்பு செல்லத் திட்டமிட்டேன். அதற்கு முதல் அமரர். மஹ்றுப் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவரிடம் நடந்தவற்றை விபரித்தேன். அவருக்கு விளங்கி விட்டது. “அந்தப் பாடசாலை மக்கள் கேட்பது சரிதானே. ஏன் அவர் அப்படி நடக்கிறார்” கவலையோடு கூறினார். “நான் அவருக்கு கல்வி அமைச்சில் இருந்து இடமாற்றம் செய்விக்கப் போகிறேன். தயவுசெய்து நீங்கள் தலையிடாதீர்கள்” என்று வேண்டுகோளை முன்வைத்தேன். “நீங்கள் செய்யுங்கள். கல்வி அமைச்சு செய்வதுதான் சரியானது. நான் தலையிடமாட்டேன்.” என்றார். அப்படியே அந்த ஆசிரியரின் சகோதரரைக் கண்டு எங்கள் முடிவைத் தெரிவித்தேன். “அது நல்ல முடிவே.” என்றார்.

பாடசாலையில் உரிய கடிதங்களைத் தயாரித்தேன். அதிபர், இன்னும் இரண்டு ஆசிரியர்கள் கையெழுத்திட மறுத்தனர். மற்ற எல்லோரும் கையெழுத்திட்டனர். செவ்வாய் இரவு கொழும்பு சென்றேன்.

அமரர்.தங்கத்துரை அண்ணரின் ஆளுமை

அடுத்த நாள் காலையில் நேரே கல்வி அமைச்சில் சிவராசாவிடம் சென்றேன். “சிவா! அண்ணர் வருவாரா”? கேட்டேன். “இன்று 10மணி போல் வருவதாகச் சொன்னார். இருங்க கேட்போம்.” கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியைச் சுழற்றினார். அப்போது சொல்லி வைத்துபோல் தங்கத்துரை அண்ணர் வந்தார். அதே முறுவலுடன் பொலிந்தார். “வணக்கம்” என்றேன். தயாராய் இருந்த கடிதங்களைக் கொடுத்தேன். படித்து விட்டு யோசித்தார். “சிவா இந்த ஆசிரியருக்குத் திருகோணமலை கல்வி அலுவலகத்தோடு இணைப்பதாகக் கடிதம் தயாரியுங்கள். நான் இந்தக் கடிதங்களோடு செயலாளரைச் சந்தித்துக் கதைக்கிறேன்.” அவர் நான் கொடுத்த ஆவணங்களோடு சென்றார்.

சற்று நேரத்தால் அழைப்பு மணி ஒலித்தது. சிவா எழுந்து என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு செயலாளர் அறைக்குச் சென்றார். “பாடசாலைகளை நாசமாக்கும் ஆசிரியர்களை என்ன செய்வது? சொல்லுங்க தங்கா” செயலாளர் கூறிக்கொண்டிருந்தார். “கல்விக் கந்தோருக்கு மாற்றிவிடுவோம்.. எல்லாம் நலமாகும்.” அதே சிரிப்போடு சொன்னார். “நீங்க சொல்வது நல்லதொரு தீர்வுதான். சிவா உடனடியாகச் செயற்படும் வகையில் கடிதம் தயாரித்து கொண்டுவாங்க” ஆவணங்களையும் கொடுத்தார். என்னைப் பார்த்து “இற இஸ் ஓ,கே.” என்றார். அவருக்கு நன்றி கூறி சிவாவோடு வந்தேன். சிவா நல்லதொரு மனிதநேயம் கொண்ட இளைஞர். தங்கத்துரை அண்ணரிடம் ஏதோ ஒரு சக்தி இருக்குது. அவர் என்ன நடக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாரோ, அது நடந்துவிடும்.

■ கேணிப்பித்தன். ச.அருளானந்தம்

நான் ஏற்கனவே அவர் சொன்னதுபோல் கடிதம் தயாரித்து விட்டேன். உங்கள் கடிதத்தில் செயலாளரின் குறிப்பு கிடைக்கும் வரை காத்திருந்தேன். இப்போது அவரின் குறிப்புரை கிடைத்து விட்டது.” என்றார்.

கன்ரீனில் தேநீர் குடித்துவிட்டுக் “கடிதத்தில் கையெழுத்தை வாங்கலாம். வாங்க” சிவா அழைத்தார். எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அண்ணருக்கு செயலாளர் கொடுப்பார். தேநீருக்குச் சொல்லி விட்டுப் பணத்தை நானே கொடுத்தேன். நமக்காக உதவுபவர்களுக்கு நாம் சிறு உதவியாவது செய்யவேண்டும். தேநீர் வந்தது. குடித்ததும் சென்றோம். சிவா எல்லா ஆவணங்களோடும் சென்றார். இருவரும் புன்னகையோடு வந்தனர். பிரதம கல்வி அதிகாரி, ஆசிரியருக்கு, ஆலங்கேணி விநாயகர் ம.வி அதிபருக்கு, எனப் பல பிரதிகளை என்னிடம் ஒப்படைத்தார். நாளைக் காலை திருகோணமலையில் கல்வி அலுவலகம் போய் அருளிடம் கொடுங்கள். மிகுதியை அவர் செய்வார். ஆசிரியருக்கு உரியதை விடியவும் அஞ்சலிடுங்கள். பாடசாலை அதிபருக்கு உரியதையும் அஞ்சலிடுங்கள். பாடசாலை பெ.ஆ.சங்கத்துக்கு உரிய கடிதம் நீங்கள் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.” சிவா விபரமாகச் சொல்லித் தந்தார்.

நேரம் விரைவாய் சென்றது. தங்கத்துரை அண்ணர் வரும்வரை காத்திருந்தோம். “தம்பி எங்கே சாப்பிடலாம்?” என்றவாறே வந்தார். புதன்கிழமை என்றால் மலே வீதியில் உள்ள உணவுக் கடையில் சுவையான உணவு கிடைக்கும். அது பக்கத்திலேயே இருந்தது. உள்ளே சென்றோம். உணவுக்கு சிவா சொன்னார். தங்கத்துரை அண்ணர் என்றால். தெரியாதவர் உண்டா? அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஒருவாறு சமாளித்து சாப்பிட்டோம். நான் கொழும்பில் கடமையாற்றும் போது சனி, ஞாயிறு நாட்களில் இங்குதான் சாப்பிடுவேன். கோழி இறைச்சிக்கறி அவ்வளவு ருசியாக இருக்கும். பணத்தை நான் கொடுத்தேன். ஆனால் அண்ணர் முதலிலேயே கொடுத்துவிட்டதாக கூறினார்கள்.

இரவு புகைவண்டியில் பயணித்தேன். புகைவண்டியிலேயே காலைக் கடன் முடிந்தது. பல் துலக்கியாச்சு. முகமும் கழுவினேன். எனது அதிர்ஸ்டம் வண்டி எட்டு மணிக்கு நிலையத்தை அடைந்தது. நேரே கல்வி அலுவலகம் சென்றேன். சைக்கிளில் அருள் வந்திறங்கினார். உரிய கடிதங்களைக் கொடுத்தேன். பிரித்துப் படித்தார். அண்ணர் சொன்னார். இவருக்கு சரியான அடிதான். “இடையில் அரசியல் வராதா”? என்றார். “அதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தபின்தான் அண்ணரிடம் போனேன்.” என்றேன். “சரி ஆசிரியருக்கு உரிய கல்வி அமைச்சின் பிரதியோடு நமது கல்வித் திணைக்களத்தின் கடிதத்தையும் தயாரித்து இன்றைக்கே அனுப்பு

கிறேன். அடுத்து அங்கிருக்கும் அதிபரை மாற்றி விட்டால் பாடசாலை நன்றாக இயங்கும். நீங்க போங்க” என்றார். எனக்குப் பிரயாணக் களைப்பே தெரியவில்லை. கிண்ணியாத் துறையில் இருந்து கடற்கரை ஓரமாக நடந்தேன்.

வீட்டை அடைந்து நன்றாகக் குளித்தேன். பகல் உணவை உண்டபின் எங்கிருந்தோ என்னை உறக்கம் ஆட்கொண்டது. எனது அலைச்சலை மனைவி மட்டுமே நினைந்து வருந்தினார். நான்கு மணிவரை உறங்கினேன். அது சந்தோசமான மனத்தின் உறக்கம். தாயைவிடவும் நான் நேசிக்கும் எனது பாடசாலையின் எழுச்சிக்கு ஒரு வழி. மனைவியிடம் இனிமேல் இங்கேயே பாடசாலை என்பதைத் தெரிவித்தேன். அவருக்குச் சந்தோசம் ஒருபக்கம், கூடவே கொஞ்சம் பயமாகவும் இருந்தது. மாலை கோயிலுக்குச் சென்றேன். நாகேந்திரம் வந்தார். பூசை முடிந்ததும் மணலில் இருந்து கதைத்தோம்.

தங்கராசா இருந்தால் சொல்லி மகிழலாம். நேரம் எட்டைக் கடந்தது, வீடு செல்லப் புறப்பட்டோம். நாகேந்திரத்திடம் “நாளை அந்த ஆசிரியருக்கு இடமாற்றம் வரும். அவர் கல்வித் திணைக்களத்தில் இணைக்கப்படுவார். நாளை ஊர் மக்களுக்கு அறிவிப்போம்.” என்றேன். நாகேந்திரம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஒருவாறு பிரச்சினை முடிவுக்கு வந்தது சந்தோசம். என்றார். அப்படியே நடந்து வீடு சென்றார்.

அடுத்த நாள் காலை பாடசாலை சென்றேன். பாடசாலையைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தேன். வெற்றிவேல் “நான் உங்களை மட்டும் வேலை செய்ய விடுவேனா”? குப்பை வாரியோடு வந்தார். கதையோடு கதையாக “இன்று தபால்காரர் வந்ததும் பாருங்கள் புதினத்தை. இன்றோடு எல்லாம் முடிவுக்கு வரும். நாளை பிள்ளைகள் வருவார்கள்”. நடந்தவற்றை அவருக்கு விளக்கினேன். நாங்கள் வேலை செய்வதைக் கண்ட பல ஆசிரியர்கள் சுத்தம் செய்வதில் ஈடுபட்டனர். எங்கள் வேலை அதிபருக்கு வியப்பை ஊட்டியது. பாடசாலை அலுவலகத்தின் முன்னால் நின்று பார்க்க வைத்தது. அதிபரும், அந்த ஆசிரியரும் இன்னும் வழமையாக ஒதுங்கி இருக்கும் ஆசிரியர்களும் பாடசாலையினுள் கூடியிருந்து கதையளந்தனர்.

பாடசாலை வளாகத்தைச் சுத்தப்படுத்தல்

நானும் வெற்றிவேலும் தபால்காரரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருந்தோம். அதிகமாக பதினொரு மணியளவில்தான் எங்களுக்குக் கடிதங்கள் வரும். இன்று நாகேந்திரம்தான் தபால் பகிரும் அலுவலாக வந்தார். என்னைக் கண்டதும் சிரித்தார். கொடுத்திருக்கிறேன். பாருங்கள். கடிதங்களை கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். ஏற்கனவே பெ.ஆ.சங்கச் செயலா

ருக்கான பிரதியை வெற்றிவேலுக்கு மட்டும் காட்டினேன். பாடசலைக்கு அண்மையில் உள்ள பிள்ளைகளை அழைத்தேன். என்னைக் கண்டதும் சந்தோசத்தோடு வந்தார்கள். எங்களோடு இணைந்து உதவினார்கள். சில பெண் பிள்ளைகள் வந்திருந்தனர்.

வெற்றிவேல் வந்துவிட்டார். பாடசாலை சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். “நீ வந்தால் எங்களுக்குக் கஸ்டம்தான். பார்த்துக்கொண்டு எப்படி இருப்பது? ஒரு முடிவு வருமட்டும் பாடசாலையில் எப்படி ஈடுபடுவது? அதுதான் என்னால் ஒன்றிலும் ஈடுபட முடியாதுள்ளது.” என்றார். “இது நமது பாடசாலை. இருக்கும் வரை ஏதாவது செய்வோம்” என்றேன். மாணவியரை அழைத்தேன். “தேநீர் தயாரிக்க முடியுமா?” என்றேன். “இதோ சேர்” அவர்கள் விரைந்தனர். தேயிலை சீனியை வாங்கினேன். தேநீர் தயாராகிவிட்டது. எல்லோருக்கும் கொடுக்கச் சொன்னேன். பிள்ளைகள் வெளிச் சுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். அதிபரிடம் பிள்ளைகளுக்கு பிஸ்கட் கொடுப்பதற்கு உதவுமாறு சச்சிதானத்ததைத் தூண்டினேன். அவர்தான் பிரதி அதிபர். அவர் பிஸ்கற் எடுத்துவர அலுவலகத்துக்குப் போனார். இடமாற்றம் கிடைத்த ஆசிரியர் கோபத்தோடு வெளியேறுவதை அவதானித்தோம். ஆசிரியரின் இடமாற்றம் பற்றிய செய்தி பாடசாலை எங்கும் பரவியது.

மகிழ்ச்சியோடு வந்தார். மாணவர்கள் பிஸ்கற் பெட்டியோடு வந்தார்கள். “என்ன ஐயாவின் முகத்திலே இவ்வளவு மகிழ்ச்சி”? வெற்றிவேல் அவரைப் பார்த்துக் கேட்டார். “நமக்குச் சவால் விட்டவர் போனபோக்கக் கவனித்தீங்களா? திருகோணமலை கல்விப் பணிமனையில் இணைக்கப் பட்டுள்ளார்?” சிரிப்போடு சொன்னார். “அப்படியென்றால் மேலதிகாரியாக நியமனம். அப்படித்தானே?” இதனைக் கேட்டதும் அவருக்கும் சிரிப்பு.

எங்களுக்கெல்லாம் நிழல் தந்து, விழுதுகளை வளர்த்து, ஊஞ்சலாடவும், சர்க்கஸ் காட்டவும் உதவிய பழமையான ஆலமரம் பட்டுவிட்டது. அதனை அகற்றாவிட்டால் பிள்ளைகளுக்கு ஆபத்து. எங்கள் கிராம சபையினரிடம் பலமுறை வற்புறுத்தினேன். அவர்கள் அதனை அகற்றி விட்டனர். அதிபர் கல்வித் திணைக்களத்திடம் கடிதம் கொடுத்து தான் வெட்டியதாகக் கடிதம் கொடுத்து வவுச்சரில் பெற்றுக் கொண்டேன் என்று கையெழுத்திட்டு பணமும் பெற்றிருந்தார். கிராம சபையிடமும் பெற்றிருந்தார். இது அதிபரை நகர்த்துவதற்கான பகடையாக அமைந்தது.

திரு.சபாநாயகம் பிரதம கல்வி அதிகாரி

திரு.சபாநாயகம் கல்வி அதிகாரியாக இருந்து பிரதம கல்வி

அதிகாரியாகக் கடமையாற்றினார். அவரோடு கலந்துரையாடினேன். அவருக்கு நோகாமல் அவரிடம் இருந்தே இடமாற்றத்துக்கான கடிதத்தைப் பெறுவோம். அவரை மூதூர் பாடசாலை ஒன்றுக்கே அனுப்புவோம். அழைப்பு மணியை அமுத்தியதும் ஒரு முறுவலோடு அருள் வந்தார். சரியான பொறியில் ஆலங்கேணி அதிபர் அகப்பட்டிருக்கிறார். அருள் நிதிக்கிளையோடு தொடர்பு கொண்டார். “ஆலங்கேணி விநாயகர் ம.வி. யில் ஒரு மரம் வெட்டியதற்கு அதிபருக்குரிய நிதியை கொடுத்தீர்களா? அது பற்றிய விபரங்களோடு பிரதம கல்வி அதிகாரியின் அறைக்கு வாங்க” என்றார். சற்று நேரத்தால் ஆவணங்களோடு வந்தார். அத்தனையையும் இருவரும் பார்த்தார்கள்.

அடுத்த நாள் ஆலங்கேணியை நோக்கி கல்வித் திணைக்கள வாகனம் பயணித்தது. கல்வித் திணைக்களத்துக்கு மாற்றம் கிடைத்த ஆசிரியர் தன்னைக் கிண்ணியாப் பாடசாலைகளில் ஒன்றுக்கு இடமாற்றம் தருமாறு எழுதிக் கொடுத்தார். அவருக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. வாகனம் நேரே ஆலங்கேணி கிராம சபையில் நின்றது. சபாநாயகம் உள்ளே சென்றதும் “வாங்க சேர்” வரவேற்றனர். அங்குள்ள அலுவலர்களிடம் மரம் வெட்டியதற்குச் செலுத்திய நிதி விபரங்களை தரமுடியுமா?” என்று கேட்டார். அதற்குரிய வியரங்களை அவர்முன் வைத்தார்கள். அதிபர் நிதியைப் பெற்றது உறுதியாகிவிட்டது. அருள் அறிக்கையினைத் தயாரித்தார்.

அதிபர் அதிசயித்து நின்றார். பாடசாலை வகுப்பு களைப் பார்த்து வந்தார். இவ்வளவு நாளும் பிள்ளைகள் இழந்த கல்வியைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். அலுவலகத்தினுள் சென்றார்கள். “மிஸ்டர். உங்கள் பதவிக்கு மட்டுமல்ல உங்கட வேலைக்கே ஆப்புக் காத்திருக்கிறது. பென்சனும் இல்லாது போகலாம். எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்று நாங்க யோசிக்கிறோம்.” என்றார். அதிபரின் முகம் கறுத்துவிட்டது. “என்ன சொல்லிங்க சேர்” பதற்றத்தோடு கேட்டார்.

“இந்த மரம்தான் பிரச்சினை” இந்த மரத்துக்காக கிராமசபையிலும், கல்வித் திணைக்களத்திலும் பணம் பெற்றுள்ளது உறுதியாகி விட்டது. அது உங்கட கழுத்தில வந்து நிக்குது. ஒரு அரசாங்க அலுவலர் ஒரு வேலைக்காக இரண்டு அரச நிறுவனங்களில் பணம் பெறுவது குற்றமாகும். நாளைக்கு இடைநிறுத்தல் கடிதம் வரும்.” என்றார். “சேர் இதிலிருந்து காப்பாற்ற ஏதும் வழி சொல்லுங்க. நீங்கதான் உதவ வேண்டும்.” அதிபர் கெஞ்சி நின்றார். நாளைக்கு அலுவலகம் வாங்க. வழி ஏதும் இருக்குதா என்று பார்க்கலாம்” வாகனம் புறப்பட்டது.

விடிந்ததும் அதிபர் கல்வி அலுவலகத்தில் காத்திருந்தார்.

என்னையும் அலுவலகம் வரும்படி கூறியிருந்தார். கோணாமலை ஆசிரியர் இறால்குழி பாடசாலையில் அதிபராக இருந்தார். ஆசிரியர்கள் ஆர்வமாகக் கற்பித்தார்கள். நான் பத்து மணிக்கு அலுவலகம் சென்றேன். என்னையும் உள்ளே அழைத்தார். அதிபரும் இருந்தார். “மிஸ்டர் இது பாரதூரமான குற்றம். தப்புவதற்கு ஒரு வழி சொல்வேன். இந்தப் பாடசாலையில் இருந்து நீங்க விரும்பி இடமாற்றம் கேட்பதாக கடிதம் ஒன்று தாங்க. மூதூரில் விரும்பிய பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் செய்கிறேன். என்ன செய்ய விருப்பம்.?” அதிபர் யோசித்தார். “சரி சேர் தருகிறேன். பிரச்சினை தீர்ந்தால் சரி.” கடிதத்தைப் பெற்றதும் மூதூர் பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச்சென்று விட்டார்.

ஆலங்கேணியில் அதிபராகக் கடமை

ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினேன். ஆசிரியர்கள் நன்றாக இயங்கினார்கள். பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்துச் சித்தியடைந்தால் உயர்தரம் படிக்க அனுமதி பெறலாம். உங்களால் முடியும். இரவில் வந்து வகுப்பறைகளில் படிக்கலாம். அறிவுரை கூறினேன். பிள்ளைகள் படிக்கத் தொடங்கினர். மாலையில் கால்பந்தாட்டம், கர்ப்பந்தாட்டம், கூடைப்பந்து என பல விளையாட்டுக்களை விளையாட வசதிகள் செய்து, ஆசிரியர்கள் மேற்பார்வை செய்தனர். விளையாடி முடிந்ததும் கற்றலில் ஈடுபட்டனர். அதிகாலை நான்கு மணி தொடக்கம் ஏழுமணிவரை படிப்பார்கள். பாடசாலை முடிந்தபின் சந்தேகங்களை தீர்க்கச் சம்மந்தப் பட்ட பாட ஆசிரியர்கள் உதவினார்கள். சனி, ஞாயிறு நாட்களில் வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் முறை நடைபெறும். அதனை நானே நடத்தினேன்.

மாரி வந்தது. மழையும் பெய்தது. பரீட்சையும் வந்தது. அடுத்த ஆண்டு பெறுபேறும் வந்தது. நான் எதிர்பார்த்த பெறுபேறுதான். மாணவர்களை வாழ்த்தினேன். க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு தொடங்குவோம். அனுமதி வரும். கால அட்டவணை தயாரித்து பாடம் நடத்தினோம். வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியின் பரிந்துரைக்காக அவரைச் சந்தித்தேன். அவர் பின்னிழுத்தார். தனக்குப் பிரச்சினை வரும் என்று மழுப்பினார். பிரதம கல்வி அதிகாரியின் பரிந்துரையோடு தங்கத்துரை அண்ணரின் உதவியை நாடினேன். “நான் வகுப்பைத் தொடங்கி விட்டேன். அனுமதியை நீங்கள்தான் பெற்றுத் தரவேண்டும். வேண்டிய தரவுகளை இணைத்துள்ளேன். உயர்தர வகுப்புக்கு 22 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். கற்பிக்க ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். இனி உங்கள் பொறுப்பு” அதே முறையலுடன் பெற்றுக்

கொண்டார். பாடசாலையில் பாடங்கள் நடந்தன. ஆனால் உயர்தர வகுப்புக்குக் கற்பிக்க ஆசிரியர்கள். அப்போது உயர்தர வகுப்புக்கு நான்கு பாடங்கள் கற்பிக்க வேண்டும். பிள்ளைகளுக்கு ஏற்ற பாடங்களைக் கேட்டு எடுத்துக் கொண்டேன். அதற்கேற்ப நான்கு பாடங்களையும் ஒன்றரை ஆண்டுகள் கற்பித்தேன்.

பரீட்சைக்கு உரிய விண்ணப்பங்களை பெறுவதற்குக் கொழும்பு பரீட்சைத் திணைக்களம் சென்றேன். பரீட்சை ஆணையாளர் மிஸ்டர். பொன்சேகா நல்லதொரு நண்பர். எழுதுவினைஞர் தரமறுத்தார். ஆணையாளர் இருக்கைக்கு வந்ததும் என்னைக் கண்டதும் அழைத்து இருக்கையில் அமரச்சொன்னார். நான் விசயத்தைக் கூறினேன். அந்த எழுதுவினைஞரை அழைத்தார். விண்ணப்பப் பத்திரங்களைக் கொடுக்கச் சொன்னார். “இரண்டு வருடங்கள் பூர்த்தியானால்தானே விண்ணப்பிக் கலாம்.” என்றார். “காட்டுங்கள் அவரின் விண்ப்பங்களை. பார்ப்போம்.”

“இதோ, இதுதான்.”

“ஓஓ. இதுதானா? நண்பர் தங்கா தந்தது. அங்கு பாடசாலையில் தாமதம் இல்லை. அங்குள்ள கல்வி அலுவலர்கள்தான் காரணம். தங்கா எல்லாம் விளக்கினாரே. இவர்தான் அதிபர். அப்பிளிகேசன் படிவங்களைக் கொடுங்கள்” எழுதுவினைஞர் தந்ததும் பெற்றுக் கொண்டு நன்றி கூறிவிட்டு வந்தேன்.

நண்பன் நவரத்தினம் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னோடு கற்றவர். அவர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக தேர்தல் மூலம் தெரிவானவர். சிறந்த ஆளுமை உடையவர். நல்ல ஆசிரியர். அவருக்கு ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்தது. அவரை ஆலங்கேணி விநாயகர் ம.வி க்கு அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். இடையில் இடமாற்றம் செய்யக் கூடாது என்று கல்வித் திணைக்களத்தைக் கேட்டுக் கொண்டேன். குறித்த நாளில் அவர் தாமதமாகி வந்திருக்கிறார். அவருக்காக கையெழுத்திட இடம் விட்டிருந்தேன். அவர் பாடசாலைக்கு வந்திருக்கிறார். இவர் வரமாட்டார் என்று நினைத்துக் கல்வித் திணைக்களம் சென்றேன்.

“போட்ட ஆசிரியரை மாற்றிவிட்டீர்களா?” என்று கோபத்தோடு கேட்டேன். அருள் சிரித்தார். அவர் அங்கே போயிருக்கிறார். போய் பாருங்க என்றார். பயமில்லாமல் போங்க. அவரைத் தொடமாட்டோம். இவ்வளவு பாடுபடும் உங்களுக்கு எவ்வளவோ செய்யவேண்டும். அருள் தேநீரும் வாங்கித் தந்தார். நல்லை அமுதன் பல்நிலையம்வரை தனது மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிவிட்டார்.

மறுநாள் பிள்ளைகளைக் கொண்டு மாலைகள் கட்டுவித்தேன்.

புதிய ஆசிரியர் வரும்வரை மணியடிக்க வேண்டாம் என்றேன். ஆசிரியர் வந்தார். மணியடித்தது. வழமைபோல் வகுப்பு ரீதியாக வரிசையாக பிள்ளைகள் வந்து நின்றார்கள் ஆசிரியர்களும் பின்னால் நின்றார்கள். பிள்ளைகளின் வணக்கங்கள் முடிந்து நற்சிந்தனையும் முடிந்ததும் புதிய ஆசிரியர் பற்றிய அறிமுகம். அவரை பிள்ளைகள் முன்னால் அழைத்தேன். அவர் வந்ததும் மாலைகள் மேல் வகுப்பு மாணவர்கள் சூடினார்கள். அத்தனை மாலைகளை எப்படி கொண்டு வந்தார்கள். சச்சிதானந்தம் மாணவர்களிடம் வேண்டுகோள் கொடுத்திருந்தார்.

நவரத்தினத்தின் திறமைகள், பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சங்கத் தலைவராக இருந்து புரிந்த சாதனைகள் என சொல்மாலைகளால் குளிப்பாட்டினேன். ஈற்றில் மாணவர்களே! ஆலங்கேணி விநாயகர் மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து ஒரு பிள்ளையாவது பல்கலைக் கழகம் அனுப்பிய பிள்ளை மாற்றம் பெற்றுப் போவேன்” என்று கூறித்தான் இவ்வித்தியாலயத்துக்குள் நுழைந்தார். கவனமாகப் படியுங்கள். என கூறினேன். அவரை உரையாற்றும்படி அழைத்தேன். நல்ல அறிவுரைகளை வழங்கினார். எனக்கு வேலைப்பழு குறைந்தது.

நான் இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை (SLEAS) போட்டிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த செய்தியை முன்னெநாள் வடக்கு கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சின் செயலாளர் டாக்டர். எஸ்.ஜே. சற்குணராசா வாழ்த்து மூலம் தெரிவித்திருந்தார். எனக்குரிய கடிதம் பின்னர் கிடைத்தது. திரு.தங்கராசா கிளிவெட்டி மகாவித்தியாலத்தின் அதிபராகக் கடமை யாற்றினார். என்னைத் திருகோணமலை மாவட்டக் கல்வித் திணைக் களத்துக்கு நியமனம் செய்துள்ளதை அறிந்தேன். உடனடியாகக் கடமையேற்க அழைத்திருந்தனர். கிண்ணியா வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக நியமனம் செய்து கடிதம் தரப்பட்டது.

கிண்ணியா வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக...

தம்பலகாமத்திலுள்ள பாடசாலைகளும் கிண்ணியா கல்வி வட்டாத்தினுள் அடங்கியிருந்தது. பலபாடசாலைகளில் வருடாந்த விபரத்திரட்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. காலையில் சைக்கிளில் சென்று எனது கடமையை தொடங்கினேன். அது ஒரு புதன்கிழமை அதிகாலை திருகோணமலை கல்வி அலுவலகத்தில் குழுப் பரிசோதனைக்குச் செல்ல ஆயத்தமாக நின்றோம். கல்வி அதிகாரியாகக் கடமை யாற்றிக் கொண்டிருந்த ஏ.வி. மொகமட் எனது இடமாற்றம் பற்றிய விபரத்தைச் சொன்னார்.

திருகோணமலையில் இருந்து இடமாற்றம்

SLEAS அலுவலர்களை இடமாற்றம் செய்வது கல்வி அமைச்சே. கொழும்பு சென்றதும் தான் புரிந்தது அரசியல் விளையாட்டை. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வேறு இடமில்லை. என்ன செய்வது? நான் கண்டியில் வேலைசெய்யும் போது அங்கே கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமை புரிந்த திரு.பெத்தியாக்கொட. என்னைப் புரிந்த நல்லவர். கல்வி அமைச்சில் பணிப்பாளராக இருந்தார். என்னைக் கண்டதும் அழைத்தார். அவரின் முன்னால் இருந்த இருக்கையில் அமரச்சொன்னார். இருந்தேன். விசயத்தைச் சொன்னேன். “கெட்ட இனவாத அரசியல்: நாவலப்பிட்டி அல்லது பெல்மதுள பக்கம் இடங்கள் உண்டு. அங்கு உங்களைப் போன்றவர்கள் இருந்தால் அந்தப் பாடசாலைகள் உருப்படும், விருப்பமா”? என்றார். “வேண்டாம் சேர். ஏழு வருடங்கள் மலையகத்தில் கடமையாற்றினேன். இனி தமிழ் பிரதேசங்களில் சேவையாற்ற விரும்புகிறேன்” என்றேன்.

“குட் மோனிங் சேர்”. கூறியவாறே ஒருவர் உள்ளே வந்தார். “கம். மிஸ்டர். சிவா. இந்தக் கதிரையில் அமருங்கள்”. ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடினார். “சிவா! உங்கட மாவட்டத்தில் இவருக்கு ஒரு இடம் கொடுக்க முடியுமா? மிகவும் கெட்டிக்காரர். இவரை எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். மிஸ்டர். அருளானந்தம், மலையகத்தில் மிகத்திறமையாகச் சேவைசெய்தவர். நான் நேரில் பார்த்தேன். அரச நிதியில்லாமல் மக்களை அணிதிரட்டி, மலைச்சரிவினை மட்டப்படுத்தி பெரிய கட்டிடத்தை மலையக மக்களுக்கு காக்கக் கட்டிக் கொடுத்தவர்”. என்னை பார்த்து “இவர் மிஸ்டர். சிவபாதம் வவுனியா மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர். என்றார். “வவுனியாவுக்கு வரமுடியுமா? விருப்பம் என்றால் ஒரு விருப்புக் கடிதம் தாங்க” என்றார்.

திரு.பெத்தியாக்கொட என்னிடம் ஒரு தாளைத் தந்தார். எழுதிக்கொடுத்தேன். “செயலாளரிடம் கொடுத்து உங்களுக்குக் கடிதம் அனுப்ப வழி செய்கிறேன்”. என்றார். அதிலேயே வைத்து பரிந்துரை செய்து திரு. பெத்தியாக்கொட அவர்களிடம் காட்டிவிட்டு எழுந்து சென்றார். நன்றிகூறி வெளியில் வந்தேன். சிவாவைக் கண்டேன். இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவைப் பிரிவு வேறாக இருந்தது. சிவாவோடு தேநீர் குடித்துவிட்டு வெளியில் வந்தோம். கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல் தங்கத்துரை அண்ணர் முன்னால் வந்தார்.

“என்ன சொல்லாமல் வந்திருக்கிறீங்க.” சிவா விசயத்தை விளக்கினார். ஒரு புன்னகையோடு “அதுபற்றிக் கல்விச் செயலாளரிடம் கதைத்து விட்டுத்தான் வருகிறேன். மகாவித்தியாலயத்தில் கல்விநிர்வாக சேவை

அலுலர் கடமையாற்றலாம். மே மாதம் உங்களுக்கு வவுனியா மாவட்டம் கிடைக்கும். அதுவரை ஊர் பாடசாலையில் கடமையை முடியுங்கள். பிள்ளைகளை பரீட்சைக்கு ஆயத்தப்படுத்துங்கள். சந்தோசமாய் போங்க” என்றார். அவருடைய அறிவுரை எனக்கு மனநிறைவைக் கொடுத்தது. இங்கே இனவாத அரசியலின் மூர்க்கத் தனத்தைக் கண்டேன்.

ஆலங்கேணியில் மீண்டும் அதிபராகக் கடமை

அதிபராக மீண்டும் ஆலங்கேணியில் கடமையேற்றேன். என்னைக் கண்டதும் பிள்ளைகள் துள்ளிக் குதித்தனர். பாடங்களை கற்பிக்கத் தொடங்கினேன். இரவில் 8.30 மணிவரை பிள்ளைகள் படிப்பார்கள். சாப்பாட்டுக்காக போவார்கள். சச்சிதானந்தம் பொறுப்பாக இருப்பார். அதற்குப் பின் மாணவர்கள் வந்து படித்தபின் சிலர் அங்கேயே உறங்குவார்கள். அவர்களைப் பாடசாலை காவலாளி பார்த்துக் கொள்வார்.

எங்கள் பாடசாலை மற்றப் பாடசலைகளுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்க பல திட்டங்களை செயற்படுத்தினோம். பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்தோம். திரு. சச்சிதானந்தம் மாணவர்களை நெறிப்படுத்தினார். கல்விச் சுற்றுலாவினை ஒழுங்கு செய்தோம். சுற்றுலா ஒழுங்குகளைக் கவனித்து ஏற்ற ஒழுங்குகளை செய்ய திரு. நவரத்தினத்திடம் ஒப்படைத்தேன். அவர் உரிய ஒழுங்கு யாவற்றையும் பொறுப்பாக ஒழுங்கமைத்தார்.

கல்விச் சுற்றுலா

உரிய அனுமதியை கல்வி அலுவலகத்தில் பெற்றாகிவிட்டது. பேருந்து ஒழுங்குகளை நவரத்தினம் கவனித்தார். சிகிரியா, தம்புள்ள, மாத்தளை, கண்டி என ஐந்து நாட்கள் சுற்றுலாவுக்கு ஒதுக்கி இருந்தோம். பயனுள்ளதாக அமைந்தது. மாணவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே தனியாக இயங்கும் சந்தர்ப்பம் என்பதால் பெண்பிள்ளைகளின் சிரமங்களை அறிந்து உதவ ஆசிரியைகளோடு சில பெற்றோர்களும் வந்திருந்தனர். ஹற்றன். ஹையலன்ட் கல்லூரி அதிபர் திரு. சிருஸ்ணன் சிவானந்தாவில் என்னோடு படித்தவர். வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார். எங்கள் மாணவி ஒருவருக்கு உடல் நலக்குறைவு. அவரை நண்பனின் விடுதியில் விட்டோம். அவரின் மனைவி “பயப்படவேண்டாம் அண்ணா” என்றார். “மன நிறைவோடு போய் வாங்க” என்றார்.

எங்கள் பேருந்தில் ஏதோ கோளாறு திருத்தம் செய்ய வேண்டும். என்ற செய்தியை நவரத்தினம் கூறினார். அவர் திருத்த வேலையில் ஈடுபடச் சென்று விட்டார். பிள்ளைகளைக் கூட்டிச் சென்றோம். சிவனொளி

பாதமலை ஏறினோம். எத்தனை படிகள். மலையடி வாரத்தில் இருந்து ஏறத்தொடங்கினோம். கடும்குளிர்தான். ஆனால் படிகளில் ஏறும்போது உடலில் வெயர்த்துக் கொட்டும். மலை உச்சியை அடையும் போது கிழக்கே சூரியக்குஞ்சின் வெளிச்சம் கண்டு இருள் கலைந்து கொண்டு இருந்தது. இதனைக் காண திரு.நவரத்தினத்தினால் முடியவில்லை. அவர் பேருந்து திருத்துபவர்களோடு நின்று செய்வித்து அடுத்த நாளே வந்தார்.

இரண்டு காலடி பதிந்த தடங்கள் இருந்தன. சாதாரணமாக கல்லில் எவ்வாறு மனித பாதங்கள் பதியும்? இயற்கையின் தின்னல் செயலினால் (வெப்பம், குளிர், காற்று, மழை) பாறைபடைகள் சிதைவடைகின்றன. சிதைவடைந்த துகள்களை மழைநீரும், காற்றும் காவிச் சென்று படியவிடுகின்றன. அரித்தலுக்கு உள்ளான நிலத்திலும், படியவிடப்படும் நிலத்தலும் படிப்படியாகப் புதிய நிலவுருவங்கள் உருவாகின்றன. இயற்கையின் ஆற்றலை என்னவென்பது?

கல்விச் சுற்றுலா முடிந்து பாடசாலையில் வந்து இறங்கினோம். பிள்ளைகளுக்கு விடைகொடுத்து வீடுகளுக்கு அனுப்பினோம். சில பெற்றோர்கள் வந்து பிள்ளைகளை அழைத்துச் சென்றனர். திரு. நவரத்தினம் பிள்ளைகள் சென்றபின் பேருந்து திருகோணமலைக்குத் திரும்பிச் செல்லும்போது விடைபெற்றுச் சென்றார். அலுவலகத்தினுள் நுழைந்து கடிதங்களை நோட்டம் விட்டேன். காலையில் பார்க்கலாம் என்று வீடு சென்றேன். விடுமுறைக் காலம் எனினும் மேல் வகுப்பு மாணவர்கள் வகுப்புக்களுக்கு வருவார்கள். ஆசிரியர்களும் வந்து கற்பிப்பார்கள்.

அடுத்த நாள் வழமைபோல் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். பிள்ளைகள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். நான் அலுவலகத்தின் உள்ளே இருந்த கடிதங்களை பிரித்துப் பார்த்து வைத்தேன். அதிபர் என்று முகவரி எழுதப்பட்டு வந்த கடிதத்தை பார்த்தேன். நான் எதிர்பார்த்த கடிதம் வந்துவிட்டது. எனது இடத்துக்கு திரு.தங்கராசா நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். மனநிறைவோடு வவுனியா செல்லலாம். நான் விட்ட குறையைத் தொட்டு நிரப்பப் பொருத்தமானவரையே தங்கத்துரை அண்ணர் இடமாற்றம் செய்திருந்தார். மே மாதம் வவுனியா மாவட்டத்துக்கு நான் செல்வேன். உயர்தாப் பரீட்சை ஆவணியில் நடைபெறும். திரு.தங்கராசாவுடன் கலந்துரையாடினேன். திரு. நாகேந்திரம் ஒருவாறு சம்மதித்தார். தங்கராசா ஆலங்கேணிக்கு வந்ததும் சந்தோசப்பட்டார். எனது இடமாற்றத்தை ஆதரித்தார். தங்கராசாவுக்கும் இலங்கைக் கல்வி நிர்வாக சேவைக்கான உள்வாங்கல் நிறைவடைந்துள்ளது. அவருக்கும் விரைவில் கடிதம் வரும்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் கடமை.

வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியாகப் பதவி ஏற்றேன். செட்டிகுளம் பாடசாலையில் தங்குவதற்கான விடுதி வசதியை ஏற்படுத்தினேன். அதுவே எனது அலுவலகமாகவும் விடுதியாகவும் செயற்பட்டது. செட்டிகுளம் அழகான ஊராகும். செட்டிகுளத்தில் பிரிவுக்காரியாதிகாரியாக திரு. ஜெகநாதன் இருந்தார். செட்டிகுள ஆஸ்பத்திரிக்குப் பொறுப்பாக டாக்டர் இராஜரத்தினம் இருந்தார். இவர்கள் இருவரும் எனது நெருங்கிய நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

நான் மே மாதம் வவுனியா சென்றேன். ஜூன் மாதம் ஐந்தாந்திகதி இலங்கையில் குழப்பம் தொடங்கியது. தொடர்ந்து ஊரடங்கு அமுலுக்கு வந்தது. இரவில் எங்கும் வெடிச் சத்தம் நடுக்கத்தைத் தரும். பயணங்கள் நம்பகத் தன்மையற்றதாக மாறின. அடிக்கடி கண்ணி வெடிகள் பூமியை உலுக்கும். இராணுவ வீரர்களின் அவலங்கள் திணறடிக்கும். இராணுவ தளங்கள் இரவில் தகர்க்கப் படும். விடிந்ததும் தமிழ்க் கிராமங்கள் சுற்றி வளைப்புக்குள் முடங்கும். அகப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் சித்திரை வதைக்கு ஆளாவர். காணாமல் ஆக்கப்படுவார்கள்.

வவுனியாவில் கடினமான வாழ்க்கை

வவுனியாவில் வாழ்க்கை கடினமாயிற்று. நான் சென்ற வேளையில் பாடசாலைகள் பல அவல நிலையில் கிடந்தன. பல ஆசிரியர்கள் விடுப்பில் நிற்பதை கண்டேன். அதிபர் சிலர் செவ்வாய்க் கிழமை பாடசாலைக்கு வருவார்கள். வியாழக்கிழமை மாலை வீடு சென்று விடுவார்கள். பாடசாலையில் உள்ள லொக் புத்தகத்தில் கல்வி அலுவலகம் செல்வதாக எழுதப்படும். இதனை மாற்றியமைக்கத் துணிந்தேன்.

அதிபர்கள் விடுமுறையில் வீடு செல்ல எனது அனுமதியைப் பெறவேண்டும் என்று அறிவித்தேன். கல்வி அலுவலகத்தில் ஏதேனும் தேவை இருப்பின் எனக்கு அறிவித்து முன்னனுமதியைப் பெறவேண்டும். சென்றமைக்கான பதிவை கல்வித் திணைக்கத்தில் பேணுமாறும் அறிவித்தேன். இச் செயற்பாடுகள் சில அதிபர்களுக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டியிருக்க வேண்டும்.

துப்பாக்கிகளுடன் இராணுவ வீரர்கள் வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் நடப்பார்கள். மக்களும் தங்கள் கடமைகளில் ஈடுபடுவார்கள். எப்போது என்ன நடக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. சடுதியாக வெடித்தால் இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிகள் கண்மூடித்தனமாக குண்டுமாரி பொழியும். யாரை நோக்கித் தோட்டா பாய்கிறதோ அவர் விண்ணுலகம் போவார். அதிர்ஸ்டம் உள்ளவர் உயிர் பிழைப்பார் என்ற நிலை நிலவியது.

செட்டிகுளம் பரந்த பிரதேசம். பல பாடசாலைகள் உள்ளன. பலநூறு மாணவர்கள் க.பொ.த. பரீட்சை எடுக்கின்றனர். ஆனாலும் இதுவரை செட்டிகுளத்தில் ஒரு பரீட்சை நிலையம் இல்லை. ஒரு பரீட்சை நிலையத்தை நிறுவுவது எனது உடனடி நடவடிக்கையாகத் தெரிந்தது. தேவையான தரவுகளை எடுத்துக் கொண்டேன். கொழும்பு சென்றேன். எனக்காக அமரர் அ.தங்கத்துரை காத்திருந்தார். அவர் பல தரவுகளைக் கோரியிருந்தார். அதற்கேற்ப வேண்டிய தரவுகள் என்னிடம் இருந்தன. திரு.ஜோர்ஜ் மென்டிஸ் கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக இருந்தார். அவரிடம் தரவுகள் கைமாறப்பட்டன.

திரு.ஜோர்ஜ் மென்டிஸ் தரவினைப் பார்த்ததும் உடனடியாக அனுமதித்து விட்டார். எந்தக் கல்விப் பணிப்பாளர்களும் இதுவரை செய்யாத, செய்யத் துணியாததை எனக்கு அண்ணன் தங்கத்துரை செய்து தந்தார். செட்டிகுள மக்களுக்கு மிகுந்த சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தியது. பரீட்சை நிலையம் செட்டிகுளத்தில் தொடங்கப்பட்டு விட்டது. நாட்கள் கரைந்து போயின. டிசம்பர் மாதம் வந்தது. க.பொ.த சாதாரணதரப் பரீட்சை தொடங்கியது. செட்டிகுளத்திலும் பரீட்சை நடந்தது. நான் வவுனியா கல்வித் திணைக்களத்தில் பரீட்சை ஒருங்கிணைப்பாளராகக் கடமை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

பகல் பரீட்சை முடிந்து உணவின் பின் வவுனியா மகா வித்தியாலய விடுதியில் ஓய்வெடுக்கச் சென்றோம். பல ஜீப் வண்டிகள் வந்து நின்றன. இராணுவத்தினர் விடுதியைச் சுற்றி நின்றனர். வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தேன். எங்களை நோக்கியபடியே துப்பாக்கிகள் நீண்டிருந்தன.

என்னுடன் எனது நண்பர் திரு. செல்வகணபதிப்பிள்ளை. அவரும் ஒரு கல்வி அதிகாரி. எங்களுடன் உதவியாளர்களாக சில அதிகாரிகளும்,

ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். சில இராணுவ வீரர்கள் சூழ கப்ரன் வந்தார்.

நான் உள்ளே வாங்க என்று அழைத்தேன். ஒரு கதிரையைக் காட்டி அமரும்படி கூறினேன். “அருளானந்தம் யார்?” என்றார். செல்வகணபதி பதறிவிட்டார். கப்ரன் சிங்கள மொழியில் உரையாடினார். நான் முன்னால் நின்றேன். “நான்தான் அருளானந்தம்.” என்றேன்.

அந்தக் கப்ரன் நம்பவில்லை. “நீங்க இல்ல. எங்கட மேஜரின் கூற்றுப்படி அந்த நபர் நல்ல உயரம், கறுத்த உடம்பு. தாடியுடன் பெரிய மீசையுடையவனாக இருப்பான்.” என்றார். செல்வகணபதி எழுந்து வந்தார். “எனது பெயர் செல்வகணபதி, இவர் அருளானந்தம், இவர்” இப்படி பெயர்களை வரிசையாகச் சொன்னார்.

கப்ரனின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. “நீங்க பொய் சொல்லுறீங்க. உண்மையச் சொல்லுங்க. அருளானந்தம் யாரு?” கேட்டார்.

“நான்தான் அருளானந்தம். கல்வி அதிகாரி. பரீட்சைக்குப் பொறுப்பாக இருக்கிறேன்”. என்றேன்.

“சரி ஒருக்கா எங்கட பெரியவரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வாங்க.” என்றார். ஜீப் எங்களை நோக்கி வந்தது. ஏறினோம். அப்படியே வவுனியா வில் உள்ள ஈரற்பெரிய குளம் இராணுவமுகாமுக்கு ஜீப்பில் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

வவுனியாவில் இராணுவ முகாமில் சிறை.

மாலை ஆறு மணியிருக்கும் ஒரு மண்டபத்தக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். ஒரு மேசை மட்டும் நடுமண்டபத்தில் இருந்தது. மூன்று சிப்பாய்கள் வந்தார்கள். பின்னால் இராணுவ முகாமுக்குப் பொறுப்பான மேஜர் ஒருவர் வந்தார். பல புதுமையான, நான் கேள்விப்படாத வினாக்களைக் கேட்டார்கள். அவர்களது வினாக்களுக்கு விடை தெரியாது பேசாதிருந்தேன். ஆங்கிலத்தில் சொல்லும்படி கேட்டேன். ஒரு சிப்பாய் வாசிக்க இன்னொரு சிப்பாய் தமிழில் சொன்னான்.

நான் கல்விப் புலத்தில் அரச அதிகாரியாக பதவி வகிக்கிறேன். நீங்க சொல்வதற்கும் எனக்கும் தொடர்பில்லை என்று வாதிட்டேன். அவர்கள் மசியவில்லை. “உண்மையைச் சொல்” என்றார்கள். அவ்வளவு தான் அவர்கள் விரும்பிய வாறு ‘சா..ப்..பா..டு’ போட்டார்கள். என்னைக் கீழே தூக்கிப் போட்டார்கள். ஒரு சிப்பாய் என் நெஞ்சில் அமர்ந்து கொண்டான். எனது இருகைகளையும் தனது முழங்கால்களுக்குள் மடக்கிப் பிடித்தான். தனது இரண்டு கைகளாலும் எனது கால்களை முன்னால் இருந்த மேசைவிளிம்பில் அமுக்கிப் பிடித்தான். இரண்டு

பாதங்களும் தெளிவாக கூரையில் உள்ள சீலிங்கைப் பார்த்தபடி இருந்தன. எனது தலை மட்டும் அசைந்தது. எல்லோன் பைப் இரண்டு சிப்பாய்களின் கைகளில் விளையாடின. அடிமேல் அடி விழுந்தது. மாறி மாறி அடி கிடைத்தது. எனக்கு மயக்கம் வந்தது. மயக்கம் தெளிந்ததும் ஒரு தனியறையில் கிடந்தேன்.

'சித்திரவதை' என்பதை அறிந்திருந்தேன். ஆனால் அனுபவிக்க வில்லை. அதனை இலங்கை இராணுவத்தினர் மூலம் அனுபவித்தேன். உடலில் அடி, உதை விழுத இடமே இல்லை. எந்தநேரம், யார் வருவார்கள், அடிவிழும் என்றில்லை.

மழை பொழிந்து கொண்டிருக்கும். நடுச்சாம வேளையாக இருக்கும். கூட்டமாக சிப்பாய்கள் அந்தச் சிறிய கூண்டினுள் நுழைவார்கள். காலாலும், கைகளாலும், தடிகளாலும், துப்பாக்கி முனைகளாலும் தாங்கள் களைக்கும் வரை தாக்குவார்கள். அடித்துத் தூக்கித் தேங்கியிருக்கும் மழை நீரினுள் வீசுவார்கள். எழுந்து வரும்போது மீண்டும் தள்ளி விடுவார்கள். விடிய விடிய இக்கொடுமை நடைபெறும். இவற்றைப்பற்றி எனது 'நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும்' என்ற நாவலில் எழுதியுள்ளேன். அந்நாவலுக்கு அகில இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்தது.

இராணுவ முகாமில் அனுபவம்.

மாதங்கள் புரண்டு போயின. ஒரு நாள் காலை இராணுவ டாக்டர் வந்தார். எனது அழுக்குப் படிந்த சேட்டைக் கழற்றும்படி சொன்னார். செய்தேன். "ஐயோ" என்றார். எனது முதுகில் இடமில்லாத படி அடித் தழும்புகள் நீலநிறத்தில் தெரிந்தன. அந்த டாக்டர் அன்று கடமையில் இருந்த இராணுவ சார்ஜனை அழைத்தார்.

"சார்ஜன் இதப் பாருங்க. எப்படி இப்படி அடிக்க மனசு வந்தது?" காட்டினார். அவர் வந்து பார்த்தார்.

"இவர் நல்ல கல்வி அதிகாரி. சிங்கள ஆசிரியர்களுக்கும் உதவி செய்பவர். பாவம். அதனால்தான் நான் உங்களை வந்து பார்த்து உதவச் சொன்னேன்". என்றார்.

இப்படியும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். எனக்கு மருந்துகள் தந்தார். இனி அடிக்க விடவேண்டாம். என்று தனது மருத்துவ அறிக்கையை சார்ஜனிடம் கொடுத்தார். அதன் பின் எனக்கு அடியில்லை.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்தன. சில புலனாய்வுப் பிரிவினர் வந்து விசாரித்தனர். என்னை வவுனியா நகரசபை கட்டிடத்துக்கு ஜீப்பில் ஏற்றிச்

சென்றனர். நகரசபைக்கட்டிடம் முப்படைகளின் தலைமைச் செயலகமாகச் செயற்பட்டது. அங்கிருந்த அறையினுள் செல்லுமாறு தள்ளி விட்டனர். அது பெரியதோர் அறை. உள்ளே 104 என்னைப் போல் அடிபட்ட சீவன்கள். 12 வயது தொடக்கம் 80 வயது வரையான ஆண்கள் தடுத்தாட் கொண்டு கிடந்தனர். சுவரில் சாய்ந்தபடி இருந்தார்கள். மூன்று வேளை உணவு வழங்கப்பட்டது. காலையில் ஒரு இறாத்தல் பாணை மூன்றாக வெட்டிய ஒருதுண்டுப் பாணும், சம்பலும் வழங்கப்படும். பகல் சோறும் மூன்று கறிகளும் விட்டுத் தரப்படும். இரவிலும் அவ்வாறே வழங்கப்படும்..

ஒரு மூலையில் பிளாஸ்டிக் வாளி மூடியுடன் இருக்கும்.. அதுதான் எங்கள் கழிவறை. காலை 8 மணிக்கு விரும்பியவர்கள் முன்நிற் பார்கள். கழிவுகளைத் தூக்கிச் செல்ல அவ்வளவு ஆர்வம். உள்நோக்கம் வெளியுலகத்தை, சூரிய ஒளியை இரசிப்பதற்காகவே செல்வார்கள். ஒவ்வொருநாளும் வெவ்வேறு நபர்கள்தான் வெளியில் தூக்கிக் கொண்டு செல்லலாம்.. சில இளைஞர்களுக்கு உணவு போதாது. கேட்கமுடியாது. காலையில் சிடைக்கும் பாணில் ஒரு பகுதியை ஒரு இளைஞருக்கு வழங்குவேன். பகலில் உணவின் ஒரு பகுதியை இன்னொருவருக்கு வழங்கினேன். இரவில் வேறு ஒரு இளைஞனுக்கு வழங்குவேன். கைகளைத் தலையணையாக்கி படுத்துக் கொள்வோம். எந்த நேரமும் நித்திரை. எந்த நேரமும் முழிப்புமாக வாழ்க்கை. காலையில் கதவு திறபடும். கழிவு வாளியைக் கொண்டு செல்பவர்களுக்கு கைவிலங்கு போடமாட்டார்கள். அவர்கள் குழியில் கொட்டியபின் வாளியைக் கழுவி, தாங்களும் கழுவிக் கொண்டு வந்ததும் இரண்டு இரண்டு பேராக கைவிலங்கிட்டு கழிவறைகளை நோக்கி போக விடுவார்கள். முன்னாலும், பின்னாலும் இராணுவம் காவல்.. கழிவறையில் கைவிலங்கு கழுட்டப்படும். பக்கத்துப் பக்கத்துக் கழிவறைகளிலே தான் விடுவார்கள். கழிவறையில் உள்ள நீர்குழாயில் சுத்தம் செய்து, முகம் கழுவி வெளி வந்ததும் மீண்டும் விலங்கை மாட்டுவார்கள். ஒருமுறையில் 5 சோடிகள் வரலாம். இவர்கள் போனதும் மற்ற 5 சோடிகள் போவார்கள்.

முடிந்ததும் அமைதியாக இருப்பார்கள். கதவு தட்டப்படும். கதவின் கீழ் பகுதியால் திறபடும். வரிசையாக நின்று வந்து குனிந்து தரும் பாணுடன் சம்பலும் தட்டில் போட்டுத் தர பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் தட்டுக்களை ஒருவர் சேர்த்து உள்ளே தள்ளப்பட்டிருக்கும் பெரிய பாத்திரத்துள் வைத்து வெளியே தள்ளி விடவேண்டும். அதிகாலை எழும்பினால் ஒருவர் பின்னால் ஒருவர் வரிசையாக சுவரோரமாக நின்று காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் சொரிந்து மனதுள் வணங்குவார்கள். நான் அவர்களுக்கு இடம் விட்டு நடுவில்

இருந்து நடப்பதைக் கவனிப்பேன். நான்கு சுவர்களை சுற்றி வலம் வருவது ஒரு அழகுதான். அவர்கள் பின்னால் நானும் மெல்ல நடந்தேன்.

அதிசயம் எனக்கு. இவர்களில் சிலர் அற்புதமான சிற்பக் கலைஞர்கள் உள்ளனர்? சுவரை நகத்தால் சுரண்டி தமது மனதில் உள்ள கோயில்களையும், கடவுளையும் சுவரில் கண்டேன். மடுத்திருப்பதையும், தேவமாதாவும் அற்புதமான காட்சி, நல்லூர் கந்தன் கோவில். முருகன் மயிலருகில் வேலோடு காட்சி தருவார். விநாயகர், தாண்டவம் ஆடும் சிவனின் திருக்கோலம். அற்புதம் எப்படி நகத்தால் சுரண்டி இந்த ஆக்கங்களைச் செய்தனர்?

இரண்டு கிழமைகளாகியும் விசாரணை நடைபெறவில்லை. எனது பக்கத்தில் இருப்பதற்கு இளைஞர்கள் போட்டி போடுவார்கள். தங்களுக்கு என்னிடம் இருந்து ஒரு பங்கு உணவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கைதான். எதிர்பாராதநிலையில் கதவு தட்டப்பட்டது. எனது பெயர் அழைக்கப்பட்டது. வெளியில் எட்டிப் பார்த்தேன். கையைக் காட்டி “வா” என்றார்கள். கதவு திறக்கப்பட்டது. வெளியில் வந்தேன். இன்னும் ஒரு இராணுவவீரன் காத்திருந்தான். அவன்பின்னால் சென்றேன். ஒரு அறையினுள் சென்றான். அங்கே ஒரு அதிகாரி காத்திருந்தார். “குட் மோர்னிங்” என்றேன். “மோர்னிங் ரேக் யுவர் சீந்” என்றார். இருந்தேன். வினாக்களைத் தொடுத்தார். உரிய பதிலைக் கூறினேன்.

சீ.ஐ.டி யினரின் விசாரணை

அந்த உயரதிகாரி ஆங்கிலத்தில் மரியாதையுடன் உரையாடினார். எனது விடைகளைக் கண்டு அசந்து போனார்கள். என்னை இராணுவ முகாமுக்குக் கூட்டிச் சென்ற இராணுவக் கப்ரனும் உடனிருந்தார்.

“எதற்காக ஒரு அரசாங்க உயரதிகாரியை கைது செய்யதீர்கள்? அவரை முதலில் விசாரித்து அறிக்கையினைப் பெறவில்லை. உங்கட இந்தச் செயல் வரவேற்கத் தக்கதல்ல. இப்படிச் செய்வதால் இந்த நாட்டில் பெரிய விளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். இவர் மேல் நீங்கள் சொன்ன குற்றங்களை எங்களால் காணமுடியவில்லை. சரி. உங்கள் வழக்கப்படி வவுனியாப் பொலிஸாரிடம் இவரை ஒப்படையுங்கள். அவர்கள் விடுதலை செய்வார்கள்.” என்றார். வவுனியா பொலிஸ் அதிகாரி திசாநாயக்க ஜீப்பில் இருந்து இறங்கி வந்தார்.

வவுனியா பொலிஸில்

என்னை இராணுவ முகாமில் இருந்து விடுவித்து வவுனியா பொலிஸாரிடம் ஒப்படைத்தனர். வவுனியா பொலிஸ் நிலையத்தில் ஒரு

கிழமை இருந்தேன். ஒரு நாள் பிரதிப் பொலிஸ் மா அதிபர் அழைப்புதாகச் சொன்னார்கள். அவர் உங்களை விடுதலை செய்வார் எனவும் கூறினர். அவர் என்னைக் கண்டதுமே “ஓஓ..பெடறல் பார்டி லீடர். கம்” என்றார். ஒரு நையாண்டியாகச் சிரித்தார். என்னோடு கதைக்கும்போது அவருக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. கேட்டதும் அவரது முகம் மாறியது. “உங்கட ஆள் ஒருவரை போட்டுட்டாங்க”. என்றார். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

குழநின்ற அதிகாரிகளைப் பார்த்தார். “புட் கிம் பிகையன்ட் த பார்.” என்றார். அவ்வளவுதான் மீண்டும் சிறைக்கூண்டில் அடைக்கப்பட்டேன். இன்று அல்லது நாளை விடுவிப்புக் கிடைக்கும் ஆனால் நாட்கள் விடியாமலே விரைந்தன. நான் கல்வித் திணைக்களத்தில் பரீட்சைக் கடமைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தேன். வினாப் பொதிகள் வரும். ஒவ்வொரு நாளும் அந்த நாளுக்குரிய வினாப் பொதிகளைப் பரீட்சை நிலையங்களுக்குக் கொடுப்போம். விடைத்தாள் பொதிகளை பரீட்சைத் திணைக்களம் வந்து எடுக்கும் வரை பொலிஸ் நிலையத்தில் இந்த அறையில்தான் சிறை வைப்போம். இன்று அது எங்களுக்கு அடைக்கலம் தந்துள்ளது.

என்னோடு செட்டிகுளத்தில் இருந்த ஒரு அப்பாவி இளைஞன் சின்னக்குட்டியும் இருந்தார். ஒருநாள் காலை பொலிஸ் அதிகாரி என்னோடு அந்த இளைஞனையும் அழைத்தார். ஜீப் தயாராயிருந்தது. ஜீப்பில் ஏறச்சொன்னார். இரண்டு பொலிஸ்காரரும் ஏறினார்கள். ஜீப் செட்டிகுளம் நோக்கி விரைந்தது. செட்டிகுளம் மகாவித்தியாலத்தில் இருந்து பறையனாலங்குளம் வாடிவீட்டை நோக்கி விரைந்தது. வாடி வீட்டில் தேநீர் குடித்தோம். இருந்து ஏதோவெல்லாம் கதைத்தார்கள். கதைப்பதை ஒருவர் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் முன் மதுப்போத்தல்களும், கிளாஸ், நொறுக்குத் தீனும் இருந்தது. நானும் சின்னக்குட்டியும் சற்றுத் தள்ளி இருந்தோம். வாடிவீட்டுப் பொறுப்பாளர் எனக்கு ஏலவே தெரிந்தவர். நலம் விசாரித்தார்.

இரண்டு மதுப் போத்தல்களும் வெறுமனே கிடந்தன. முடிந்ததும் ஜீப் அப்படியே செட்டிகுளம் சென்றது. செட்டிகுளத்துக்கு முன்னே முகத்தான்குளம் என்ற அழகிய கிராமம் உள்ளது. அங்குதான் சின்னக் குட்டியின் வீடு இருந்தது. இந்த ஏற்பாடெல்லாம் சின்னக் குட்டியை மீட்பதற்காக அவரது சகோதரர்களின் ஏற்பாடு என்பதைப் பின்னர்தான் அறிந்தேன். அவசரக்காலச் சட்டத்தின்கீழ் பல இளைஞர்கள் இவ்வாறு கைது செய்யப்படுவதும் அவர்களை மீட்பதற்காக உறவினர்கள் பொலிஸ் நிலையங்களை நோக்கி அலைவதும் கவலையான செய்திகளாகும்.

சின்னக்குட்டியின் மனைவியும், அம்மாவும் உணவைத் தயாரித்திருந்தனர். அருமையான உணவு. சாப்பிட்டதும் வவுனியா நோக்கி ஜீப் விரைந்தது. மீண்டும் பொலிஸ் கூண்டில் கிடந்தோம். இதனைப் பற்றி நிறையவே நினைவுகள் எட்டிப் பார்க்கின்றன. ஆனால் புத்தகத்தின் அளவு பெரிதாகிவிடும். ஒருநாள் என்னிடம் 'உங்களுக்கு விடுதலை. குற்றமேதும் இழைக்கவில்லை' என எழுதிய ஒரு கடிதம் தந்து கைகுலுக்கி வழியனுப்பினார்கள்.

கடமையில் மீண்டும்....

பழையபடி கடமையினைப் பொறுப்பேற்றேன். சைக்கிளில் பாடசாலைகளை தரிசித்து வரும் வழிகளில் காடுகள் உள்ளன. பாடசாலைப் பிள்ளைகள் வீதியால் வந்தார்கள். யானைகள் குறுக்கறுத்துச் சென்றன. பிள்ளைகள் பயந்து பின்வாங்கி ஒதுங்கி நின்றனர். அவர்கள் பின்னால் நான் வந்து நின்றேன். "சேர் யானை நிக்குது போகவேண்டாம்" என்றனர். அவர்கள் கிராமத்தில் இருந்து வெகு தூரத்தில் உள்ள பாடசாலைக்கு செருப்பும் இல்லாது தார் வீதியில் நடந்து சென்று கற்கிறார்கள். இவர்களைப் போல் நூற்றுக்கணக்கான பிள்ளைகள் உள்ளனர்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் புதிய பாடசாலைகள் திறத்தல்

விசாரித்துப் பார்த்தேன் காந்திய இயக்கத்தினர் நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்களில் மக்களைக் குடியேற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் 70 கிராமங்களின் தரவுகளைப் பெற்றேன். ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் சைக்கிளில் சென்று தரவுகளைப் பெற்றேன் அலுவலகத்தில் உரிய படிவங்களை நிறைத்து அதற்கேற்ப நில அளவைப் படங்களையும் வரைந்து எனது பரிந்துரையுடன் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.நவரத்தினராசா வின் ஒப்புத்தைப் பெற்றேன். அரசாங்க அதிபரின் அனுமதியுடன் நிலஅளவையாளரையும் அழைத்துக் கொண்டு 65 கிராமங்களுக்கும் சைக்கிளில் சென்று அளந்து நிலஅளவையாளரைத் துரிதப் படுத்திப் படத்தைத் தயாரித்து கோவைகளில் சேர்த்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் ஏதாவது சம்பவம் நடக்கும்.

நிலம் அதிரும். படபட என துப்பாக்கிகள் வேட்டுகளைத் தீர்க்கும். ஒரு அரை மணி மயான அமைதி நிலவும். நிலைமை வழமைபோலாகி விடும்.. இரு பகுதிக்கும் இடையில் அகப்பட்டவர்கள் பாடு திண்டாட்டந்தான். அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் குண்டு பாய்ந்து மடியலாம். நான் சைக்கிளில் புறப்பட்டால் ஏனையோர் அஞ்சுவார்கள். நமக்கு ஏன் இதெல்லாம்? என்று இருப்பார்கள். நான் பாரதியையும் விபுலாந்தரையும் நினைத்துக் கொள்வேன்.

“வீடுகள் எங்கும் கலையின் விளக்கம். வீதிகள் தோறும் இரண்டொரு பள்ளி” என்றான் பாரதி. “ஏழையின் கண்ணீரில் இறைவனைக் காணலாம்” என்றார் விவேகானந்தர். அவர் வழியில் வந்த விபுலானந்தர் பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியராக கடமையாற்றி. வந்த நிதியில் ஏழைமாணவர்களுக்கு உணவும் உறைவிடமும் கொடுத்துக் கல்வி ஊட்டினார். சிவானந்த வித்தியாலயத்தைக் கட்டி, அதிபராகவும், இலங்கையில் ஸ்ரீஇராமகிருஸ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமையாளராகவும் சேவைசெய்தார்.

விபுலானந்தரைப் போல், பாரதியைப் போல் அவர்களின் வழிகளைப் பின்பற்றி சேவையினைத் தொடர்ந்தேன். பயந்து பயந்து சைக்கிளில் மக்களைச் சந்தித்துத் தரவுகளைச் சேகரித்தேன். கிராம சேவையாளர்களின் பரிந்துரைகளையும் பெற்றேன். சைக்கிளில் போகவும் வரவும் 60-70 மைல் தினமும் செல்வேன். ஏழைகள் தான் ஆனால் தேநீர் தந்து விருந்தோம்பலை உணர்த்துவர். நன்றியுணர்வு மிக்கவர்கள்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இணைந்து செயற்பட்டன. ஒரு புறம் இராணுவக் கட்டுப்பாடு, மறுபுறம் இயக்கங்களின் கட்டுப் பாட்டிலும் வவுனியா மாவட்டம் இருந்தது. அனைத்துப் பகுதியினரின் அனுமதியினை ஒருவாறு பெற்று திருகோணமலையில் மாகாணக் கல்வி அமைச்சில் ஒப்படைத்தேன். கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக திரு. மண்கூர் இருந்தார். நான் ஆலங்கேணியில் முதல் ஆசிரியராக இருந்தபோது 1964ல் வீசிய சூறாவளியினால் அழிந்த பாடசாலையை நானும், அமரர்.தங்கராசாவும் திருத்தி அமைத்ததைப் பற்றிப் பாராட்டியவர். ஏதாவது உதவி தேவைப்படும் காலத்தில் உதவத் தயாராய் இருப்பதாக வாக்களித்தவர்.

அவரைச் சந்தித்து நான் வவுனியாவில் கல்வி அதிகாரியாகக் கடமை ஆற்றுவதையும் தங்கராசா கிளிவெட்டி ம.வி.தில் அதிபராகக் கடமையாற்றுவதையும் விளக்கினேன். “வவுனியாவில் புதிய பாடசாலை களைத் திறந்து கல்விக்கண் திறக்க வழிதேட உங்கள் உதவியை நாடியுள்ளேன். உரிய கோவைகளைத் திரு.நடராசாவிடம் ஒப்படைத் துள்ளதையும் கூறி வவுனியா புறப்பட்டேன்.

பாடசாலைகள் புதிதாகத் திறப்பதற்கு மத்திய அமைச்சினால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட படிவங்களைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறே உரிய படிவங்களைப் பூரணப் படுத்தி இணைக்கப் படவேண்டிய விபரங்களையும் தயாரிக்க வேண்டும். அவ்வாறே மூன்று பிரதிகள் தயாரிக்க வேண்டும். பாடசாலை அமையும் நிலத்துக்குரிய நிலஅளவைப் படத்துடன் நிலத்தை கல்வித் திணைக்களத்துக்குத் தருவதாக அனுமதிப் படிவத்தில் அரசஅதிபரின் ஒப்புப் பெறப்பட வேண்டும். இவை யாவும்

சரியாக இருந்தால் மட்டுமே அமைச்சின் செயலாளர் பாடசாலை திறக்க அனுமதி வழங்கலாம் என்பது சட்டம்.

அதனை யாரும் மீறவியலாது. ஒவ்வொரு மாதமும் திருகோண மலையில் கல்வி அமைச்சின் மாதாந்த அபிவிருத்திக் கூட்டம் நடைபெறும். மாவட்டக் கல்வித்திணைக்களப் பணிப்பாளர்கள், பிரதிக்கல்விப் பணிப்பாளர்களும் கலந்து கொள்ள வேண்டும். இரண்டு நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும். பயணங்களின் பயங்கரநிலை பற்றிய உரையாடல்களும் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தியில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றியும் பேசப்படும். எனது சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்திருந்தேன். அது வந்ததும் பாடசாலை இல்லாத கிராமங்கள் பற்றியும் பல மைல் தூரம் காலில் பாதணிகளின்றி யானைகளுக்குப் பயந்து பிள்ளைகள் கல்வியை இழப்பதையும் 65 கிராமங்கள் பாடசாலைகள் இன்றி துன்புறுவதையும் சுட்டிக்காட்டினேன்.

செயலாளர் “வவுனியா மாவட்டத்தில் இருந்து சிடைத்த ஏராளமான புதிய பாடசாலைகளைத் திறக்கும் விண்ணப்பங்களில் பத்தொன்பது அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. மிகுதி படிப்படியாக அனுமதிக்கப்படும்” என்றார். அன்று அவரைச் சந்தித்து நன்றிகூறி பத்தொன்பது பாடசாலை களுக்கான அனுமதிக்கப்பட்ட கோவைகளைப் பெற்றுச் சென்றேன்.

இந்தியப் படைகள் இலங்கையை விட்டு விலகல்

இந்தியப் படைகள் பின்வாங்கிய பின் அரசியலிலும் மாற்றம். இந்தியப் படைகளுடன் முதலமைச்சரும் ஏனையோரும் வெளியேறினர். செயலாளரும் சென்றுவிட்டார். அந்த இடத்துக்கு டாக்டர். செல்வி சிரோன்மணி நியமனம் பெற்றார். அவரின் உடல்நலக் குறைவு அவரைத் தொடர அனுமதிக்கவில்லை. டாக்டர். சற்குணராசா செயலாளராக நியமனம் பெற்றார். அவர் மிகுதி கோவைகளையும் பார்த்து அனுமதித்து விட்டார். அத்தனை பாடசாலைகளுக்கும் சென்று நான் கூறியதுபோல் பாடசாலைகளுக்கூறிய கட்டிடம் முடிந்து விட்டதா என்பதை உறுதி செய்தேன். அதிகமான பாடசாலைகள் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில்லாத பகுதிகளிலேயே இருந்தன. இயக்கங்களின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்தன. பாடசாலைகள் திறக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் மக்கள் காத்திருந்தனர்.

பாடசாலைகள் திறக்கும் திகதியைக் குறிப்பிட்டு அந்தந்தப் பாடசாலை சனசமூக நிலைய செயலாளர்களுக்கு அனுப்பி ஆயத்தப்படுத்தக் கூறிவைத்தேன். ஒரு நாளைக்கு நான்கு பாடசாலைகள் வீதம் திறந்தோம். அந்த மக்களின் ஆளுத்தக் கண்ணீரை அந்த நாட்களில் கண்டேன். அவர்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வாழ்ந்தவர்கள். நாட்டின் குழப்பங்கள்

காரணமாக தோட்டங்களை விட்டுத் துரத்தப்பட்டவர்கள். அவர்கள் வவுனியா, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை மாவட்டங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். தற்காலிக வீடுகளும், நிலமும் கிணறுகளுக்கான வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப் பட்டன. அந்த மக்கள் வாழத் துடித்தவர்கள். பாடுபட்டு தங்கள் காணியில் தோட்பப் பயிர்கள் செய்து வாழத் தொடங்கினர்.

மாங்குளம் எல்லை வரை வவுனியா மாவட்டம் இருந்தது. கொல்லர் புளியங்குளம் என்ற கிராமத்தில் இருந்து சில மாணவர்கள் மாங்குளம் வரை சென்று படிக்க வேண்டியிருந்தது. எல்லைக் கிராமமாக உள்ள ஊர் ஆனந்தபுரம் என்றார்கள். அப்பகுதி கிராமசேவகரின் பரிந்துரைக்கு ஏற்ப பாடசாலை அமைக்கப்பட்டது. அங்குதான் பண்டாரவன்னியன் வித்தியாலயம் திறந்தோம். திறந்த பாடசாலைகளில் சில அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் இருந்து ஆசிரியர்களை அதிபர்களாக நியமித்தோம். பலர் தொண்டர் ஆசிரியர்களாகப் பதிந்து கடமையில் சேர்த்தோம். ஒரு வருடம் முடியுமுன் ஜனசக்தித் திட்டம் வந்தது. அனைவரையும் உள்ளீர்க்க வாய்ப்புக் கிட்டியது. அதற்காக இரவு பகலாக இருந்து ஒருவித கொடுப்பனவும் இல்லாது பாடு பட்ட முதன்மை எழுதுவினைஞர் ஜெயராஜ், நிர்வாக அலுவலர் எமிலியானஸ் அவர்களும் நன்றிக்கூரியவர்கள்.

வவுனியா கல்விப் பணிப்பாளர் நவரத்தினராசா....

திரு.எஸ்.நவரத்தினராசா வவுனியாக் கல்விப் பணிப்பாளராக நியமனம் பெற்று வந்தபின்னர்தான் வவுனியாப் பாடசாலைகள் மாடிக் கட்டிடங்களைக் கண்டன. ஆசிரியர் விடுதிகளையும், கல்வி அலுவலகத்தில் அலுவலர்கள் தங்குவதற்காக விடுதிகளையும் கட்டத் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டார். நியமனங்கள் பற்றிய சுற்று நிருபங்கள் வந்தால் திரு.ஜெயராஜ் உடனே படித்து தயாராகி விடுவார் நவரத்தினராஜா பட்டியலைப் பார்த்து பரிந்துரை செய்து மத்திய கல்வி அமைச்சில் அனுமதி பெற்று வந்து விடுவார். எங்கனோடு ஒத்துழைக்கும் நல்ல உள்ளம் கொண்ட அருமையான மாமனிதர். பலநூறு தொண்டர் ஆசிரியர்களுக்கும், ஜனசக்தி ஆசிரியர்களுக்கும் நியமனம் வழங்க உதவியவர். நாங்கள் பாடசாலை அதிபர் ஊடாகப் பெற்று பரிந்துரை செய்த அத்தனை பெயர்களையும் மத்திய கல்வி அமைச்சின் அனுமதியைப் பெற்று நியமனம் வழங்கினார். இதனைப் பல கல்விப் பணிப்பாளர்கள் தவறவிட்டனர். கல்வி அபிவிருத்திக்காக எடுக்கும் எந்த முயற்சிக்கும் ஒத்தாசை தருபவர். அண்மையில் இயற்கை எய்தினார். கொரானாக் காலம் வெளியூர்களில் இருந்து கொடும்புக்கு யாரும் செல்லவில்லை..என்னால்

அசைய முடியாதநிலை. அதனால் எனக்குப் போகமுடியவில்லை.

முத்தமிழ் கலா மன்றம்

வவுனியா பிரதேச செயலாளராக திருமதி. எமில்டா சுகுமார் சேவைசெய்தார். கலாசார விழுமியங்களை வளர்த்தெடுக்க ஆர்வமிக்கவர். பலதிட்டங்களை விளக்கினார். முத்தமிழ் கலாமன்றம் என்ற பெயரில் மன்றத்தை நிறுவினார். என்னைத் தலைவராக்கினார்கள். மன்றத்தின் செயலாளராக பொன்.மாணிக்கவாசகம் தெரிவு செய்யப்பட்டார். மற்றவர்கள் நினைவில் இல்லை. பல நூல்களை வெளியிடும் பொறுப்பினை ஏற்று நடத்தினோம். ஒவ்வொரு போயா நாட்களிலும் கலை விழாக்களை நடத்தினோம். அப்போது கூட்டுறவு ஆணையாளராக திரு.எஸ்.தில்லைநடராசா இருந்தார். நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தபின் தூரத்தில் இருந்து வந்து பங்கு பற்றிய பிள்ளைகளை ஏற்றிக் கொண்டுபோய் விடுவார். அவர் கலையுள்ளம் கொண்ட மாமனிதர். பல விவாத அரங்குகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பாக நடத்தித் தீர்ப்பு வழங்கினார்.

பல நாடகங்களை எழுதி, பழக்கி அரங்கேற்றினேன். கவிதை அரங்குகள், விவாத அரங்குகளை ஏற்பாடு செய்து கலையை வளர்த்தேன். மாணிக்கவாசகர் பேருதவியாய் இருந்தார். கவிதை அரங்குகளை நடத்தினோம். தமிழ்மணி அகலங்கன் கவிதை அரங்குகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பாக நடத்தியதை மறக்க முடியாது.

க.பொ.த. உயர்தர பரீட்சைக்கு தயார்ப்படுத்தல்

ஜனசக்தி ஆசிரியர்களையும் க.பொ.த.உயர்தரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு தயார்படுத்தும் திட்டத்தைத் தொடங்கினேன். சனி, ஞாயிறு நாட்களில் வவுனியா சைவப்பிரகாச ம.வி.தில் வகுப்புக்களை நடத்தினேன். பல நல்லாசிரியர்கள் மனமுவந்து வந்து கற்பித்தார்கள். பரீட்சையில் சித்தியடைந்தால் மட்டுமே நிரந்தர நியமனம் பெறுவார்கள். ஏனையோர் வீட்டில் இருக்க வேண்டி வரும் என்று எச்சரிக்கையாகக் கூறினேன். தாங்கள் கட்டாயம் சித்தியடைவதாக வாக்களித்தனர். அதேபோல் அனைவரும் சித்தியடைந்து பெருமை தேடித் தந்தார்கள். கல்விப் பணிப்பாளர் நவரத்தினராசா வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார்.

க.பொ.த. உயர்தரப் பத்திரப் பரீட்சையில். சித்தியடைந்த ஆசிரியர்கள், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள் எனப் பலர் என்னை அணுகி உயர்கல்விக்கு உதவுமாறு கோரினர். பேரா தெனிய பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரிப் பட்டக்கற்கை நெறிக் கிளையினரோடு தொடர்புகொண்டு விண்ணப்பப்

படிவங்களை எடுப்பித்தேன். உரிய பாடங்களுக்குத் தகுந்த ஆசிரியர்களை அழைத்தேன். நான் தமிழ், புவியியல் பாடங்களை கற்பித்தேன். சைவபிரகாச வித்தியாலயம் ஒரு பல்கலைக்கழகம் போல் காட்சியாகும். சனி, ஞாயிறு நாட்கள் சந்தோசமாகக் கழியும். கல்விப் பணிப்பாளர் நவரத்தினராசா இடையிடையே வருவார். உங்கள் முயற்சி வெல்லும் என வாழ்த்திச் செல்வார்.

முதற்கலைத் தேர்வுக்கான விண்ணப்பங்களைப் பூரணப் படுத்தி உரிய பணத்தினை வங்கியில் கட்டிய பற்றுச்சுட்டோடு பேராதெனிய பல்கலைக் கழக வெளிவாரிக் கற்கை நெறிக்கிளையில் ஒப்படைத்தேன். உரிய பற்றுச் சீட்டைப் பெற்று வந்தேன். புவியியல் துறைப் பேராசிரியர் கலாநிதி. நந்தகுமார் உரியபடிவங்களை பரிசீலனை செய்வதற்கு உதவினார். இரண்டு கிழமைகளின் பின் பதிவிலக்கங்கள் கிடைத்தன.

வினாக்கள் கொடுத்து விடைகளைப் பெற்றுத் திருத்தி ஒவ்வொரு கிழமையும் விளக்கங்கள் கொடுப்போம். யாழ் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சிவலிங்கராசா இடையிடையே வந்து வகுப்புக்களை நடத்த உதவினார். யாழ்ப்பாணம் செல்லும் வழியில் பேராசிரியர் நந்தகுமார் புவியியல் வகுப்புக்களைப் பார்வையிட்டுச் செல்வார். நன்றாக நடந்த வகுப்புக்களை நாசமாகக் இந்திய அமைதிப்படைபினர் ஊட்டி வளர்த்த சில இயக்கங்கள் தமிழ் இளைஞர்களை வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து பயிற்சிகளை வழங்கத் தலைப்பட்டனர். பெற்றார் தங்கள் பிள்ளைகளை வெளியில் அனுப்பத் தயங்கினர். எனினும் ஆசிரியர்கள் வகுப்புக்களுக்கு வந்தனர். எனது வகுப்பு முடிந்ததும் கல்வித் திணைக்களம் சென்று தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இயக்கங்களின் குறுக்கீடு

ஆசிரியைகள் பதறியடித்து ஓடிவந்தார்கள். "சேர் வாங்கோ வாங்கோ" என்றார்கள். சிலர் அழுதவண்ணம் நின்றார்கள். சேர் வகுப்புக்களுக்கு வந்த ஆசிரியர்களை இழுத்துச் சென்றுவிட்டனர். விசாரித்ததில் ஒரு இயக்கம் பிடித்துச் சென்று அடைத்து வைத்திருப்பது தெரிந்தது. நான் அவர்களது அலுவலகம் சென்றேன். ஆயுததாரிகளாக காவலுக்குப் பலர் நின்றனர். நான் உள்ளே செல்ல முனைந்தேன். அவர்கள் விடவில்லை.

தடுத்தார்கள். அந்த நிலையப் பொறுப்பாளர் எனக்குத் தெரிந்த வர்கள். கண்டால் பணிவோடும் அக்கறையோடும் கதைப்பார்கள். எனது பெயரைச் சொல்லி சந்திக்க வேண்டும் என்று காவலுக்கு நின்றவர்களில் ஒருவரிடம் கூறினேன்.

ஈற்றில் அவர்களைச் சந்திக்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. நான் உள்ளே

செல்லுமுன்னமே எழுந்து நின்றார்கள். “நீங்க ஏன் சேர் இங்கெல்லாம் வந்தீங்க?” சாந்தன் இயக்கத்தலைவர்களில் ஒருவர் கூறினார். இன்னொருவர் ஒரு அதிபரின் மகன். கல்விக்கு இடையூறு செய்யமாட்டோம் என்று நீங்கதானே சொன்னீர்கள். எப்படி ஆசிரியர்களை இழுத்துச் செல்லலாம்? என்றேன். அது பிழைதான் சேர். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தால் விபரங்களைச் சேகரிப்போம். இரவு ஏழு மணிக்கு விடுவோம்” என்றார்கள்.

அவர்கள் சொன்னதுபோல் செய்யவில்லை. பலரை பேருந்து களில் கிளிநொச்சிக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். ஒரு ஆசிரியரின் அண்ணன் ஓடி வந்தார். “சேர்! கிளிநொச்சிக்கு அனுப்பிட்டாங்க” புலம்பிக் கொண்டிருந்தார். அங்கு அமரர் சூரியமூர்த்தி இருந்தார். அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வந்தவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் அப்படியே சென்று சூரியமூர்த்தியிடம் கொடுத்தார். அனைத்து ஆசிரியர்களையும் அதே பேருந்தில் திருப்பி வவுனியாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார். அதுதான் சூரியமூர்த்தியின் ஆளுமையும் தலைமைத்துவமும். அவருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்தேன். பலர் வகுப்புக்களுக்கு வரப் பயந்தனர். சிறப்பாக ஆண்கள் வரப்பயந்தனர். எனினும் பலர் முதற் கலைத் தேர்வில் சித்தியடைந்தனர். அது பெரும் வெற்றி.. பி.ஏ. வகுப்புக்களைத் தொடர்ந்தேன். பலர் கலந்து கொண்டார்கள்.

விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாவும் விபுலானந்தர் நிதியமும்

வவுனியா விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாவினைக் கொண்டாடி, நூற்றாண்டு விழாவினால் கிடைக்கும் நிதியை வவுனியா மாவட்ட ஏழைச்சிறார்களின் உயர்கல்விக்கான புலமைப் பரிசில் திட்டத்தை நிறைவேற்ற கொத்தணிப் பாடசாலைகள் மூலம் கலைநிகழ்ச்சிகள் நடத்தி நிதிசேர்த்து இலங்கை வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கில் எட்டு லெச்சம் வைப்பில் இட்டோம். கல்விப் பணிப்பாளர் நவரத்தினராசா தலைவராகவும் நான் செயலாளராகவும், சீனிவாசகம் பொருளாளராகவும் அருட்.சகோதரி மடுத்தீன், பேரம்பலம், நிர்மலானந்தகுமார், திருமதி. முத்துக்குமாரசாமி, இன்னும் சிலர் நூற்றாண்டு விழா செயற்குழு உறுப்பினர்களாக செயற்பட்டார்கள். பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க வசதியில்லாத மாணவர்களுக்கு அந்த நிதியம் உதவுகிறது. ஒரு விழா மலரும் வெளியிட்டோம்.

தொண்டர் ஆசிரியர்கள்

.. தொண்டர் ஆசிரியர் பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு காண கல்விப் பணிப்பாளரைத் தூண்டினேன். பிரதி அமைச்சர் திருமதி. இராஜமனோகரியை

அணுகினார். தொண்டர் ஆசிரியர்களுக்கு மீண்டும் வாய்ப்பு. இராணுவக் கட்டுப் பாடில்லாத பகுதியில் அதிகமானவர்கள் இருந்தார்கள்.. அங்கேயே நேர்முகப் பரீட்சையை நடத்தினோம். அதனால் அமைச்சருக்கு என்மேல் கோபம். அத்துடன் சில ஆசிரியர்கள் இடமாற்றம் கேட்டு அமைச்சரிடம் முறையிட்டனர். அவர் அந்த ஆசிரியர்களின் பெயர்பட்டியலை எனக்கு அனுப்பி உடனடியாக இட மாற்றம் செய்யும்படி எழுத்து மூலமும் தொலைபேசியிலும் கதைத்தார். அப்படிச் செய்யமுடியாது என விளக்கினேன். “செய்ய முடியாது என்று சொன்னால் வவுனியாவை விட்டுப் போக ஆயத்தமாக இருங்க” என்றார். “அரசாங்க அலுவலர்கள் இலங்கையின் எப்பகுதியிலும் கடமை யாற்றுவோம் என்று எழுதிக் கொடுத்துத்தான் சேர்ந்தோம்.”. என்றேன்.

அதுபோலவே செரம்பர் மாதம் முடிவில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இடமாற்றக் கடிதம் வந்தது. ஞாயிறு மாலை திருகோணமலை வந்தேன். திங்கள் காலை மாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்தில் கடமையேற்றேன். மாகாண கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.தியாகராஜா கண்டதும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார். அன்றே எனக்குரிய கடமைப் பட்டியலைத் தந்து “உங்களுக்குப் பொருத்தமான கடமைப் பட்டியல் என்றார் பாலையூற்றில் தம்பி வீட்டில் இருந்து வேலைக்குச் சென்றேன். காலையில் பாரதியின் மோட்டர் சைக்களில் செல்வேன். மாலையில் வீடு தேடும் படலம். பாரதி வேலை விட்டு வந்ததும் அவரின் மோட்டார் சைக்கிளில் வருவோம்.. மழைபெய்து கொண்டிருக்கும். முன்பக்கத்து விறாந்தையில் ஒதுங்கி உறங்குவேன். கூரையில் இருந்து பூவானம் தூவும். கட்டிலை அரக்கி அரக்கிப் போட்டு உறங்குவேன். அது நவம்பர் மாதம் ஒரு காணித்துண்டு ஒரு அம்மா விற்பதாகக் கூறினார். 30,000 கேட்டார். அது அவருடைய காணியில்லை. எனினும் காசைக் கொடுத்து வாங்கிவிட்டேன்..

உவர்மலையில் எனது வீடு

அங்கே ஒரு கொட்டில் இருந்தது. அது விழும் நிலையில் இருந்தது. அதனை நீக்கிவிட்டு நீளமான கொட்டில் அமைத்தேன். அதை என்னால் செய்யமுடியாது. ஒருவரிடம் பணம் கொடுத்து அமைத்து விட்டேன். அதனை மூன்று அறைகளாகப் பிரித்து அரைச் சவர் வைத்து அதற்கு மேல் சுற்றிவரத் தகரத்தால் மறைப்பு. கதவு முன் அறைதான் வரவேற்பறை. நடுவறை படுக்கையறை. மூன்றாவது அறை எனது மருமக்கள். கொட்டில்தான் ஆனால் எனக்கு சொர்க்கம். டிசம்பர் 28ல் வவுனியா புறப்பட்டேன். எனது இரண்டு மருமகளும் ஆசிரியைகள்.

இருவரின் இடமாற்றக் கடிதங்களைத் தயாரித்து பணிப்பாளரின் பரிந்துரையும் பெற்றேன். லொறி ஒன்றை வாடகைக்குப் பெற்று எங்கள் பொருட்களை ஏற்றினேன்.. மூர்த்தி ஒத்துழைப்பு தந்தார்.1993 டிசம்பர் 31ல் வவுனியாவை விட்டுப் புறப்பட்டேன். வவுனியாவில் ஒரு சிலர் மட்டும் நான் லீவில் செல்வதாக அறிந்தார்கள்.

எங்களை பல காலமாகத் தங்களோடு அனுசரித்து ஆதரித்த மகளாக கலாமதி திகழ்ந்தார் அழுது புலம்பினார். ஆறுதல் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.. அன்று மாலை எங்கள் மாளிகையில் பொருட்களை இறக்கி ஒழுங்குபடுத்தினோம். 1994ல் புதுவருசம் திருகோணமலையில் எனது மாளிகையில் மகிழ்ச்சியாக கழிந்தது. எதிர்பாராத விதமாக கல்விப் பணிப்பாளர் நவரத்தினராசாவும், நிர்வாக அலுவலர் ஜெயராஜமும் வந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு நினைவுப் பரிசும் தந்தார்கள். விருந்தோம்பலை ஏற்று புறப்பட்டார்கள். மூர்த்தியையும் அவர்கள் வந்த வாகனத்தில் ஏற்றி அனுப்பி விட்டேன். நான் வவுனியாக் கல்வி அலுவலகத்தில் பூஞ்செடிகளை நட்பு தண்ணீர் வார்த்தேன். ஏற்கனவே இருந்த வட்டத்தினுள் அவை பூத்துக் குலுங்கும். இடையிடையே நித்திய கல்யாணி என நட்டுவிட்டேன். 1983ல் வவுனியா சென்று 1993 டிசம்பர் வரை வவுனியா. சுமார் 10 வருடங்கள் வவுனியா வாழ்க்கை நிறைவு பெற்றது..

திருகோணமலை மாகாணக் கல்வித்திணைக்களத்தில்

இலவசச் சீருடை, பாடநூல்கள் விநியோகம், அனைத்துப் போட்டிகளையும் நடாத்துதல், குழுப் பரிசோதனை என கடமைப் பட்டியல் காட்டியது. நான் வவுனியாவில் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்தேன். வட்டாரம் என்பது பரந்த பிரதேசம். பல அதிகாரங்கள் இருந்தன. சுதந்திரமாகச் செயற்படலாம். ஆனால் சிலர் அதனை மறந்து கிடக்கின்றனர். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சில தமிழ் பாடசாலைகளை முஸ்லிம் பாடசாலைகளாக ஆக்கிவிட்டனர். திருகோணமலை மாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்துக்கு வந்ததுமே அதனைக் கண்டு பிடித்தேன். உப்பாறு றோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை முஸ்லிம் பாடசாலையாக மாறியிருந்தது.

பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும்போது வெளியிட்ட சுற்றுநிருபத்துக்கு ஏற்ப அந்தப் பாடசாலையை மீண்டும் திறக்க அனுமதியை பெற்றேன். அது இன்று பல நூறு சிறார்களைக் கொண்டியங்குகிறது.

மாகாணக் கல்வித்திணைக்களத்தில் இலவசச் சீருடை...

இலவசச் சீருடைகள் விநியோகத்துக்குரிய விபரங்களை குறிப்பிட்ட

திகதிக்கு முதலில் பெற்றுவிடுவேன். இரண்டு மாகாணங்களின் தரவுகளை ஒன்று திரட்டி மத்திய கல்வி அமைச்சுக்கு அனுப்பி விடுவேன். வடமாகாணத்துக்குரிய சீருடைத் துணிகளை யாழ்ப்பாணத்தின் மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளருக்குக் கொழும்பில் இருந்தே அனுப்ப நடவடிக்கை எடுத்தேன்.

கிழக்கு மாகாணத்துக்குரிய சீருடைகளை அமைச்சின் லொறியில் எடுத்துச் சென்று அந்தந்த வலயக் கல்வித் திணைக்களத்தின் பொறுப்பான அலுவலரிடம் ஒப்படைப்பேன். சீருடை விநியோகத்தின் பின் மிகுதிச் சீருடைகளைக் குறிப்பட்ட நாளுக்குள் அனுப்பும்படி வலியுறுத்தி விடுவேன். மிகுதிச் சீருடைகளைக் கணக்கிட்டு கல்வி அமைச்சின் சீருடைக் கிளைக்கு அனுப்ப வேண்டும். எங்கள் அதிபர்கள் கொடுக்கும் மிகுதிச் சீருடைகளை கணக்கிடும் போதுதான் நமது அதிபர்களின் கவனயீனமும், வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர்களின் கவனக் குறைவும் எனக்குத் தலையிடையைக் கொடுத்தது.

பெண்பிள்ளைகளின் மிகுதியான துணியில் பிரச்சினைகள் இல்லை. ஆனால் ஆண்களின் சீருடையில் கால்சட்டை நீலத்துணியும், சேட் வெள்ளைத் துணியும் சோடிகளாக கல்வி அமைச்சு கணக்கிட்டு அனுப்பும். அப்படியே மாவட்டங்களுக்கு அனுப்புவேன். மிகுதியாகச் சில மாவட்டங்கள் நீலத்துணி அதிகமாகவும், சில வெள்ளைத் துணி மிகுதியாகவும் அனுப்புவார்கள். மாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்தில் இவற்றைக் கலந்து கணக்கெடுப்போம். சோடியாக்கும்போது நீலத் துணிக்கும், சேத்துணிகளுக்கும் இடையே நிறையவே வித்தியாசம் இருக்கும். அப்படியே அனுப்பினாலும் பிரச்சினை. இரண்டு மாகாணங்களிலிருந்தும் மிகுதியாக வரும் துணிகளைக் கணக்கிட்டு சோடி சேர்ப்போம். இது பெரியதொரு தலையிடி வேலையாகும். நுணுக்கமாகச் செய்யாவிடில் எல்லாம் தலைகீழாகும்.

சில சிக்கல்களைத் தவிர்க்கும் நோக்கில் சோடி சேர்க்க முடியாத துணிகளைப் பாதுகாப்பாக வைப்போம். விபரப்பட்டியலைச் சீர் செய்து துணிகளோடு அனுப்பிவிடுவோம். இதற்காக இருவரை தற்காலிகமாக நியமித்தேன். ஒருவர் இரவு காவலாளியாகவும் ஒருவரை பகல் காவலாளியாகவும் நியமித்தேன். மிகுதியாக உள்ள சீருடைத் துணிகளை அமைச்சுக்கு அனுப்பும் வரை அவர்களுக்கு உதவு தொகை வழங்க அமைச்சு நிதி ஒதுக்கீடு செய்திருந்தது. சீருடை அலுவல்களைக் கவனிப்பதற்காக விஷேட கொடுப்பனவு ஒதுக்கியிருந்தது. பணிப்பாளர், சீருடைக்குப் பொறுப்பான பிரதிப் பணிப்பாளர், கணக்காளர், களஞ்சியப் பொறுப்பாளர், காவலர்கள் ஆகியோருக்கு உதவுதொகை ஒதுக்கி இருந்தது. மட்டக்களப்புக்கு சீருடைகளைக் கொண்டு அமைச்சு லொறியில் செல்லும்போது புதுக்

குடியிருப்புக்கு அப்பால் மோதல் நடந்தது. அப்படியே லொறியில் பதுங்கி ஒதுங்கி இருந்தோம். ஒரு மணித்தியாலம் வரை அப்படியே இருந்தோம். இப்படிப் பல அனுபவங்கள்.

தமிழ் மொழித்தினத்தை விமரிசையாகக் கொண்டாட பாடசாலை களுக்கு கல்வி அமைச்சின் சுற்று நிருபங்களை வலயக்கல்விப் பணிப்பாளர் மூலம் அனுப்பி விடுவேன். ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் தமிழ்மொழித் தினம் கொண்டாடி அறிக்கைகளைப் பெற்று மாகாணக் கல்விப் பணிப் பாளருக்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற சுற்றுநிருபத்தையும் அனுப்பினேன்.

நான் சேவைசெய்ததற்கான சான்றை விட்டுச் செல்ல வேண்டும். மூக்கின்மேல் விரல் வைத்து வியக்க வேண்டும். இவ்வளவு காலமும் செய்யமுடியாத ஒன்றை ஒன்றை சாதிக்க வேண்டும். ஒரு தமிழ்மொழித் தின மலரை வெளியிட எண்ணினேன். முதலில் மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளரிடம் வாழ்த்துரை பெறுவதுபற்றி உரையாடினேன். “உங்கள் முயற்சி நல்லதுதான். ஆனால் இதற்கு வேண்டிய நிதிதான் நம்மிடம் இல்லை. போட்டி நடத்துவதற்கும் இலங்கையின் ஏனைய மாகாணங் களுக்கு ஒதுக்கும் நிதியைத்தான் நமது இரண்டு மாகாணங்களுக்கும் ஒதுக்கி உள்ளார்கள். அதுதான் யோசிக்கிறேன்.” என்றார்.

“சேர் நிதியைப் பற்றி பிரச்சினை இல்லை. அதற்கு நமது பாடசாலைகளின் அதிபர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். கல்வி அமைச்சின் கணக்காளர் ஸ்ரீரங்கன்தான் பொருளாளர். ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் ஒரு பிரதி கொடுக்கலாம். அதிபர்களுக்கு அறிவிக்கலாம். பற்றுச் சீட்டும் கொடுக்கலாம். வசதிக்கட்டணத்தில் இருந்து நிதியைப் பெறலாம். உங்கள் விருப்பும், அனுமதியும் வேண்டும்.” என்றேன். தொலைபேசியை சுழற்றி கணக்காளரை அழைத்தார். வந்ததும் எனது செய்தியைக் கூறினார். ஸ்ரீரங்கன் அருமையான சிந்தனையாளன். “அதற்குரிய சுற்று நிருபம் தயாரித்து விட்டேன்.” என்றார். “நடத்துங்கள்.” அனுமதித்தார்.

‘பார்த்தேன்’ தமிழ்மொழித் தினவிழா மலரினைப் பல எழுத்தாளர் களினதும், ஆசிரியர்களினதும், வலயமட்டத்திலும், மாகாணமட்டத்திலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எழுத்தாக்கங்களையும் தாங்கி மாகாணமட்ட விழா மலரினை வெளியிட்டேன். ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும், வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஊடாக அனுப்பி வைத்தோம். உரிய பணத்தினை அதிபர்கள் அனுப்பி உதவினார்கள். வசதிக் கட்டணத்தை எவ்வாறு செலவு செய்ய வேண்டும் என்று பாதீடு ஆண்டின் முதல் மாதமே தயாரித்து விடுவார்கள். அதனை வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிகள் அனுமதிப்பார்கள். அதன்படி செலவு செய்யலாம்.. அயற்குரிய சுற்று நிருபம் கல்வி அமைச்சினால்

பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது அனைத்துப் பாடசாலை அதிபர்களுக்கும் தெரியும்.

மாகாண மட்டத்தில் நல்ல விடயங்களைச் செய்ய விளைந்தேன். பலரும் ஒத்துழைப்புத் தந்தார்கள். மாகாண மட்டத்தில் முதலிடம் பெற்ற போட்டி நிகழ்ச்சிகளை அகில இலங்கைப் போட்டிக்கு அனுப்ப வேண்டும். எங்கள் அதிபர்களுக்கு ஊக்கமூட்டினேன். அகில இலங்கைப் போட்டியில் வெற்றி பெற கல்வி அமைச்சில் திரு.வெ.சபாநாயகம் அவர்களின் நெறிப் படுத்தலில் நண்பர் ஜி.அல்பிரட் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஒழுங்கமைத்து அருள்பால்கரனிடம் ஒப்படைத்தார். அவர் எதுவித குழப்பங்களும் இல்லாது சீராக நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற உதவியாக இருந்தார். இங்கு அருள்முரணியை புற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டும். ஆலங்கேணி விநாயகர் வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்று அங்கே ஆசிரியராக கடமையாற்றியவேளை பாடசாலையின் சுவர்கள் எங்கும் ஓவியங்கள் தீட்டி அழகு படுத்தியவர் இவரே.

நான் நமது இரு மாகாணங்களின் இணைப்பாளராக மூன்று ஆண்டுகள் கடமையாற்றினேன். அகில இலங்கைப் போட்டிகளில் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெற்ற பாடசாலைப் பிள்ளைகளை திருகோணமலைக்கு அழைத்து 1000, 750, 500 ரூபாய்க்கு வங்கிக் கணக்கில் வைப்புச் செய்து கணக்குப் புத்தகங்களோடு பரிசுகளும், வெற்றி பெற்ற பாடசாலை அதிபர்களுக்கும், நிகழ்ச்சியினைப் பழக்கிய ஆசிரியருக்கும் பரிசுகளும் கொடுத்து மகிழ்வித்தேன். இதற்கு அதிபர், வ.தங்கவேல், உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் குலேந்திரன் பக்க துணையாக இருந்தனர். திருகோணமலையில் இருக்கும் வங்கிகளான இலங்கை வங்கி முகாமையாளர் முரளியின் உதவி கிடைத்தது. ஹற்றன் நேஷனல் வங்கி முகாமையாளர் திரு.ஹம்சதேவா, மக்கள் வங்கி முகாமையாளர் திரு.பாலேந்திரன், இன்னும் கம்பனிகள், கடைகள் திருகோணமலை பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க முகாமையாளர் திரு.பாலகங்காதரன், இன்னும் பல சங்கங்களும், இயக்கங்களும் நிதிஉதவி செய்தனர். தொடர்ந்து வந்த வருடங்களில் அவ்வாறே 'சுவைத்தேன்', 'மலைத்தேன்' என்ற பெயரில் தமிழ் மொழித்தினை மலர்களை வெளியிட்டேன். அம்மலர்களைப் பாராட்டாதோர் இல்லை. அதேபோல் அகில இலங்கை தமிழ் மொழித்தினைப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்ற பிள்ளைகளுக்கும், அதிபர், ஆசிரியர்களுக்கும் வழமைபோல் பரிசளித்து கௌரவித்தோம்.

நிறைவாக 1996ல் வவுனியாவில் மாகாணத் தமிழ் மொழித் தினத்தை நடத்த நினைத்தேன். நல்லனவற்றை செய்ய முயலும்போது சிறு தடைகளைச் சந்திக்கத்தான் வேண்டும். எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது.

வவுனியா நகராட்சி மன்றத் தலைவராக இருந்த மதிப்புக்குரிய திரு. லிங்கநாதன் அவர்களிடம் எனது விருப்பினைத் தெரிவித்தேன். அவ்வளவு தான். “உரிய அனைத்தையும் நாங்கள் செய்வோம்” என்றார். வெளிமாவட்டங்களில் இருந்து வரும் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை, பிள்ளைகளின் தொகை பற்றி எடுத்து விளக்கினேன். அத்துடன் நடுவர்களின் எண்ணிக்கையினையும் முன் வைத்தேன்.

“எப்படியும் மூன்று நாட்களுக்கு மூன்று நேர உணவும் தேவைப்படும்.” என்றேன். “தங்குமிட வசதிகளை நீங்கள் பாடசாலைகளில் செய்யுங்கள். சகல பாதுகாப்பும் சேவைகளையும் நாங்கள் கவனித்துக் கொள்கிறோம். நிறைவுநாள் நிகழ்ச்சியின் ஒழுங்கமைப்பையும் நாங்கள் பாரத்துக் கொள்ளுவோம்” என்றார். எனக்கு கனவு போல் இருந்தது. சேர்! போய் உங்கள் வேலையைக் கவனியுங்கள்”. என்றார். வவுனியாவில் உள்ள பெரிய பாடசாலை அதிபர்களிடம் விபரங்களைத் தெரிவித்தேன். அவர்களுக்குச் சந்தோசம் ஏற்ற ஒழுங்குகளைக் கவனிப்பதாக உறுதியளித்தனர்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணப் பிரதம செயலாளராக G.கிருஷ்ணமூர்த்தி கடமையாற்றினார். அவரைப்பிரதம அதிதியாக அழைத்தேன். அவருக்கு மகிழ்ச்சி. மாகாண கல்வித் திணைக்களம் நடத்தும் தமிழ் மொழித்திணைத்தின் தரத்தினை அனைத்துத் திணைக்களப் பணிப்பாளர்களும் வரவேற்றனர். அவர்களின் வாகனங்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம் தருவார்கள். அதில் திரு.செல்வின் ஸ்ரேனியஸ் மிகமுக்கியமானவர். நீர்ப்பாசனத்திணைக்கள பொறியியலாளர் கிருஷ்ணன் போன்ற ஆர்வலர்கள் உதவினர். எங்கள் கல்வி அமைச்சுக்கு ஒதுக்கும் நிதி மிகக் குறைவு. இதனால் சிறப்பாக நடத்த முடியாது என்று வாழாதிருந்தனர். இப்படி இருந்தால் நமது பிள்ளைகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். நமது மக்கள் நமக்குப் பின்னால் இருப்பதை மறந்துவிடுகிறார்கள்.

வெறும் சம்பளத்துக்காக மட்டும்தான் என்றிருப்பதால் இந்தநிலை தோன்றுகிறது. இந்தநிலை என்று மாறுமோ அன்றுதான் நமது சமூகத்துக்கு விடிவுகாலம்.

மூன்று நாட்கள் நடக்கவிருக்கும் தமிழ்மொழித்திணை நிகழ்வுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரேயே சென்றேன். பிள்ளைகள் தங்க வேண்டிய பாடசாலைகளுக்கு மலசலசூட வசதிகளை வவுனியா பாடசாலைகளுக்கு செய்து கொடுத்தாகிவிட்டது. அடுத்த நாளைக்கு விழா தொடங்கவுள்ளது. வெளிமாவட்டப் பிள்ளைகள் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். அடுத்த நாள் விடியவும் வவுனியா நகரம் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. ஆட்டோகாரர் சங்கம், வர்த்தகர் சங்கம், நகரசபையினர் என எல்லோரும் சேர்ந்து தோரணங்களும், வளைவுகளுமாக அமைத்து அசத்தி விட்டனர். நேரம் தவறாமல்

உணவு, தேநீர் என உபசரித்து வன்னிப் பாரம்பரியத்தை நிரூபித்து விட்டனர். போட்டிகளின் போது ஏதும் பிரச்சினைகள் எழாதவாறு நடந்து கொண்டனர்.

நிறைவு நாள் நிகழ்வுகள்.

நிறைவுநாள் நிகழ்வுகள் யாரும் நினைக்காத அளவு சிறப்பாக நடந்தது. வானவேடிக்கைகளும் பாராட்டுக்களும் மாகாணக் கல்வித் திணைக்கள அலுவலர்களைத் திணற வைத்தது. இப்படியான விழாவினைத் தாங்கள் காணவில்லை என்றனர். இந்த விழாவின் பின் என்னால் இப்படியான விழாக்களை ஒழுங்கு செய்ய சந்தர்பம் கிடைக்காது. மாணவர்களது விடயதானங்களைத் தாங்கி 'மலைத்தேன்' தமிழ்மொழித் தின விழா மலரினை வெளியிட்டேன். அதன் வெளியீட்டு உரையினை திரு. சுசுவர்ணராஜா நிகழ்த்தினார். அவர் இன்று வவுனியா பீடாதிபதியாகச் சேவை செய்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். விடியவிடிய விழா நடந்தது.

அதிபர்கள் பலர் வாழ்த்துரை கூறினர். அனைவருக்கும் சிறப்பாக நகரபிதா லிங்கநாதனுக்கும், வவுனியாவின் அனைத்து மக்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்தேன். அடுத்த நாள் அனைவரையும் வழியனுப்பி விட்டு வந்தோம்.

உவர்மலையில் மீண்டும் கல்வி அமைச்சில்

கல்வி அமைச்சில் இருந்து ஓய்வுபெறும் நாள் வந்தது. எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்து விட்டு வீடு சென்றேன். அடுத்தநாள் ஆறுதலாக எழுந்து குளித்து உணவின்பின் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினேன். சேர் என்று சத்தம் கேட்டது. வெளியில் வந்து பார்த்தேன். செயலாளர் உடனே அழைத்து வரும்படி செய்தி அனுப்பியிருந்தார். அப்போது கல்வி அமைச்சுக்கு திரு.சந்திரம் திவகலாலா செயலாளராக மாற்றம் பெற்று வந்திருந்தார். கல்வி அமைச்சு மட்டுமல்ல வடக்குக் கிழக்கு மாகாணமே கல்வி அபிவிருத்தி காண வழிகோலியது. கல்வி அமைச்சுக்குச் சென்றேன். அங்கே டாக்டர்.சற்குணராஜா, அமரர்.நடராஜா ஆகியோர் எனக்காகக் காத்திருந்தனர். மூவரும் செயலாளர் அறைக்குச் சென்றோம்.

“உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். மூவருக்கும் அறைகளும், இருக்கைகளும் இருக்கு. செய்யவேண்டிய வேலைகள் பற்றிய விபரங்கள் உள்ளன. தொடங்குங்கள்”. என்றார். திவகலாலா கல்வி அமைச்சுக்கு வந்தபின் செயற்திட்டங்கள் அபிவிருத்தி கண்டன.

ஆரம்பப் பிள்ளை அபிவிருத்திப் பிரிவு

ஆரம்பப் பிள்ளைப் பருவ அபிவிருத்திப் பிரிவு ஒன்றைத் தொடங்குதல் பற்றிக் கலந்துரையாடினோம். எங்கள் கூட்டத்தில் கலந்து

ரையாட திருகோணமலை சிறுவர் பாதுகாப்பு நிதியும் உதவுவதாக வந்தனர். எங்கள் பிரிவுக்கு கொம்பியூட்டர், போட்டோ கொப்பி மெசின் இன்னும் பல பொருட்கள் கிடைத்தது. ஒரு பாடத்திட்டம் தயாரித்துக் கொடுத்தோம். திரு.நடராசாவும் நானும் கொழும்பில் பல நிறுவனங்களோடு கலந்துரையாடி ஆங்கிலத்தில் ஒரு பாடத்திட்டத்தைத் தயாரித்து சிறுவர் பாதுகாப்பு நிறுவனத்திடம் ஒப்படைத்தோம். அவர்கள் பாடநூல் பிரிவுக்கு அனுப்பி ஒப்புதல் கிடைத்ததும் கல்வி அமைச்சுக்கு அனுப்பி இருந்தார்கள்.

அதனை தமிழ் மொழிக்கு மாற்றம் செய்யும் பணி தரப்பட்டது. சிங்கள மொழிக்கு எனது நண்பர் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த விஜேயரத்ன மொழி மாற்றம் செய்தார். ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளில் வெளியான நூல்களை விடவும் தமிழ் மொழி மாற்றம் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் உள்ளது என்று பாராட்டினார்கள். முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சிகளை அளித்தேன். செல்வி.ஜெயா தம்பையா முன்பள்ளி பிரிவுக்கு மாற்றப்பட்டார். வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள அத்தனை முன்பள்ளிகளையும் அமைச்சின் ஆரம்பப் பிள்ளைப் பிரிவில் பதிவு செய்தோம். ஒவ்வொரு மாதமும் ஆசிரியர்களது ஆக்கங்களையும், பிள்ளைகளின் ஆக்கங்களையும், ஆசிரியர்களின் கற்பித்தலை வளர்க்கும் நோக்குடன் மும்மொழிகளிலும் புன்சிரிப்பு என்ற பெயரில் சஞ்சிகை வெளியிட்டோம். அதற்கான ஒவியங்களை அருள்பால்கரன் வரைந்தார். முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மாதாந்தம் ஐயாயிரம் ரூபாய் உதவு தொகையாக வழங்க செயலாளர் ஊடாக முதலமைச்சருக்கு அனுப்பினோம்.

மாகாணக் கல்வி அமைச்சின் கீழ் பதிப்பகத்திணைக்களம் இருந்தது. அதனை கல்வி அமைச்சு முற்பணம் செலுத்தி இயக்கியது. அதனை இயக்க என்னிடம் ஒப்படைத்தார். மாகாண அமைச்சின் செயலாளர்களுக்கும், திணைக்களத் தலைவர்களுக்கும் சுற்றுநிருபம் தயாரித்துப் பிரதம செயலாளர் ஊடாக அனுப்பி வைத்தேன். அனைத்துப் படிவங்களையும் பதிப்பித்தல் வேலைகளையும் பதிப்பகத் திணைக்களத்தில் பதிப்பிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். ஒவ்வொரு திணைக்களங்களிலும் வீசும் கழிவுத் தாள்களை ஒரு பெட்டியில் போடுமாறும், பெட்டிகளை வாங்கிக் கொடுத்தேன். அதற்காக ஒருவரை நியமித்தேன். அனைத்துத் திணைக்களங்களில் இருந்தும் சேரும் கழிவுத் தாள்களைத் தரம்பிரித்து வாழைச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலைக்கு அனுப்புவேன். அதனால் பதிப்பகத்துக்குத் தேவையானவற்றை பெறுவோம். போக்கு வரத்துக்கான செலவினை இந்த முறையால் சமாளித்தோம். வேலைகள்

மாகாண அலுவலகங்களில் இருந்து பெற்றோம். மாதம் 50,000 ரூபாய் லாபம் பெற்று அமைச்சுக்குக் கட்டினோம்.

காலையில் முன்பள்ளிப் பிரிவில் கடமையாற்றுவேன். மாலை யில் பதிப்பகத் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றினேன். தொடர்ந்து மூன்று வருடங்கள் புன்சிரிப்பு வெளியிட்டோம். செயலாளர் சுந்தரம் திவகலாலா இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். அவர் பின் வந்த செயலாளர்கள் இவற்றில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. நானும் வெளியேறிவிட்டேன்.

கொழும்பில் சர்வோதயம்

கொழும்பில் சர்வோதயம் எனக்காகக் கதவினைத் திறந்து அழைத்தது. அங்கே தந்தை செல்வாவின் மகன் திரு.சந்திரஹாசனின் மகன் இளங்கோ கடமையாற்றினார். அவர் தொலைபேசியில் அழைத்தார். சர்வோதயம் சென்றேன். அதன் தலைவர் கலாநிதி.ஆரியர்தன் அவர்களின் மகன் வைத்திய கலாநிதி. வின்யா ஆரியர்தன் நிறைவேற்றுப் பணிண்பாள ராகச் சேவைசெய்தார். நான் எனது மகன் வைத்திய கலாநிதி முரளியோடு சென்றேன். இளங்கோ இருவரையும் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளரிடம் அழைத்துச் சென்றார். அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர் மிகவும் பணிவும், அன்பும் நிறைந்தவர். வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு முன்பள்ளிக்கும் வேறு அபிவிருத்திக்கும் பொறுப்பாக செயற்படுமாறு கடமைப் பட்டியல் தந்தார்.

அன்று பகல் உணவினைத் தன்னோடு உண்ணவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். முரளியோடு பலவிடயங்களைக் கதைத்தவாறே உணவருந்தினோம். வேண்டிய உதவிகளை இளங்கோ செய்தார். இளங்கோ அருமையான இளைஞர். ஆடம்பரத்தை வெறுப்பவர். தந்தை செல்வாவை எனக்கு நன்கு தெரியும். அவரது அருங்குணங்களை இளங்கோவிடம் கண்டேன். நான் மகன் முரளியோடு றாகம டாக்டர்களின் விடுதியில் இருந்தேன். காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து கடமைகளை முடித்ததும் மருமகள் அனுஜா காலை உணவும் தேநீரும் தந்துவிடுவார். முரளி எந்நேரம் மருத்துவமனை செல்வார், வருவார் என்பதை அறிய முடியாது. தொலைபேசி அழைப்பு எந்நேரமும் வரும்.

நான் காலையில் ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் நடப்பேன். சொகுசு பஸ் எந்தநேரமும் இருக்கும். கொழும்புக் கோட்டையில் இருந்து பம்பலப்பிட்டிக்குச் செல்வேன். அங்கிருந்து மொறட்டுவ பஸ் எடுத்து சர்வோதயம் செல்வேன். 7.30 மணிக்குச் சென்றுவிடுவேன். 4.30 மணிவரை வேலை. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் உரிய வேலைத் திட்டங்கள்

தரப்படும். அதற்குரிய மேற்பார்வை, முன்னேற்றம் பற்றி மாதாந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். வவுனியா, கிளிநொச்சி, மன்னார், யாழ்ப்பாணம் செல்ல வேண்டும். வாகனம் தரப்படும். எரிபொருளுக்குரிய பணம், என்பதற்காக முற்பணம் தரப்படும். மாவட்டங் களில் சர்வோதய செயலகம் இருக்கிறது. என்னோடு இளங்கோவும் வருவார். நாங்கள் சர்வோதய செயலகத்திலேயே தங்குவோம். எல்லோரும் சமமாக மதித்துச் செயலாற்றுவதால் திருப்தியாக இருக்கும்.

நாங்கள் இரண்டு அரசாங்கங்களுக்குக் கீழ் செயலாற்ற வேண்டிய சூழல். இலங்கை இராணுவக் கட்டுப்பாடில்லாத பகுதிகளுக்கு இயக்கங்களின் அனுமதி பெற்று செல்லவேண்டும். முன்னரணில் அனுமதி பெற்றுச் செல்லவேண்டும். திரும்பும்போது அங்குள்ள காவலரணில் முதல் பெற்ற அனுமதியைக் காட்டி வெளியேறவேண்டும். ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஐந்து முன்பள்ளிப் பாடசாலைகளுக்கான நிதியை ஒதுக்கி அனுப்பிவிட்டோம்.. அதேபோல் முன்பள்ளி ஆசிரியர் களுக்கான பயிற்சிகளை நாங்கள் மூன்று நாட்களுக்கு நடத்த வேண்டும். எங்களுக்குப் பயிற்சிக்கான கொடுப்பனவு இல்லை. எங்களது பயிற்சிகளைப் பார்வையிட இயக்கப் பொறுப்பாளர்கள் வருவார்கள்.

சர்வோதயத்தின் முக்கிய பணி மக்களை அணிதிரட்டுவதாகும். அவர்ளிடம் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலை வெளிக் கொண்டு வந்து செயல்படுத்துவது முக்கியமானது. கிராம மயமாக்கல் மூலம் ஒற்றுமையையும், சமாதானத்தையும் சகவாழ்வினையும் பெறுவதாகும். திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, கல்முனை, அம்பாறை ஆகிய மாவட்டங்களில் பல்வேறு வேலைத்திட்டங்களை சர்வோதயம் செய்தது. சர்வோதயத்தில் சுமார் மூன்று ஆண்டுகளும் ஏழு மாதங்களும் சேவையாற்றினேன். இளங்கோ வேறு நிறுவனத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். எனக்கு உதவிக்கு யாரும் எனது பிரிவில் இல்லை. அதனால் சர்வோத யத்தில் இருந்து நீங்கத் தீர்மானித்தேன். டாக்டர்.விண்ணியாவிடம் எனது முடிவைத் தெரிவித்தேன். ஒருமாத முன்னறிவித்தல் ஏலவே அனுப்பியி ருந்தேன். அவருக்கு என்னை அனுப்ப விருப்பமில்லை. எனினும் நான் திருகோணமலையில் இருக்க விரும்பினேன். வந்துவிட்டேன்.

திருகோணமலையில் வொவ் கொட்

திருகோணமலையில் வொவ் கொட் என்ற நிறுவனத்தில் வேலைசெய்தேன். 2004ல் கடற்கோளின் கோரத் தாண்டவத்தினால் பல நாடுகள் பல இழப்புக்களை கண்டன. இலங்கையின் கடலோர மாவட்டங்கள்

உயிராலும், பொருளாலும், இழப்புகளைக் கண்டன. திருகோணமலையில் நகரம் உட்பட பல கிராமங்கள் உயிரழிவுகளையும் இருப்பிடங்களையும் இழந்தன. பல்வேறு நிறுவனங்கள் உதவமுன் வந்தன. நான் வொவ்கொட் நிறுவனத்துக்காகப் பெரியதொரு செயல்திட்டத்தைத் தயாரித்து ஈச்சிலம்பற்று பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவில் பல திட்டங்களுக்கான முன்மொழிவுகளைச் சமர்ப்பித்து விளக்கினேன். அதனை அந்த நிறுவனம் ஏற்றுக்கொண்டது.

மூன்று மாதங்களுக்குள் முடிக்கக் கூடியதாக முன்மொழிவினை சமர்ப்பிக்கச் சொன்னார்கள். சமர்ப்பித்தேன். ஏற்றுக் கொண்டார்கள். முதலில் மக்களை அணிதிரட்டினேன். குடிநீர் பிரச்சினை முக்கியமானதாகும். இலங்கைத்துறை கிராமத்தில் பல குளங்கள் உள்ளன. அதில் ஒன்று குடிநீருக்காகப் பயன்படுத்துவார்கள். மிகச் சத்தமான தண்ணீர். வெகுதூரத்தில் இருந்து மக்கள் வருவார்கள். தண்ணீர் குடங்களை ஒன்றின்மேல் தலையில் சமந்து செல்வார்கள். நன்னீர் குளத்தை ஆழமும் அகலமும் ஆக்கி அதிலிருந்து ஏழு இடங்களில் தாங்கிகளை நிறுத்தி, நல்ல தண்ணீர் குளத்தில் இருந்து தண்ணீரை பம் பண்ணினால் குழாய்கள் ஊடாகத் தாங்கிகளில் நிறையும். அயலில் உள்ள மக்கள் நீரைப் பெறுவார்கள். மக்களை அணிதிரட்டினேன். குளத்தை அகலமாக குவதற்கு உணவுப்பணம் உண்டு. மக்களிடம் இதனைக் கூறினேன். தாங்கள் வீட்டில் சமைத்துக் கொண்டு வருவதாகக் கூறினர். எவ்வளவு செலவாகும் என்றேன்.

இருநூறு ரூபாய் போதும். சரி மூன்று நாட்களுக்கு வேலை செய்வோம். ஒரு நாளைக்கு நூறுபேருக்கு பகல் உணவுக்கான பணம் கிடைக்கும். உங்களிடம் மூன்று படிவங்கள் தரப்படும். ஒவ்வொரு நாளும் அப்படியே கையெழுத்திட மறக்கக் கூடாது.. அன்றன்றே பணம் வேண்டுமா அல்லது மூன்றாவது நாள் தொகையாக வேண்டுமா? என்றேன்” மூன்றாவது நாள் தரும்படி கேட்டார்கள். மூன்று நாட்களுக்குரிய படிவங்களில் பெயர்களையும், கையெழுத்துக்களையும் பெற்றேன். கிராமத்துக்கு அசியமானவற்றைக் கேட்டேன். கோயிலுக்கு ஒலிபெருக்கி. சனசமூகநிலையத்துக்கு வானொலிப் பெட்டி என பலதையும் கேட்டார்கள்.

எங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்த நிறுவனத்தார் வருகை தருவதை அறிந்தேன். சில் பெண்களைத் தெரிவு செய்து சுவையாக சமைக்கச் சொன்னேன். அவர்கள் வந்தார்கள். மக்கள் எல்லோரும் தங்கள் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். குளக்கட்டையும், தண்ணீர் தாங்கி வேலைகளையும், குழாய் பொருத்து நிலத்தில் புதைத்து மூடுவதையும் வெகுவாய் ரசித்து அணிதிரட்டலுக்குச் சிறந்த உதாரணம் என்று பாராட்டினார்கள்.

ஊர்வர்கள் சமைத்த உணவை தாமரை இலைகளில் பரிமாறி னார்கள். எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவருந்தியது அவர்களுக்கு ஆச்சிரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்தது. சிறுவர்கள் விளையாட விளையாட்டு உபகரணங்களைக் கண்டதும் மகிழ்ந்தார்கள். பாடசாலையில் சிறிய நூலகம் ஒன்றையும் திறந்தேன்.. சில வீடுகளையும் சென்று பார்த்தார்கள். ஒலிபெருக்கியில் ஊர்மக்கள் பாடிக்காட்டினார்கள்.

குளக் கட்டுக்கள் உயர்ந்தன. கரையோரமாக தூர்எடுக்காமல் கிடந்த அத்தனையும் புதுமை பெற்றன. தண்ணீர் தாங்கி கட்டும் வேலை தொடங்கிவிட்டது. ஏழு இடங்களைத் தெரிவு செய்து பிளாஸ்டிக் தாங்கிகள் வைத்தாகி விட்டது. குழாய்களைத் தாங்கிகளோடு இணைத்து புதைக்க வேண்டும். ஒரு தொகை மக்கள் அதில் ஈடுபட்டனர். அதில் ஜோன் என்பவர் பல படங்களை எடுத்துக் கொண்டார்.

அந்நிகழ்ச்சித் திட்டத்தில் விளையாட்டு விழா சிறப்பான நிகழ்ச்சியாகும். தோணி செலுத்தும் போட்டி, நீச்சல் போட்டி ஆண்களுக்கு வேறாகவும் நடத்தினேன். இலங்கைத்துறை மக்களை மறக்க முடியாது.

ஓபர் [சிலோன்] நிறுவனம்...

வொக்கட் நிறுவனத்தை விட்டு விலகினேன். ஓபர்(சிலோன்) தலைவி செல்வி சூரியகுமாரியின் அழைப்புக் கிடைத்தது. கல்வியோடு தொடர்பான செயற்திட்டங்களைச் செயற்படுத்தினேன். திருகோணமலை மாவட்டத்தின் பாடசாலைகளில் கட்டிடங்களைத் திருத்திக் கொடுத்தோம். புனித சவேரியார் மகாவித்தியாலயத்தின் இரண்டாவது மாடியை மறுசீரமைத்தும், ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தையும், அதிபர் அலுவலகம் போன்றவற்றையும் மறுசீரமைத்துக் கொடுத்தோம். ஓபர்(சிலோன்) தலைவி பல்வேறு செயற்திட்டங்களை நிறைவேற்ற உதவினார். அவரை கௌரவித்து வாழும் போது வாழ்த்துவோம் என்ற திட்டத்தின் கீழ் பாராட்டி திணறடித்தேன்.

திரு.சுந்தரம் திவகலாலா கல்வி வளர்ச்சிக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்தவர். ஆறுதல் நிறுவனத்தை நிறுவி வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள அனைத்துப் பாடசாலைகளின் கல்வி அபிவிருத்தியை மேம்படுத்த இஅனைத்துப் பாடசாலைகளுக்கும் வினாப் பத்திரங்கள் தயாரித்து விநியோகம் செய்ய முனைந்தார். கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலைகளுக்கு திரு.குலேந்திரன் உதவியோடு விநியோகித்தோம். 2017மே மாதம் வரை சேவை செய்தோம். எனது உடல் நலக்குறைவினால் ஓய்வெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இன்று முள்ளந்தண்டு நோவினால் நாற்கால் கதிரையிலேயே காலம் கழிகிறது.

இலக்கிய வாழ்க்கை

என்னை இலக்கிய உலகினுக்கு அறிமுகமாக்கியவர் அமரர் எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களே. கேணிச்சுடர் தொடக்கிவிட அவர் துலங்க வைத்தார். ஆலங்கேணியில் பிறந்த சிலர் இலக்கியம் படைப்பதில் சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர். கேணிச்சுடர் அவர்களுக்குப் பாதை அமைத்துக் கொடுத்தது. இளைஞர்களுக்கு எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. தேசியப் பத்திரிகைகளான தினகரன், சுதந்திரன், வீரகேசரி, தினபதி, சிந்தாமணி மற்றும் சஞ்சிகைகள் ஆக்கமும், ஊக்கமும் ஊட்டின. முத்துசுந்தரம் சிறந்த கவிஞராக விளங்கினார். பத்திரிகைகள் அவரது கவிதைகளை பிரசுரித்தன. தமிழ்மொழித்தின விழா மலரில் அவரது கவிதைகள் பிரசுரித்தேன்.

கேணிச்சுடர் ஊடாக பல கவிஞர்கள் உருவாகினார்கள். பிரபலமான கவிஞர்களான தாமரைத்தீவான், ஈச்சையூர் தவா, ஆலையூரன், கவிமணி கௌரிதாசன், மயில்.மகாலிங்கம், கேணிப்பித்தன். க.சிறிஸ்கந்தராசா, ஆசியோர் கவிதைகளை எழுதினார்கள். சிறுகதைகளை மயில்.மகாலிங்கம், கு, கோணாமலை, செ.துரைநாயகம். க.விஜயகுமாரன், மு.வே.யோகேஸ்வரன், வ.கருணாகரன், ஆலையூரன், கேணிப்பித்தன், மற்றும் பலர் எழுதினர். நாடகங்களை மு.வே.யோகேஸ்வரன், தாமரைத்தீவான், கேணிப்பித்தன், மயில் மகாலிங்கம், செ.துரைநாயகம் போன்றோர் எழுதினர். படங்களை மயில்.மகாலிங்கம், மு.வே.யோகேஸ்வரன் இன்னும் பலர் வரைந்தனர். திருகோணமலை நகரசபை நூலகத்தில் நூலகராக இருந்த திரு.சுபாரத்தினம் நல்ல உள்ளத்தை உடையவர். கேணிச்சுடரைக் கண்டதுமே மிக அற்புதம் என்றார்.. முதலில் அவர் படித்தபின்பு தனது கருத்துக்களை எழுதிய பின் நூல் வாசிப்போர் பகுதியில் வைத்தார். வாசிப்போர் கருத்துரைகளுக்காகப் பல தாள்களை ஒதுக்கியிருந்தோம்.. இரண்டு கிழமைகளுக்கு வைப்போம். வாசித்தவர்கள் தங்கள் மனதில் உள்ளதை எழுதுவார்கள்.. பாரதி படிப்பகத்தில் இவற்றை அலசி தங்கள் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிப்பார்கள். திருத்தங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

எனக்கு பரந்த இலக்கிய உலகைக் காட்டி உயரச் செய்த பெருமைக்கு குரியவர் தினபதி, சிந்தாமணி ஆசிரிய பீடத்தை அலங்கரித்த எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களே. அத்துடன் தினகரன், வீரகேசரி, சுதந்திரன், தினக்குரல், தினக்கதிர், இன்னும் பல பத்திரிகைகள் என்னை இலக்கிய உலகினுக்கு வழி காட்டின. இங்கு தினக்கதிர் பற்றிக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். வி.மைக்கல்கொலின் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு மட்டக்களப்பில் முதல் வாரப் பத்திரிகையாக வெளிவந்த தினக்கதிரில்

எனது 05 சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. மேலும் “காட்டில் கலவரம்” என்ற எனது சிறுவர் நாவலையும் ஆசிரியர் வி.மைக்கல் கொலின் தொடர்ந்து 30 வாரங்கள் பிரசுரிக்க உதவினார். அரைகுறை இலக்கியவாதியாக நிற்பதற்காவது உயர்த்திவிட்ட பெருமை அவர்களையே சாரும். இதுவரை ஆறு அகில இலங்கை சாஹித்ய விருதுகளைப் பெற்றுள்ளேன். வடக்கு கிழக்கு மாகாணம், கிழக்கு மாகாணம் ஆகியவற்றின் இலக்கிய விருதுகள் பதினைந்துக்குமேல் பெற்றுள்ளேன்.

கலாபூஷணவிருதும், ஆளுநர் விருதும் இன்னும் பல விருதுகளையும் பெற்றுள்ளேன்.

சிறுவர் இலக்கியமே அதிகமாக எழுதியுள்ளேன்.

- சிறுவர் பாடல்கள் - 22
- சிறுவர் கதைகள் - 16
- சிறுவர் கட்டுரைகள் (நூல்கள்) - 10
- சிறுவர் நாவல்கள் - 11
- சிறுவர்களுக்கான தனிநாயகம் அடிகளார் வரலாறு -01
- சிறுவர்களுக்கான வித்தகன் விபுலானந்தன். -01
- சிறுவர்களுக்கான சாதனைப் பெண்கள் - 01
- ஆனந்தஅனுபவம் அனுபவக் கதைகள் - 01
- இளைஞர் நாவல்கள் - 09
- நாவல்கள் - 06
- சிறுகதைத் தொகுதிகள் - 06
- ஆய்வு நூல்கள் - 07
- கல்வியியல் நூல்கள் - 04
- சிறுவர்களுக்கான ஆங்கில கதைகள் - 10
- எனது வாழ்க்கை நாடகம் - அனுபவக் கதைகள் - 01

என 106 நூல்களை இலக்கிய உலகிற்கு தந்துள்ளேன். இதில் எனது மூன்று நூல்களை பதிப்பித்த பெருமை மகுடம் பதிப்பகத்திற்கு உண்டு.

கல்விக் கட்டமைப்பில் மாற்றங்கள்

நமது கல்வித் திட்டத்தில் அரசியல் வாதிகளின் விருப்பத்துக்கு ஏற்ப மாற்றங்கள் செய்யப்படுகிறது. இது வேதனையாக இருக்கிறது. நடைமுறையில் இருந்து வந்த வட்டாரமுறை நீக்கப் பட்டு கொத்தணி முறை புகுத்தப் பட்டது. வவுனியா மாவட்டத்தில் பாடசாலைகளைக் கொத்தணிகளாக எடுக்க வேண்டிய செயல் திட்டத்தை கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. திசநாயக்க அவர்களுடன் என்னையும் சேர்த்துவிட்டார். நாங்கள் பாடசாலைகள் அமைந்துள்ள புவியியல் பின்னணியின் அடிப்படையிலும், பிள்ளைகள் தொகை அடிப்படையிலும் 10-12 பாடசாலைகளை ஒன்றிணைத்துக் கொத்தணிகளாக்கி படங்களை வரைந்து கொடுத்தோம். சிங்கள மொழிமூலப் பாடசாலைகள் வேறாக கொத்தணிகளாக்கினோம். மடுகந்த தொடக்கம் நெடுங்கேணிக்கு அப்பால் உள்ள மாங்குளம் எல்லைவரை வவுனியா மாவட்டம் அடங்கி இருந்தது.

கொத்தணி முறையில் பல சிக்கல்கள் தோன்றின. கொத்தணியில் ஒரு பெரிய பாடசாலை இருக்கும். அப்பாடசாலையைச் சூழ 10-12 பாடசாலைகள் இருக்கும். பெரிய பாடசாலையின் அதிபர் தனது பாடசாலையையும், கீழுள்ள பாடசாலைகளையும் முகாமைத்துவம் செய்ய வேண்டும். அந்த அதிபர் கொத்தணி அதிபர் என அழைக்கப் பட்டார். கொத்தணி அதிபர், அதிபர் தரத்திலேயே இருப்பார். அவரின் தரத்திலேயே ஏனைய அதிபர்களும் இருப்பார்கள். தனது பாடசாலையை நடத்துவதற்கே அவருக்கு நேரம் போதாது. அதிலுள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் முடியாது. கொத்தணி அதிபருக்கு ஏதேனும் உதவு தொகையும் இல்லை.

இம்முறையால் பல பாடசாலைகள் பாதிக்கப்பட்டன. அதிபர்களுக்கு இடையில் மௌனப் போராட்டமே நடந்தது. மேல்

நாடுகளில் தோல்வி கண்ட கல்வி முறைகளைக் கண்முடித் தனமாக நமது அரசியல் தலைவர்கள் ஏற்று விடுகிறார்கள். நமது நாட்டுச் சிறார்கள் வீணடிக்கப்படுகிறார்கள்.

கோட்டமுறைமை

அடுத்து கல்விக் கட்டமைப்பில் கோட்டமுறைமை புகுத்தப் பட்டது. இந்தமுறை பல சீர்கேடுகளைத் தோற்றுவித்தது. பிரதேசச் செயலாளர் பிரிவுகள் தோற்றுவிக்கப் பட்டு அப்பிரதேசச் செயலகத்தில் பிரதேசச் செயலாளரின் கீழ் கடமையாற்ற வேண்டிய கட்டமைப்பாக இருந்தது. ஒரு கல்வி நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த அலுவலர் எப்படி இலங்கை நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த அலுவலரின் கீழ் பணியாற்ற முடியும்.? சுய கௌரவம் உள்ளவர்களால் முடியுமா? அதைவிடவும் பாடசாலையில் கற்பித்தலை மேற்கொண்டால் மன அமைதியும், ஆதம் திருப்தியும் ஏற்படும்.

கோட்டமுறை என்ற கட்டமைப்பைப் புகுத்தியவர்களுக்கே புரியாத புதிராக இம்முறை இருந்தது. என்னைப் போன்ற பலர் இதனை எதிர்த்தனர். நாங்கள் கடமையாற்றிய கல்வித் திணைக்களத்தின் அலுவலகத்திலேயே கடமையாற்றினோம். பின்னர் கோட்டக் கல்வி அதிகாரிகள் தமது பழைய அலுவலகத்திலேயே கடமையாற்ற வசதி செய்யப் பட்டது.

கோட்டமுறை காலவதியாகியது. கொத்தணிகள் வலயங்களாக மாற்றம் பெற்றன. வலயங்கள் படிவங்களைக் கொடுத்துத் தரவுகளை சேகரிக்கும் நிலையங்களாகச் செயற்படுகின்றன. பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தனியார் கல்விநிலையங்களுக்கு அனுப்பிக் கற்பிக்கின்றனர். இலவசக் கல்வி இன்று பணம் சம்பாதிக்கும் நிலையங்களாக மாறிவிட்டன. அவர்கள் அப்படிச் செய்திராவிட்டால் பலர் பல்கலைக் கழகங்கள் செல்வதற்கான வாய்ப்பினை இழக்க நேரும். பிள்ளைகள் சித்தியடைந்தால் போட்டி போட்டு கல்வி அதிகாரிகள் அறிக்கை வெளியிடுவார்கள்.

இன்றும் பல ஆசிரியர்கள் வலயக் கல்வி அலுவலகங்களில் பல ஆண்டுகளாக எதுவித பதவி உயர்வுகளும் இல்லாது கடமையாற்றுகிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் எமது மாகாணக் கல்விச் செயலாளர்களோ மாகாணக் கல்விப் பணிப்பார்களோ கவனிப்பதே இல்லை. இதனால் எவ்வாறு நமது சிறார்களின் கல்வி அபிவிருத்தி நிறைவடையும்?

இந்தநிலை வரக் காரணமானவர்கள் இலங்கை நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளே. அவர்களுக்கு இலங்கையின் அனைத்துச் சேவைகளையும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற பேராசையும் பேரவாவும். இருந்தது. இன்றும் கல்வி நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த அலுவலர்களுக்கு உரிய பல பதவிகளை இலங்கை நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்தவர்களே கையாளுகிறார்கள். காரணம், இலங்கையின் அமைச்சுக்கள், திணைக்களங்கள் போன்றவற்றைத் தீர்மானிக்கும் பிடி அவர்களிடம்தான் உண்டு. அரசியலில் ஆட்சியை அவர்களே நடத்துகிறார்கள். இவை அரசியல் தலைவர்களுக்கே தெரியாது. அரசியல் தலைவர்கள் நிர்வாக சேவையாளர்களின் கைப் பொம்மைகளாகச் செயற்படுகின்றனர்.

இன்று பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களுக்குக் கற்பிக்க நேரம் கிடைப்பதில்லை. அவர்களுக்கு எழுதுவினைஞர்களின் வேலைகளை அதிபர் கொடுக்கிறார். அதிபருக்கு வலயக் கல்விப் பணிப்பாளரும், மாகாணக் கல்விப்பணிப்பாளரின் திட்டமிடற் பிரிவினாலும் பல படிவங்களைத் தமது திட்டங்களை தீட்டுவதற்காக அனுப்பப்படுகின்றன. பாவம் அதிபர்கள் ஆசிரியர்கள் எழுதுவினைஞர்களாகச் செயற்படு கின்றனர்.

அமைச்சர்களின் செயலாளர்களாக, திணைக்களங்களின் தலைவர்களாக அவர்களே உள்ளனர். நிர்வாக இயந்திரம் அவர்களிடமே உண்டு. அரசாங்க அதிபர்களாகவும், பிரதேசச் செயலாளர்களாகவும், அனைத்துத் திணைக்களங்களின் தலைவர்களாகவும் இலங்கை நிர்வாக சேவையினரே உள்ளனர். கல்வி அமைச்சு மட்டுமே கல்வி நிர்வாக சேவையினருக்கு உள்ளது. இன்று அந்த அமைச்சிலும் முக்கிய பதவிகளை இந்த இலங்கை நிர்வாக சேவையினரே பிடித்துள்ளனர். அரசியல் தலைவர்கள் படித்தவர்களாக இருந்தால் மட்டுமே இதனை மாற்றி அமைக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் அதிபர்களாகவும், அவர்களை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரிகளும் இலங்கை நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள்..

இந்த நடைமுறைமை ஏற்படுத்தியவர்கள் இலங்கை நிர்வாகச் சேவையைச் சேர்ந்தவர்களே. இந்த நிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அரசியல் தலைமைகள் இவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

கல்விக் கட்டமைப்பில் மாற்றம்

அன்று தலைமை ஆசிரியராகப் பதவி பெற்று வருவதே சிரமம். இலங்கையில் ஒரே ஒரு கல்வி அலுவலகம் கொழும்பில் இருந்தது. அன்று சிலோன் சிவில் சேவில் இருந்தது. அந்தப் போட்டிப் பரீட்சையில்

சித்தியடைந்தவர்கள் பெரிய பதவிகளுக்குப் பொறுப்பாக இருப்பார்கள். இலங்கை கல்வி சேவிஸ் உருவாக்கப்பட்டது. பின்னர் ஸ்ரீலங்கா நிர்வாக சேவை என்றும், ஸ்ரீலங்கா கல்வி நிர்வாக சேவை என்றும் பெயர் மாற்றப் பட்டது. பிரித்தானியர் ஆட்சியின்போது அவர் களுக்குத் தேவைப்பட்டது நிர்வாக சேவைதான். பின்னர் மிசனரிமார் பாடசாலைகளைத் திறந்து நடத்தத் தொடங்கியதும் மேற்பார்வைக்கான எண்ணக் கரு தேவைப்பட்டது.

கல்வித்திணைக்களம் 'தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஒரே ஒரு வித்தியாதரிசி (கல்வி அதிகாரி) இருந்தார். பின்னர் பெரும்பாக வித்தியாதரிசிகள் நியமனம் பெற்றனர். அந்தவகையில் 1935 ஆம் ஆண்டு வட பெரும்பாக வித்தியாதரிசியாக கே.எஸ். அருணாந்தி கடமையாற்றினார். அவர் சிறுவர் இலக்கியப் பரிசுப் போட்டியை நடத்தினார். அவரது சேவை இன்றும் நினைவு கொள்ளப்படுகிறது. அதன்பின்னர் பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டு பிரதேசக் கல்விப் பணிப்பாளர்கள் நியமனம் பெற்றனர். அதன்பின் மாவட்டப் பணிப்பாளர் நியமிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கல்வி வட்டார முறைமை வந்தது. அந்த வட்டாரங்களுக்கு வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிகள் நியமனம் பெற்றனர்.

வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக வருவதற்கு இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை பரீட்சையில் சித்தி பெற்றிருக்க வேண்டும். தேர்வில் சித்தியடைந்தவர்கள் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி நியமனங்களைப் பெற்றனர். வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிக்குப் பல அதிகாரங்கள் இருந்தன.

நான் ஆசிரியராகவும், பின்னர் அதிபராகவும் சேவை செய்து கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து நேர்முகப் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தேன். அதன்பின் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக உயர்ந்தேன். எனக்குத் திருகோணமலை மாவட்டம் தரப்பட்டு பின்னர் கிண்ணியா வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாகப் பணிபுரிய நியமிக்கப்பட்டேன். இரண்டு மாதங்கள் கடமை புரிந்தேன்.

இங்கு நமது அரசியல் என்னோடு விளையாடியது. கிண்ணியா கல்வி வட்டாரத்துக்கு ஒரு தமிழ் அதிகாரியா? என்று அரசியல் பூதத்தைக் காட்டினார்கள். எனக்கு மலையகத்துக்கு மீண்டும் ஒரு இடமாற்றக் கடிதம் வந்தது. நான் ஏற்கனவே மலையகத்தில் ஏழு ஆண்டுகள் கடமையாற்றினேன். அதனால் அதை ஏற்க மறுத்தேன். பின்னர் எனக்கு வவுனியா மாவட்டம் சிபார்சு செய்யப்பட்டது. கிழக்கின் உதயம் கண்டதால் எனக்கு வடக்கின் வசந்தத்தை உணர சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதற்குரிய இடமாற்றம் தரப்பட்டது.

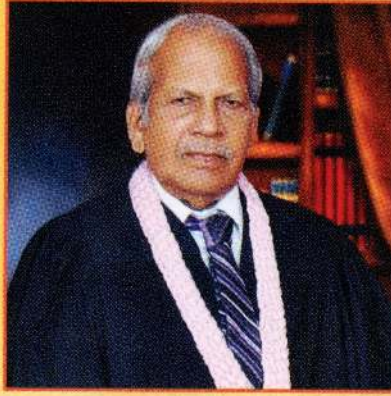
இலங்கை நிர்வாக சேவையில் இணைந்தால் பதவி உயர்வும் பாய்ந்து வந்து சேரும். ஆனால் கல்வி நிர்வாக சேவையில் உள்ளோருக்குப் பதவி உயர்வு ஆமைவேகத்தில் வரும். இலங்கை நிர்வாக சேவையில் உள்ளோரின் திருவிளையாடலே இதற்கான காரணம். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை அரசாங்கத்தை ஆட்டிப்படைப்பது இலங்கை நிர்வாக சேவையே. எந்த அமைச்சினை எடுத்துக் கொண்டாலும் இலங்கை நிர்வாக சேவையினரே அதிகாரத்தில் இருப்பார்கள். அவர்கள் தீட்டும் திட்டங்களை பயத்துடன் செய்து முடிக்கும் ஆமாம் சாமிபோடும் பூசாரிகளாகவே கல்வி நிர்வாக சேவையினர் உள்ளனர். அன்றிலிருந்து ஆட்சியை நடத்துவதற்கு நிர்வாக சேவையினரின் ஒத்தாசையே உதவுகிறது.

நாட்டின் சட்டதிட்டங்களையும், அரசியல் நடவடிக்கைகளையும் தெரியாதவர்களே இன்று பாராளுமன்றத்தில் உள்ளார்கள். வெளிநாடுகளில் தோல்வியடைந்த திட்டங்களை அந்நாட்டுத் தலைவர்கள் நமது அரசியல் தலைவர்களின் தலைகளில் மிளகாய் அரைத்து விடுகிறார்கள். நாடு குட்டிச் சுவராகிவிடுகிறது.

இதற்கான சில காரணங்கள் உள்ளன. ஆசிரியர்களுக்கே உரிய தான பண்புகளும், பணியும் விட்டுக்கொடுத்துப் போகும் பெருந்தன்மையும்.. அடுத்து இவர்கள் ஏமாந்து போகக் கூடியவர்கள் என்ற அகம்பாவமும்.

இராமன் மிதிலை நோக்கி வந்தபோது மிதிலை நகரின் கொடிகள் 'ஓல்லை வா' எனக் காற்றில் ஆடி அசைந்ததாகக் கம்பர் காட்டுவார். எனக்கு வவுனியாவுக்கு இடமாற்றக் கடிதம் கிடைத்ததும் இராமன் மிதிலை வீதியில் நடந்த காட்சி காட்சியாகியது. இராமன் இளைஞன். திருமணம் ஆகாதவன். நான் திருமணம் ஆனவன். முதிர்ந்த இளைஞன். என்னை வவுனியா 'ஓல்லை வா' என்றழைத்து போல் உணர்ந்தேன். சென்றேன், பல நல் இதயங்களை வென்றேன். மூன்று மாதங்கள் இருட்டறை வாழ்க்கை. பயந்து ஓடாது இராணுவத்தோடும், இயக்கங்களோடும் இந்திய அமைதிக்காக இலங்கையை பயன்படுத்தியவர்களின் கெடுபிடிகளுக்கும் 65 புதிய பாடசாலைகளைத் திறந்து கல்விக் கண்திறக்கப் பாடுபட்டு திருக்கோணமலை மாகாணக் கல்விப் பணிமனையிலும் கல்வி அமைச்சிலும் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றேன்.

• • •

முதிய வயதினிலே நடந்த நிகழ்வுகளை மீள நினைத்துப் பார்ப்பதில் ஓர் ஆனந்தம் உண்டு. மீட்டிப் பார்ப்பவர் மிகுந்த அனுபவம் பெற்றிருப்பின் அவர் வாழ்வு மற்றோருக்கும் குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினர்க்கு ஒரு வழிகாட்டுதலாகவும் அமையும். அருளானந்தம் பெற்ற வாழ்வனுபவம் சாறாக இந்த நூலில் பிழிந்து தரப்படுகிறது.

—பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே தவிர்க்கவியலாத பெயர் கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, ஆய்வு, நாடகம், அறிவியல், சிறுவர் இலக்கியம் என பல துறைகளிலும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தந்தவர். ஆங்கில மொழியிலும் சிறுவர்களுக்கான பத்து நூல்களைத் தந்துள்ளார். “ஆலங்கேணி” என்ற கிராமத்தின் ஆத்மாவை தனது வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் இணைத்து ஒரு வரலாற்று நூலாகவே எனது வாழ்க்கை நாடகம் என்ற இந் நூலை படைத்துள்ளார்.

— மகுடம் வி. மைக்கல் கொலின்

ISBN: 978-624-5849-29-1

00.000.00

Design & Print : Wanasinghe Printers, Batticaloa. 065-2227770